

Cao Thủ “Đổi Đen Thay Trắng”

Contents

Cao Thủ “Đổi Đen Thay Trắng”	2
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	8
4. Quyển 1 - Chương 4	12
5. Quyển 1 - Chương 5	15
6. Quyển 1 - Chương 6	19
7. Quyển 1 - Chương 7	25
8. Quyển 1 - Chương 8	28
9. Quyển 1 - Chương 9	32
10. Quyển 1 - Chương 10	35
11. Quyển 1 - Chương 11: Phiên Ngoại	38
12. Quyển 2 - Chương 1	42
13. Quyển 2 - Chương 2	45
14. Quyển 2 - Chương 3	48
15. Quyển 2 - Chương 4	52
16. Quyển 2 - Chương 5	55
17. Quyển 2 - Chương 6	58
18. Quyển 2 - Chương 7	62
19. Quyển 2 - Chương 8	65
20. Quyển 2 - Chương 9	69
21. Quyển 2 - Chương 10	72
22. Quyển 3 - Chương 1	75
23. Quyển 3 - Chương 2	79
24. Quyển 3 - Chương 3	83
25. Quyển 3 - Chương 4	86
26. Quyển 3 - Chương 5	89
27. Quyển 3 - Chương 6	94
28. Quyển 3 - Chương 7	97
29. Quyển 3 - Chương 8	101
30. Quyển 3 - Chương 9	104
31. Quyển 4 - Chương 1	108
32. Quyển 4 - Chương 2	111
33. Quyển 4 - Chương 3	115
34. Quyển 4 - Chương 4	118
35. Quyển 4 - Chương 5	121
36. Quyển 4 - Chương 6	124
37. Quyển 4 - Chương 7	128
38. Quyển 4 - Chương 8	132
39. Quyển 4 - Chương 9	135
40. Quyển 4 - Chương 10	139
41. Quyển 4 - Chương 11: Phiên Ngoại	142

42. Quyển 5 - Chương 1	146
43. Quyển 5 - Chương 2	149
44. Quyển 5 - Chương 3	153

Cao Thủ “Đổi Đen Thay Trắng”

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, xuyên nhanh, sáng văn. Chuyển ngữ: Phong Lưu. Beta: BuBuMột hack cơ khi bị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-thu-doi-den-thay-trang>

1. Quyển 1 - Chương 1

Một người đàn ông bị đánh ngã xuống đất, trên cổ đặt một thanh bảo kiếm lạnh lẽo, trong con mắt dính máu tươi tràn đầy thù hận.

Đứng đối diện y là một người đàn ông khoác áo choàng đen, rõ ràng diện mạo đẹp đẽ phong lưu, nhưng khóe miệng hơi cong lên lại trông tà khí vạn phần. Nội tâm của hắn đang điên cuồng la hét “Giết y! Giết y đi!”, nhưng bàn tay cầm kiếm lại vẫn giữ nguyên, miệng thì bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại đủ mọi thứ chuyện, từ việc đã hủy diệt gia tộc người đàn ông nọ như thế nào, giết chết cha mẹ anh chị em của y ra sao, cho đến những việc đã làm để hãm hại y mấy năm này.

“Không cần nhiều lời! Còn nói thêm nữa là sẽ lại toi mạng ngay!” – Nội tâm người đàn ông tuấn mỹ lại tiếp tục lớn tiếng gào thét.

Khi hắn rút cuộc có thể khống chế bản thân để gơ kiếm lên, thì người phụ nữ được hắn buông tha, vốn đang phải nằm bên cạnh hấp hối lại đột nhiên bật dậy, dùng một thanh đoản kiếm chém sắt như chém bùn đâm thẳng vào tim hắn từ sau lưng.

Hắn không dám tin chậm rãi quay đầu lại, trong đôi mắt đen thăm thẳm có yêu, có hận, còn có không cam tâm.

“Xin lỗi.” – Cùng với tiếng nói nghẹn ngào của người phụ nữ, cuộc đại chiến báo thù dài lê thê này rốt cuộc cũng buông xuống màn che, nhưng cái chết của nhân vật phản diện không hề biểu thị cho sự kết thúc, mà lại chính là một sự khởi đầu.

Người đàn ông tuấn mỹ đáng lẽ ra đã chết giờ phút này đang đứng giữa một biển trời đầy sao, áo choàng đen trên người đổi thành đồ phòng hộ bó sát người, hắn đang chăm chú nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay.

Nói chính xác, đây cũng không phải một chiếc đồng hồ, mà là một hệ thống trí tuệ. Còn người đàn ông này tên là Chu Doãn Thịnh, hắn vốn sống ở thế giới công nghệ cao năm 2458 và là một trong những hacker giỏi nhất lúc bấy giờ. Vào một ngày nọ, khi vừa kết thúc giao dịch trên mạng vũ trụ, hắn đang chuẩn bị đăng xuất thì lại bị một thứ gì đó giống như hố đen hút vào một nơi tên là “Không gian Chủ Thần”.

Ở nơi đó, hắn bị gắn vào một “Hệ thống phản diện”, từ đó về sau bước lên con đường phản diện tan xương nát thịt không được chết tử tế. Rõ ràng biết vợ của nam chính không thể đụng vào, đồ của nam chính không thể tranh giành, đàn em của nam chính không thể bắt nạt, gia tộc của nam chính không thể chèn ép, nhưng hắn lại chịu sự khống chế của hệ thống mà không thể không làm hết đủ mọi loại chuyện ngu xuẩn, guồng chân chạy như điên trên con đường tìm chết.

Càng khiến người ta phát điên là, mỗi khi hắn có cơ hội xử lý nam chính với một dao, một kiếm, một súng, hệ thống sẽ lại tự động ghép vào một đoạn lời kịch cho hắn đọc, sau đó cho hắn biết—— Cuối cùng sẽ có một người yên lặng đâm hắn một dao từ sau lưng, không thể nào tránh thoát.

Diện mạo Chu Doãn Thịnh vốn đẹp đẽ phong lưu, khoe miệng cho dù không cười cũng sẽ hơi hơi cong lên, thể hiện hắn là người có tính tình ôn hòa. Nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại, tính tình hắn vốn xảo trá, giảo nuy trang, hơn nữa còn thích khống chế mọi việc. Một người bình thường coi internet như một món đồ chơi, kết quả lại trở thành một “quân cờ” của hệ thống, loại chênh lệch cực lớn về tâm lý này đã khơi dậy sự thô bạo chôn giấu ở nơi sâu kín nhất trong lòng hắn.

Hắn muốn trả thù, trả thù Chủ Thần.

Nếu là người bình thường, có lẽ sẽ đi tìm kiếm manh mối qua mỗi lượt xuyên, hoặc cũng có thể là hợp tác với hệ thống, chậm rãi nâng cao thực lực của mình, sau đó đi thăm dò nguồn gốc của Chủ Thần, dựa vào đó phá hủy Chủ Thần. Nhưng Chu Doãn Thịnh là hacker, không ai có thể hiểu biết lập trình hơn một hacker. Nó có thể là một bộ máy trật tự nhất, chính xác nhất, không thể lay chuyển nhất trên thế giới, nhưng cũng là một tồn tại hỗn loạn nhất, mất kiểm soát nhất, không thể chịu nổi dù là một tác động nhỏ nào.

Mà Chủ Thần không gì không làm được trong thế giới giả tưởng thật ra chỉ là một tổ hợp dữ liệu. Nếu muốn phá hủy nó, có lẽ cũng chẳng cần sức mạnh dời non lấp biển gì, chỉ cần làm cho một vài số liệu bị sai sót thôi. Và để thực hiện được điều đó ta có một thứ được gọi là—— virus.

Ngay từ đầu, Chu Doãn Thịnh đã định biến mình thành virus, một con virus tồn tại trong hệ thống Chủ Thần, khiến nó không thể phát hiện không thể khống chế lại càng không thể tiêu diệt. So sánh với bộ máy xử lý chính khổng lồ của Chủ Thần, hắn tuy rằng chỉ là một chuỗi dữ liệu nhỏ nhất không đáng kể, nhưng nơi lưu trữ dữ liệu này sẽ biến thành lỗ hổng vĩnh cửu, một ngày nào đó, những lỗ hổng này cộng lại sẽ đạt đến mức độ đủ để khiến hệ thống Chủ Thần tê liệt. Đến lúc đó dù hắn có thể sống lại ở thế giới hiện thực nữa hay không, đều đã không còn quan trọng.

Hắn cũng khá vừa lòng với tương lai sắp tới này và vô cùng mong đợi nó.

Trước mắt, Chu Doãn Thịnh đang đùa nghịch trí não trên cổ tay, cũng chính là “Hệ thống phản diện” mà Chủ Thần giao cho hắn. Hệ thống này có biệt danh riêng là 007, vô cùng nhân cách hóa, âm thanh cũng là giọng loli được các trạch nam yêu thích nhất. Nó phụ trách ban bố nhiệm vụ mà Chủ Thần đưa ra, sau khi nhiệm vụ thất bại thì thi hành trừng phạt, và khi ký chủ không chịu nghe lời còn có thể tạm thời khống chế thân thể ký chủ, tiến hành loại bỏ ký chủ nếu như cần thiết.

Nếu là người khác, e rằng sẽ hận hệ thống thấu xương, nhưng Chu Doãn Thịnh thì không phải là người bình thường. Ngay phút nhận được trí não, hắn phải gắng hết sức để đè nén nội tâm kích động mừng như điên. Hắn là hacker, chỉ cần cho hắn một chiếc máy tính, hắn có thể chinh phục cả thế giới, mà Chủ Thần vừa hay đưa cho hắn công cụ thuận tay nhất.

Không biết hắn đã phải luân hồi bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng đến ngày hôm nay, sau khi lại hoàn thành thêm một nhiệm vụ phản diện nữa. Lần này hắn không bị truyền tống đến không gian Chủ Thần trắng xóa, mà là đi đến biển trời đầy sao mệnh mỏng bất ngát này, còn 007 rốt cuộc cũng bị hắn ghép vào một lập trình virus phá hủy, giống như đã uy hiếp hắn năm đó—— bị hủy diệt hoàn toàn.

007 giờ đây không thể phân phối nhiệm vụ, không thể nói chuyện, cũng không thể khống chế thân thể ký chủ, nó biến thành một dụng cụ tình vi do ký chủ khống chế.

Chu Doãn Thịnh dùng ngón tay chậm rãi điều chỉnh trí não, trong con người phản chiếu ánh sao tràn ngập thích thú. Dải ngân hà rộng lớn trước mắt là không gian tuyệt mật hắn dùng 007 sáng tạo ra, có thể tránh né sự giám sát toàn diện của Chủ Thần. Nơi này rất an toàn, rất đẹp đẽ, là nơi hắn sẽ cư trú.

Hắn rảo bước giữa dải ngân hà, cầm một ngôi sao lấp lánh bay trước mặt lên quan sát, lại nhẹ nhàng đặt về chỗ cũ. Vũ trụ nhìn như rộng lớn thênh thang, thật ra chỉ cần một suy nghĩ là có thể đến. Thì ra cái gọi là mạnh không phải là sức lực, mà là tinh thần.

Chu Doãn Thịnh nhẹ giọng cười cười, đầu ngón tay vừa nhấn lên cổ tay liền lập tức biến mất khỏi biển sao lấp lánh. Hắn đã rất cấp bách muốn phá hủy thế giới hoàn mỹ của Chủ Thần.

Lần thứ hai mở mắt, Chu Doãn Thịnh phát hiện mình nằm trên một chiếc giường Kingsize mềm mại, bên trên là trần nhà trắng tinh và chùm đèn thủy tinh hoa lệ. Hắn chống người dậy, phát hiện trí não liên kết với linh hồn hắn lúc này đang yên lặng nằm trên cổ tay, màn hình lúc sáng lúc tối, không ngừng hiện lên rất nhiều chữ viết, chính là tư liệu chi tiết về thân thể mới này mà hắn trộm lấy từ hệ thống Chủ Thần.

Làm một virus tránh né sự giám sát của Chủ Thần, Chu Doãn Thịnh đương nhiên sẽ không nhập vào trụ cột của thế giới — cũng chính là nam nữ nhân vật chính. Thông qua sự tính toán đo lường kỹ lưỡng của 007, lựa chọn tốt nhất của hắn là những dữ liệu sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu hủy, thường được gọi là vật hy sinh. Thay đổi vận mệnh của vật hy sinh tuy rằng sẽ không dẫn đến thế giới sụp đổ, nhưng sẽ khiến cho lập trình của Chủ Thần xuất hiện sai sót.

Một vài sai sót sẽ dẫn đến nhiều dữ liệu liên tiếp sai sót. Cho đến khi hắn rời khỏi, thế giới này đã thoát khỏi sự khống chế của Chủ Thần. Giống như vùng xám của một bộ não, tưởng chừng vẫn bình thường, thật ra đã hoại tử, mà khi những vùng xám như vậy càng ngày càng nhiều, bộ não đó sớm muộn gì cũng sẽ bị tê liệt.

Đây chính là kết quả cuối cùng mà Chu Doãn Thịnh muốn.

Đọc xong tư liệu, hắn hứng thú cong cong khóe miệng. Thân thể này năm nay mười sáu tuổi, cũng tên là Chu Doãn Thịnh, là con trai cả của tập đoàn nhà họ Chu, đang học lớp mười, dưới có hai đứa em trai học lớp chín, đều mười lăm tuổi, một người tên Chu Văn Ngang, một người tên Chu Văn Cảnh. Chu Văn Ngang ngoài mặt là em trai cùng mẹ cùng cha với Chu Doãn Thịnh, thật ra là con riêng của cha Chu. Ông ta thừa dịp mẹ Chu suy yếu sau khi sinh đánh đổi con trai của tình nhân về. Em trai ruột thịt thực sự của Chu Doãn Thịnh bởi vì trái tim phát triển không đầy đủ nên đã chết ngay sau khi sinh.

Chu Văn Cảnh là con của một nữ sinh viên mà mẹ Chu đã từng giúp đỡ. Cô ta là trẻ mồ côi, bản tính không xấu, tự biết mình có lỗi với mẹ Chu, sau khi sinh không bao lâu thì mắc phải bệnh trầm cảm, vài năm sau rạch cổ tay tự sát. Thi thể là do mẹ Chu phát hiện, cũng không biết có phải do bị kích thích hay không, một năm sau cô cũng nhảy xuống biển, vẫn chưa tìm được thi thể.

Nhân vật chính của thế giới này chính là cậu con trai thứ ba nhà họ Chu – Chu Văn Cảnh, từ nhỏ bị gia tộc chèn ép, anh em hãm hại, cuối cùng từ đường cùng phản công trở thành đế vương nơi thương trường. Ý đánh bại vô số đối thủ, trải qua từng cuộc từng cuộc thương chiến chấn động lòng người, cuối cùng đi lên vị trí cao nhất của quyền lực và tiền tài. Mà Chu Doãn Thịnh chỉ là một chú ngựa nhỏ nhoi trên con đường nhân sinh của y, thậm chí còn không được coi là đối thủ.

Ba vị công tử nhà họ Chu, cậu cả trầm ổn già dặn, cậu hai đơn thuần thẳng thắn, cậu ba tính tình quái gở, nhìn như cậu cả là ưu tú khôn khéo nhất, nhưng thật ra lại là người ngu xuẩn nhất. Hắn coi Chu Văn Ngang là em ruột mà dung túng chăm lo mọi bề, nghe theo lời xui khiến của đối phương xa lánh chèn ép Chu Văn Cảnh, ngay cả sự bất công rõ ràng của cha mình cũng không thèm để ý. Dưới sự dẫn dắt cố ý của cha Chu, hắn trở thành một tấm gỗ chắn hết mọi nguy hiểm cho Chu Văn Ngang.

Cuối cùng, hắn chẳng những kết thù với Chu Văn Cảnh, bị y trả thù, mà ngay cả phần gia sản của riêng mình cũng bị Chu Văn Ngang tính kế cướp đi, cả đời nghèo đói thất bại, chết một cách uất ức.

Đây chính là hình mẫu nhân vật hy sinh theo đúng tiêu chuẩn.

Xem xong tư liệu, Chu Doãn Thịnh lười biếng duỗi eo, đi đến bên cạnh cửa sổ lớn ngắm bình minh, bộ não tỉnh vì hơn cả 007 đang nhanh chóng phân tích xem nên làm thế nào để thay đổi vận mệnh của nguyên chủ. Đã đến đây, hắn sẽ nghiêm túc đối mặt với cuộc sống nơi này, tuyệt đối sẽ không coi nơi này thành một thế giới hư ảo, cũng sẽ không dùng thái độ khinh thường như chơi trò chơi.

Đây là thế giới mà Chủ Thần sáng tạo, là tập hợp của vô số những dữ liệu, là một không gian ảo tưởng khác với thế giới hiện thực. Nhưng hắn cũng là một dãy số liệu, hoặc phải nói là một linh hồn tồn tại dựa trên số liệu, dù sao cũng không khác gì nhau. Sự phẫn nộ và đau lòng khi bị phản bội, nỗi khổ khi bị giết chết nhiều lần, tuyệt đối không ít hơn thế giới hiện thực, thậm chí bởi vì đó là ký ức cắm rễ trong linh hồn, thế nên càng sâu sắc hơn so với hiện thực.

Hắn không muốn lại làm một con rối mặc Chủ Thần đùa cợt. Đã đến đây, hắn sẽ cố gắng hết sức lật ngược vận mệnh, sống cho riêng mình. Giờ phút này, ánh mặt trời bị chắn sau tầng mây, cửa sổ thủy tinh bóng loáng phản chiếu khuôn mặt tuần mỹ tràn đầy nhuệ khí của thiếu niên.

“Thịnh thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong, nên rời giường rồi.” – Đúng lúc này, bảo mẫu gõ gõ cửa phòng.

Chu Doãn Thịnh thu hồi lại nhuệ khí, treo lên nụ cười ôn hòa nhã nhặn lần nữa, thay đồng phục theo như trong ký ức của nguyên chủ, nhanh chóng rửa mặt rồi xuống lầu dùng bữa.

Trong phòng ăn, cha Chu đang ngồi trên ghế chính đọc báo, Chu Văn Ngang nằm sấp trên vai ông ta, cổ duỗi thật dài. Thấy cha Chu định lật sang trang, cậu ta vội vàng vươn tay giữ tờ báo lại, kêu la mình vẫn còn chưa đọc xong. Cha Chu bất đắc dĩ cười cười, thuận tay véo véo mũi con trai.

Đúng là dịu dàng thấm thiết, Chu Doãn Thịnh làm con cả đã bao giờ được như vậy chưa? Vậy mà hắn lại bị cha Chu tẩy não, cứ luôn tưởng rằng tất cả những thứ tốt nhất đều phải nhường em trai, chăm sóc em trai là nghĩa vụ của hắn.

Chăm sóc? Đương nhiên lúc này Chu Doãn Thịnh sẽ chăm sóc Chu Văn Ngang thật cẩn thận. Khóe miệng cong lên, khiến cho nụ cười trên mặt càng trở nên dịu dàng, chân thành, tha thiết. Chu Doãn Thịnh ngồi xuống bên trái cha Chu, thờ ơ nhìn Chu Văn Cảnh đang cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì bên cạnh một cái.

“Thịnh thiếu gia, mỗi ngày một cốc sữa.” – Đỗ Húc Lăng, trợ lý tư nhân của cha Chu đi ra từ phòng bếp, đặt một cốc sữa nóng hôi hổi trước mặt hắn, cũng ngăn chặn ánh mắt hắn nhìn về phía Chu Văn Cảnh.

Ý cười trên mặt Chu Doãn Thịnh càng đậm, trong con ngươi đen nhánh nhanh chóng xẹt qua một tia tâm tối. Hắn suýt thì quên mất, nhà họ Chu lúc này không chỉ có nhân vật chính Chu Văn Cảnh, còn có cả nam phụ thứ nhất Đỗ Húc Lăng. Nếu không có hắn sẽ không có Chu Văn Cảnh hô mưa gọi gió không gì không làm được mười năm sau này.

Dùng một câu thô tục hơn mà nói... Hắn chính là bàn tay vàng của Chu Văn Cảnh, một tồn tại giống như gian lận.

2. Quyển 1 - Chương 2

Bởi vì gen tốt, ngoại hình của ba vị công tử nhà họ Chu đều không tệ. Nhưng đã là nhân vật chính, đương nhiên dung mạo của Chu Văn Cảnh là xuất chúng nhất, khuôn mặt rõ nét không chút tì vết nào giống như một tác phẩm nghệ thuật mà thượng đế tỉ mỉ điêu khắc, dù quan sát từ góc độ nào cũng có thể xưng là hoàn mỹ.

So với y, gương mặt Chu Doãn Thịnh toát lên vẻ bình thản, nhưng đôi mắt đào hoa hơi xé rách sáng như sao đã bù lại một chút chênh lệch này. Khi hắn nhìn một ai đó, người nọ ban đầu cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng hắn chỉ cần híp mắt liếc một cái, ánh mắt tựa như lưỡi câu đó có thể khiến cho người ta tai nóng bừng, tim đập nhanh.

Với vai trò nam phụ thứ nhất, diện mạo của Đỗ Húc Lăng cũng tương đương Chu Văn Cảnh, khuôn mặt như được đẽo gọt điêu khắc, đẹp đến không có chỗ chê. Nhưng hắn lại để mái dài, đeo một cặp kính gọng vàng, dùng hành động tạo ra nhả và nụ cười thân thiện gần gũi nhằm che giấu ánh mắt thường lơ đãng toát ra cường thế và sắc bén của mình.

Ngoài mặt, hắn là một thành phần trí thức tinh anh, gia thế trong sạch, trên thực tế là người cầm quyền của tập đoàn tài phiệt gia tộc họ Đỗ. Bởi vì khi còn trẻ từng có mối quan hệ sâu xa với mẹ Chu Văn Cảnh nên giờ về nước chăm sóc con của cố nhân. Nhà họ Chu rất giàu, được coi là thế gia đứng đầu ở Trung Quốc, nhưng không là gì so với nhà họ Đỗ phồn thịnh trên đất Nhật. Tập đoàn và tài phiệt, chỉ khác có hai chữ thôi mà khác nhau đến một trời một vực.

Ở Nhật, tổ chức mafia là hợp pháp, mà nhà họ Đỗ chính là gia tộc mafia đứng đầu nước Nhật, mạng lưới buôn bán súng ống đạn dược trải rộng toàn cầu. Một nhân vật vốn nên hô phong hoán vũ như vậy hiện giờ lại đang làm trợ lý tư nhân dưới tay cha Chu, bị sai đến khiến đi y như một bảo mẫu, Chu Doãn Thịnh thật sự không hiểu được trong lòng hắn rốt cục nghĩ như thế nào.

Chỉ vì một chút ký ức khi còn nhỏ ư? Có lẽ mẹ Chu Văn Cảnh là ánh sáng duy nhất trong thế giới tối tăm của hắn, khi cô ta chết đi, tia sáng này cũng trở thành bất diệt, thế nên sẽ chuyển dời tình cảm lên Chu Văn Cảnh? Hắn bảo vệ Chu Văn Cảnh, là vì muốn bảo vệ một mảnh đất trong lành cuối cùng trong lòng mình?

Dù những suy đoán này có buồn cười vô lý đến thế nào, hắn cũng đã đến đây, Chu Doãn Thịnh sẽ không miệt mài tìm hiểu nữa, bưng cốc lên từ từ uống sữa.

Ba người Chu Doãn Thịnh, Chu Văn Cảnh, Đỗ Húc Lăng yên lặng dùng bữa. Cha Chu và Chu Văn Ngang cứ ăn mấy miếng lại tán gẫu vài câu, không khí vô cùng hòa hợp ấm áp. Hai người này mới là một đôi cha con thực sự, những người khác đều là dư thừa. Nếu Chu Doãn Thịnh trước kia có thể nhận ra sớm một chút, sẽ không đi đến một kết cục bi thảm như vậy.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh nhếch nhếch khóe miệng, nở một nụ cười hơi mang theo giễu cợt, sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Húc Lăng đang ngẩng đầu quan sát.

Thiếu niên vốn ôn hòa tuấn mỹ trong nháy mắt trở nên tà khí gấp vạn lần, Đỗ Húc Lăng ngẩn người, trái tim cũng rạo rực theo. Khi hắn chăm chú nhìn lại một lần nữa, thiếu niên đã thu ánh mắt về, hết sức chuyên chú ăn cháo.

Ăn điểm tâm xong, Đỗ Húc Lăng dựa theo thường lệ đưa ba đứa trẻ đến trường. Dù trong lòng nghĩ như thế nào, trước mặt người khác hắn luôn đối xử bình đẳng với ba vị công tử, nhưng bởi vì cậu hai Chu Văn Ngang hoạt bát sáng sủa nhất nên trông giống như là người thân với hắn nhất.

Chu Doãn Thịnh vừa lên xe đã chợp mắt, Chu Văn Cảnh cũng giữ yên lặng, Chu Văn Ngang chỉ có thể nói chuyện với Đỗ Húc Lăng. Thoạt nhìn thì tưởng cậu ta đang quan tâm đến sinh hoạt thường ngày của cha Chu, thật ra luôn cố ý vô tình hỏi thăm chuyện trong công ty. Đối mặt với cậu con trai thứ hai mà cha Chu yêu thương nhất, Đỗ Húc Lăng đương nhiên là trả lời mọi câu hỏi mà không hề cảnh giác.

Cuộc sống ở trung học rất vô vị, những bài tập bẻ bộn đối với một hacker có chỉ số thông minh cao mà nói chỉ là một bữa sáng. Hai tiết đầu đều ngủ thiếp đi, cho đến tiết thứ ba Chu Doãn Thịnh mới tỉnh lại trong tiếng huyền ảo xung quanh, vừa mở mắt ra đã trông thấy rất nhiều bông tuyết bay xuống qua cửa sổ.

Hiện giờ đã sắp đến hè rồi, học sinh nữ trong lớp đều mặc váy ngắn đi học, sao lại có tuyết rơi?

Chu Doãn Thịnh tập trung nhìn, phát hiện những bông tuyết kia chỉ là một đồng giấy vụn bị cắt thành mảnh nhỏ, thả từ tầng trên xuống nên thành một đợt tuyết nhân tạo, cảnh tượng vô cùng đồ sộ. Lúc này đang đúng giờ giải lao, rất nhiều học sinh chen ra ngoài hành lang quan sát, Chu Doãn Thịnh cũng bị bạn bè kéo ra ngoài, chỉ vào bóng người đang đứng giữa trời tuyết nói – “Cắt hết tất cả sách giáo khoa của nó trút giận cho mày với Văn Ngang đấy. Con riêng phải tự biết mình là con riêng chứ, còn muốn đấu với mày và Văn Ngang, đúng là không biết mình là ai.”

Lúc này Chu Doãn Thịnh mới nhớ ra, Chu Văn Cảnh và Chu Văn Ngang đều học lớp chín, còn là bạn cùng lớp. Mấy hôm trước bởi vì một nữ sinh mà tạo nên tranh chấp, nữ sinh kia không lúc nào không che chở cho Chu Văn Cảnh, khiến cho Chu Văn Ngang rất mất mặt. Là một nhân vật gây sóng gió trong trường, nguyên chủ lên tiếng, muốn cho Chu Văn Cảnh một ít giáo huấn.

Cắt sách vở, tạt nước bẩn, chửi rửa, đánh hội đồng, các loại đùa dai ừ ừ xảy ra với Chu Văn Cảnh. Trước khi Chu Doãn Thịnh đến, mâu thuẫn giữa nguyên chủ và Chu Văn Cảnh đã đạt đến mức không thể hòa

giải.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu chăm chú nhìn bóng người đứng thẳng tắp kia, đối phương cũng đứng lúc ngừng đầu nhìn hắn. Người trước nheo mắt, đột nhiên nở một nụ cười đầy khiêu khích, khiến cho người sau nắm chặt hai tay, cổ nén cảm hận.

Nếu đổi thành người khác, khi biết vận mệnh của mình trong tương lai, việc đầu tiên sẽ làm chính là làm dịu mối quan hệ với nhân vật chính, sau đó ôm đù nhân vật chính. Nhưng Chu Doãn Thịnh là một người rất kiêu ngạo, trí tuệ tuyệt đỉnh và thủ đoạn độc ác khiến hắn không bao giờ cho phép mình nịnh bợ nghe theo người khác.

Nhập vào người bên cạnh nhân vật chính để thay đổi vận mệnh của nguyên chủ, kết quả vận mệnh của hắn vẫn bị nhân vật chính khống chế, điều này có khác gì làm con rối của Chủ Thần? Cho nên hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bắt đầu hành động từ Chu Văn Cảnh.

Đương nhiên, hắn cũng chưa bao giờ có ý định xử lý Chu Văn Cảnh. Là nhân vật chính, nếu như Chu Văn Cảnh chết, thế giới này sẽ hoàn toàn sụp đổ, cũng sẽ khiến cho Chủ Thần chú ý đến dữ liệu khác thường rồi từ đó truy tìm ra mình. Tuy rằng không gian biến ảo có thể ngăn chặn được sự tìm tòi của Chủ Thần, nhưng sẽ rất bất lợi cho kế hoạch sau này của hắn, làm việc sẽ khó tránh khỏi vướng tay vướng chân, phải bần khoản nhiều chuyện, không cẩn thận là bị Chủ Thần phát hiện.

Một hệ thống thông minh cao cấp như Chủ Thần, nhất định có lập trình sẵn chương trình diệt virus, Chu Doãn Thịnh không muốn ném thử một chút nào.

Cho nên trước mắt, nguyên tắc làm việc của hắn là thay đổi vận mệnh của nguyên chủ, gây ra rối loạn dữ liệu mà không dẫn đến thế giới sụp đổ. Nhân vật chính vẫn còn, thế giới cũng còn, nhưng thế giới này đã hoàn toàn thay đổi, đã không còn như trong lập trình của Chủ Thần từ lâu.

Lập lại tất cả mọi kế hoạch trong đầu thêm lần nữa, Chu Doãn Thịnh mới chậm rì rì thu hồi ánh mắt.

Khi trong lòng có kế hoạch, thời gian luôn trôi rất nhanh, gần như chỉ mới chớp mắt một cái, một ngày đã qua đi. Chu Doãn Thịnh mở rộng áo khoác đồng phục, caravat đen treo lỏng lẻo trên cổ áo sơ mi trắng, hai tay đút túi, bước chân nhàn nhã đi về phía chiếc xe đa dụng đỗ ven đường. Rõ ràng là kiểu ăn mặc lôi thôi lếch thếch, mặc trên người hắn lại thành phong cách yuppie (*), khiến cho rất nhiều học sinh nữ dừng chân ngắm nhìn.

(*) Yuppie là tổng hợp của các khái niệm: young (trẻ), urban (sống ở thành phố), professional (có chuyên môn) và hippie (lại là một cụm từ khá đa nghĩa, trong bối cảnh này nó mang nghĩa của tham vọng, có một chút gì đó nổi loạn).

“Thịnh thiếu gia, cậu ở trường học được nhiều người yêu thích thật đấy, đã có bạn gái chưa?” – Đỗ Húc Lăng mở cửa xe cho hắn, trong nụ cười toát ra vài phần trêu chọc.

Trước khi bị Chủ Thần đưa đến không gian giả tưởng, Chu Doãn Thịnh là một người đồng tính, đương nhiên sẽ không thích phụ nữ. Nhưng từ sau khi bị buộc vào người hệ thống phản diện, hắn lại không thể không tranh đoạt đàn bà với nhân vật chính, đôi khi còn sẽ làm một số chuyện không bằng cảm thú với bọn họ. Trời đất chứng giám, trong hiện thực, dù có một trăm người đẹp cưỡi quần áo đứng trước mặt hắn, hắn cũng không rung nổi.

Lời trêu đùa của Đỗ Húc Lăng trong nháy mắt khiến hắn nhớ lại cảm giác ghê tởm mỗi lần bị hiếp dâm kia, nụ cười nhả nhận biến mất, ánh mắt sắc lạnh đâm thẳng vào đáy mắt đối phương.

Đỗ Húc Lăng chưa bao giờ để mắt đến hai anh em Chu Doãn Thịnh và Chu Văn Ngang. Nhất là Chu Doãn Thịnh, chính là một tên gốc không lẫn vào đâu được, bị Chu Văn Ngang chơi đùa trong lòng bàn tay mà không hề hay biết. Nhưng dáng vẻ sắc sảo vừa rồi của đối phương trong nháy mắt đã đảo ngược ấn tượng của hắn đối với Chu Doãn Thịnh.

Đây không phải là ánh mắt mà một thiếu niên miệng cọt gan thô dễ tin người khác nên có.

Nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, Chu Doãn Thịnh đã sụp đổ xuống, thờ ơ nói – “Đi thôi, không cần chờ. Tiết cuối của Văn Ngang là tiết thể dục, tan từ hai mươi phút trước rồi.”

Đỗ Húc Lãng gạt đầu, lái xe đi. Đến một ngõ nhỏ ven đường, Chu Doãn Thịnh đột nhiên lên tiếng – “Dừng xe bên lề đường đi, tôi có việc.”

Xe chậm rãi tấp vào lề đường, nhưng Chu Doãn Thịnh không xuống xe, chỉ kéo mở cửa kính xe, một tay chống má tươi cười nhìn về phía ngõ nhỏ.

Bên cạnh ngõ là hai tòa nhà cao chọc trời, ánh sáng bị tòa nhà che khuất, vô cùng tăm tối. Vài cái thùng rác cực lớn bốc mùi hôi thối ghê người, rất nhiều mèo hoang chó hoang tụ tập đến kiếm ăn. Chỉ nghe một tiếng phịch nặng nề, một bóng đen va vào thùng rác, sau đó chật vật ngã xuống đất. Đám mèo hoang trốn trong thùng hoảng sợ kêu lên một tiếng, vội vàng chạy trốn.

Thấy rõ gương mặt của bóng đen, ánh mắt Đỗ Húc Lãng hơi thay đổi, lập tức muốn xuống xe giải cứu, lại bị Chu Doãn Thịnh đè bả vai lại.

“Nó không chết được.” – Ngữ khí của thiếu niên vô cùng thản nhiên, bàn tay lại âm thầm dùng sức.

Đỗ Húc Lãng không thể không rút bàn tay đang đặt trên cửa về, cười cười giả đồ như không thèm để ý.

Chu Văn Cảnh giống như muốn đánh trả, còn chưa bò dậy đã bị một người đàn ông cao lớn dẫm lên sống lưng hung hăng nghiền mấy phát. Vài thanh niên tóc nhuộm đủ loại màu sắc xúm vào, lục soát lấy sạch tiền và vật đáng giá trên người y, lại dẫm đá thêm một trận, nói vài câu đe dọa, sau đó cười đùa rời khỏi.

Cảnh này ở nơi đô thị phồn hoa ồn ào huyền ảo không hiếm thấy, gần như không thể gọi lên một chút đồng tình nào của người đi đường. Là kẻ chủ mưu, Chu Doãn Thịnh nở một nụ cười thỏa mãn.

Đúng vậy, những người này chính là do Chu Doãn Thịnh thuê, mục đích là cho Chu Văn Cảnh một bài học không nhỏ. Chu Doãn Thịnh tiếp nhận trí nhớ của nguyên chủ cũng không định hủy bỏ kế hoạch này. Hắn không những đến xem trò vui, còn mang luôn cả thân hộ mệnh của nhân vật chính đến.

Đỗ Húc Lãng đẩy gọng kính vàng trên sống mũi một cái, che giấu sương lạnh đang từ từ ngưng tụ trong con người. Vị công tử lớn nhất của nhà họ Chu này đúng là... thích tìm đường chết mà.

Chu Văn Cảnh lão đạo bò dậy, lúc khom lưng nhặt cặp sách suýt nữa lại ngã xuống, khiến cho Đỗ Húc Lãng âm thầm nắm chặt tay lái. Thử mấy lần mới nhắc được cặp sách lên, y đứng thẳng người dậy, nhổ một ngụm nước miếng lẫn theo máu vào thùng rác, mặt không cảm xúc đi ra ngoài, trông thấy Chu Doãn Thịnh tươi cười nhả nhặn ngồi trong xe, khuôn mặt nháy mắt trở nên vắn vẹo.

“Là mày!” – Tiếng nói phun ra từ kẽ răng khó nén căm hận.

“Đúng vậy, là tao.” – Chu Doãn Thịnh thờ ơ gạt đầu.

Chu Văn Cảnh rốt cuộc không kiềm chế nổi, xông lên muốn đâm đối phương, lại bị cửa xe đột nhiên bật ra, đập mạnh vào người, nằm vật xuống đất mãi không bò lên được.

Chu Doãn Thịnh thông thả bước đến bên cạnh hắn, hơi hơi cúi lưng, ánh mắt châm chọc quét từ trên xuống dưới một lần, cứ như đang nhìn một thằng hề. Ngay sau đó Đỗ Húc Lãng cũng xuống xe theo, để phòng Chu Doãn Thịnh lại ra tay độc ác.

3. Quyển 1 - Chương 3

Chu Văn Cảnh quả thật muốn xé xác Chu Doãn Thịnh, vừa mới chuẩn bị đứng lên lại bị đối phương đá ra thật xa, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Nguyên chủ bị Chu Văn Cảnh tính kế, mất đi thân phận và gia sản, cuộc đời trong giây lát rơi xuống vực sâu. Mà nhân vật chính đã trở thành nhân vật ông lớn trong ngành thương nghiệp lúc ấy còn bỏ đá xuống giếng, khiến cho nguyên chủ liên tục bị cản trở, cuối cùng uất ức kết thúc sinh mệnh của mình.

Kế thừa thân thể của nguyên chủ, biết được vận mệnh của nguyên chủ, đừng nói để Chu Doãn Thịnh ôm đù nhân vật chính, không lập tức giết chết y đã coi như có khả năng tự chủ mạnh mẽ rồi. Nếu không phải Đỗ Húc Lăng dùng sức ấn vai hấn lại, hấn còn muốn đi đến đá thêm mấy cú nữa.

“Thịnh thiếu gia, đừng bắt nạt thiếu niên cùng đường.” (*) – Thanh niên tuấn mỹ đẩy gọng kính trên sống mũi, dường như đang tốt bụng khuyên giải, lại dường như là cảnh cáo.

(*) Ý nghĩa: Đừng xem thường người trẻ tuổi nghèo khó vì tiền đồ của một người thiếu niên là không thể biết trước.

Chu Doãn Thịnh không để tâm, hất bàn tay đặt trên vai mình của hấn ra, từ từ thông thả đi đến bên cạnh Chu Văn Cảnh. Chu Văn Cảnh đã không bò dậy được, chỉ có thể dùng ánh mắt căm hận nhìn hấn chằm chằm.

“Mày hận tao?” – Chu Doãn Thịnh nghiêng đầu.

Đáp lại hấn là một ngụm nước miếng mang theo máu tươi của Chu Văn Cảnh.

Chu Doãn Thịnh nghiêng người tránh thoát, dẫm chân lên ngực Chu Văn Cảnh, cười lạnh nói – “Mày mà cũng dám hận tao? Mày có tư cách gì hận tao? Nếu không có sự giúp đỡ của mẹ tao, một đứa mồ côi như mẹ mày, dựa vào cái gì mà vào được trường đại học tốt nhất trong nước, dựa vào cái gì mà vừa tốt nghiệp đã được đến làm việc ở tập đoàn họ Chu, được lương mấy trăm nghìn một năm? Mẹ tao đối xử với cô ta như con ruột, mà cô ta báo đáp mẹ tao như thế nào? Trèo lên giường cha nuôi? Sinh con cho cha nuôi? Cô ta chết thì cũng thôi đi, vì sao lại phải chết trong bồn tắm của mẹ tao? Cô ta muốn chuộc tội hay đang dùng mạng sống trả thù mẹ tao? Đúng rồi, đúng như ý muốn của cô ta, mẹ tao rút cuộc rập khuôn theo cô ta mà đi, để lại tao lẻ loi một mình. Mày nói đi, xem tao phải hận ai?”

Chu Doãn Thịnh càng nói hốc mắt càng đỏ, không thể không dừng lại thở dốc. Giọng nói khàn khàn của hấn ngập tràn lửa giận và căm thù, dường như muốn phá hủy tất cả mọi thứ trước mắt.

Chu Văn Cảnh bị cảm xúc kịch liệt bỗng dưng bùng nổ của hấn dọa giật mình, nhất thời không dám đối diện với hấn. Đỗ Húc Lăng vốn định kéo hấn ra, nghe vậy trái tim hơi run lên.

Trước khi đến hấn đã điều tra tình huống của Chu Văn Cảnh ở nhà họ Chu, chỉ cảm thấy y đáng thương, lại chưa bao giờ từng nhìn từ góc độ của Chu Doãn Thịnh. Hiện tại nghe hấn lên án mới giật mình nhớ ra, nạn nhân lớn nhất thật ra phải là mẹ Chu mới đúng. Mà đứa nhỏ bị mẹ Chu bỏ rơi này, nỗi đau khổ và thù hận trong lòng tuyệt đối không ít hơn so với Chu Văn Cảnh.

Con riêng đáng thương, vậy con trong giá thú thì sao? Đỗ Húc Lăng cũng là con riêng, hấn chưa từng suy xét đến vấn đề này.

Không khí ngưng đọng một lát, Chu Doãn Thịnh cũng bình ổn lại cảm xúc, chậm rãi hỏi – “Mày thử tự vấn lương tâm mình một chút, xem nếu như mày là tao, mày có cảm giác gì?”

Cảm giác gì? Đương nhiên là hận, hận ngút trời. Chu Văn Cảnh lặng lẽ nắm chặt hai tay, trong đôi mắt toát ra thần sắc mê mang.

Chu Doãn Thịnh đột nhiên cảm thấy thật tẻ nhạt, rời chân khỏi ngực y, cười lạnh nói – “Người mày nên hận nhất không phải là tao, mà là Chu Hạo (cha Chu), ông ta mới là kẻ đầu sỏ gây ra cái chết của mẹ mày.” – Dứt lời hấn khoát tay với Đỗ Húc Lăng – “Đi thôi.”

“Cảnh thiếu gia thì sao ạ? Có cần đưa cậu ấy đi bệnh viện hay không?” – Đỗ Húc Lăng lo lắng dò hỏi. Hấn từ trước đến nay lấy hình tượng hiền lành tiếp xúc với người khác, thế nên không sợ Chu Doãn Thịnh nghi ngờ.

“Nó da dày thịt béo, không chết được.” – Chu Doãn Thịnh cười như không cười liếc nhìn, ánh mắt tựa như nhìn rõ tất cả kia khiến cho hô hấp của Đỗ Húc Lăng hơi lạch nhịp.

Xe chậm rãi chạy đi, để lại Chu Văn Cảnh còn đang mê mang cô đơn một mình. Y vẫn hận Chu Doãn Thịnh, nhưng nỗi hận đối với cha Chu còn mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Giờ phút này, y âm thầm thề, sớm muộn gì cũng có một ngày y sẽ lật đổ cha Chu, phá hủy nhà họ Chu. Về phần Chu Doãn Thịnh, khiến hấn mất đi tất cả những gì hấn từng lấy làm kiêu ngạo là đủ rồi.

Đỗ Húc Lăng nhìn như đang chuyên chú vào đường đi, thật ra khoe mắt đang âm thầm nhìn trộm Chu Doãn Thịnh. Trước mắt, cảm nhận của hắn đối với thiếu niên này rất phức tạp, vừa cảm thấy hắn đáng giận, lại cảm thấy hắn đáng thương, còn có một chút chú ý khó nói rõ.

“Thịnh thiếu gia, tuy rằng mẹ của Cảnh thiếu gia...” – Nói đến đây, hắn hơi dừng một chút mới tiếp tục nói – “... Rất có lỗi với mẹ cậu, nhưng Cảnh thiếu gia không sai. Cậu cứ luôn gây khó dễ cho cậu ấy, phải chăng đã làm quá mức rồi không? Tục ngữ có một câu nói rất hay, làm người để lại một đường lui sau này còn gặp lại. Dẫu sao cũng là anh em một nhà, không cần phải gây sự với nhau đến tình cảnh không chết không ngừng.” – Hắn trước kia còn từng muốn tìm người dạy dỗ vị công tử lớn này một chút, lúc này đã hoàn toàn bỏ suy nghĩ này đi. Cần gì so đo với một đứa trẻ mồ côi mẹ chứ.

Tuy rằng thế lực của tập đoàn tài phiệt nhà họ Đỗ là khổng lồ, hắn cũng không thể nào điều tra được ra chuyện riêng nhà họ Chu, bởi vì cha Chu năm đó che giấu quá kỹ, tráo đổi đứa bé đã chết đi kia thành con trai của bồ nhí đưa về quê vắng vẻ chôn cất. Kỹ xảo biểu diễn của cô ả kia cũng không tệ, khóc đến ruột gan như đứt từng khúc đau lòng muốn chết, giấu giếm mọi người thành công. Nhưng số cô ả cũng không tốt, hoặc là cha Chu có số khác vợ, cơ hội ra sáng đã gần ngay trước mắt rồi lại bị bệnh bạch cầu cấp tính, chưa đến mấy tháng đã chết.

Chuyện này trở thành tuyệt mật, trừ cha Chu và Chu Văn Ngang, chỉ có Chu Doãn Thịnh nhờ xâm nhập vào kho dữ liệu của Chủ Thần mới biết.

“Nó không sai, chẳng lẽ là tôi sai?” – Chu Doãn Thịnh nhướn mày cười nhạt.

Đỗ Húc Lăng lặng yên một lát mới nói – “Cậu ức hiếp Cảnh thiếu gia như vậy, không sợ cậu ấy hận cậu hay sao? Dù sao cậu ấy cũng là con trai nhà họ Chu, có tư cách thừa kế một phần gia sản. Bây giờ có chủ tịch Chu bên trên thì không quan trọng lắm, nhưng đợi sau này chủ tịch lùi ra sau màn, cậu ấy muốn ngáng chân cậu sẽ không phải là việc gì khó. Có thể có thêm bạn thì cần gì là địch.”

Nếu là lúc bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không nói với Chu Doãn Thịnh những lời nói thật như vậy. Đừng nhìn Chu Doãn Thịnh là đại công tử danh chính ngôn thuận của nhà họ Chu, là người có tư cách kế thừa tập đoàn nhà họ Chu nhất, nhưng trong lòng cha Chu chắc gì đã nghĩ vậy. Chu Doãn Thịnh ở trong cuộc nên không tự biết, nhưng làm người đứng xem, Đỗ Húc Lăng có thể nhìn thấy rất rõ, thái độ của Chu Hạo đối với Chu Văn Ngang rõ ràng khác hẳn so với hai người còn lại, thật sự là cưng chiều đến không có giới hạn. Nếu như Chu Văn Ngang có ý muốn gia nhập tập đoàn họ Chu, Chu Hạo tuyệt đối sẽ không nói không.

Mà Chu Văn Ngang lúc này, có lẽ đã sớm coi tập đoàn này là vật trong túi mình, chỉ có Chu Doãn Thịnh đáng thương còn coi hắn là đứa em ngoan, chẳng những không hề phòng bị, mà còn bị lợi dụng đến cùng. Nếu như Chu Văn Ngang trèo lên được, với bản tính vô ơn của hắn, dù là anh em ruột thịt, chỉ e Chu Doãn Thịnh cũng chẳng thể nào sống dễ chịu được, một lúc nào đó bị tính kế hãm hại đến tan xương nát thịt cũng không biết chừng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt ném về phía Chu Doãn Thịnh của Đỗ Húc Lăng trộn lẫn một chút đồng tình. Nhìn lại, trong ba anh em nhà họ Chu, Chu Doãn Thịnh là người đáng thương nhất. Chu Văn Cảnh có mình che chở, Chu Văn Ngang có Chu Hạo che chở, chỉ có Chu Doãn Thịnh là không nơi nương tựa, tình cảnh éo le.

Chu Doãn Thịnh không biết náo bố của Đỗ Húc Lăng, mà dù có biết cũng không để ý. Hắn cười khê một tiếng rồi khoát tay nói – “Tôi vốn không có ý định tranh giành tài sản nhà họ Chu, nó có hận hay không thì liên quan gì đến tôi.”

Con người Đỗ Húc Lăng hơi co lại, truy hỏi – “Không có ý định tranh giành tài sản nhà họ Chu? Thịnh thiếu gia cậu có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” – Chu Doãn Thịnh liếc xéo hắn một cái, lại lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ không lên tiếng nữa.

Đến tận hơn chín giờ tối hôm đó Chu Văn Cảnh mới về nhà. Vừa mở cửa phòng đã thấy Đỗ Húc Lăng đang đứng trước cửa sổ sát đất hút thuốc, mái tóc trước trán được chải lên gọn gàng, để lộ ra khuôn mặt tuấn

mỹ mà sắc bén. Hắn dụi tắt thuốc lá, quay đầu lại nhìn, khí thế mạnh mẽ tự động toát ra khiến cho Chu Văn Cảnh có chút e sợ, nhiều hơn cả là sự sùng bái.

“Cậu, cháu đã về.” – Y lập tức đóng cửa phòng lại, nhỏ giọng nói. Y không biết chút nào về thân phận chân thật của Đỗ Húc Lăng, người nọ chỉ nói hắn là bạn tốt của mẹ y, nhớ tình nghĩa chị em nên trở về chăm sóc y. Nhưng dựa vào khí thế mạnh mẽ và những thủ đoạn không gì không làm được của người nọ, Chu Văn Cảnh biết hẳn nhất định không phải là người thường.

“Bị thương thế nào?” – Đỗ Húc Lăng dụi tắt thuốc lá.

“Vừa nhận được tin nhắn của cậu, bác sĩ Phương đã đến ngay. Gãy xương tay, những chỗ khác đều là bị thương ngoài da.” – Chu Văn Cảnh lắc lắc cánh tay trái đang bó thạch cao, nghiêng rằng nghiêng lợi nói – “Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày cháu đập nhà họ Chu này dưới lòng bàn chân, làm cho Chu Doãn Thịnh phải trả giá đắt cho tất cả những gì đã xảy ra ngày hôm nay!”

Nghe y nói đối phó với nhà họ Chu, Đỗ Húc Lăng tuyệt đối không cảm thấy như thế nào, cho đến một câu cuối cùng mới hơi nhíu mày lại, nhưng cũng không nói gì.

Cùng lúc đó, Chu Văn Ngang gõ gõ cửa phòng Chu Doãn Thịnh.

“Anh cả, thằng con hoang kia là do anh thuê người đánh? Không hổ là anh trai của em.” – Chu Văn Ngang thân mật ôm chặt bả vai Chu Doãn Thịnh.

“Đúng vậy, là anh thuê người đánh.” – Chu Doãn Thịnh lặng lẽ kéo giãn khoảng cách, đi đến bàn học chơi máy tính, từng dãy số nhanh chóng xuất hiện trên màn hình đen sì rồi lại nhanh chóng biến mất, chiếu lên mặt hắn lúc sáng lúc tối.

“Anh cả, thằng con hoang kia chướng mắt thật đấy, anh nghĩ biện pháp đuổi nó ra nước ngoài đi, tốt nhất là đừng bao giờ trở về nữa.”

Kế hoạch chơi ác Chu Văn Cảnh từ trước đến nay đều do Chu Văn Ngang bày ra, Chu Doãn Thịnh chấp hành. Hận thù đều do Chu Doãn Thịnh gánh, Chu Văn Ngang ở sau lưng lại được làm người tốt, bán cho Chu Văn Cảnh một chút ân huệ. Bởi vậy quan hệ giữa Chu Văn Cảnh và Chu Văn Ngang tuy rằng không thân mật, nhưng cũng không căng thẳng. Cho dù sau này Chu Văn Cảnh thu mua tập đoàn họ Chu, Chu Văn Ngang vẫn là thành viên ban giám đốc, sống vô cùng dễ chịu.

Chuyện này vốn cũng từng xảy ra. Chu Văn Ngang chẳng những xui khiến Chu Doãn Thịnh đưa Chu Văn Cảnh ra nước ngoài, còn mua chuộc mấy kẻ buôn lậu thuốc phiện, dụ dỗ Chu Văn Cảnh hút ma túy. Nếu như không phải Đỗ Húc Lăng chạy đến đúng lúc đưa y đi cai nghiện, cuộc đời này của Chu Văn Cảnh cũng sẽ bị hủy hoại.

Báo ứng đều đổ lên người Chu Doãn Thịnh, Chu Văn Ngang là kẻ ác thật sự lại lên được thuyền của nhân vật chính, cả đời sống như cá gặp nước. Đây là thể đạo gì?

Chu Doãn Thịnh âm thầm cười lạnh, nhìn chằm chằm màn hình máy tính, nói – “Tự em nghĩ cách đi, anh gần đây rất bận.”

“Anh đang bận gì thế?” – Đây là lần đầu tiên anh cả từ chối mình, Chu Văn Ngang không khỏi nhíu mày.

“Bạn xuất ngoại, đã chọn xong trường học rồi, đang xin phép. Bố còn chưa biết, đợi thư xin phép được chấp nhận anh sẽ xin bố sau, em nhất định phải giữ bí mật cho anh đấy.” – Chu Doãn Thịnh nhấn enter, màn hình máy tính hiện lên một lá đơn xin nhập học tới học viện The Hotchkiss School, bang Connecticut, Mỹ, bên trên là con dấu vượt qua vòng sơ khảo, chỉ chờ đợt xét duyệt cuối cùng một tuần sau.

The Hotchkiss School là một trong những trường phổ thông tốt nhất nước Mỹ, yêu cầu nhập học vô cùng nghiêm khắc, vốn có danh hiệu “dây leo xanh”. Hằng năm có vô số người xin vào trường, lại không mấy người có thể vượt qua xét duyệt.

Trong mắt Chu Văn Ngang hiện lên một tia ghen tị, lại nhanh chóng bình tĩnh lại. So với diệt trừ Chu Văn Cảnh, cậu ta càng muốn diệt trừ Chu Doãn Thịnh. Giờ thì tốt rồi, hắn đã tự mình lựa chọn rồi khỏi, miễn cho cậu ta phải hao tâm tổn trí. Chờ đến khi hắn trở về, đến phiên ai làm chủ nhà họ Chu còn chưa biết chừng.

Hơn nữa, an ninh ở Mỹ không tốt, hàng năm luôn có một vài du học sinh mất tích. Không biết Chu Doãn Thịnh liệu có thành một trong những kẻ xui xẻo đó hay không.

4. Quyển 1 - Chương 4

Tuy rằng trong lòng chỉ mong Chu Doãn Thịnh lập tức cút ra nước ngoài, Chu Văn Ngang vẫn kiên nhẫn nói rất nhiều lời nín kéo, cho đến khi xác nhận đối phương đã quyết tâm rồi mới tỏ vẻ bất đắc dĩ mà thỏa hiệp.

Chờ cậu ta đi hẳn, Chu Doãn Thịnh mới mở một tập tài liệu trong máy tính ra, nhếch mép cười lạnh. Đây là một bức thư sửa đổi di chúc, bên dưới có chữ ký của Dương Hi, mẹ của nguyên chủ. Là một hacker, tìm kiếm thông tin từ trên internet là thói quen của Chu Doãn Thịnh. Tuy rằng hắn biết xu hướng phát triển đại khái của thế giới này, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho bất kỳ chi tiết che giấu nào.

Bức thư sửa đổi này tìm thấy từ trong hòm thư điện tử của Dương Hi, trong đó giao toàn bộ phần di sản vốn nên thuộc về Chu Văn Ngang cho con trai lớn. Nói cách khác, cô không định để lại một đồng nào cho đứa con nhỏ.

Khi Dương Hi còn sống, vì sự ảnh hưởng của cha Chu, cô rất thiên vị con trai nhỏ. Nếu dựa theo tình huống bình thường suy đoán, cô chắc chắn sẽ không đối xử với con trai nhỏ như vậy. Hơn nữa bản di chúc được thay đổi này được lập từ một tuần trước khi cô chết, còn chưa kịp gửi cho luật sư đã bị xóa đi, ngay sau đó cô cũng nhảy xuống biển tự sát.

Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Người xóa di chúc là ai? Thực sự là cô tự sát sao? Hơn nữa sau khi cô chết, luật sư vẫn nhận được một bản di chúc sau khi thay đổi, trong đó yêu cầu để lại toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của mình cho con trai nhỏ, con trai lớn chỉ nhận được ba ngôi biệt thự và vài món châu báu.

Nguyên chủ không có một chút phàn nàn nào với cách phân chia di sản không công bằng này, thậm chí còn cảm thấy đương nhiên. Cha mẹ Dương Hi lại cảm thấy không ổn, tự mình đến nơi dò hỏi. Lúc ấy cha Chu giải thích là con trai lớn sau này sẽ kế thừa tập đoàn họ Chu, con trai nhỏ không có tiền đồ bằng con trai lớn, cầm di sản của mẹ mình cũng đỡ lo cho cuộc sống về sau.

Cha mẹ Dương Hi cũng rất yêu thương cháu nhỏ, nhanh chóng tiếp nhận lý do này. Từ đó về sau, dưới sự dẫn dắt cố ý của cha Chu, quan hệ giữa Chu Doãn Thịnh với ông bà ngoại dần dần bất hòa, trái lại Chu Văn Ngang thường xuyên đến nhà làm bạn với hai người, nhận được rất nhiều ích lợi từ nhà họ Dương.

Nguyên chủ hồ đồ đến mức này, chẳng trách sẽ chết tức tưởi như thế. Chu Doãn Thịnh lắc lắc đầu, lưu di chúc vào trong máy. Sớm muộn gì hắn cũng sẽ giành lại tất cả những gì thuộc về nguyên chủ.

Sau khi biết Chu Doãn Thịnh muốn xuất ngoại, Chu Văn Ngang vội vàng đẩy nhanh tiến độ đuổi Chu Văn Cảnh đi. Dọn dẹp hai hòn đá chặn đường này xong, tập đoàn nhà họ Chu sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay cậu ta.

Hôm nay, Chu Văn Cảnh bởi vì ăn trộm chiếc đồng hồ trị giá mấy trăm nghìn của bạn cùng lớp nên bị đuổi học. Cha mẹ nạn nhân cũng là nhân vật có uy tín có danh dự, tự mình chạy đến nhà họ Chu nói chuyện với cha Chu. Cha Chu mất mặt vô cùng, đợi khách đi xong lập tức dùng thất lưng hung hăng đánh Chu Văn Cảnh một trận, quyết định đưa y ra nước ngoài.

“Cháu không ăn cắp, là Chu Doãn Thịnh hãm hại cháu! Cậu, cậu hãy tin cháu!” Chu Văn Cảnh nằm sấp trên giường, lưng chẳng chịt vết thương, một bàn tay nắm chặt, một bàn tay dùng sức nắm lấy ống tay áo Đỗ Húc Lăng.

“Cậu biết cháu không làm. Cậu tin tưởng cháu.” Đỗ Húc Lãng vỗ nhẹ đầu y an ủi, chờ y nín khóc rơi vào giấc ngủ mới lặng lẽ đi đến cửa phòng người nọ, giơ tay lên lại không biết vì sao mình đến. Hắn tin tưởng Chu Văn Cảnh vô tội, nhưng cũng tin tưởng việc này không phải do Chu Doãn Thịnh bày ra.

Đúng là Chu Doãn Thịnh thích bắt nạt Chu Văn Cảnh, hoặc là đánh một trận, hoặc là uy hiếp cảnh cáo, xưa nay đều là giờ được cầm gậy không kiêng dè gì, cũng không sợ người khác biết. Chuyện vu oan hãm hại, phá hủy tiền đồ của người khác giống hôm nay, thực sự không phải phong cách làm việc của hắn. Có thể làm như vậy, chỉ có Chu Văn Ngang miệng nam mô bụng bồ dao găm mà thôi.

Nhưng dù trong lòng biết rõ, Đỗ Húc Lãng cũng không định nói cho Chu Văn Cảnh. Hắn che chở y không có nghĩa là hắn muốn nuôi y thành hoa trong nhà kính. Hắn muốn để chính y trải qua mưa gió, cuối cùng trở thành một cây cổ thụ che trời. Trên đời này có rất nhiều nguy quân tử bên ngoài lấy lòng bên trong âm thầm giở trò hãm hại giống như Chu Văn Ngang, dù sớm hay muộn hắn cũng sẽ phải học cách nhìn người.

Khi Đỗ Húc Lãng đang chuẩn bị lặng lẽ rời khỏi, cửa phòng được kéo mở từ bên trong. Thiếu niên khoanh hai tay trước ngực, nghiêng người tựa vào khung cửa.

“Sao? Đến bệnh viện cho Chu Văn Cảnh?”

Đỗ Húc Lãng lắc đầu, còn chưa kịp giải thích thì thấy thiếu niên nghiêng người, ra hiệu cho hắn vào phòng nói chuyện. Hắn không thể không vào theo.

“Ngồi đi.” – Chu Doãn Thịnh chỉ chỉ ghế sofa đơn bên cạnh đèn cây, vàng sáng màu da cam phủ lên nệm sofa trắng muốt, trông rất ấm áp.

“Không phiền tôi hút thuốc chứ?” – Đỗ Húc Lãng vắt chéo đôi chân thon dài, lấy một điếu thuốc lá từ túi áo vest ra châm lửa. Hắn ngồi trên địa vị cao đã lâu, làm việc luôn không kiêng dè bất cứ thứ gì, hỏi một tiếng chẳng qua là xuất phát từ lễ phép mà thôi, huống chi phòng của thiếu niên được bố trí vừa ấm áp vừa thoải mái, khiến hắn bất tri bất giác bình tĩnh lại.

“Có phiền.” – Chu Doãn Thịnh bước đến, rút điếu thuốc trong miệng hắn ra, ném vào cốc sữa nóng hôi hổi. Âm thanh lách tách giống như đang cười nhạo người nào đó.

Đỗ Húc Lãng ngẩn người, bắt đầu từ khi lãnh đạo tập đoàn tài phiệt của gia tộc họ Đỗ, không còn ai dám làm như vậy với hắn nữa. Hắn đột nhiên cảm thấy rất thú vị, bóp trán cười rộ lên. Chu Doãn Thịnh lười để ý đến hắn, lập tức ngồi vào bàn học chơi máy tính, không thèm ngẩng đầu lên, nói – “Chu Văn Cảnh bị đuổi học không phải do tôi xui khiến.”

“Tôi biết không phải cậu làm, tôi đến cũng không phải để chất vấn cậu.” – Đỗ Húc Lãng ngừng cười, dịu giọng giải thích. Hắn chỉ là muốn nói vài câu với thiếu niên mà thôi. Từ ngày thiếu niên để lộ sự yếu ớt của mình trong ngõ nhỏ kia, hắn bắt đầu có một chút cảm tình với thiếu niên, dường như là thương hại, luôn không tự chủ được chú ý nhiều hơn vài phần.

Chu Doãn Thịnh ngạc nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, lặng yên một lát rồi mới nói – “Vậy chắc chắn anh biết người đứng đằng sau chuyện này là ai rồi. Tiện thể nói cho anh, tôi cũng định xuất ngoại, ngày kia sẽ đi.”

“Đi đâu?” – Người đàn ông đang ngồi trong tư thế biếng nhác vô thức thẳng lưng dậy.

“Cũng đi Mỹ giống Chu Văn Cảnh. Nhưng tôi học Hotchkiss School.” – Chu Doãn Thịnh nhún mũi chân, xoay ghế dựa lại đối diện với người đàn ông, nói một cách sâu xa – “Anh biết đấy, tình hình an ninh của Mỹ rất kém, thuốc phiện tràn lan, anh nên theo dõi Chu Văn Cảnh cẩn thận, miễn cho nó bị người nào đó dẫn đi lầm đường để rồi lạc lối.”

Trái tim Đỗ Húc Lãng hơi run rẩy, lại không thể hiện ra ngoài mặt một chút nào, cười hỏi – “Ra nước ngoài, Cảnh thiếu gia chỉ có thể tự lo cho mình, liên quan gì đến tôi? Tại sao tôi phải theo dõi cậu ấy?”

Chu Doãn Thịnh không đáp, tiện tay nhất nút enter. Trên màn hình máy tính chậm rãi hiện lên một bức ảnh đen trắng, một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi ngồi trên cỏ, trong lòng ôm một bé trai bốn năm tuổi. Hai người đều híp mắt, tươi cười rục rịch, dưới ánh mặt trời loang lổ. Thiếu nữ kia đương nhiên chính là

người mẹ đã chết của Chu Văn Cảnh, gương mặt đáng yêu của bé trai có thể nhận ra được một chút tướng mạo của Đỗ Húc Lăng.

Bức ảnh này trong giấy lát khơi dậy ký ức đã sớm phủ bụi của Đỗ Húc Lăng, đó là niềm hạnh phúc và áp lực nhất hắn nhận được trong cuộc đời này. Nhưng cố nhân đã chết, tất cả đều vì đó mà kết thúc.

“Trước khi được vợ chồng Smith nhận nuôi, anh sống ở cô nhi viện, có tình cảm chị em với mẹ Chu Văn Cảnh. Người ta bảo chị cả như mẹ, tình cảm của anh đối với cô ta nhất định là sâu đậm lắm nhỉ, sao có thể bỏ mặc cháu mình?”

Tuy rằng Chu Doãn Thịnh cái gì cũng biết, nhưng hắn không hề có ý định vạch trần tất cả chân tướng, chẳng hạn như thân phận chân thật của Đỗ Húc Lăng. Mà thân phận giả của hắn là con nuôi mà một đôi vợ chồng người Anh đưa về từ Trung Quốc, thân phận này cũng là vì để cho Chu Văn Cảnh có thể dễ dàng tiếp nhận.

Hôm nay Chu Doãn Thịnh nói nhiều với Đỗ Húc Lăng như vậy, chẳng qua là muốn thể hiện rõ thái độ công bằng không quan tâm đến những thứ bên ngoài của mình. Đỗ Húc Lăng sở hữu thể lực khổng lồ, nếu như muốn gây khó dễ, sẽ khiến cho hắn rơi vào hoàn cảnh bất lợi khó khăn.

Còn nhân vật chính, y bây giờ còn rất yếu, chờ đến khi y trưởng thành, Chu Doãn Thịnh tin tưởng mình lúc đó đã mạnh đến mức đối phương không thể lay chuyển được. Luân hồi hơn trăm nghìn kiếp, vốn liếng lớn nhất của hắn từ lâu đã được lưu trữ trong bộ não thông minh tuyệt đỉnh của hắn. Khoa học kỹ thuật của thế giới này không hề lạc hậu, nhưng cũng không phát triển, không thể nào bằng được thế giới ban đầu của hắn, càng đừng nói đến thời đại ngân hà mà hắn từng đến trong nhiều lần luân hồi kia.

Chỉ cần biên soạn vài chương trình, phát triển một số phần mềm là hắn có thể thu nhập được mức tiền tài khổng lồ trong một thời gian ngắn. Hắn có trí tuệ, cho nên dù bị đẩy đến hoàn cảnh nào, hắn cũng có thể bình tĩnh ung dung, nhưng nếu có thể giảm bớt phiền toái và chướng ngại vật, đương nhiên sẽ càng tốt.

Đỗ Húc Lăng chăm chú nhìn ảnh chụp rất lâu rồi mới thở dài, lần đầu tiên nhìn thẳng vào thiếu niên trước mặt. Có thể điều tra ra được một chút chân tướng khi hắn đã hết sức che giấu, thiếu niên này đúng là không đơn giản.

Chu Doãn Thịnh nhếch nhếch khóe miệng với hắn, châm chọc nói – “Anh còn nhớ không? Vào mỗi ngày lễ tết hai chị em anh lần nào cũng nhận được quần áo mới và đồ chơi mà cô Dương gửi cho, cô Dương kia chính là mẹ của tôi, Dương Hi.” – Hắn đã làm phản diện đủ lắm rồi, cho nên quyết định từ nay về sau kiếp nào cũng sẽ đứng trên đỉnh cao nhất của đạo đức. Tuy rằng rất có thể Dương Hi không phải bị mẹ Chu Văn Cảnh bức tử, mà là bị Chu Hạo mưu sát, nhưng hắn dựa vào cái gì phải nói cho người đàn ông này? Cứ để anh ta áy náy nhượng bộ mới tốt cho ích lợi cuối cùng của hắn.

Đỗ Húc Lăng ngậy ngậy cả người, qua một lúc lâu sau mới khàn khàn nói – “Xin lỗi, tôi quên mất.” – Lúc ấy hắn mới năm tuổi, không bao lâu sau đã bị nhà họ Đỗ tìm được, cho nên ấn tượng đối với cô Dương chưa từng lộ diện bao giờ không quá sâu sắc.

Hắn nhớ lại chuyện sau khi hắn đi, cô Dương vẫn tiếp tục giúp đỡ chị mình, chị ấy mới có thể thoát khỏi hoàn cảnh tồi tệ ở cô nhi viện, học đại học tốt nhất Trung Quốc, nhận được cơ hội làm việc ở tập đoàn họ Chu.

Đây chính là ơn cả nghĩa dày, nhưng mà chị đã báo đáp như thế nào? Chị ấy phá vỡ gia đình nhà ân nhân, gián tiếp dẫn đến cái chết của ân nhân. Mình còn quá đáng hơn, chẳng những chưa bao giờ quan tâm đến con trai của ân nhân, thậm chí còn từng có ý định trừ khử người nợ dọan đường cho Văn Cảnh, chỉ bởi vì Văn Cảnh nói cho mình chị bị Dương Hi bức tử.

Đây đúng là đổi trắng thay đen, lấy oán trả ơn. Đỗ Húc Lăng xoa mặt, không dám nghĩ sâu hơn nữa.

“Không cần xin lỗi, mẹ không cần lời xin lỗi của mấy người. Đạo gần đây chỗ nào chả có bạch nhãn lang (*), ai mà chưa từng đụng phải mấy con.” – Chu Doãn Thịnh đứng dậy, kéo cửa phòng ra nói – “Muộn rồi, anh nên đi, đừng quên mang sữa đi luôn.”

(*) Kẻ vô ơn

Đỗ Húc Lãng cười khổ, bưng cốc sữa trôi lơ lửng tàn thuốc lên, bước chân nặng nề rời khỏi, cả một đêm đều trần trọc khó ngủ.

Hai anh em nhà họ Chu nối nhau ra nước ngoài, một người học trường Hotchkiss School dây leo xanh, một người học trường quý tộc Repton School. Không bao lâu sau, trợ lý tư nhân của cha Chu tạm thời rời khỏi cương vị công tác, không biết tung tích.

Một năm rưỡi sau, ngành IT nổi lên một cơn lốc mới, một công ty khoa học kỹ thuật tên là Vũ Trụ Noah ra mắt game online Star Wars, chỉ vón vện trong một tháng mở bản open beta đã nổi khắp toàn cầu. Nó độc quyền bán mũ giáp cảm biến mang đến cho người chơi cảm giác như chính bản thân mình đang ở trong trò chơi, mở ra thời đại mới của game online.

Dựa vào trò chơi và mũ giáp cảm biến, Vũ Trụ Noah nhanh chóng tích lũy được một vốn tiền lớn, cổ phiếu công ty niêm yết trên sàn NASDAQ ngay trong cùng năm, trở thành con ngựa đen đầy tiềm lực trong ngành IT.

Bởi vì kỹ thuật trong mũ giáp cảm biến quá mức cao cấp, đến nay vẫn chưa có ai giải mã được, không biết có bao nhiêu nhà đầu tư lớn muốn cướp thiên tài máy tính nấp sau lưng Vũ Trụ Noah đi, nhưng ngay cả người nọ là ai cũng không điều tra ra được.

5. Quyển 1 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong căn phòng tắm tối, một thanh niên đáng người gầy yếu bị trói vào bốn thanh trụ giường. Toàn thân dính đầy mồ hôi nhớp nháp, hốc mắt lõm sâu vào bên trong, làn da hiện lên màu xanh trắng chỉ có ở người hít thuốc phiện. Y vừa chịu đựng một đợt phản ứng cai nghiện, lúc này mắt y không có chút tiêu cự nào mà nhìn chằm chằm rèm giường trên đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tiếng bước chân vững vàng chậm rãi đến gần, một người đàn ông mặc vest xám, thân hình đặc biệt cao lớn kéo mở cửa phòng, đi đến trước giường xem xét. Mái tóc đen nhánh được chải ngược ra sau đầu, để lộ một khuôn mặt đẹp đến tận cùng, đôi mắt hẹp dài thỉnh thoảng nhôang lên một tia nguy hiểm, khiến người nhìn phải e dè.

“Để cậu gọi hộ lí đến tắm cho cháu.” – Hắn rút một chiếc khăn tay từ trong túi áo ra, giúp người thanh niên lau mồ hôi lạnh trên trán.

Người thanh niên liếm liếm đôi môi nứt nẻ, nghẹn ngào nói – “Cậu, là Chu Doãn Thịnh hãm hại cháu. Cháu nhớ ra rồi, cháu đã từng gặp ả đàn bà kia, lúc ấy cô ta đang uống rượu với Chu Doãn Thịnh trong Jim Beam Bourbon Whiskey, trông rất thân mật. Nhất định là nó sai cô ta đến hại cháu!”

Thanh niên này chính là Chu Văn Cảnh, hiện giờ đang học đại học năm thứ hai. Mấy tháng trước mới vừa được một cô gái có ngoại hình xinh đẹp, lại không ngờ cô gái kia lòng dạ khó lường, cho y hút một điếu thuốc lá tổng hợp, bên trong trộn lẫn một loại thuốc phiện mạnh, chỉ cần hút một lần là có thể nghiện. Tính tình Chu Văn Cảnh tuy rằng đa nghi, vô cùng cảnh giác đối với an toàn của bản thân, nhưng lại có một nhược điểm trí mạng, đó chính là ham mê sắc đẹp, chỉ cần là phụ nữ có ngoại hình xinh đẹp, y đều sẽ không từ chối bất kỳ ai.

Khi cơn nghiện phát tác lần đầu tiên, y mới phản ứng lại được, nhưng thời gian đã quá muộn, không thể không gọi điện thoại cho cậu mình ở tận Nhật.

Đỗ Húc Lãng ném khăn tay hơi ướt vào thùng rác, mặt không có biểu cảm gì, trong lòng lại cuộn cuộn lửa giận. Lửa giận này không phải bởi vì tin vào lời lên án của cháu trai, mà là giận y vô dụng gây thất vọng

cho hắn. Hắn đã từng căn dặn dạy bảo hàng trăm nghìn lần, dặn nó không được dùng bất cứ thứ gì có thể cho vào miệng mà người xa lạ đưa, còn sai mấy vệ sĩ âm thầm đi theo.

Nhưng vệ sĩ không phải là bảo mẫu 24/7, không quản lý được việc tư của thân chủ. Chu Văn Cảnh muốn tán gái, bọn họ cũng không thể cố ý ngăn cản.

Đúng là tự tìm đường chết!

Đỗ Húc Lăng cố gắng nhẫn nại tức giận đi rửa tay, cầm lấy bộ đàm thông báo cho hộ lí lên tắm rửa lau người cho cháu mình, lúc này mới ngồi xuống sô pha, trầm giọng nói – “Việc này không phải do Chu Doãn Thịnh làm. Cháu còn từng đắc tội với ai, tự mình nghĩ lại đi.”

Hắn đã điều tra ra được ai là thủ phạm đứng sau lưng, nhưng không định nói cho cháu mình. Ngay cả kẻ địch thật sự của mình là ai còn không biết, y sớm hay muộn cũng sẽ bị người khác hãm hại đến không còn xương cốt. Hắn dẫn đường y, lúc cần thiết sẽ ra tay giúp y, nhưng sẽ không tự mình giúp y diệt trừ kẻ địch. Năm đó nếu không phải là y nói cho mình chị bị Dương Hi bức tử nên mới tự sát trong bồn tắm của Dương Hi, hắn cũng sẽ không có ý muốn giết Chu Doãn Thịnh.

Lòng thù hận có tính lan truyền rất mạnh, cháu trai hận mẹ con Dương Hi thấu xương, vì thế hắn cũng không hỏi gì, chỉ một lòng giúp y báo thù. Nếu như không phải là bị những lời khiển trách của Chu Doãn Thịnh đánh thức, hắn suýt nữa thì trở thành một tên tiểu nhân lấy oán trả ơn. Từ sau đó, mức độ tin tưởng của hắn đối với cháu trai giảm xuống rất nhiều.

“Không phải nó thì là ai? Phế cháu đi, còn ai có thể được lợi?” – Trên khuôn mặt gầy yếu của Chu Văn Cảnh hiện lên vẻ oán hận và không cam. Y từ lâu đã phát hiện ra, hảo cảm của cậu mình đối với Chu Doãn Thịnh đang càng ngày càng tăng lên, hơn nữa không hiểu sao còn đặc biệt chú ý. Có một lần, y phát hiện ra rất nhiều ảnh chụp Chu Doãn Thịnh trong tủ đầu giường của cậu mình, trông góc độ bức nào cũng là chụp lên, ý cảnh duy mỹ, mặt mày sinh động.

Ngoại hình của Chu Doãn Thịnh tuy rằng không anh tuấn bằng y, nhưng đường nét khuôn mặt có hơi hướm mềm mại lại mang theo một lực hấp dẫn kỳ lạ. Đặc biệt là đôi mắt trong trẻo như vàng trắng sáng trong nước đó, quả thực có thể trực tiếp câu trái tim người ta ra khỏi lồng ngực.

Phần góc trên cùng của bức ảnh đều bị mài mòn, bởi vậy có thể thấy được người giữ yêu thích không nỡ buông tay đến thế nào. Nếu như không phải để ý đến y, Chu Văn Cảnh tin tưởng cậu mình chắc chắn sẽ cho ảnh chụp vào khung ảnh, sau đó treo kín một mặt tường.

Y không biết sự chú ý này từ đâu mà có, chẳng lẽ chỉ vì mẹ Chu Doãn Thịnh trước đây từng gửi cho cậu mấy món đồ chơi, mấy bộ quần áo? Cậu rời khỏi cô nhi viện từ khi mới năm tuổi, có thể nhận được bao nhiêu ơn huệ của bà ta? Dù bà ta giúp đỡ mẹ mình, mẹ đã dùng sinh mạng để bồi thường tất cả những gì đã nợ bà ta, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Đúng vậy, Chu Văn Cảnh đã ý thức được—— không phải mẹ Chu Doãn Thịnh bức tử mẹ mình, mà là chính mẹ mình bức tử mẹ Chu Doãn Thịnh. Lúc ban đầu, y một mực tin rằng mẹ rạch cổ tay chết trong bồn tắm của Dương Hi là vì trả thù, cho đến ngày Chu Doãn Thịnh mắng chửi y một trận trong hẻm tối hôm đó, mới khiến y hiểu ra, mẹ mình lương thiện như vậy, chắc chắn trong lòng rất áy náy với Dương Hi. Sở dĩ mẹ chết trong bồn tắm của Dương Hi là vì muốn nói với bà ấy—— cháu trả cô tất cả những gì cháu đã nợ.

Nhưng suy nghĩ của cô ta thực sự rất mù quáng, không ngờ được rằng cái chết của mình lại gián tiếp dẫn đến cái chết của Dương Hi, sau đó khiến cho con của họ đi lên con đường thù hận, đến cuối cùng cũng không thể nào gỡ bỏ. Dù y chịu buông tha cho Chu Doãn Thịnh, Chu Doãn Thịnh cũng tuyệt đối không chịu buông tha cho y.

Đỗ Húc Lăng nhíu mày, rất bất mãn với sự cực đoan và tính ngoan cố không chịu thay đổi của cháu mình, trầm giọng nói – “Cháu có thể nghi ngờ bất kỳ ai, trừ Doãn Thịnh. Còn ai có thể được lợi, chẳng lẽ cháu không biết động não suy nghĩ à?”

Doãn Thịnh? Từ bao giờ mà ngay cả xưng hô cũng đã trở nên thân mật như vậy? Trên khuôn mặt Chu Văn Cảnh không giấu nổi sự ghen tị, nhìn thấy ánh mắt sắc bén mà lạnh lẽo của cậu mình mới nghiêm túc suy tư, sau đó nghĩ đến Chu Văn Ngang.

Không, sẽ không phải là Chu Văn Ngang. Cậu ấy là người duy nhất đưa ra thiện ý với mình khi mình mới đến nhà họ Chu. Cậu ấy đã từng vụng trộm đưa thuốc trị thương cho mình, vụng trộm chúc mừng sinh nhật mình, vụng trộm đi tảo mộ mẹ với mình, làm sao có thể là cậu ấy được? Cha từng nói cậu ấy đã kế thừa di sản của Dương Hi, tập đoàn nhà họ Chu không có phần của cậu ấy từ lâu rồi.

Cậu ấy và mình không có xung đột về lợi ích, vì sao phải hại mình?

Chu Văn Cảnh lắc đầu phủ định suy nghĩ này, khổ não suy tư một vòng, vẫn cảm thấy Chu Doãn Thịnh mới là kẻ đầu sỏ phía sau màn.

Đỗ Húc Lãng thấy y mãi mà vẫn chưa thông suốt, cũng lười nói thêm gì. Đợi hộ lí vừa đến thì trở về phòng làm việc, bật điện thoại camera (1) trên bàn lên.

“Tìm tôi có việc gì?” – Trên màn hình hiện lên một gương mặt tuấn tú biếng nhác, bởi vì thức đêm mà xung quanh vành mắt hơi đỏ lên.

“Còn đang làm việc? Bây giờ đã hai rưỡi sáng rồi, nên đi ngủ.” – Đỗ Húc Lãng nhìn chằm chằm đồng hồ đeo tay, trong giọng nói có vẻ như bình thản ẩn giấu mấy phần thân thiết.

“Ngủ ngay bây giờ đây.” – Chu Doãn Thịnh ngửa đầu, nhỏ vài giọt thuốc chống khô mắt vào mắt.

Thanh niên lau giọt nước tràn ra khỏi khóe mắt đi, hơi nheo đôi mắt gợn nước lấp lánh lay động lòng người lại, khiến hô hấp của Đỗ Húc Lãng hơi hỗn loạn theo. Hắn ra về thoải mái dựa lưng vào ghế, bắt chéo đôi chân thon dài, đợi hô hấp và nhịp tim bình thường trở lại mới khàn giọng mở miệng – “Văn Cảnh bây giờ đang cai nghiện. Cậu có biết Elsa không?”

Elsa chính là ả đàn bà đã dụ dỗ Chu Văn Cảnh hít thuốc phiện kia. Chu Doãn Thịnh lập tức cười rộ lên – “Sớm có ngày nó sẽ chết trên bụng đàn bà.” – Dứt lời bưng cốc sữa nóng hơi hồi lên uống cạn trong một hơi, liếm môi tiếp tục nói – “Tôi biết, mấy tháng trước ả còn cho tôi một liều thuốc tổng hợp. Anh biết đấy, mũi tôi rất thính, cho nên tôi từ chối.”

Có 007 trong tay, Chu Doãn Thịnh có thể tùy tiện điều chỉnh số liệu của cơ thể mình, chẳng hạn như tăng mạnh ngũ giác, sức lực, thần kinh vân vân. Nhưng hắn chỉ điều chỉnh đến mức độ mà thế giới này có thể chịu được, đạt đến mức vượt qua người thường là đủ rồi, sẽ không mạnh đến mức nghịch thiên, bởi vì điều đó sẽ dẫn đến thế giới sụp đổ.

Thuốc lá của Elsa còn chưa đưa đến tay, hắn đã ngửi được mùi gay mũi của thuốc phiện.

Đỗ Húc Lãng vừa thả lỏng trái tim căng thẳng, lại nghe thấy người đối diện nói – “Chẳng phải anh vẫn luôn cho người theo dõi tôi sao? Sự thật như thế nào anh phải biết rõ chứ. Tôi sẽ không hại cháu anh, anh có thể yên tâm.”

“Sao tôi có thể theo dõi cậu được chứ? Tay tôi không vươn dài như vậy được.” – Con người Đỗ Húc Lãng hơi co lại, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện bình thường. Hắn bây giờ vẫn dùng thân phận giả, ngay cả Chu Văn Cảnh cũng không biết cậu mình là người cai quản tập đoàn tài phiệt nhà họ Đỗ, chỉ nghĩ là sau khi từ chức hắn đến Nhật lập nghiệp, hiện đang là nhân viên quản lý tầng giữa của một công ty nào đó, có chút tiền, nhưng không có thế lực.

“Trên thế giới này không có chỗ nào mà Đỗ Húc Lãng anh không thể với đến. Nhìn cái này xem.” – Chu Doãn Thịnh lấy một bức ảnh từ trong ngăn kéo ra, lại gần màn hình.

Đây là tấm ảnh duy nhất chụp gia chủ của gia tộc họ Đỗ mà truyền thông chụp được. Bởi vì bị tầng tầng vệ sĩ ngăn cách, màn ảnh chụp từ rất xa, chỉ chụp được một nửa khuôn mặt, hơn nữa rất mờ hồ. Đừng nói người ngoài, e rằng ngay cả chính Đỗ Húc Lãng cũng chưa chắc đã nhận ra đó là ai. Cho nên sau khi được phát hành, bức ảnh này vẫn chưa bị tập đoàn tài phiệt nhà họ Đỗ tiêu hủy.

“Có ai có thể ngờ được Đỗ Húc Lãng () này chính là Đỗ Húc Lãng () ở Nhật kia chứ? Chỉ khác có một chữ, vậy mà chân tướng gần với sự thật nhất lại chẳng có ai nghi ngờ. Ông chủ Đỗ, mấy năm nay anh đã chơi đủ chưa?” – Chu Doãn Thịnh bỏ bức ảnh xuống, hơi nướng mày.

Đỗ Húc Lãng cố gắng giãy chết – “Ảnh chụp mơ hồ như vậy, sao cậu có thể khẳng định được người nọ là tôi?”

“Quên nói cho anh, công ty chúng tôi vừa mới phát minh ra một phần mềm nhận diện. Đừng nói là nửa khuôn mặt, dù chỉ chụp được cái gáy, căn cứ vào các nhân tố như khung xương, chiều cao, tạng người, dáng đi vân vân là có thể phân tích ra thân phận thật của người này. Hiện nay bộ quốc phòng Mỹ đang chuẩn bị lấy giá cao mua phần mềm này để truy lùng phần tử khủng bố. Có muốn tôi biểu diễn cho anh ngay bây giờ không?” – Chu Doãn Thịnh cầm máy quét, chuẩn bị quét bức ảnh lên máy tính so sánh với người thật.

Hắn biết, quan hệ giữa mình với Vũ Trụ Noah tuyệt đối không thể lừa được Đỗ Húc Lãng tai mắt thông thiên, cho nên không hề che giấu trước mặt hắn.

“Không cần, tôi chính là Đỗ Húc Lãng.” – Đỗ Húc Lãng bắt đầu dĩ cười rộ lên, hỏi – “Biết từ khi nào?” – Đã phát hiện ra thân phận thật của mình mà còn có thể nói chuyện thoải mái tự nhiên với mình như vậy, không hiểu sao, hắn cảm thấy tâm tình rất sung sướng.

“Gần hai năm. Anh thích chơi thì tôi chơi với anh, anh vừa lòng không?” – Chu Doãn Thịnh thò tay muốn tắt video.

“Đừng tắt, tôi còn có chuyện muốn nói với cậu.” – Đỗ Húc Lãng vô thức nghiêng người, nhìn chằm chằm màn hình nghiêm túc mở miệng – “Không phải tôi theo dõi cậu, cũng không nghi ngờ cậu, mà là đang bảo vệ cậu. Cậu có biết trong mấy năm nay tôi đã giúp cậu ngăn cản bao nhiêu phiên toái không? Hai ngày trước vệ sĩ đi theo cậu bắt được một tên côn đồ chuẩn bị cướp đầu của cậu, trên người gã mang súng, đạn đã lên nòng. Cậu có biết như thế có nghĩa là gì không?”

Chu Doãn Thịnh rút tay về, cười lạnh nói – “Có người muốn mạng của tôi, là ai?”

“Chính cậu không biết?” – Đỗ Húc Lãng rút một điều thuốc lá từ trong túi ra châm lửa, làn khói màu trắng làm mờ đi nét hung tàn trong mắt hắn.

Công ty của Chu Doãn Thịnh càng ngày càng lớn, không tránh khỏi việc đắc tội vài người, nhưng người thực sự muốn mạng hắn, nghỉ đi nghỉ lại chỉ có Chu Văn Ngang. Hắn suy tư một lát, trong mắt nhoáng lên nét sáng tỏ.

Đỗ Húc Lãng phun ra một hơi, mềm giọng khuyên nhủ – “Cậu hãy về đi. Về nước, nó sẽ không đối phó với cậu mà không chút kiêng dè gì như vậy nữa. Có ông bà, chú bác bên ngoại của cậu theo dõi, ít nhất an toàn hơn ở nước ngoài nhiều. Muộn thêm mấy năm nữa e rằng nhà họ Chu sẽ không có chỗ cho cậu sống yên ổn. Đó là gia nghiệp của cậu, không ai có tư cách tranh giành với cậu.”

“Ngay cả Chu Văn Cảnh cũng không có tư cách?” – Chu Doãn Thịnh theo bản năng hỏi lại.

“Văn Cảnh cũng không có tư cách.” – Đỗ Húc Lãng gật đầu khẳng định. Có lẽ xuất phát từ tâm lý bồi thường, có lẽ xuất phát từ đồng tình, Đỗ Húc Lãng trước kia vốn nhận định nhà họ Chu cũng có một phần của Văn Cảnh, nay lại thay đổi suy nghĩ. Hắn có thể giúp Văn Cảnh tự gây dựng sự nghiệp, nhưng nhà họ Chu nhất định phải là của Doãn Thịnh. Hắn mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận của tập đoàn họ Chu.

Hơn nữa, hắn cảm thấy quan hệ giữa hai anh em nhà họ Chu rất quái dị. Nhà họ Chu chỉ là thương nhân bình thường, cũng không phải là gia tộc mafia như gia tộc họ Đỗ, không cần cứ tranh đoạt gia sản là phải động dao động súng lấy tính mạng người khác. Nếu Chu Văn Ngang thắng, cùng lắm là đuổi anh em ra khỏi nhà mà thôi, vì sao còn phải mâu thuẫn đến tình trạng không chết không dừng? Người hắn nên hận phải là Văn Cảnh mới đúng, vậy mà hắn xuống tay với anh trai mình còn ác hơn, chuyện này hoàn toàn không thể nào hiểu được.

Đỗ Húc Lãng từng điều tra quá khứ của hai anh em, từ nhỏ đến lớn Chu Doãn Thịnh lúc nào cũng quan tâm chăm sóc Chu Văn Ngang cẩn thận, cẩn bản không có dấu hiệu trở mặt. Hắn không nghĩ ra vì sao Chu Văn Ngang lại hận Chu Doãn Thịnh đến mức muốn lấy mạng như vậy.

Bản khoản mãi, hắn không nhận được hỏi ra miệng.

Vì sao? Bởi vì Chu Văn Ngang danh không chính ngôn không thuận. Nếu một ngày nào đó Chu Doãn Thịnh phát hiện ra chân tướng, cậu ta sẽ mất đi tất cả những gì cậu ta đang có. Dù Chu Doãn Thịnh không nở xuống tay với cậu ta, cha mẹ Dương Hi cũng sẽ khiến cho cậu ta chết rất khó coi. Tuy rằng tập đoàn nhà họ Dương không quy mô bằng tập đoàn nhà họ Chu, nhưng lại lịch phức tạp, sản nghiệp hợp pháp, phi

pháp, bán hợp pháp đều có đủ. Cha mẹ, anh chị em của Dương Hi đều là người tàn nhẫn, lại rất bao che khuyết điểm, bây giờ cũng chiều Chu Văn Ngang bao nhiêu, sau khi biết chân tướng sẽ hận bấy nhiêu.

Chu Doãn Thịnh chính là con dao treo trên đầu cậu ta, cái gai trong lòng Chu Văn Ngang. Chỉ khi nào tiêu diệt được Chu Doãn Thịnh, cậu ta mới có thể thở phào một hơi. Mà cha Chu e rằng cũng có tâm lý giống như vậy, nếu không sẽ không xúi giục con cả bất hòa với nhà họ Dương.

Lúc này, Chu Doãn Thịnh suy nghĩ rất nhiều, nhưng không định nói cho Đỗ Húc Lăng một chữ nào, vừa cởi quần áo vừa cười nhạo – “Anh quan tâm nhiều thế làm gì, chuyện của tôi, tôi sẽ tự mình giải quyết. Nếu cậu ta thích tập đoàn nhà họ Chu thì cứ lấy, tôi còn không để nó vào mắt. Sớm muộn gì cũng có một ngày Vũ Trụ Noah của tôi sẽ đè bẹp tập đoàn nhà họ Chu.”

Ném quần áo xuống, vò tóc, hắt lập tức đi vào phòng tắm, ngay cả camera cũng quên tắt.

Thiếu niên năm đó giờ đã trở thành một thanh niên tuấn mỹ bất phàm. Bởi vì ở lâu trong nhà không ra ngoài, làn da trắng nõn gần như trong suốt. Nhưng cơ bụng săn chắc và V cut duyên dáng đều thể hiện hắn đã rèn luyện tốt như thế nào. Hắn đứng lên cởi thắt lưng, để lộ vòng eo mềm dẻo mạnh mẽ, bởi vì bờ mông quá cong mẩy, quần lót không bị tuột xuống dưới, mà treo lỏng lẻo trên háng.

Dáng vẻ lười nhác mà tùy ý kia gợi cảm cực kỳ.

Đỗ Húc Lăng nhìn không rời mắt, thậm chí khi thanh niên rời khỏi máy quay còn duỗi dài cổ ra muốn ngắm theo.

Thanh niên nhanh chóng tắm rửa rồi buộc khăn lên hông ra ngoài. Đôi chân thon dài thẳng tắp lại hấp dẫn ánh mắt của gã đàn ông kia lần nữa. Hắn hình như không phát hiện ra vẻ mặt cứng ngắc và đáng ngờ quái dị của người nọ, nói một câu chúc ngủ ngon rồi lập tức tắt video.

Hình ảnh quyến rũ biến mất, lúc này Đỗ Húc Lăng mới chậm rãi phun ra mấy hơi, bóp trán cười khổ. Hắn hình như đã bị quyến rũ, nhưng bị kịch là đối phương hoàn toàn không có ý đó.

Chu Doãn Thịnh thật sự không có ý đó ư? Vừa tắt camera đi, hắt lập tức nhếch môi cười. Hắn là đồng tính luyện ái, hơn nữa ánh mắt cực cao. Đỗ Húc Lăng là song tính luyện, diện mạo đáng người không chỗ nào không phải là cực phẩm, bỏ cực phẩm không ăn mà đi tìm thứ phẩm, Chu Doãn Thịnh hoàn toàn sẽ không làm điều đó.

Về phần ăn xong thì giải quyết như thế nào, trước mắt hắt còn chưa tính đến. Hắt đã làm con rối của hệ thống đủ lắm rồi, hiện giờ chỉ muốn sống theo ý mình mà thôi.

Chú thích:

(1) Điện thoại camera:

6. Quyển 1 - Chương 6

Chu Doãn Thịnh tưởng rằng hai người đàn ông với nhau chỉ cần nhìn hợp mắt là sẽ trực tiếp đi vào giai đoạn tiếp theo—— lên giường. Nhưng ý định của Đỗ Húc Lăng hiển nhiên vượt qua sức tưởng tượng của hắt.

Đối phương hình như đang theo đuổi hắt, từ đêm ba ngày một cuộc điện thoại tiến triển thành một ngày đêm ba cuộc điện thoại. Cứ khi nào đến Nhật là nhất định sẽ hẹn hắt ra ngoài ăn cơm. Nhưng cũng chỉ đơn giản là ăn cơm thôi, từ đầu đến cuối đều giữ vững thái độ ăn cần mà không vượt mức quá rõ ràng. Đến các ngày lễ tết lại còn gửi tặng nhiều món quà quý giá nữa.

Chu Doãn Thịnh không thể không mặt dày mày dạn cho rằng, Đỗ Húc Lăng đang theo đuổi mình, hơn nữa còn là với thái độ cực kỳ nghiêm túc. Cảm giác này đối với một nhân vật phản diện, luôn chết thảm, còn luôn bị nam nữ chính hận từ đầu đến cuối mà nói, thực sự là rất mới lạ. Kiếp nào cũng không được chết tử

tế, kiếp nào cũng không có được người mình yêu, kiếp nào cũng bị phản bội, Chu Doãn Thịnh còn cho rằng mình đã chết lặng với cái thứ gọi là “tình yêu” rồi.

Nhưng từ sau khi thoát khỏi sự trói buộc của hệ thống, Chu Doãn Thịnh mới phát hiện, chẳng qua là hắn đã tự vùi khát vọng đó vào nơi nội tâm sâu kín nhất mà thôi. Đỗ Húc Lãng đã có lòng thì đương nhiên hắn cũng sẽ tự biết thời biết thế mà theo thôi. Còn về chuyện cuối cùng hai người có thể lâu dài hay không, đó lại là một vấn đề khác.

Đang suy nghĩ thì điện thoại trên bàn vang lên, đầu kia quả nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp lời cuốn của người đàn ông nọ – “Chiếc đồng hồ tôi tặng cho cậu, cậu có thích không? Tôi cũng mua một chiếc cùng kiểu dáng, phối hợp với...”

Thủ đô Nhật Bản.

Đỗ Húc Lãng đang đứng trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, vừa dịu dàng nói chuyện điện thoại vừa hút thuốc. Cũng không biết người đầu bên kia nói gì, hắn khẽ giọng cười rộ lên, đôi mắt toát lên vẻ sung sướng.

“Được, tôi biết rồi. Hẹn gặp cậu cuối tuần. Cậu chọn chỗ đi.” Trông thấy cháu trai không gõ cửa đã lập tức đi vào, Đỗ Húc Lãng nhũu mày, không thể không chấm dứt cuộc trò chuyện.

Chu Văn Cảnh âm thầm quan sát hắn, cảm thấy rất ngạc nhiên đối với người có thể khiến cho cậu mình cư xử dịu dàng như vậy.

“Cậu, cậu đang tìm mợ cho cháu?” Y thử trêu ghẹo.

Chữ “mợ” này hiển nhiên đã lấy lòng Đỗ Húc Lãng, hắn cười nhẹ một tiếng rồi mới gật đầu nói – “Đúng vậy, tìm mợ cho cháu.” – Dứt lời còn cố tình cho thêm một câu – “Đợi cậu thu phục được người đó sẽ giới thiệu hai người với nhau, hai người nhất định phải sống hòa bình với nhau đấy.”

Thì ra còn chưa thu phục được sao? Chu Văn Cảnh âm thầm thở phào, ngoan ngoãn đồng ý. Y đã biết thân phận thật của Đỗ Húc Lãng. Cảm giác đầu tiên là không thể tin được, cảm giác thứ hai là bất ngờ, vui mừng và sau đó chính là sợ hãi. Y đã phải thích ứng trong một hai năm, mới có thể dần dần phục hồi lại hình thức thoải mái tự nhiên như lúc ban đầu.

Dưới sự che chở của Đỗ Húc Lãng, y xây dựng công ty của riêng mình. Giờ công ty đang trên đà thăng tiến, tiền đồ rộng mở. Y bây giờ không còn là đứa con riêng nhà họ Chu bị người khác tùy tiện lăng mạ trước kia nữa. Ở Nhật, dù là ông lớn ngành thương nhìn thấy y, cũng phải cung kính gọi y một tiếng cậu Cảnh.

Tất cả những điều này đều là Đỗ Húc Lãng mang lại cho y. Nếu như Đỗ Húc Lãng lập gia đình, hắn có còn toàn tâm toàn ý đối xử với đứa cháu không hề có quan hệ huyết thống gì với hắn như bây giờ nữa không? Vợ hắn, con cái hắn có thể chấp nhận sự tồn tại của y không?

Chu Văn Cảnh tính tình đã nghi, khuyết thiếu cảm giác an toàn. Thế nên cũng đề phòng cả Đỗ Húc Lãng, người đã bỏ ra tất cả cho hắn không hề giữ lại một chút nào.

Cảm xúc lóe lên trong mắt y không trốn qua được sự quan sát tinh tế của Đỗ Húc Lãng. Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy thất vọng. Cũng là biết thân phận thật của mình, thái độ của Doãn Thịnh đối với hắn không khác trước kia chút nào. Còn cháu mình tuy đã cố gắng che giấu, nhưng vẫn không thể giấu được sự sợ hãi và lấy lòng trong từng lời nói hay hành động. Trước kia còn cảm thấy Doãn Thịnh kém cháu trai, sự thật chứng minh rằng hắn nhìn nhầm rồi.

Chu Văn Cảnh bị cậu mình nhìn đến mức cả người căng thẳng, không thể không nhấn mở Notebook mình mang đến ra, nói sang chuyện khác – “Hôm nay là ngày cuối cùng trận chung kết Thương Chiến, cháu muốn giành giải nhất cho cậu xem.”

“Ồ? Đã là ngày cuối cùng rồi sao?” – Đỗ Húc Lãng quả nhiên vút những suy nghĩ tạp nham trong đầu mình đi, bước đến nhìn chăm chú vào màn hình.

Thương Chiến là một game online do Vũ Trụ Noah phát hành, rất được thương nhân yêu thích. Bởi vì chế tác hoàn mỹ, bối cảnh và chi tiết chân thật đến không có kẻ hở, rất nhiều ông lớn ngành kinh thương thậm chí còn bắt con mình tham gia thi đấu, nhằm tôi luyện năng lực của họ. Năm nay là mùa thứ hai phát hành Thương Chiến, nhà sản xuất tổ chức một cuộc “thương chiến” danh xứng với thực, nhưng chỉ cho phép thanh thiếu niên dưới 25 tuổi tham gia.

Trận chiến này rút thăm trúng phó bản Thượng Hải. Cuộc thi kéo dài 30 ngày. Mỗi một tuyển thủ ban đầu chỉ có thể nhận được mười nghìn làm ngân sách gây dựng sự nghiệp, đợi đến khi thời gian đếm ngược chấm dứt, máy tính sẽ dựa trên các tổ chất tổng hợp tuyển ra người xuất sắc nhất. Nói đơn giản chính là ai kiếm được nhiều tiền thì người đó thắng.

Chu Văn Cảnh là fan hâm mộ chân chính của Thương Chiến, cũng là người chơi cấp bậc đại thần có thực lực mạnh mẽ. Tính đến lúc này, y vẫn giữ vị trí thứ nhất. Trò chơi này sở hữu số lượng người chơi khổng lồ trên khắp toàn cầu, những người có năng lực giỏi, hiển nhiên thân phận cũng không bình thường. Tạm thời không đề cập đến một số người chơi nặc danh, những người dùng tên thật tham gia ai ai cũng có bối cảnh hùng hậu. Hoặc là nhân tài mới dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, hoặc là con ông cháu cha của những tập đoàn, tài phiệt.

Không ai ngờ, đứa con riêng nhà họ Chu chưa từng nghe tên bao giờ lại có thực lực vượt trội, giữ vững vị trí thứ nhất như vậy. Phải biết rằng Chu Văn Ngang được cha Chu khen không dứt miệng bị đào thải ngay ngày thứ hai. Chu Doãn Thịnh thì vẫn chưa từng lộ diện, có lẽ là sợ thua bị người khác chê cười.

Mang theo cảm giác vượt trội, Chu Văn Cảnh chỉ vào bản đồ giải thích – “Công trình khai hoang đảo Song Bá và vịnh Thanh Thủy đã xây dựng xong. Nơi này sẽ trở thành một bến cảng thương nghiệp quan trọng, mà giá trị của những kho bãi đã từng không xu dính túi ở Thanh Thủy sẽ tăng gấp bội, trở thành trung tâm hậu cần. Khi chính phủ tuyên bố khởi công công trình khai hoang, cháu cũng đã thu mua tập đoàn Hưng Long. Tập đoàn Hưng Long nắm giữ 20% cổ phần kho bãi Thanh Thủy, vì vậy cháu cũng gián tiếp khống chế cổ phần kho bãi Thanh Thủy. Miếng thịt mỡ to nhất của phó bản Thượng Hải đã bị cháu lấy đi.”

Đỗ Húc Lăng liếc nhìn các hạng mục số liệu trên màn hình, nhướn mày nói – “Có vẻ cháu cao hứng hơi sớm đấy! Người này nắm giữ 22% cổ phần, nhiều hơn cháu.”

Chu Văn Cảnh nhìn theo ngón tay hắn, mới phát hiện một tuyển thủ tên là Deicide đăng một bản chứng nhận cổ phần trên kênh trao đổi. Con số 22% đỏ tươi làm y đau cả mắt.

“Sao lại như vậy? Deicide này từ đâu chui ra, cháu chưa từng thấy bao giờ!” – Chu Văn Cảnh hốt hoảng, vội vàng lật mở tư liệu của đối phương. Phát hiện biểu hiện của đối phương cũng bình thường, nhưng từng khoản từng khoản đầu tư thì lại tính kỹ càng làm người ta phải khiếp sợ. Các ngành sản xuất hần đầu tư rất phức tạp, có thực phẩm, khoa học kỹ thuật, bất động sản, giải trí... Tuy rằng không có món lãi kékê xù, nhưng vẫn đều đều ổn định kiếm vào mà không lỗ. Trong hai mươi chín ngày ngắn ngủi, hắn đã âm thầm tích lũy được một món tiền lớn. Thứ hạng của hắn kẹt vừa vặn ở vị trí số mười một, mà internet chỉ công khai thông tin của mười vị tuyển thủ đứng đầu, cho nên người này vẫn chưa từng khiến cho Chu Văn Cảnh cảnh giác.

Đỗ Húc Lăng nhìn chằm chằm bảng giao dịch của Deicide, nhướn mày nói – “Xem ra ánh mắt của người này có thể nhìn xa hơn cháu. Từ khi chính phủ phái nhóm thăm dò đầu tiên đến vịnh Thanh Thủy, cậu ta đã bắt đầu lục tục thu mua cổ phiếu của kho bãi Thanh Thủy. Đúng là không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng là bắt ngờ nổi tiếng.”

Hoặc là không động vào, đã động vào là lập tức đoạt mạng của người ta. Quả nhiên là phong cách làm việc của người nào đó. Đỗ Húc Lăng hứng thú mỉm cười.

Chu Văn Cảnh khinh miệt nói – “Dù tên đó có nhiều hơn cháu hai điểm thì đã sao. Tập đoàn Hưng Long của cháu chủ yếu làm về bất động sản và công nghiệp tài chính, đã sớm tích đủ độ thân mật với Ngân hàng Nội Thương. Chỉ cần cháu liên hệ với chủ tịch Ngân hàng Nội Thương (NPC), Ngân hàng Nội Thương có thể cắt đứt trao đổi tài chính với Deicide. Chỉ cần hắn không muốn phá sản, hắn sẽ phải chủ động từ bỏ tất cả cổ phần mà hắn đang nắm giữ. Thương trường chính là như vậy, thứ anh nắm trong tay chưa chắc đã hoàn toàn thuộc về anh.”

Đỗ Húc Lãng cong cong khoe môi không rõ hàm ý, thuận tay vẩy một khúc tàn thuốc xuống. Đứa cháu trai này rất ưu tú, năng lực cũng rất xuất chúng, nhưng e rằng chưa phải là đối thủ của Doãn Thịnh.

Chu Văn Cảnh nhanh chóng bàn bạc xong xuôi ý kiến chung với chủ tịch Ngân hàng Nội Thương. Nhưng đột biến bất đầu xảy ra, tập đoàn Thánh Hòa đứng thứ hai tuyên bố gia nhập trận đấu tranh giành sân bãi Thanh Thủy. Tập đoàn Thánh Hòa chuyên về ngành vận tải biển, giờ đã là ông chủ ngành vận tải ở Thượng Hải. Mà người sở hữu tài khoản này trong hiện thực đúng là cháu đích tôn của ông vua tàu thuyền thế giới Lôi Thế Tổ – Lôi Thánh Hòa.

Tập đoàn Thánh Hòa có một khoản đầu tư rất lớn ở Ngân hàng Nội Thương. Lôi Thánh Hòa còn là phó chủ tịch trên danh nghĩa của Ngân hàng Nội Thương, độ thân mật cao hơn Chu Văn Cảnh nhiều. Sự tham dự đột ngột của anh ta đã dẫn dắt cuộc thi đi vào hồi gay cấn.

Inoue là trợ lý tư nhân của Đỗ Húc Lãng, ông vẫn luôn chú ý tình hình thi đấu gần đây. Từ ngoài cửa sổ thủy tinh phát hiện boss và cháu trai đang thi đấu trong văn phòng, không nhận được chạy vào quan sát.

“Người trẻ tuổi bây giờ ai cũng lợi hại ghê, làm cho đám người già chúng tôi xem mà tim đập thình thịch. Deicide, người giết Chúa, đúng là mạnh miệng, nhưng thực lực lại yếu nhất, nắm 22% cổ phần chẳng khác gì cầm một củ khoai lang phồng tay. E rằng sẽ bị đẩy vào số phận kẻ hi sinh trong cuộc chiến giữa tập đoàn Hưng Long và tập đoàn Thánh Hòa. Biểu hiện trước đó của cậu ta vẫn rất ổn định, quyết sách thu mua sân bãi Thanh Thủy e rằng sẽ trở thành nét bút hồng. Đây chính là ví dụ điển hình cho câu “tham thì thâm”, theo nghề kinh doanh cần có sự táo bạo, nhưng càng cần một cái đầu bình tĩnh.” – Hãn bình luận một cách khách quan.

Chu Văn Cảnh gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Đỗ Húc Lãng dùng sức dụi tắt thuốc lá, dùng ánh mắt không rõ hàm ý nhìn Inoue một cái. Inoue khoanh hai tay trước ngực, cảm thấy hơi lạnh.

Giờ khắc này, Chu Doãn Thịnh đang ngồi trước màn hình máy tính. Phát hiện Lôi Thánh Hòa gia nhập cuộc tranh giành y như hãn dự liệu, lập tức nhấn vào kênh tán gẫu. Hai người bí mật bàn bạc một lát, cuối cùng thống nhất ý kiến.

Bên đầu khác, Chu Văn Cảnh kinh ngạc phát hiện, Deicide chuyển nhượng cổ phần trong tay cho Lôi Thánh Hòa với giá thấp ba mươi đồng một cổ. Mà Lôi Thánh Hòa thuyết phục Ngân hàng Nội Thương cho Deicide mua lại 46% cổ phần tập đoàn Gia Đông – Công ty chi nhánh của Ngân hàng Nội Thương. Từ đó, Deicide chính thức trở thành cổ đông lớn nhất của tập đoàn Gia Lăng, gia nhập vào ban giám đốc.

Tập đoàn Gia Lăng làm về chế biến thực phẩm, tiềm lực phát triển kém xa kho bãi Thanh Thủy nhất định sẽ trở thành núi vàng núi bạc trong tương lai. Đổi sang giá thị trường ít nhất cũng lên đến sáu tỷ.

Lúc trước khi Deicide thu mua cổ phần của kho bãi Thanh Thủy, giá cổ phiếu của kho bãi Thanh Thủy còn vô cùng rẻ mạt. Dù bán với giá thấp ba mươi đồng, hãn vẫn lãi từ Lôi Thanh Hòa 360 triệu. Mà 360 triệu này được dùng toàn bộ để mua tập đoàn Gia Lăng. Nói cách khác hãn không tốn một đồng nào đã mua được thứ giá trị đến sáu tỷ đồng.

Thông báo vừa đăng, tất cả mọi người đều khiếp sợ tột cùng. Lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, e rằng ngay từ đầu thứ mà Deicide nhìn trúng không phải là kho bãi Thanh Thủy, mà là tập đoàn Gia Lăng. Nhưng hãn không trực tiếp ra tay, đi nhiều đường ngang ngõ tắt như vậy là bởi vì muốn thu tập đoàn Gia Lăng vào tay mà không tốn một đồng nào.

“Chiêu tay không bắt hổ này quá tuyệt vời!” – Inoue đẩy đẩy gọng kính lên, cảm thấy khuôn mặt mình bị Deicide tắt vang bôm bốp.

Chu Văn Cảnh phải nhăn nhó nhìn lăm mới không bóp nát con chuột trong tay. Có Đỗ Húc Lãng ngồi bên cạnh xem, y đột nhiên cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội. Y quyết định sử dụng thủ đoạn dễ tiện nhất. Thừa dịp Lôi Thánh Hòa và ban giám đốc tổ chức đang phát bình luận trên kênh thế giới, lấy giá 45 đồng mỗi cổ thu mua cổ phiếu kho bãi Thanh Thủy, mua đến tròn 49.9% mới thôi.

Vì sao là 49.9%? Bởi vì luật lệ công ty quy định, một khi có vị cổ đông nào nắm giữ 50% cổ phần trở lên, công ty này sẽ đi vào giai đoạn cưỡng chế thu mua. Nói cách khác, một khi vượt qua điểm giới hạn 50% này,

dù bạn có tiền hay không, đều sẽ phải mua hết 100% cổ phần từ những cổ đông khác. Nếu không sẽ phải chịu trách nhiệm pháp luật tương ứng.

Quy định này được đưa ra để phòng ngừa việc thu mua ác ý, nhằm bảo vệ lợi ích công ty.

Việc thu mua kho bãi Thanh Thủy toàn diện tác động đến mấy tỷ tài chính. Trước mắt tập đoàn Hưng Long và tập đoàn Thánh Hòa đều không có thực lực đó.

Trong lúc việc thu mua đang hừng hực khí thế, Chu Doãn Thịnh nhìn thấy tin nhắn Lôi Thánh Hòa gửi đến, vừa lòng cười cười.

Số cổ phiếu Chu Văn Cảnh nắm giữ đang từ từ tăng lên, phần thắng đã gần ngay trước mắt. Lôi Thánh Hòa lại đăng lên kênh thể giới, thu mua cổ phần kho bãi Thanh Thủy với giá mỗi cổ cao hơn tập đoàn Hưng Long mười đồng, mua đến đủ 49.9% mới thôi. Những người sở hữu cổ phần hiện đang theo dõi tình hình lập tức đổ ồ ạt vào tập đoàn Thánh Hòa.

Cuối cùng, cuộc đại chiến thu mua này bùng nổ kết thúc trong kết cục thảm hại của tập đoàn Hưng Long. Tất cả bảng đếm ngược thời gian đều biến thành 0, cuộc thi kết thúc.

Chu Văn Cảnh vừa xoa mặt vừa vò tóc, đột nhiên ném con chuột trong tay đi. Màn hình máy tính đang nhanh chóng thay đổi từng hình từng hình, hiển nhiên đang làm công tác thống kê số liệu tổng hợp của các tuyến thủ, sau đó tính ra người xuất sắc nhất.

Đỗ Húc Lăng vỗ vỗ bả vai cháu trai trấn an, nhìn về phía Inoue – “Anh đoán ai sẽ là người thắng cuối cùng?”

“Chắc chắn là Lôi Thánh Hòa, không hổ là cháu đích tôn của ông vua tàu thuyền, trò giỏi hơn thầy.” – Inoue nói một cách khẳng định.

“Không, là Deicide.” – Đỗ Húc Lăng chỉ chỉ màn hình – “Cuộc chiến thu mua cuối cùng tác động gần chín tỷ tài chính. Công ty vận tải biển của Lôi Thánh Hòa mặc dù có tiềm lực cao, nhưng vốn lưu động lại thiếu, hẳn lấy đâu ra chín tỷ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn?”

“Vay?” – Inoue nhớ đến một khả năng, trái tim không nhịn được đập thình thịch. My God, người trẻ tuổi bây giờ đáng sợ quá.

Trông thấy khuôn mặt vặn vẹo của trợ lý, Đỗ Húc Lăng cười nói – “Đúng vậy, chín tỷ cuối cùng này là tiền vay mượn, còn mượn ai, anh hãy tự xem đi.”

Đúng lúc này, tư liệu của Deicide có thay đổi mới, mục tổng giá trị tài sản đột nhiên xuất hiện 20% cổ phần trên danh nghĩa của kho bãi Thanh Thủy. Miếng bánh ngọt lớn nhất Thượng Hải rốt cuộc vẫn bị hấn cắn một miếng to, quay đi quay lại đã tính kế được tất cả mọi người.

“Đây mới là người thắng chân chính.” – Đỗ Húc Lăng đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, rũ đôi mắt tràn ngập kinh ngạc và si mê. Ba chữ Chu Doãn Thịnh này tựa như một lời nguyện, khiến hắn vừa đặt chân lên là khó có thể tự kiềm chế.

“Thật là đáng sợ, bộ não người này rốt cục cấu tạo như thế nào? Người khác đi một bước xem mười bước. Còn cậu ta chưa bắt đầu đi đã bày xong ván cờ này. Tất cả hành động của mọi người đều nằm trong dự liệu của cậu ta. Xác xuất đầu tư thành công trăm phần trăm, tài nhìn xa trông rộng trong kinh doanh và khả năng tính toán tuyệt vời. Người nọ là thiên tài! Có lẽ trong tương lai sẽ có thể chạy song song với boss!” – Inoue bái phục triệt để.

Đỗ Húc Lăng vui vẻ cười rộ lên.

“Thành công trong thế giới ảo không có nghĩa là sẽ thành công ngoài hiện thực.” – Chu Văn Cảnh đẩy ghế da đi ra ngoài, lạnh giọng nói – “Có bản lĩnh hẳn kiếm vài triệu thử xem. Trên đời này có bao nhiêu thiên tài, nhưng có mấy người có thể thành công?”

Tập đoàn Túng Đạt mà y sáng lập chủ yếu kinh doanh bất động sản và nghiệp vụ tài chính. Tốc độ kiếm tiền vô cùng nhanh chóng. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi tài sản đã vượt qua trăm triệu. Mà năm nay y mới

học đại học năm thứ ba, còn chưa đủ hai mươi tuổi, tuyệt đối không thể nghi ngờ là người nổi bật trong đại đa số người trẻ tuổi.

Thành công quá lớn khiến bản tính vốn kiêu ngạo của y dần dần biến thành tự phụ. Không thể thừa nhận việc thắng lợi dễ như trở bàn tay lại bị một nhân vật nhỏ nhoi đến tên cũng không biết cướp đi.

Đỗ Húc Lãng nhìn chằm chằm bóng lưng rời khỏi của y, thất vọng lắc đầu. Tục ngữ nói núi cao còn có núi cao hơn, cháu mình hiển nhiên đã quên điều này. Ngoài hiện thực y đúng là rất ưu tú, rất có bộ não kinh doanh, nhưng so với Chu Doãn Thịnh thì còn kém xa. Vũ Trụ Noah mà Doãn Thịnh sáng lập đã sớm thay thế được công ty khoa học kỹ thuật Farrell tiếng tăm lừng lẫy trước kia, trở thành ông trùm thống lĩnh ngành IT. Phần mềm mà công ty này phát hành đi sâu vào đủ mọi ngành nghề, mang lại sự tiện lợi rất lớn cho sinh hoạt và công tác của mọi người.

Con người chắc chắn sẽ đi vào thời đại công nghệ thông tin, mà sản nghiệp ngành này có thể mang lại bao nhiêu lợi nhuận, người chưa từng đặt chân lên lĩnh vực này vĩnh viễn không ai có thể tưởng tượng ra. Tiền tài chỉ là phụ, đáng sợ hơn chính là nó đang âm thầm khống chế cuộc sống của con người. Thực lực của Vũ Trụ Noah đã tương đương với cự phách ngành thương nghiệp như tập đoàn tài phiệt gia tộc họ Đỗ rồi.

Bên cạnh sự thất vọng đối với cháu trai, Đỗ Húc Lãng đồng thời cũng cảm thấy kiêu ngạo vì người thương. Hắn đăng nhập tài khoản của mình, gửi tin nhắn cho Deicide.

Inoue vốn đã chuẩn bị đi ra ngoài, trông thấy hành động của boss thì dừng bước, không dám tin hỏi – “Ngài quen đại thần? Có thể giới thiệu cho tôi hay không?” – Ông đã từ người qua đường biến thành fan cuồng của Deicide.

Đỗ Húc Lãng không đáp, chuyên chú nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính. Trên màn hình quả nhiên hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ mà hắn ngày nhớ đêm mong. Người nọ đang rót rượu vang, chiếc áo sơ mi trắng muốt được cởi hai cúc trên cùng, để lộ xương quai xanh gợi cảm đến cùng cực.

“Chu, Chu Doãn Thịnh!” – Inoue thường hay giúp boss mua quà đương nhiên biết thanh niên này. Thế mới bày ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ vốn nên như vậy. Tuổi còn trẻ đã giàu sang không ai bì nổi, hơn nữa hoàn toàn dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Tài năng của vị này đủ để đánh gục tất cả những người trẻ tuổi chỉ trong nháy mắt. Trước kia ấn tượng của Inoue với thanh niên chỉ có hai chữ “ưu tú” mơ hồ, qua cuộc chiến ác liệt rung động lòng người vừa rồi mới biết được sự lợi hại của thanh niên.

Chả trách, có thể khiến con người lưu luyến bụi hoa ăn thông nam nữ như boss quyết tâm thủ thân như ngọc. Inoue đẩy đẩy gọng kính, âm thầm cảm thán.

“Chúc mừng em.” – Ánh mắt nóng rực của Đỗ Húc Lãng lưu luyến trên xương quai xanh và yết hầu đối phương.

Chu Doãn Thịnh mỉm cười, bưng ly rượu lên lắc lắc với màn hình – “Cheers.”

“Em đang uống rượu gì?” – Đỗ Húc Lãng cũng mở một chai rượu vang, vừa rót vừa hỏi.

“Screaming Eagle Cabernet Sauvignon 1992.”

Trị giá năm trăm nghìn USD – tương đương với hơn ba triệu nhân dân tệ, hơn năm mươi triệu yên Nhật, đúng là biết hưởng thụ. Đỗ Húc Lãng cười khê, để ly rượu xuống thở dài – “Rượu của tôi không tốt bằng của em. Chi bằng em mời tôi?”

Chu Doãn Thịnh nheo mắt suy nghĩ một lát, ngoắc ngón tay với camera – “VẬY anh lại đây! Tôi chẳng những mời anh uống rượu, còn mời anh ăn sáng luôn.”

Giọng nói của thanh niên trầm thấp mà khàn khàn, ẩn giấu vô vàn mờ ám, dự trái tim Đỗ Húc Lãng loạn nhịp theo. Hắn miễn cưỡng giữ vững thái độ bình tĩnh truy hỏi – “Em nói thật chứ? Em có biết trước khi mời tôi ăn sáng sẽ xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết vì sao em mời anh à? Theo đuổi em suốt bao nhiêu lâu mà không dám làm thật?” – Thanh niên nhướng mày, khuôn mặt bị rượu nhuộm mơ màng trở nên diêm lệ vô cùng.

Còn nhịn nữa thì đúng là không phải đàn ông! Dưới cái nhìn trợn mắt há miệng của Inoue, Đỗ Húc Lăng ngay cả áo khoác còn chưa mặc đã vội xông ra khỏi văn phòng. Ghế da bị hất lật đổ, phát ra một tiếng rầm thật lớn.

Đầu bên kia màn hình, thanh niên cất tiếng cười vui vẻ.

7. Quyển 1 - Chương 7

Tỉnh lại đúng năm giờ sáng, Chu Doãn Thịnh theo thói quen ôm chặt cơ thể bên cạnh mình. Mái tóc của người đàn ông nọ rất hỗn loạn, gương mặt sắc nét, tuần mỹ, toát lên nét biếng nhác thỏa mãn sau một đêm vui vẻ. Ánh mắt luôn lóe lên những tia nguy hiểm giờ phút này đang nhắm chặt, dù dĩ Chu Doãn Thịnh phải cúi người xuống hôn lên một cái.

Làm một nhân vật phản diện bị hệ thống khống chế, hơn nữa tính chất là thuần gay, cuộc sống của Chu Doãn Thịnh trước kia thật sự là không tốt chút nào. Hắn luôn bị ép “yêu” một số người nào đó, thậm chí xảy ra tiếp xúc thân mật nhất. Mỗi lần như vậy, hệ thống sẽ tự động khống chế cơ thể hắn. Rất nhiều lần, khi hắn tỉnh táo lại, trông thấy nữ chính hoặc chủ rủa, hoặc muốn tự tử, hoặc đòi đồng quy vu tận, thật ra hắn còn muốn chủ rủa, muốn đi tự tử, muốn đồng quy vu tận hơn đối phương nhiều.

Chuyện cũ nghĩ lại mà thấy sợ, Chu Doãn Thịnh nắm chiếc cảm kiên nghị mà gọi cảm của người đàn ông, đặt xuống một nụ hôn thật sâu.

Đỗ Húc Lăng đã tỉnh ngay từ lúc người yêu thức giấc. Nhưng hắn biết người yêu có một thói quen, trước khi rời giường sẽ luôn nhìn mình chăm chú thật lâu, sau đó cho mình một nụ hôn thẩm thiết. Người yêu hắn có ngoại hình tuần mỹ nhã nhặn, khỏe mỗi luôn mang theo ba phần ý cười. Nhưng sau khi thực sự hiểu biết hắn mới phát hiện, tính cách của cậu ấy rất mạnh mẽ.

Điều này dẫn đến cuộc sống giường chiếu của họ giống như một cuộc chiến, tranh giành quyền chủ động, kịch liệt, cuồng nhiệt, vui vẻ đầm đìa, khiến hắn nếm thử một lần là không thể ngừng lại được.

Hắn cười hai tiếng, bóp chặt vòng eo mềm dẻo của người yêu, lật người lại... Thái độ của hắn đối với phần tình cảm này nghiêm túc chưa từng có, mới đầu thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề vĩnh viễn lâu dài. Nhưng theo thời gian, dung nhan của người yêu từ ngây ngô trở nên thành thục, dần dần tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, hấp dẫn hắn lúc nào cũng nghĩ về cậu. Hắn đột nhiên phát hiện, có lẽ mình phải làm gì đó để giữ lấy cậu vĩnh viễn, sở hữu cậu một cách đường đường chính chính.

Chu Doãn Thịnh không biết suy nghĩ trong lòng Đỗ Húc Lăng. Chỉ cảm thấy đối phương hôm nay đặc biệt kích động, lăn qua lộn lại trên giường hơn hai tiếng mới bằng lòng dừng tay. May mà số liệu thân thể hắn đã được điều chỉnh, nếu không eo hắn sẽ đứt mất.

Hai người cùng nhau tắm rửa một lượt. Đang chuẩn bị nhắc điện thoại gọi đồ ăn, di động lại vang lên trước. Chu Doãn Thịnh xem hiển thị trên điện thoại, không nhận được hơi nhướng mày, là Chu Văn Ngang.

“Được, anh sẽ quay về ngay.” – Yên lặng tắt điện thoại, hắn ném di động xuống bắt đầu thu dọn hành lý.

“Sao vậy?” – Đỗ Húc Lăng cảm thấy vẻ mặt của vợ mình không ổn cho lắm.

“Chu Hạo sắp chết, bảo em trở về.” – Chu Doãn Thịnh cũng không ngẩng đầu lên, đáp. Trên mặt không hề có đau buồn vì người thân sắp chết, mà là chờ mong và hứng thú. Hắn liếc mắt nhìn trí não trên cổ tay, mục tiến độ ở góc trái trên cùng đã tăng lên đến 50% từ khi hắn sáng lập Vũ Trụ Noah, từ đó về sau vẫn chưa thay đổi chút nào.

Mà cái chết của Chu Hạo là sự mở đầu cho cuộc sống bi kịch của nguyên chủ. Chỉ cần phá hủy khoảng thời gian này, hắn mới có thể làm tiến trình phát triển của thế giới này hỗn loạn triệt để.

Vươn đầu lưỡi ra liếm liếm cánh môi, Chu Doãn Thịnh đột nhiên cảm thấy rất hưng phấn, hưng phấn khó có thể kìm nén.

Hai người thu dọn hành lý rồi đặt vé máy bay, về đến nhà ngay trong đêm hôm đó.

“Anh cả, anh về rồi!” – Chu Văn Ngang chạy ra đón, dùng sức ôm người anh trai mười năm không gặp – hốc mắt hồng hồng, nước mắt rưng rưng. Nếu không phải Đỗ Húc Lãng từng điều tra đối phương, hẳn cũng suýt chút nữa bị kỹ thuật biểu diễn tuyệt vời của cậu ta lừa gạt.

“Bố đâu?” – Chu Doãn Thịnh đẩy cậu ta ra, vẻ mặt rất bình tĩnh, trong giọng nói thậm chí còn toát lên vài phần lãnh đạm. Không phải kỹ xảo biểu diễn của hắn không tốt, không đóng giả được bộ dạng đau thương, mà là hắn đã có thực lực đề bẹp đối thủ nên lười ngụy trang mà thôi.

“Bố ở trên lầu, bác sĩ nói bố không qua được đêm nay, bảo em đưa bố về nhà. Ở lại bệnh viện chính bố cũng cảm thấy không yên tâm.” – Chu Văn Ngang vừa nói vừa dẫn hai người lên lầu, giả vờ lơ đãng hỏi – “Đúng rồi, sao trợ lý Đỗ cũng đến? Hai người gặp nhau bên ngoài?”

Không đợi Chu Doãn Thịnh trả lời, Đỗ Húc Lãng đã chậm rãi mở miệng – “Không phải gặp được, chúng tôi đang qua lại với nhau. Tôi là bạn trai của Doãn Thịnh.”

Chọn đúng thời gian bố vợ sắp chết mà come out, Đỗ Húc Lãng muốn bố vợ chết không nhắm mắt đây mà! À mà, vì sao lại là bố vợ mà không phải bố chồng? Chu Doãn Thịnh âm thầm phun tào, trong đôi mắt lạnh lùng rớt cuộc hiện lên ý cười, phụ họa gặt đầu.

Chu Văn Ngang đạp hụt một bước, suýt chút nữa ngã xuống cầu thang, may mà được quần gia đi bên cạnh đỡ lấy.

“Em vào đi, anh đợi ở ngoài.” – Đi đến trước cửa phòng, Đỗ Húc Lãng hoàn toàn không có ý định đi vào chào hỏi.

Chu Doãn Thịnh cũng không trách, vuốt vuốt khuôn mặt tuần mỹ của anh rồi thông thả đi vào. Trong căn phòng tối tăm tràn ngập mùi thuốc và âm khí của người sắp chết. Toàn thân Chu Hạo cảm thấy ớn lạnh, lồng ngực gầy còm hơi hơi phập phồng một cách yếu ớt.

“Bố, anh cả trở về rồi.” – Chu Văn Ngang gọi vài tiếng tượng trưng bên tai cha Chu. Thấy cha Chu không có phản ứng, cậu ta gần như vội vã muốn mang Chu Doãn Thịnh ra ngoài.

“Doãn Thịnh về rồi?” – Khi hai người đi đến cửa, cha Chu lại tỉnh, khó nhọc mở miệng, – “Doãn Thịnh, bố có lỗi với con, có lỗi với mẹ con, là bố hại chết cô ấy...”

“Bố, mấy chuyện kia đều đã qua, bọn con không trách bố. Là tự mẹ luẩn quẩn trong lòng, không liên quan đến bố, bố yên tâm, không cần nghĩ nhiều như vậy.” – Chu Văn Ngang vội vã chạy đến trước giường, dùng sức véo véo đầu ngón tay cha Chu. Người ta bảo người sắp chết luôn nói lời thật lòng, khi cha Chu mạnh mẽ yêu cầu gọi Chu Doãn Thịnh về, hẳn đã dự cảm cha Chu sẽ nói chân tướng năm đó cho Chu Doãn Thịnh.

Đã đi được chín mươi chín bước. Trước mắt chỉ còn lại một bước cuối cùng, làm sao cậu ta có thể cho phép kế hoạch suốt bao nhiêu năm thất bại chỉ trong gang tấc?

Cha Chu bị đau, trông thấy vẻ cầu xin trong mắt con trai nhỏ, cuối cùng quyết định mang theo bí mật kia xuống Địa Ngục. Thấy cha đã hôn mê, gọi thế nào cũng không tỉnh, Chu Văn Ngang âm thầm thở phào.

Chu Doãn Thịnh vẫn đứng cách xa ba mét xem kịch, khóe miệng gợn lên ý cười châm chọc.

Cùng lúc đó, Chu Văn Cảnh cũng vội vàng chạy về nhà, phát hiện cậu cũng ở đây, không khỏi bất ngờ.

“Sẽ giải thích với cháu sau. Cháu có muốn vào xem một chút hay không?” – Đỗ Húc Lãng dùng ngón tay kẹp thuốc lá chỉ chỉ cửa phòng, còn mình thì tự đi vào phòng làm việc cách vách, chẳng kiêng dè gì mà nghe lén.

Phòng ngủ và phòng làm việc của cha Chu là liền nhau, chỉ cách một một chiếc cửa mỏng manh. Ngồi trong phòng làm việc có thể nghe rõ động tĩnh phòng bên. Chu Văn Cảnh do dự một lát, cũng đi vào theo.

Thính lực của Chu Doãn Thịnh hơn xa người bình thường, đương nhiên nghe thấy tiếng bước chân của hai người. Nhưng không thèm để ý, hắn ngồi xuống sô pha đơn bên cạnh giường, thờ ơ mở miệng – “Tại sao bố lại nói bố có lỗi với con? Bởi vì đã mưu sát mẹ con ư?”

Cha Chu đột nhiên mở mắt, bắt đầu ho khan kịch liệt.

Chu Văn Ngang miễn cưỡng đè nén hoảng hốt, vừa vỗ ngực cho cha Chu vừa quát lớn – “Anh cả anh nói bậy bạ gì thế? Mẹ rõ ràng là tự sát!”

“Mày có tư cách gì gọi mẹ tao là mẹ? Mày là con của mẹ tao à?” – Chu Doãn Thịnh thoải mái tựa lưng vào ghế, bắt chéo đôi chân thon dài.

Khuôn mặt Chu Văn Ngang hoàn toàn vặn vẹo, hai người nghe lén cách vách cũng không nhận được hô hấp nhanh hơn. Máy theo dõi nhịp tim phát ra tiếng bíp dài cuối cùng rồi trở thành một đường thẳng. Cha Chu rõ ràng là bị dọa chết. Nhưng những người trong phòng đều không muốn nhúc nhích, thậm chí không thèm nhìn ông ta lấy một cái. Đến lúc này, Chu Văn Ngang mới chịu tháo lớp vỏ nguy trang, chậm rãi ngồi xuống trước mặt Chu Doãn Thịnh, vuốt tóc ra sau đầu, để lộ khuôn mặt tràn đầy ác độc.

“Sao mày biết?”

“Ngón cái của mày bán đứng mày.” – Chu Doãn Thịnh cười nhạo – “Ngón cái của mày ít hơn người bình thường một đốt, vừa ngắn vừa trụi lủi rất khó coi, giống như ả đàn bà kia vậy. Đây là một loại gen hiện tượng đối sẽ di truyền cho đời tiếp theo, nhưng tay của mẹ và Chu Hạo đều rất bình thường. Hàm ý đằng sau điều này không cần tao giải thích lại với mày nữa nhỉ?”

Chu Văn Ngang dùng sức bẻ ngón cái mình, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng cười rộ lên – “Dù mày có biết thì đã sao? Mày không làm gì được tao, nhà họ Chu này đã là của tao. À, đúng rồi, mày còn có thể giành lại tài sản của Dương Hi, còn có thể cầu xin người nhà họ Dương đến đối phó với tao. Nhưng thật đáng tiếc, chắc mày còn chưa biết, tập đoàn của nhà họ Dương hiện tại đang nhận thầu công trình đường hầm dưới đáy biển nối giữa Thiên Đảo và Thành Đô. Tập đoàn họ Chu đồng ý đầu tư cho nhà họ Dương hai tỷ, một khi nhà họ Chu rút vốn đầu tư, nhà họ Dương sẽ xong đời, hoàn toàn phá sản.”

Dường như cảm thấy lời mình nói rất thú vị, Chu Văn Ngang từ cười nhẹ biến thành cười lớn. Những ngày tháng lo sợ rốt cục sẽ rời xa cậu ta theo sự hủy diệt của tập đoàn nhà họ Dương, sao cậu ta không vui vẻ cho được?

Nhưng phản ứng của Chu Doãn Thịnh lại khiến cậu ta thất vọng. Thanh niên vẫn ngồi vững vàng như cũ, chờ cậu ta cười đủ mới hỏi – “Là Chu Hạo giết mẹ tao?”

“Mày đoán xem.” – Chu Văn Ngang thông minh không thừa nhận.

“Mấy năm tao ở nước ngoài, mày cũng tìm không ít cách đối phó với tao nhỉ? Điều thuốc lá trộn lẫn thuốc phiện của Elsa vốn là chuẩn bị cho tao?”

“Đáng tiếc.” – Chu Văn Ngang bá láp cười cười. Ở lúc mấu chốt như thế này cậu ta sẽ không để cho đối phương nắm được thóp, muốn dụ mình nói ra rồi âm thầm ghi âm lại, không có cửa đâu.

Chu Doãn Thịnh cũng cười, đi đến vỗ vỗ hai má Chu Văn Ngang, giọng nói vô cùng dịu dàng – “Cố gắng hưởng thụ thời gian vui vẻ cuối cùng này đi, em trai yêu quý của anh.” – Dứt lời hắn mở cửa phòng nhanh chóng rời khỏi.

Hai người nghe lén trong phòng làm việc đang cố gắng tiêu hóa quả bom vừa rồi. Đỗ Húc Lăng nhớ tới một đứa con riêng đã chết khác của nhà họ Chu, nhớ đến ngày sinh không chênh lệch bao nhiêu của hai đứa bé, rốt cuộc có thể móc nối rất nhiều chi tiết khả nghi lại với nhau. Một âm mưu không hề có sơ hở như vậy mà cũng có thể nhìn thấu, khả năng quan sát của Doãn Thịnh đúng là đáng sợ. Rốt cuộc cậu ấy đã phát hiện từ khi nào? Khi đó cậu ấy sẽ có cảm giác gì? Cha mình hại chết mẹ mình, em ruột biến thành con trai kẻ thù, cậu ấy phải mang theo tâm tình thế nào để bước tiếp từng bước đến ngày hôm nay?

Chả trách cậu ấy không có một chút tình cảm nào đối với Chu Hạo, chả trách thái độ của cậu ấy đối với Chu Văn Ngang xoay chuyển một trăm tám mươi độ. Đỗ Húc Lăng đau lòng đến cực điểm.

Sắc mặt của Chu Văn Cảnh thì vô cùng khó coi, không ngờ rằng người mình đề phòng suốt mấy năm lại không phải kẻ địch thực sự của mình. Mà tất cả những thiện ý, an ủi, cổ vũ... kia đều là hư tình giả ý. Mấy năm nay, y bị Chu Văn Ngang đùa giỡn trong lòng bàn tay như một tên ngốc, mà cha Chu đến lúc chết cũng không hề đề cập đến y một chữ nửa câu nào.

Giờ phút này, y chỉ muốn bóp chết Chu Văn Ngang, đợi lửa giận giảm bớt mới đi đến phòng Chu Doãn Thịnh. Người giúp việc đi ra đi vào chuẩn bị cho lễ tang đâu vào đấy.

“Mẹ mày không phải do mẹ tao bức tử.” – Sau khi gõ mở cửa phòng, y nói một cách gọn gàng dứt khoát.

Chu Doãn Thịnh nhướn mày.

“Cho nên tao không nợ mày gì cả.” – Khi nói lời này, Chu Văn Cảnh không thể không thừa nhận mình như thỏ phào được một hơi. Lúc này cảm nhận của y đối với Chu Doãn Thịnh rất phức tạp, sự thù hận tích lũy suốt hơn mười năm không thể xóa bỏ hoàn toàn, nhưng cũng cảm thấy hắn vô cùng đáng thương.

“Mày muốn biểu đạt ý gì?” – Chu Doãn Thịnh kiên nhẫn truy hỏi.

“Tao chỉ muốn nói cho mày, tao sẽ không trả thù mày, nhưng cũng sẽ không giúp mày, sau này mày tự cầu may mắn đi.” – Bởi vì Chu Doãn Thịnh quá mức âm thầm lặng lẽ, Chu Văn Cảnh vẫn tưởng đối phương là một sinh viên không hề có khả năng kinh tế. Mà hắn đã ngồi trên gia tài bạc triệu, đương nhiên lại không thêm để mất.

Những chèn ép nhục mạ năm đó mà Chu Doãn Thịnh đã làm với y, y không bao giờ quên được. Hiện tại bởi vì thương hại mà tha cho hắn một mạng đã là sự nhân từ lớn nhất, hắn không thể đòi hỏi nhiều hơn.

Bây giờ nói những lời này cũng là vì tránh cho sau này thân phận tổng giám đốc tập đoàn Túng Đạt và cháu trai gia chủ nhà họ Đỗ của mình bại lộ, Chu Doãn Thịnh không mặt dày mày dạn bám lên. Y đương nhiên cho rằng cậu mình xuất hiện ở nhà họ Chu là nhằm chống lưng cho mình.

Chu Doãn Thịnh hết biết nói gì, Chu Văn Cảnh chỉ bình tĩnh nhìn hắn một cái rồi xoay người rời khỏi.

“Phải chăng nó quá mức tự phụ? Đó là vẻ mặt gì giọng điệu gì? Tưởng tôi là kẻ đáng thương chó nhà có tang, nó không bỏ đá xuống giếng đã là trợ giúp lớn nhất dành cho tôi rồi chắc?” Chu Doãn Thịnh kéo lấy caravat của Đỗ Húc Lăng, dùng sức siết chặt.

Đỗ Húc Lăng vội vàng ôm eo vợ, thành tâm thành ý xin lỗi – “Là lỗi của anh, anh không dạy nó cẩn thận, cũng à có chuyện gì chúng ta lên giường rồi nói.”

Chu Doãn Thịnh, “...”

Hình như tất cả mọi người đều quên ai điều cho cái chết của cha Chu.

8. Quyển 1 - Chương 8

Lễ tang của cha Chu rất long trọng, cũng rất gấp gáp, chỉ ba ngày sau đã vội vàng hạ tang. Ngày thứ hai sau lễ tang, luật sư mang di chúc của cha Chu đến, nội dung trong đó khiến tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc. Cha Chu trao toàn bộ tài sản trên danh nghĩa của mình, trong đó bao gồm 30% cổ phần tập đoàn nhà họ Chu cho con trai út Chu Văn Ngang thừa kế, con cả và con thứ đều không nhận được bất cứ thứ gì.

Con thứ Chu Văn Cảnh là con riêng, vẫn luôn không được cha Chu yêu quý. Y không thể thừa kế di sản cũng không có gì lạ, nhưng ngay cả con trai cả cũng không nhận được chút nào thì quá đáng ngờ. Liên tưởng đến việc tất cả di sản của mẹ Chu cũng đều giao cho con nhỏ, mọi người không thể không cảm thán đôi vợ chồng nhà họ Chu này đúng là bất công không có giới hạn. Thử hỏi không có di sản sau này Chu Doãn Thịnh phải sống như thế nào? Bọn họ chưa từng suy xét đến vấn đề này ư?

“Ngài Chu, xin hãy ký tên.” – Luật sư đặt một tập văn kiện thật dày trước mặt Chu Văn Ngang mời hắn ký tên, những người còn lại chỉ biết giương mắt nhìn.

“Không thể nào như vậy được, sao Chu Hạo có thể không để lại cho Doãn Thịnh lấy một thứ gì. Khi còn sống nó đã từng nói sẽ giao tập đoàn của nhà họ Chu cho Chu Doãn Thịnh cơ mà.” – Dương lão phu nhân không dám tin kêu lên, Dương lão tiên sinh cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn chằm chằm đứa cháu nhỏ đang xuân phong đắc ý. Làm thông gia, họ được mời tham dự cuộc họp thông báo di chúc.

Chu Doãn Thịnh mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay già nua của bà ngoại, tuy rằng quan hệ bất hòa, nhưng sự trân trọng của ông bà đối với hắn vẫn không thay đổi.

“Tại sao không thể? Anh ta xuất ngoại suốt sáu bảy năm, bình thường ngay cả điện thoại cũng không gọi về nhà. Đều là cháu ở lại bên cạnh bố báo hiếu, cũng là cháu hỗ trợ xử lý công ty, bố để lại di sản cho cháu chẳng phải là điều đương nhiên sao?” – Thái độ của Chu Văn Ngang đối với ông bà cũng không còn cung kính như trước.

“Nhưng di sản của Hi Nhi đã cho cháu, anh trai cháu không có gì cả, sau này nó phải sống như thế nào...?” – Dương lão phu nhân vẫn cảm thấy rất không công bằng.

“Anh ta sống hay chết đâu có liên quan gì đến cháu? Thời gian không còn sớm, mời mọi người đi cho. À đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai, cháu chính là chủ tịch mới của tập đoàn nhà họ Chu, cháu quyết định rút vốn đầu tư khỏi Dương thị, mong ông bà chuẩn bị sẵn sàng” – Chu Văn Ngang ngoài cười nhưng trong không cười trực tiếp đuổi người.

“Thằng nhóc chết tiệt, mày đang nói cái gì? Mày có biết hậu quả khi rút vốn đầu tư khỏi tập đoàn của nhà họ Dương không? Mày muốn làm tập đoàn nhà họ Dương phá sản à?” – Dương lão tiên sinh trầm giọng chất vấn, đôi mày nhều chặt khó nén tức giận. Ông không ngờ rằng đứa cháu nhỏ này lại vô tình trở mặt như vậy. Chẳng lẽ những hiểu thuận hiểu chuyện trước kia đều là giả sao? Nhà họ Dương này nợ nó cái gì, mà nó lại muốn dồn cái nhà này vào chỗ chết đến vậy?

Khuôn mặt vốn không biểu cảm của Chu Văn Cảnh rốt cuộc hiện lên nụ cười đầu tiên trong mấy ngày nay. Y biết di chúc của lão già kia không liên quan gì đến mình. Hôm nay y đến đơn giản chỉ vì muốn xem kịch. Nhà họ Dương xưa nay chường mắt y, hiện giờ lại bị Chu Văn Ngang mà họ yêu thương hơn hai mươi năm trở mặt, đúng là chó cắn chó, miệng đầy lông.

Từ đầu đến cuối Chu Doãn Thịnh đều rất thông dong, vỗ vỗ bả vai ông ngoại, cười khể nói – “Nó muốn rút vốn đầu tư thì cứ để nó rút, ông ngoại bà ngoại, chúng ta đi thôi.”

“Nhưng mà...” – Dương lão tiên sinh sao có thể chịu đi? Nếu như nhà họ Chu rút vốn đầu tư, công trình đường hầm dưới đáy biển của nhà họ Dương sẽ thiếu thốn rất nhiều tài chính, đến khi công trình không thể hoàn thành đúng hạn, sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Như vậy, chẳng những hơn mười tỷ nhà họ Dương đổ vào trước đó mất trắng, còn phải bồi thường một khoản tiền vi phạm hợp đồng và tiền vay ngân hàng rất lớn. Dù bán hết sản nghiệp trên tay nhà họ Dương cũng không lấp đầy được lỗ hổng này.

Chu Văn Ngang rõ ràng là muốn đẩy nhà họ Dương vào chỗ chết!

“Dù ông cầu xin nó, nó cũng sẽ không thay đổi quyết định, điều nó muốn chính là nhà họ Dương của nát nhà tan. Ông ngoại bà ngoại cứ đi theo cháu, cháu có biện pháp.” – Chu Doãn Thịnh sợ lập tức nói hết tất cả sẽ khiến hai ông bà bị kích thích, mạnh mẽ đưa họ đi.

Mày có biện pháp? Mày có thể có biện pháp gì? Chu Văn Ngang và Chu Văn Cảnh không hẹn mà cùng âm thầm chế nhạo.

Cha Chu vừa chết, quan hệ hợp tác giữa nhà họ Dương và nhà họ Chu lập tức ầm ầm sụp đổ. Tổng giám đốc mới của tập đoàn nhà họ Chu – Chu Văn Ngang tuyên bố rút vốn đầu tư khỏi công trình đường hầm dưới đáy biển của nhà họ Dương, nguyên nhân không rõ. Trước mắt Dương thị đang đối diện với nguy cơ lớn nhất, nếu như xử lý không tốt sẽ rơi vào tuyệt cảnh phá sản nợ nần.

Nhưng lúc này lại không có một ai đưa tay cứu trợ, mọi người đều chờ khi nào nhà họ Dương không chống đỡ được nữa, sẽ dùng giá thấp mua lại công trình đường hầm dưới đáy biển mang lại lợi nhuận mấy chục tỷ trong tương lai này. Thương trường chính là như vậy, vì ích lợi, đừng nói bạn bè, ngay cả người thân cũng có thể bán.

Thế nhưng khiến người ta cảm thấy bất ngờ là Dương lão tiên sinh vẫn có thể bình tĩnh được, về nhà cần ăn thì ăn, cần ngủ thì ngủ, không hề cầu viện khắp nơi giống suy đoán của người ngoài. Mấy người con nhà họ Dương cũng đều thảnh thơi rung đùi, mà vợ của Dương Chấn Hải – gia chủ đương nhiệm nhà họ Dương thậm chí còn cần quét mấy chục triệu châu báu ở trung tâm thương mại, nào có đáng về thiếu tiền.

“Ôi dào, cháu ngoại tôi là tổng giám đốc Vũ Trụ Noah kia, có gì mà lo. Cô biết Vũ Trụ Noah chứ? Xếp thứ nhất trong top năm trăm tập đoàn mạnh nhất thế giới đấy.” – Dương phu nhân nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kim cương cực lớn trên ngón trỏ, cười cực kỳ vui vẻ.

Người bán hàng gật đầu dạ thưa, trong lòng lại thầm mắng: Bà tổng cộng có hai thằng cháu ngoại, một đứa kế thừa Chu thị, một đứa biến thành kẻ nghèo hèn hai bàn tay trắng, từ đâu chui ra một thằng cháu ngoại đứng đầu thế giới cho bà nữa? Mơ ngủ à?

Tuy rằng phản ứng của nhà họ Dương kỳ quái, nhưng Chu Văn Ngang cũng không rảnh để ý đến, cậu ta đang phải chống đỡ sự tấn công từ Chu Văn Cảnh. Có chết cậu ta cũng không ngờ, đứa con riêng đã từng bị cậu ta lừa dối, hiện giờ đã đứng trên gia tài hàng trăm triệu, lại vẫn vọng tưởng tranh giành tập đoàn nhà họ Chu với cậu ta.

Đầu tiên Chu Văn Cảnh phát tán tin tức Chu Văn Ngang không phải con ruột Dương Hi, lại ám chỉ Chu Hạo có hiềm nghi mưu sát Dương Hi hòng cướp đoạt di sản. Hơn nữa còn công bố bức thư đối chiếu ADN của Dương Hi và Chu Văn Ngang lên mạng, khiến cảnh sát phải nhanh chóng vào cuộc điều tra. Hai vụ bê bối liên tiếp khiến mọi người ồ lên, cổ phiếu tập đoàn nhà họ Chu vốn vì cái chết của cha Chu mà hơi rớt giá lập tức không ngừng sụt giảm.

Mà Chu Văn Cảnh nhân cơ hội này thu mua cổ phần phân tán ở khắp nơi, nhảy vọt lên làm đại cổ đông tập đoàn của nhà họ Chu.

Chu Doãn Thịnh vẫn không chút suy suyển, hần vốn muốn hai người này cứ tranh giành không đội trời chung trước đi đã. Hần chưa từng nghĩ đến việc lên tòa án tranh giành gia sản với Chu Văn Ngang. Ngay từ đầu, hần đã quyết định làm cho đối phương chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Mà Chu Văn Cảnh, kẻ đã từng là người thắng to nhất, hần muốn cho y học một bài học thực tiễn sinh động nhất, dạy y cái gì gọi là bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sáo, cái gì gọi là dã tràng xe cát.

Tất cả tuyệt vọng và đau lòng, nghèo túng và bàng hoàng mà Chu Doãn Thịnh từng trải qua, kiếp này đều sẽ không có.

Mấy tháng sau, cuộc tranh đoạt giữa hai anh em nhà họ Chu đến lên đến độ gay cấn. Trước mắt hai người đều có 30% cổ phần của tập đoàn nhà họ Chu, cổ đông có thể mượn sức đều đã đứng vững thành hai phe, 15% cổ phần quyết định thắng bại cuối cùng lại nắm giữ trong tay gia chủ nhà họ Đỗ.

Hần đã là cổ đông của tập đoàn nhà họ Chu từ bảy năm trước mà không ai phát hiện. Chu Văn Ngang không có lòng nào suy nghĩ hàm ý đằng sau hành động này của gia chủ nhà họ Đỗ. Cậu ta chỉ biết là, nếu như mình có thể thuyết phục hần bán cổ phần cho mình, hoặc là ủng hộ mình trên đại hội cổ đông, mình sẽ là người thắng cuối cùng.

Rất đáng tiếc, Chu Văn Cảnh cũng có cùng suy nghĩ với cậu ta. Vừa ra khỏi thang máy, hai người lập tức chạm mặt nhau trên hành lang.

“Mời vào, muốn uống cà phê hay trà xanh?” – Inoue dùng tiếng phổ thông lưu loát dẫn hai người vào văn phòng chủ tịch.

“Cà phê / Trà xanh.” – Đáp án của hai người hoàn toàn tương phản.

Ghế da từ từ xoay lại, một người đàn ông thân hình cao lớn mạnh mẽ đang nheo mắt hút một điếu xì gà, tóc chải ra sau đầu, để lộ khuôn mặt đẹp đến yêu nghiệt, đôi môi mỏng hé mở phun ra một hơi thuốc, nhưng không thể nào che lấp ánh mắt sắc bén lóe lên trong con ngươi đen thẳm của hần.

Chu Văn Cảnh theo phản xạ lập tức ngồi nghiêm chỉnh, Chu Văn Ngang thì sợ đến mức làm đổ tách cà phê nóng. Nhưng càng khiến cậu ta kinh sợ không phải là thân phận của đối phương, mà là tiếng xưng hô tất cung tất kính của Chu Văn Cảnh. Y gọi đối phương là cậu!

“Giỏi lắm, bọn mày cầu kết với nhau để đối phó với tao.” – Biết còn ở lại nữa sẽ chỉ tự rước lấy nhục, Chu Văn Ngang che mu bàn tay bị bỏng, thở hồng hộc rời khỏi.

Cậu ta nói “cầu kết” là chỉ ba người Chu Văn Cảnh, Chu Doãn Thịnh, Đỗ Húc Lãng cầu kết với nhau. Dù sao cậu ta cũng biết Đỗ Húc Lãng là bạn trai Chu Doãn Thịnh. Đối phương dựa vào một gốc cây lớn như Đỗ Húc Lãng, chả trách hai lão già nhà họ Dương kia có thể thu gom được hai tỷ tài chính bằng tốc độ nhanh nhất để lấp vào lỗ hổng.

Nhưng Chu Văn Cảnh không hề biết nội tình, còn tưởng rằng ý cậu ta là mình cầu kết với cậu. Người vừa đi, y thân thiết nói – “Cậu, 15% cổ phần kia cậu còn cần không, không cần thì bán cho cháu đi, bán rẻ một chút nhé.”

Đỗ Húc Lãng không đáp, ngược lại trầm giọng hỏi – “Văn Cảnh, cháu có từng nghĩ rằng, tập đoàn nhà họ Chu đáng lẽ ra phải thuộc về Doãn Thịnh hay không?”

Chu Văn Cảnh miễn cưỡng đè nén lòng ghen tị, ra vẻ băng quơ cười nói – “Cậu từng dạy cháu, thương trường như chiến trường, muốn cái gì thì phải tự mình giành lấy. Thắng làm vua thua làm giặc, nếu như nó muốn tập đoàn nhà họ Chu, nó có thể giành với cháu, xem ai có bản lĩnh.”

Sự bao che không cần lý do của Đỗ Húc Lãng dành cho Chu Doãn Thịnh khiến y cảm nhận được nguy cơ.

Đỗ Húc Lãng trầm mặc một lát, gật đầu nói – “Cháu nói đúng, thắng làm vua thua làm giặc, ai có bản lĩnh, tập đoàn nhà họ Chu sẽ thuộc về người đó.”

“Nói cách khác cậu sẽ chỉ đứng nhìn, không nhúng tay?” – Chu Văn Cảnh vẫn cảm thấy không yên lòng, hỏi lại một câu.

“Không nhúng tay.”

“Vậy cổ phần...” – Chu Văn Cảnh được voi đòi tiên. Y sợ cậu mình sẽ đưa cổ phần trong tay cho Chu Doãn Thịnh. Y không đối phó với Chu Doãn Thịnh không có nghĩa là muốn để hắn sống an nhàn. Rất lâu trước kia y đã từng thề, muốn làm cho đối phương chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

“15% cổ phần này cậu bán cho cháu, mỗi cổ 35 đồng.” – Đỗ Húc Lãng đưa ra một mức giá hợp lý nhất.

Chu Văn Cảnh cảm thấy vừa lòng, lập tức lấy chi phiếu ra điền số. Inoue đưa thanh niên đến cửa thang máy, nhìn khuôn mặt ngạo mạn đắc ý của y biến mất sau cánh cửa, hơi cảm khái thở dài: Thành bé ngốc, bị boss lừa mà còn không biết. Cậu cho rằng boss không giúp ai mới là công bằng, nhưng thực ra hắn làm thế chỉ để che giấu sự bất công của mình mà thôi. Bằng phong cách làm việc của vị kia, một khi ra tay nhất định sẽ tạo nên mưa to gió lớn.

Hắn không tranh giành cổ phần của tập đoàn nhà họ Chu không phải là vì không có khả năng, mà là vốn định phá hủy nó. Dù có lấy được 15% cổ phiếu vào tay, cuối cùng cũng sẽ biến thành giấy vụn mà thôi.

Rõ ràng boss biết mọi chuyện, nhưng vì kế hoạch của vợ mình, hắn chỉ có thể không đề cập đến, còn bán một đồng giấy vụn cho cháu trai với giá trên trời, đúng là hữu dị tính vô nhân tính (*)! À không, là hữu đồng tính vô nhân tính (**). Hình như cũng không đúng, phải là trọng sắc khinh bạn...

(*) Có người đẹp khác giới là trở nên vô nhân tính. Hiểu nhầm na là vì gái mà quên hết đạo đức, có thể làm ra những việc mất nhân tính.

(**) Có người đẹp cùng giới là trở nên vô nhân tính.

Rất cuộc tìm ra câu thích hợp để hình dung tình trạng trước mắt, Inoue muốn cho thành tích tiếng Trung của mình một like.

9. Quyển 1 - Chương 9

Chu Doãn Thịnh đang tắm rửa, đột nhiên sau lưng có một cơ thể cường tráng dán lên. Bàn tay hơi thô ráp di chuyển trên eo bụng hắn, chậm rãi mò xuống dưới...

Hắn phát ra một tiếng rên rỉ mê say, vừa hưởng thụ vừa đứt quãng hỏi – “Anh bán... cổ phần... cho nó?”

“Ừ.” – Người nọ thở hổn hển, vội vàng công thành đoạt đất. Bờ môi ngậm lấy làn da trắng nõn trên chiếc gáy thon dài của hắn mà cọ mát, muốn ngừng cũng không được.

“Ừm...” – Chu Doãn Thịnh kêu lên một tiếng, trào phúng nói – “Bán một đồng giấy vụn cho cháu trai mình với giá trên trời, anh đúng là một ông cậu tốt.”

“Chính là vì tốt cho nó, thế nên anh mới bán. Con đường nó đi quá bằng phẳng, phải học cách đối mặt với thất bại. Nếu không, đợi đến khi người khác ra tay, rất có thể nó sẽ thất bại thảm hại, mãi mãi không đứng dậy được.”

Chu Doãn Thịnh chuyên tâm hưởng thụ, không trả lời. Làm nhân vật chính của thế giới này, Chu Văn Cảnh đương nhiên cũng phải trải qua biến cố, nhưng dưới sự trợ giúp của Đỗ Húc Lăng và các tình nhân, y đều có thể gượng dậy. Có thể nói, sự bao dung của Đỗ Húc Lăng dành cho y gần như không có nguyên tắc. Đâu có giống như hiện tại, biết rõ phía trước là cạm bẫy mà vẫn mặc kệ nhìn y nhảy vào, thậm chí còn đẩy một cái từ sau lưng.

Những thay đổi xoay quanh Chu Văn Cảnh, cũng gián tiếp thay đổi thế giới này. Chu Doãn Thịnh nheo mắt nhìn chằm chằm trí não chỉ có mình có thể trông thấy trên cổ tay, vừa lòng nhếch môi. Thanh tiến độ góc bên trái trên cùng đã tăng đến 75%, không xa mục tiêu đã đặt ra trước đó là bao.

Hai anh em nhà họ Chu đấu nhau đến mảy chết tạo sống, đứa con cả lại bật vô âm tín. Người ngoài thần phục vì sự quật khởi của Chu Văn Cảnh, đồng thời cũng sôi nổi cảm thán con cả không nên thân. Nếu không phải khả năng của con cả quá bình thường, tập đoàn nhà họ Chu cũng sẽ không rơi vào tay hai đứa con riêng.

Đúng vậy, tuy rằng Chu Văn Cảnh trở thành Tổng giám đốc, nhưng dù sao Chu Văn Ngang vẫn sở hữu 30% cổ phần nhà họ Chu, vẫn là đại cổ đông. Dù không có quyền quyết sách, lãi hoa hồng hàng năm cũng đủ cho cậu ta sống an nhàn tự tại.

Ngày hôm nay, Chu Văn Cảnh chuẩn bị tổ chức một cuộc đại hội cổ đông lần đầu tiên trong nhiệm kỳ của mình. Mọi người đều đã đến đầy đủ. Thư ký đáng người cao gầy ngoại hình xinh đẹp đưa bản thảo phát ngôn cho y, móng tay được sơn đỏ tươi ám chỉ cào nhẹ một cái lên mu bàn tay y.

Thân dưới Chu Văn Cảnh nháy mắt trở nên bức bối, bên trên lại không lộ mảy may nào, nhìn lướt qua bản thảo phát ngôn một cái rồi chuẩn bị mở miệng. Cửa phòng họp bỗng nhiên mở ra, một người mặc đồng phục cảnh sát đi vào, lấy giấy chứng nhận ra nghiêm túc nói – “Chào mọi người, tôi là Hình Quốc Quyền, đội trưởng đội điều tra tội phạm thương nghiệp. Xin mời ngài Chu Văn Ngang, ngài Lâm Đức Dịch, ngài Chu Thế Thông, ngài Chúc Cương, ngài Dương Nho Hiên, ngài Hà Hồng Ba... đi theo tôi đến sở cảnh sát điều tra.”

Hắn lập tức bắt mười một người đi, đều là đại cổ đông của tập đoàn nhà họ Chu. Sau đó mang tất cả nhân viên tài vụ và sổ sách của công ty đi, còn mời Chu Văn Cảnh đến sở cảnh sát hỗ trợ điều tra. Hành động lớn như vậy dẫn đến người trong ngoài ngành đều ồ lên, giá cổ phiếu của tập đoàn nhà họ Chu vừa mới tăng lên nhờ cải tổ thành công lại bắt đầu điên cuồng ngã giá.

Hai mươi bốn tiếng sau, Chu Văn Cảnh được thả ra. Lúc này mới biết có người hack vào máy tính của Chu Hạo và Chu Văn Ngang, lấy được chứng cứ phạm tội dứt lốt, trốn thuế lậu thuế, rửa tiền, tài chính bất hợp pháp... của bọn họ, nặc danh gửi cho sở cảnh sát. Bởi vì số tiền liên quan đến vụ án quá lớn, sở cảnh sát nhanh chóng thành lập tiểu tổ chuyên án tiến hành điều tra tập đoàn của nhà họ Chu.

Nếu như những tội danh này thành lập, nhà họ Chu sẽ gặp phải một loạt vấn đề như tài sản bị đóng băng, hủy niêm yết, bị phạt một khoản tiền kếch sù vùn vùn. Nghiêm trọng hơn có thể sẽ dẫn đến phá sản. Để có

được tập đoàn nhà họ Chu, Chu Văn Cảnh đã đổ vào hơn một tỷ. Nếu như nhà họ Chu sụp đổ, tập đoàn Túng Đạt y khổ tâm gây dựng cũng sẽ bị liên lụy theo. Một khi cổ phiếu trượt giá, tài sản mấy tỷ sẽ bốc hơi, đối thủ cạnh tranh sẽ lao vào tấn công, chia cắt Túng Đạt.

Nhà họ Chu không phải một miếng thịt mỡ, mà là một vùng bùn. Bước chân vào là khó có thể thoát thân. Đây là nguy cơ lớn nhất mà Chu Văn Cảnh từng gặp phải từ khi theo ngành thương, y cảm thấy rất bối rối, thậm chí còn có cả sợ hãi, lập tức vô thức lái xe đến công ty Đỗ Húc Lăng.

“Cậu, cậu nhất định phải giúp cháu.” – Tiếng nói ngưng bật, y kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người trước mặt.

Hai người nằm trên ghế sofa, trong tay đều bưng ly rượu. Người đàn ông thân hình cao lớn bị thanh niên đáng người dong dong đặt dưới thân. Trên áo sơ mi trắng của hắn còn vương vết rượu vang, vải áo dính sát làn da làm hằn lên lồng ngực cường tráng. Mái tóc luôn được chải cẩn thận tỉ mỉ giờ phút này vô cùng hỗn loạn, càng khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết của hắn thêm phần gợi cảm.

Hắn một tay ôm vòng eo mềm dẻo mạnh mẽ của thanh niên, một tay giữ vững chén rượu. Đôi mắt trước kia luôn lóe lên những tia nguy hiểm, giờ đây chỉ còn lại tình yêu và say đắm.

Thanh niên uống một ngụm rượu, cúi đầu hôn lên môi hắn. Dòng rượu đỏ tươi tràn ra khỏi cánh môi đang triển miên quần quít của hai người. Hình ảnh đẹp đẽ mà quyến rũ.

Chu Văn Cảnh bị cảnh này đã kích thích thần, phải mấy phút sau mới khó nhọc mở miệng – “Hai người có quan hệ gì?”

“Mày nghĩ bọn tao có quan hệ gì?” – Chu Doãn Thịnh cảm thấy hơi mất hứng, cắn lên bờ môi người yêu một cái mới ngồi thẳng dậy, ngửa đầu uống cạn rượu vang. Bởi vì động tình mà đôi mắt đào hoa lúc này càng trở nên diễm lệ phi phàm.

Chu Văn Cảnh nhìn chằm chằm Đỗ Húc Lăng, thấy hắn không hề phủ nhận, chỉ dùng thái độ chiếm hữu ôm chặt lấy thanh niên. Giờ phút này, hiển nhiên cái gì cũng rõ ràng. Muốn kéo đổ một con thuyền thương nghiệp lớn như nhà họ Chu, sau lưng chắc chắn có thể lực còn khổng lồ hơn nhúng tay. Rốt cuộc là ai hận nhà họ Chu đến nỗi muốn huỷ diệt nó? Mà ai có thể điều động được một thể lực khổng lồ như vậy?

Lúc trước vẫn luôn suy nghĩ về hai vấn đề này. Đến văn phòng, nhìn thấy một màn vừa rồi kia, đáp án đã rõ ràng rành mạch.

“Thì ra là mày, Chu Doãn Thịnh. Vì báo thù mà mày có thể bán cả thân thể, đúng là hạ lưu. Không biết Dương Hi dưới tuổi vàng sẽ cảm thấy như thế nào.” – Hắn châm chọc nói.

Đỗ Húc Lăng thấy hắn lấy người mẹ đã chết ra đã kích người yêu, gương mặt vốn sắc lạnh lập tức ngưng tụ một lớp sương dày buốt giá. Chu Doãn Thịnh không tức giận, ngược lại còn vỗ tay cười ha hả, như thể vừa nghe một câu chuyện cười vô cùng thú vị.

Chu Văn Cảnh bị phản ứng của hắn làm cho lửa giận tăng vọt, chất vấn – “Mày cười cái gì?”

“Tao cười mày không biết trời cao đất rộng. Dập thuốc đi!”

Câu cuối cùng hiển nhiên là nói với Đỗ Húc Lăng đang chuẩn bị châm xì gà. Bàn tay cầm bật lửa của Đỗ Húc Lăng cứng đờ, sau đó nghe lời buông ra, ném xì gà vào thùng rác, giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng. Thái độ lấy lòng như vậy càng khiến đôi mắt Chu Văn Cảnh đau đớn, hắn ngồi xuống đối diện hai người, rút một tờ chi phiếu ra cười lạnh nói – “Mày bán bao nhiêu tiền? Tao cho mày. Tao không cần mày làm cậu tao.”

Chu Doãn Thịnh mím môi, nụ cười càng thêm dịu dàng. Đỗ Húc Lăng lại nổi trận lôi đình, lớn tiếng quát – “Inoue, gọi người tổng Văn Cảnh rút ra khỏi đây!”

Inoue trốn ngoài cửa xem kịch không thể không xuất hiện, sai hai tên vệ sĩ nghênh đưa cháu trai hờ của boss ra ngoài. Nhìn chung hai người vốn không có quan hệ huyết thống, boss cũng chỉ là bạn bè thời thơ ấu có tình cảm sâu nặng với mẹ Chu Văn Cảnh mà thôi. Dù sao hắn cũng đã chạy từ Nhật về Trung Quốc chăm sóc cho y, còn cho tiền chấp nối quan hệ giúp y tự gây dựng sự nghiệp, boss đã bỏ ra quá nhiều rồi.

Còn Chu Văn Cảnh có tư cách gì mà đòi can thiệp vào vấn đề tình cảm của boss? Quả nhiên là quá tốt với y nên y càng ngày càng không biết giới hạn! Inoue liếc nhìn Chu Văn Cảnh, thấy y vẫn còn đang giận dữ bồng bồng, âm thầm lắc đầu.

“Cảnh thiếu gia, cậu xem cái này một chút đi.” – Inoue đưa y đến đại sảnh dưới lầu, bật màn hình lớn trong sảnh công cộng lên.

Khuôn mặt quẫn rũ của người dẫn chương trình nổi tiếng quốc tế Lydia lập tức hiện lên, cô dùng tiếng Anh tiêu chuẩn nói một đoạn dài. Toàn bộ tinh thần Chu Văn Cảnh lập tức bị hấp dẫn, đây chính là chương trình phỏng vấn độc quyền của kênh CBS đối với chủ tịch tập đoàn Noah. Nhưng bởi vì trở về Trung Quốc, lại vội vàng thu mua tập đoàn nhà họ Chu, y vẫn chưa có thời gian để xem.

Chủ tịch tập đoàn Noah là người như thế nào? Hắn bắt đầu gây dựng sự nghiệp từ việc bán lẻ phần mềm. Mới đầu, ngân sách đăng ký của tập đoàn Noah chỉ có bốn trăm nghìn. Nhưng chỉ trong thời gian một năm rưỡi ngắn ngủi, nó đã thu về lợi nhuận bốn trăm triệu, thành công ra mắt thị trường. Tập đoàn Noah còn rất “trẻ”, đến năm nay cũng mới thành lập hơn sáu năm, lại đẩy lui rất nhiều tài phiệt lâu đời, đứng vững gót chân trong top một trăm tập đoàn mạnh nhất trên thế giới. Chủ tịch tập đoàn Noah làm việc vô cùng khiêm tốn, chưa bao giờ lộ diện trước giới truyền thông. Nhưng điều này tuyệt nhiên không ngăn được sự sùng bái của mọi người đối với hắn.

Hắn là thần tượng trẻ tuổi của những người tự gây dựng sự nghiệp. Huyền thoại mà hắn tạo ra không có ai có thể phá vỡ. Tự phụ như Chu Văn Cảnh, cũng không thể không thừa nhận sự tài giỏi của đối phương.

Thế nhưng y trông thấy cái gì? Tại sao y lại trông thấy khuôn mặt của Chu Doãn Thịnh trên màn hình! Điều này làm sao có thể!

“Thì ra Deicide tiếng tăm lẫy lừng lại chính là ngài Chu.” – Về mặt Lydia rất kinh ngạc, lập tức đưa ra câu hỏi sắc bén – “Anh tham gia cuộc thi mà công ty mình tổ chức, giành được giải nhất với chiến tích huy hoàng. Có phải là do đã lấy được tư liệu của phó bản từ trước đó hay không? Anh làm như vậy rất không công bằng đối với những người dự thi khác.”

Thì ra Deicide là nó? Chu Văn Cảnh kinh ngạc cực kỳ. Cuộc chiến thu mua kho bãi Thanh Thủy quá mức ngoạn mục. Sau khi video trò chơi được công khai, rất nhiều thương nhân đã tôn nó làm sách giáo khoa thương chiến, mỗi một chi tiết đều được đưa vào nghiên cứu rồi sau đó đưa ra bình luận. Cũng bởi vậy, Deicide dựa vào ánh mắt nhìn xa trông rộng trong kinh doanh và thủ đoạn đầu tư sấm rền gió cuốn mà được mọi người sùng bái. Tất cả mọi người đều hiểu kỳ một con người có năng lực siêu phàm như vậy rốt cuộc trong hiện thực có thân phận như thế nào.

Thì ra hắn chính là chủ tịch Vũ Trụ Noah. Đúng, nhất định là hắn đã lấy được tư liệu nội bộ từ trước. Gì mà bày mưu tính kế quyết thắng ngàn dặm, tất cả đều là giả, là gian lận! Chu Văn Cảnh tuyệt đối không chịu thừa nhận sự thảm bại ngay từ lần đầu giao đấu của mình.

Chu Doãn Thịnh trong màn hình mỉm cười – “Tôi thề với Chúa, tôi chưa từng có được bất kỳ tư liệu nào. Điểm xuất phát của tôi giống như tất cả các tuyển thủ khác. Tôi tưởng tập đoàn Noah sau lưng tôi đã thuyết minh đầy đủ thực lực của tôi rồi.”

Lydia bị hắn chặn họng, xấu hổ cười rộ lên. Đúng vậy, hơn hai mươi tuổi đã đưa tập đoàn Noah phát triển thành một con quái vật lớn như hiện tại, hắn dẫn dắt cả một thời đại, thay đổi sinh hoạt của mọi người, việc hắn ngồi đây cũng đã nói lên tất cả.

Chu Văn Cảnh không có tâm tư nghe tiếp cuộc phỏng vấn. Khi y đắc chí vì tự mình kiếm được khoản tiền đầu tiên, khi y kiêu ngạo tự mãn vì sự huy hoàng của tập đoàn Túng Đạt, Chu Doãn Thịnh đã vượt xa y từ lâu, bỏ y lại phía sau. Hắn là người có thể ngồi ăn cùng nhân vật cao cao tại thượng như Đỗ Húc Lăng, mà y thì chỉ vì một tiếng Cảnh thiếu gia tất cung tất kính của người ngoài mà cảm thấy mừng thầm. Thậm chí y còn cho rằng đối phương sẽ bán mình chỉ vì một tập đoàn nho nhỏ của nhà họ Chu, lại còn định dùng tiền tài hồng hạp nhục hắn.

Một công ty đa quốc gia lợi nhuận trên chục tỷ mỗi năm như tập đoàn Noah, cho dù có chi phiếu mấy triệu rơi trên mặt đất, có lẽ Chu Doãn Thịnh cũng lười cúi xuống nhặt.

Chênh lệch như vậy, chênh lệch như vậy... Quả thực là khác nhau một trời một vực...

Chu Văn Cảnh không biết nên hình dung tâm tình xấu hổ của mình như thế nào, thấy Inoue đang nheo mắt nhìn mình chằm chằm, sắc mặt đỏ lên, bỏ đi mà như trốn chạy.

10. Quyển 1 - Chương 10

Tập đoàn của nhà họ Chu cuối cùng vẫn đóng cửa. Chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, một gia tộc lâu đời từng sừng sừng gần trăm năm, một con tàu chiến thương nghiệp to như vậy đã tan thành khói bụi. Mà tập đoàn Túng Đạt không thể tránh khỏi liên lụy, giá cổ phiếu giảm mạnh. Đội điều tra tội phạm thương nghiệp nổi gót đến điều tra. Sự chèn ép và tấn công về mọi mặt của đối thủ cạnh tranh, tất cả đều khiến cho Chu Văn Cảnh sứt đầu mẻ trán.

Chu Doãn Thịnh nhìn chằm chằm trí não trên cổ tay, con số trên thanh tiến độ đã tăng đến 99%. Bởi vì vận mệnh của nguyên chủ thay đổi, thế giới này đã sắp thoát khỏi sự khống chế của Chủ Thần, đi lên một con đường không thể dự đoán khác.

Còn lại 1% khả năng cứu vãn mọi chuyện, nhưng Chu Doãn Thịnh không thèm để ý đến điều này. Hắn có thể tùy ý lựa chọn sẽ dừng lại ở thế giới này bao lâu, cho nên có đầy đủ thời gian để hoàn thành nốt nhiệm vụ.

Nửa tháng trước, cuộc phỏng vấn của CBS với chủ tịch tập đoàn Noah được phát trên kênh tin tức quốc tế Trung Quốc, thân phận thật của nhân vật huyền thoại này mới được mọi người biết đến. Mà gia tộc họ Dương vốn bị thương nặng suýt nữa phá sản lại nương cơn gió này nhanh chóng chen chân vào hàng ngũ những thế gia đứng đầu Trung Quốc.

Hôm nay là thượng thọ sáu mươi tuổi của bà Quách Lâm Đan Bình, vợ của gia chủ nhà họ Quách – Quách Lập Quần. Là thông gia nhà họ Quách, gia chủ nhà họ Dương – Dương Chấn Hải và phu nhân cũng được mời đến tham dự. Đường nhiên, mục đích chủ yếu của nhà họ Quách là thông qua nhà họ Dương làm quen với Chu Doãn Thịnh, ai bảo Dương Chấn Hải là bác cả của Chu Doãn Thịnh, hơn nữa quan hệ giữa hai người còn vô cùng thân mật.

Nếu dựa theo vận mệnh vốn có, sau khi cha Chu chết, Chu Văn Cảnh và Chu Văn Ngang sẽ hợp tác với nhau đối phó với nhà họ Dương. Nhà họ Dương sẽ sụp đổ với tốc độ nhanh nhất. Cũng bởi vậy, Chu Doãn Thịnh nguyên gốc không thể nhận được sự che chở của nhà ngoại, cuộc sống về sau vô cùng thê thảm.

Nhưng giờ đây nhà họ Dương không giống như vậy.

Khi nhà họ Dương gặp phải nguy cơ rút vốn đầu đầu tư, vợ Dương Chấn Hải – Quách Thục Phương cũng đã từng về nhà cầu cứu, lại bị Quách Lập Quần từ chối. Quách Lập Quần cưới Quách Lâm Đan Bình, sinh hạ hai người con gái liên tiếp. Bởi vì vợ và muốn có con trai, ông ta nuôi một tình nhân bên ngoài. Sau khi người nọ sinh hạ một đôi long phượng thì đón về nhà chăm sóc, khiến cho Quách Lâm Đan Bình tức giận đến suýt chút nữa phát bệnh tim.

Hai cụ nhà họ Quách mong mỗi cháu trai, không để ý đến cảm nhận của ba mẹ con Quách Lâm Đan Bình một chút nào, tự mình ghi tên đôi song sinh vào gia phả. Quách Lập Quần thậm chí còn ngày ngày mang theo hai đứa con này bên cạnh mình để dạy dỗ, hiện giờ họ mới hai mươi tuổi đã được vào ban giám đốc, hiển nhiên sẽ là gia chủ đời tiếp theo của nhà họ Quách.

Có thể suy ra, địa vị của ba mẹ con Quách Thục Phương ở nhà họ Quách xấu hổ như thế nào. Khi cô về nhà xin giúp đỡ, hai cụ nhà họ Quách vốn đã mềm lòng, nhưng tình nhân và hai đứa con lại thuyết phục Quách Lập Quần, xui ông ta đưa ra điều kiện với nhà họ Dương, dùng giá thấp mua lại công trình đường hầm đáy biển.

Hành động như thế không khác gì bỏ đá xuống giếng, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Quách Thục Phương giận đến phát khóc mà không có biện pháp nào. Cuối cùng chỉ có Quách Lâm Đan Bình và con gái nhỏ bán

hết trang sức châu báu của mình, vụng trộm đưa cho cô mấy chục triệu. Cũng bởi vì vậy, sau khi cháu trai tuyên bố trợ giúp bổ sung tài chính khuyết thiếu, Quách Thục Phương mới đến trung tâm thương mại càn quét châu báu bồi thường cho mẹ và em gái.

Nói ngắn gọn, nếu không có Quách Lâm Đan Bình, nhà họ Dương và nhà họ Quách đã trở mặt thành thù từ lâu rồi.

Mặc dù Quách Lâm Đan Bình đã sáu mươi tuổi, sức khỏe của bà vẫn được chăm sóc rất tốt, dáng người cao, sắc mặt hồng hào, có vẻ đẹp lẳng đọng qua năm tháng. Quách Lập Quần đứng bên cạnh bà, cười tủm tỉm chào đón khách khứa.

“Nhà họ Dương đến.” – Trông thấy chiếc xe đang từ từ chạy đến cổng lớn, đôi mắt Quách Lập Quần sáng lên, kéo đôi song sinh long phượng bước nhanh ra ngoài cổng đón. Quách Lâm Đan Bình được con gái nhỏ đỡ, không nhanh không chậm bước theo, khoé miệng hiện lên một nụ cười châm chọc.

Vợ chồng Dương Chấn Hải chậm rãi đi cạnh một thanh niên. Thanh niên kia diện mạo tuấn mỹ, khí chất ôn hoà. Nhưng xuất sắc nhất chính là đôi mắt đào hoa hẹp dài, ánh mắt khi nhìn người khác dường như vô tình mà cũng đa tình, khiến người ta nhìn một lần là nhớ mãi.

“Đây chính là cháu ngoại nhỉ? Đúng là tuấn tú lịch sự quá!” – Quách Lập Quần bắt đầu nhiệt tình trò chuyện, chuẩn bị giới thiệu đôi song sinh cho thanh niên.

Chu Doãn Thịnh cười như không cười gật đầu, vòng qua ba người, nắm tay Quách Lâm Đan Bình nói một câu – “Cháu chúc bà sinh nhật vui vẻ” – vừa nhìn đã biết ai thân ai lạ.

“Đứng ở đây làm gì, mau vào đi.” – Quách Thục Phương thân mật kéo cháu trai và mẹ vào nhà. Quách Lập Quần rất xấu hổ, lại không muốn từ bỏ cơ hội, mang đôi song sinh đi sát theo sau. Đoàn người đến kéo theo ánh mắt của khách khứa, âm thầm cảm thán nhà họ Quách có thông gia tốt.

“Doãn Thịnh, để ông giới thiệu cho cháu, đây là cậu họ của cháu – Quách Tử Nam, hiện giờ đang đi theo bên cạnh ông học tập. Nếu cháu rảnh thì nhờ cháu chỉ bảo cho nó một chút. Đây là dì họ cháu – Quách Bảo Di, hiện giờ còn đang học đại học Bắc Kinh, học khoa thanh nhạc.” – Quách Lập Quần bám riết đẩy đôi song sinh đến bên cạnh thanh niên.

Quách Bảo Di tươi cười rực rỡ phóng khoáng, Quách Tử Nam thì nhún mày, trong mắt ẩn chứa địch ý.

Chu Doãn Thịnh nhìn cậu ta một cái, mỉm cười nói – “Nghe nói cậu là bạn thân của Văn Ngang?”

Giờ có ai không biết đến ân oán giữa ba anh em nhà họ Chu? Vốn cho rằng hai đứa con riêng nhà họ Chu đẩy con cả vào đường cùng, ai ngờ đầu con cả chính là khổng long bạo chúa không thể trêu chọc, nhắc chân một cái đã đạp cho nhà họ Chu mà hai đứa con riêng tranh võ đầu cũng muốn giành vào tay tan thành mây khói.

Cho nên, dù ngoại hình của Chu Doãn Thịnh vừa tuấn mỹ vừa ôn hoà, người ta cũng không thể quên được thủ đoạn sát phạt quyết đoán của hắn.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Quách Tử Nam trắng bệch, Quách Lập Quần xấu hổ tiếp lời – “Nó còn nhỏ, ánh mắt hạn hẹp, khó tránh khỏi kết bạn lầm người. Có một câu rất hay, “Lỗi lầm của người trẻ tuổi luôn có thể tha thứ.”

Nụ cười của Chu Doãn Thịnh lại càng ôn hoà, bình luận – “Người trẻ tuổi có quyền mắc lỗi, nhưng không phải lỗi sai nào cũng đáng được tha thứ. Quách tiên sinh, sự thật mất lòng, phải nghiêm khắc với con cái trong nhà, đừng dung túng cho chúng phạm sai lầm. Nếu không sẽ giống như em trai Văn Ngang của cháu đây, đến năm mươi tuổi mới được ra tù, muốn làm lại từ đầu cũng chẳng còn cơ hội. Ông nói có đúng không?”

Ngoài mặt tập đoàn của nhà họ Chu là vì dính phải một loạt vụ án kinh tế nên mới đóng cửa, nhưng trong lòng ai chẳng biết đó là do cậu cả nhà họ Chu ra tay? Vị này chỉ cần nhúc nhích ngón tay là có thể bóp chết một con quái vật lớn như nhà họ Chu, một gia tộc hạng ba như nhà họ Quách còn chưa đủ cho hắn chơi đùa một hiệp.

Thân thể Quách Tử Nam không nhịn được phát run, Quách Lập Quần vừa xấu hổ gật đầu, vừa rút khăn tay ra lau mồ hôi lạnh. Ba mẹ con Quách Lâm Đan Bình vẫn nhàn nhã ung dung uống rượu tán gẫu, làm như không nghe thấy gì cả, thật ra trong lòng đang thích chết.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên vài tiếng hô liên tiếp, người nhà họ Quách quay đầu nhìn, lại thấy một người đàn ông thân hình cao lớn đang chậm rãi đi đến. Hắn mặc một bộ âu phục đen được cắt may vừa người, túi áo trước ngực điểm xuyết một chiếc khăn tay màu xám. Tóc được chải ra sau đầu, để lộ khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc, đôi mắt hẹp dài ẩn chứa sắc bén, khiến cho người khác nhìn mà thấy sợ.

Nhà họ Đỗ hiện giờ đã đi lên vị trí dẫn đầu trong ngành súng ống đạn dược toàn cầu. Gia tộc trải qua điều chỉnh, tất cả các thế lực đều đã bị khống chế trong tay Đỗ Húc Lăng. Người gây uy hiếp đến sự tồn tại của hắn càng ngày càng ít, cho nên mấy năm nay hắn cũng dần dần xuất hiện trước tầm mắt công chúng.

Ở Trung Quốc, hễ là nhân vật có uy tín danh dự, phần lớn đều đã nghe về sự tích của hắn nhiều đến thuộc lòng. Tuy rằng không biết vì sao nhân vật cao cao tại thượng này lại không mời mà đến, Quách Lập Quần vẫn lập tức buông ly rượu ra ngoài tiếp đón, tiện thể hưởng thụ ánh mắt cực kỳ hâm mộ của mọi người.

Đỗ Húc Lăng lại trực tiếp đi vòng qua hắn, mở rộng hai tay với thanh niên đang tươi cười ôn hoà – “Bảo bối, sao không đợi anh?”

“Đi mua quà sinh nhật với mẹ.” – Chu Doãn Thịnh ôm hắn một cái, sau đó đưa ly rượu trong tay cho hắn, lấy ly rượu khác cho mình.

“Cháu chúc bà sinh nhật vui vẻ.” – Đỗ Húc Lăng buông người yêu ra rồi nhẹ nhàng ôm lấy bà Quách Lâm Đan Bình, xưng hô thân mật khiến đối phương gần như thất thần.

“Đỗ tiên sinh, cậu và Doãn Thịnh là...”

“Anh ấy là bạn trai cháu.” – Chu Doãn Thịnh thần nhiên ném một quả bom, khiến cho Đỗ Húc Lăng sung sướng cười rộ lên. Hắn thật sự yêu tính cách thẳng thắn không e sợ này của vợ mình chết đi được. Nếu như ngay cả dũng khí thừa nhận tình yêu còn không có, vậy thì dựa vào cái gì để sống vai đi tiếp?

Quách Lâm Đan Bình dù sao cũng không phải là người thường, thấy con gái mình phản ứng bình tĩnh rõ ràng là đã biết từ lâu, bà cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Ba cha con Quách Lập Quần đứng nghe thì sắc mặt trắng bệch cáo lui. Một tập đoàn Noah thôi cũng đã đủ rồi, giờ lại thêm một tài phiệt họ Đỗ, hai người này đúng là cặp đôi mạnh nhất thời đại, người nào chọc phải người nấy chết.

Nghĩ đến hành vi bỏ đá xuống giếng đối với nhà họ Dương lúc trước, Quách Lập Quần hối hận đến xanh ruột, trông thấy tình nhân vẫn do dự đứng yên tại chỗ không dám đến gần, hận sao không thể tát chết đối phương.

Mọi người người đứng xem liên tưởng đến tin tức tài phiệt họ Đỗ và tập đoàn Noah chuẩn bị cùng hợp tác nghiên cứu phát minh vũ khí kiểu mới gần đây, đồng loạt bày ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ—— Thì ra nhà họ Quách chỉ là ăn ké nhà họ Dương mà thôi.

Không bao lâu sau, Chu Văn Cảnh ôm một thiếu nữ diện mạo trong sáng đi vào. Bởi vì liên tiếp gặp phải cản trở mà quy mô của tập đoàn Túng Đạt hiện nay kém xa so với trước kia, y cũng không nhận được đãi ngộ người người chú ý như vốn có. Người bên cạnh nhắc đến y cùng lắm cũng chỉ có một câu bình luận “tuổi trẻ tài cao” hời hợt. Có Chu Doãn Thịnh đề trên đầu, dù y có ưu tú hơn nữa cũng có thể làm được gì?

Trông thấy hai người thân mật dính lấy nhau uống rượu, ánh mắt Chu Văn Cảnh tối sầm, còn thiếu nữ bên cạnh y lại toát ra ánh mắt thù hận.

“Kia hình như là con gái chú hai anh?” – Chu Doãn Thịnh lắc lắc ly rượu.

Thiếu nữ là một trong số đông hậu cung của Chu Văn Cảnh, bối cảnh gia đình rất không đơn giản. Cha là chú hai của Đỗ Húc Lăng, vốn là người có hy vọng kế thừa tập đoàn tài phiệt nhà họ Đỗ nhất, nhưng sau này lại bị Đỗ Húc Lăng đẩy xuống. Hai chú cháu trải qua nhiều lần đối đầu, đã kết thù sống chết, đều một lòng muốn diệt trừ đối phương cho khuất mắt.

Rất rõ ràng, Chu Văn Cảnh qua lại với cô gái này đã tương đương đứng về phe đối địch với Đỗ Húc Lăng.

Đỗ Húc Lãng nhìn chăm chăm, gật gật đầu với cháu trai, thái độ vô cùng lãnh đạm, đột nhiên thấp giọng cười rộ lên – “Là lỗi của anh, trước kia anh quá dung túng nó.”

Nếu như dựa theo vận mệnh vốn có mà phát triển, Đỗ Húc Lãng sẽ dễ dàng tha thứ cho cháu mình. Sau đó vô tình bị thiếu nữ đâm cho thương nặng. Chu Văn Cảnh giết cha cô ta trả thù cho cậu mình, hai cậu cháu chẳng những không bởi vậy mà bất hoà, mà ngược lại quan hệ càng thân mật.

Hiện tại Đỗ Húc Lãng đã có người yêu, khát vọng đối với tình thân đương nhiên cũng phai nhạt theo. Huống hồ Chu Văn Cảnh không hề có quan hệ huyết thống với hắn, cũng đâu phải người thân? Lần trước hắn lừa gạt Chu Văn Cảnh, nhưng cũng giúp y ổn định cục diện, nếu không phải có tài phiệt họ Đỗ hộ giá, tập đoàn Túng Đạt đã bị người ta chia cắt bằng sạch từ lâu rồi.

Đỗ Húc Lãng tự thấy mình đã làm quá nhiều cho cháu trai. Hắn không phải là thánh, sẽ không bao dung nhượng bộ đến độ không có giới hạn. Cháu trai đã thể hiện thái độ mỗi người đi một ngã, hắn cũng sẽ không giữ lại.

Nghĩ như vậy, Đỗ Húc Lãng gơ ly rượu với cháu trai, uống một hơi cạn sạch.

Chu Doãn Thịnh ngạc nhiên phát hiện, ngay đúng lúc này, thanh tiến độ trên trí não của hắn đã tăng đến 100%, hắn hơi suy nghĩ một chút là tìm ra nguyên nhân.

Đỗ Húc Lãng là bàn tay vàng lớn nhất của Chu Văn Cảnh, tất cả tình nhân của y cộng lại cũng không có tác dụng bằng một mình Đỗ Húc Lãng. Bởi vì có Đỗ Húc Lãng chống lưng, y mới có thể thoát thân khỏi các loại nguy cơ mà không bị sút mẻ gì. Hiện giờ Đỗ Húc Lãng không che chở cho y nữa, nguy cơ sau này y gặp sẽ không hoá giải dễ dàng như vậy nữa, đương nhiên cũng càng không thể đạt đến thành tựu vốn có nữa.

Thay đổi vận mệnh nhân vật chính là đường tắt thay đổi quỹ tích của thế giới, nhưng trừ khi nhân vật chính muốn hại mình, nếu không Chu Doãn Thịnh sẽ không chủ động đi trên chọc đối phương. Sở dĩ Chu Văn Cảnh bị tính kế, là bởi vì y tự nhảy vào cạm bẫy. Trừ thay đổi vận mệnh của nhân vật chính, Chu Doãn Thịnh còn có thể phá hỏng hệ thống Chủ Thần bằng cách thay đổi lịch sử, thay đổi khoa học kỹ thuật, thay đổi vận mệnh của nhân vật phụ và chính mình, vân vân.

Hắn không nhất thiết phải sống mái với nhân vật chính.

Nhưng không thể không nói, quyết định của Đỗ Húc Lãng vẫn giúp hắn tiết kiệm rất nhiều thời gian, cũng tránh khỏi rất nhiều phiền toái. Tâm tình vô cùng sung sướng, Chu Doãn Thịnh ôm lấy cổ Đỗ Húc Lãng, hôn một cái lên gò má hắn – “Tình yêu, cảm ơn anh, anh đã giúp em rất nhiều.”

Đỗ Húc Lãng ngẩn người, một lúc sau phản ứng lại được lập tức giữ chặt gáy hắn, trao cho hắn một nụ hôn nồng nhiệt, đồng thời vụng trộm đeo một chiếc nhẫn lên ngón áp út của hắn.

Khách khứa nhìn phát ngốc, có mấy người thậm chí còn kêu ra tiếng. Hôm sau, scandal của hai ông trùm thương nghiệp bay đầy trời, nhưng không thấy đội ngũ quan hệ xã hội của đôi bên đứng ra làm sáng tỏ.

11. Quyển 1 - Chương 11: Phiên Ngoại

Đỗ Húc Lãng từ khi một tuổi đã bị mẹ mình ném ở cửa cô nhi viện. Lúc ấy hắn còn nhỏ, trí nhớ có hạn, ngay cả diện mạo của người đàn bà kia còn không thể nhớ rõ. Hắn không biết cha mình là ai, người đàn bà kia chỉ để lại cho hắn một cái tên và một dấu vết hình con quạ đen trên vai trái.

Cho đến sau này hắn mới biết, thì ra con quạ này chính là dấu hiệu của tài phiệt họ Đỗ, tập đoàn mafia lớn nhất nước Nhật.

Cô nhi viện không phải là một nơi tốt đẹp, nơi này không có đủ thức ăn, nhưng những đứa trẻ bị bỏ rơi gào khóc đòi ăn lại không ngừng gia tăng. Chúng thường xuyên chỉ vì tranh giành một cái bánh bao chạy

lạnh ngắt mà đánh gãy xương nhau. Từ một tuổi đến năm tuổi, trên cơ thể hắn luôn giăng đầy vết thương, bụng hắn luôn đói đến kêu vang, trong lòng hắn chỉ tràn ngập tăm tối.

Nhưng ở nơi tối tăm ngột ngạt này, có một tia nắng chiếu lên người hắn, giúp hắn cắn răng chống đỡ đi qua từng ngày. Người nọ tên là Phương Niệm U, lớn hơn hắn mười tuổi. Cô đã cho hắn sự quan tâm chu đáo. Dù mình có phải chịu đói, cô cũng để lại miếng cơm cuối cùng cho hắn. Đỗ Húc Lăng không biết cảm giác ấm áp của tình mẫu tử là như thế nào, nhưng có Phương Niệm U, hắn nghĩ là hắn đã hiểu được.

Một năm cuối cùng ở cô nhi viện, vào đêm giao thừa, có một người phụ nữ họ Dương quyền một số tiền lớn, đưa quần áo mới và đồ chơi đến cho tất cả những đứa trẻ mồ côi. Phương Niệm U được nhận một chiếc áo bông màu hồng phấn, cô mặc nó xoay vòng trước mặt hắn, luôn miệng nói những lời biết ơn đối với người phụ nữ họ Dương kia.

Hắn được nhận một bộ Transformers, hắn đã mơ ước thứ này từ rất lâu rồi, thậm chí còn từng có ý định trộm tiền của viện trưởng đi mua một bộ. Bây giờ có người đưa nó đến trước mặt hắn, hắn đương nhiên rất vui, gần như đêm nào cũng đều ôm nó ngủ.

Chẳng bao lâu sau, người nhà họ Đỗ tìm đến, Đỗ Húc Lăng vui mừng phấn khởi đi theo bọn họ về Nhật. Hắn vốn tưởng rằng đây là sự khởi đầu cho một cuộc sống hạnh phúc, mà không hay biết mình vừa bước một chân vào địa ngục. Con cháu nhà họ Đỗ mà không có năng lực, chỉ có một kết cục duy nhất là cái chết. Các anh em của hắn cắn xé lẫn nhau y như chó điên, chỉ hồng tranh đoạt đường sống duy nhất.

Trong vô số đêm máu tanh lạnh lẽo, nụ cười rức rở của Phương Niệm U càng ngày càng rõ ràng, mà món đồ chơi duy nhất hắn từng có đã bị bỏ quên ở góc nào không hay.

Khi hắn rút cuộc ngồi vững trên vị trí gia chủ nhà họ Đỗ, hắn mới có cơ hội hít thở, quyết định gác tất cả công việc trong tay lại, trở về Trung Quốc tìm kiếm người thân của mình.

Hắn tìm thấy con trai của Phương Niệm U – Chu Văn Cảnh trong một phòng khám khẩn cấp. Nó vừa bị người khác đánh một trận, xương mũi bị thương, trong đôi mắt đen tràn ngập u ám, không thấy một ánh mắt trời.

Phương Niệm U là người dù có ở trong nghịch cảnh cũng có thể vui vẻ tươi cười, vì sao con trai của chị ấy lại trở thành như vậy? Đỗ Húc Lăng cảm thấy rất phần nộ, mà theo lời kể của Chu Văn Cảnh, sự phần nộ của hắn hoá thành thù hận.

Hắn không ngờ Phương Niệm U không phải là vì mắc bệnh trầm cảm mà tự sát, mà là bị người khác bức tử, chết trong bồn tắm của người nọ. Không cần chính mắt nhìn, hắn cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đỏ gầu mà thảm thiết ấy.

Nhà họ Chu đúng là khinh người quá đáng!

Hắn tuyệt đối không có ý định khuyên bảo cháu trai rời đi với mình. Nhà họ Chu đã khất khe với cháu mình như thế, vậy thì hắn càng muốn giúp cháu trai cướp đi tất cả của nhà này. Mang theo ác ý và tâm tình chơi đùa, hắn che giấu thân phận đến nhà họ Chu xin việc, nhanh chóng nhận được sự tín nhiệm của Chu Hạo.

Làm trợ lý tư nhân, hắn có tư cách ra vào nhà họ Chu, bắt đầu âm thầm quan sát hai vị công tử khác nhà họ Chu. Chu Doãn Thịnh là con cả, tính tình thoát nhìn rất trầm ổn, thành tích học tập luôn cầm cờ đi trước. Chu Văn Ngang còn nhỏ hơn Chu Văn Cảnh hai tháng. Là con út, tính cách hoạt bát sáng sủa, rất được lòng Chu Hạo.

Quan hệ giữa Văn Cảnh và Văn Ngang rất tốt, mà với Chu Doãn Thịnh lại như nước với lửa. Nhưng Đỗ Húc Lăng có thể nhìn ra, hai cậu con trai nhà họ Chu đều không được tốt cho lắm, một người khẩu Phật tâm xà, chỉ biết khôn lỏi mà không có trí tuệ. Ngược lại là Văn Cảnh, tính cách kiên cường nhẫn nại, đầu óc thông minh tinh táo, là nhân tài có thể đào tạo.

Đỗ Húc Lăng quyết định mài giũa hòn ngọc thô này thành một tác phẩm nghệ thuật lấp lánh loá mắt. Trong quá trình dạy dỗ, hành động phá hoại liên tiếp của Chu Doãn Thịnh khiến hắn rất tức giận, có lẽ hắn nên cho đứa trẻ này một chút giáo huấn.

Nhưng đứa trẻ này lại hung hăng đánh tỉnh hấn. Nếu không có sự lên án mạnh mẽ của người thiếu niên ấy, nếu không vì sự thù hận thấu xương của người nọ, có lẽ hấn sẽ vĩnh viễn không biết, cái chết của Phương Niệm U cũng không phải là để trả thù, mà là chuộc tội. Niệm U trong ấn tượng của hấn không lúc nào không mang theo nụ cười dịu dàng, chị ấy lương thiện tốt đẹp như vậy, làm sao có thể trở thành một con quỷ dữ lấy máu tươi làm áo, trong lòng tràn đầy thù hận được?

Hình như hấn đã nghĩ sai tiền căn hậu quả, hơn nữa còn sai hoàn toàn. Cho đến một giây kia, hấn mới liên kết cô Dương từng tặng quà năm mới cho hấn với mẹ Chu Doãn Thịnh. Hấn từng điều tra nhà họ Chu, đáng lẽ phải hiểu biết rõ ràng thấu đáo về điều này mới đúng, nhưng dường như có một tầng sương che lấp mắt hấn, khiến hấn không nhìn thấy gì ngoài thù hận.

Thế nhưng theo như lời của Chu Doãn Thịnh, hấn và Văn Cảnh có tư cách gì mà hận? Từ trước đến nay, người nên hận phải là cậu ấy mới đúng.

Có lẽ bắt nguồn từ ấy đấy, có lẽ bắt nguồn từ bồi thường, từ đó về sau, hấn bắt đầu thật lòng thật dạ chăm sóc cho Chu Doãn Thịnh, còn âm thầm chú ý tất cả mọi thứ về cậu. Dần dần, hấn biết Chu Doãn Thịnh ghét ăn cà rốt, lúc buồn chán thích vuốt nhẹ cổ tay, rất tinh thông máy tính, hôm nào trước khi ngủ cũng phải uống một cốc sữa...

Hấn hiểu biết mỗi một chi tiết thói quen nhỏ trong sinh hoạt của người nọ, lại không để ý sự chú ý này sẽ mang đến kết quả thế nào cho mình.

Văn Cảnh rốt cuộc bị Chu Văn Ngang hãm hại, lại trút căm hận lên đầu Doãn Thịnh. Đỗ Húc Lãng cảm thấy rất không vui. Càng chú ý Doãn Thịnh, hấn càng hiểu rõ sự nhẫn nại và kiên cường được che giấu đằng sau tính cách xung động của người nọ. Mà so với cậu ấy, Văn Cảnh ngược lại lại trở nên bình thường hơn hấn, ngay cả kẻ địch thật sự của mình là ai cũng không phân biệt được, sau này làm sao có thể tự đi trên đôi chân của mình được?

Đỗ Húc Lãng không hề đánh thức y, chỉ có người từng vấp ngã mới có thể học được cách vượt qua chướng ngại vật. Hấn ra khỏi phòng Văn Cảnh, không hiểu sao lại đi đến cửa phòng Doãn Thịnh. Sắp phải chia lìa, hấn lại cảm thấy thật nuối tiếc.

Khi Đỗ Húc Lãng cảm thấy mình đã hiểu biết đầy đủ về thiếu niên, người nọ lại mang đến cho hấn một bất ngờ lớn hơn. Người nọ phát hiện ra mối quan hệ giữa hấn và mẹ con Văn Cảnh mà hấn cố tình giấu giếm, cũng gián tiếp phơi bày thủ đoạn xuất sắc và thái độ nước sông không phạm nước giếng của cậu ấy.

So với Văn Cảnh còn đang chờ mài giũa, cậu ấy đã chuẩn bị bùng sáng. Đỗ Húc Lãng cực kỳ chờ mong tương lai của người nọ, đó là niềm mong đợi còn mạnh mẽ hơn so với việc bồi dưỡng Văn Cảnh.

Hấn phái một ít vệ sĩ âm thầm bảo vệ Doãn Thịnh, yêu cầu họ cứ cách một tuần thì gửi ảnh chụp và hành trình của cậu ấy về cho mình. Vào ngày sinh nhật, hấn mang theo cơ thể dính đầy mùi rượu và nước hoa gay mũi trở về căn phòng yên tĩnh trống trải, hấn bất ngờ phát hiện một bức ảnh của Doãn Thịnh trong hòm thư điện tử.

Thiếu niên cầm trong tay một cây kem ốc quế chocolate, thè lưỡi liếm một ngụm. Dường như phát hiện có người chụp lén, ánh mắt đào hoa hẹp dài liếc xéo về phía này, trong đôi mắt biếng nhác ẩn chứa cảnh giác. Đôi mắt quyến rũ hớp hồn kia xuyên qua màn hình máy tính chui thẳng vào lồng ngực Đỗ Húc Lãng, khiến cho hô hấp của hấn trở nên dồn dập.

Hấn im lặng nhìn chằm chằm màn hình rất lâu, cuối cùng quyết định gọi điện cho thiếu niên.

“Có rảnh không? Bật video nói chuyện với tôi?” – Hấn liên tục yêu cầu, cực kỳ khát vọng có thể nhìn thấy mặt người nọ.

Thiếu niên đồng ý, nghe nói hôm nay là sinh nhật hấn, nghĩ một lúc rồi mở hộp âm nhạc trên bàn ra, dùng rất nhiều ốc, vít, đinh tán lắp ráp thành một bộ Transformer. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc chỉ tốn đúng nửa tiếng.

Về mặt của cậu ấy rất chuyên tâm, ngón tay linh hoạt như có thể sáng tạo ra một thế giới tuyệt vời khác. Đỗ Húc Lãng bắt tri bất giác nhìn đến phát ngốc, đến khi màn hình hoàn toàn tối đen vì thời gian chờ đợi quá dài, hấn mới hoàn hồn khỏi sự rung động mãnh liệt vừa rồi.

Thiếu niên tính tình cẩn thận, dường như phát hiện ra Đỗ Húc Lãng rất thích món quà này, ngày hôm sau đã chuyển phát nhanh đến công ty hắn. Đỗ Húc Lãng mở gói quà ra xong không thể nhịn cười, thường thức một lúc lâu mới đặt ngay ngắn lên bàn làm việc, đến giờ tan tầm thì dè dặt cẩn thận cho vào cặp xách mang về nhà. Ban đầu hắn đặt nó trên giá sách, sau đó cảm thấy không thể trông thấy ngay khi liếc nhìn, lại đặt trên bàn, trước lúc ngủ nghỉ một lúc, cuối cùng đặt trên tủ đầu giường.

Đây là món đồ chơi thứ hai hắn nhận được trong cuộc đời của hắn, nhưng là món quà sinh nhật đầu tiên. Hắn yêu thích nó không nở buông tay.

Liên hệ giữa hắn và thiếu niên dần dần nhiều lên, chỉ cần có thời gian rảnh sẽ gọi điện thoại video, hồi hộp chờ đợi khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên hiện lên trên màn hình. Thiếu niên rất bận rộn, dù là lúc trả lời điện thoại cũng vẫn làm việc viết lách, nếu như hắn không nói lời nào, đối phương sẽ đắm chìm trong thế giới của mình, quên hết mọi thứ xung quanh.

Để có thể được nhìn người nọ lâu hơn, Đỗ Húc Lãng thường cố ý giữ yên lặng. Sau đó mê mải nhìn chăm chăm sườn mặt nghiêm túc của thiếu niên, ngồi suốt mấy tiếng mà vẫn không chán. Thời gian ngấm nhìn như vậy thảnh thơi hay bị trợ lý hoặc thư ký cắt ngang, nhưng khi hắn xử lý công việc xong trở lại, đều phát hiện thiếu niên vẫn yên lặng ngồi chỗ cũ, ngón tay linh hoạt gõ bàn phím.

Giống như cậu ấy sẽ mãi mãi đứng yên tại chỗ chờ đợi mình. Đỗ Húc Lãng vì suy nghĩ đột ngột này mà cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Thế rồi dần dần, mọi chuyện vượt qua sự khống chế của hắn. Chỉ là trong lúc vô tình liếc thấy một vòng eo mềm dẻo, một đôi chân thon dài thẳng tắp, một cái bóng lơ mơ mông lung, hắn sẽ bối rối mà trần trọc khó ngủ, ngủ được rồi, cũng sẽ tỉnh lại trong khoái cảm ăn mòn vào tận xương tuỷ, rung động đồng thời từ cơ thể và linh hồn không thể lừa được bất cứ ai.

Lấy những tấm ảnh thu thập được trong mấy năm nay ra lật xem từng bức từng bức một, hắn gần như không chút do dự mà bắt đầu theo đuổi. Từ tâm lý thử một lần lúc ban đầu, đến sau đó là thực sự nghiêm túc, sau đó nữa là cẩn thận che chở, không có người nọ thì không được. Hắn rơi vào đắm lầy tình yêu không thể tự kiềm chế, nhưng hắn lại rất vui vẻ chịu đựng.

Nhà tù trọng phạm Trung Quốc.

Chu Văn Cảnh ngồi trước ô cửa thăm hỏi nôn nóng hút thuốc, người trông tù đi đến, lớn tiếng quát y dập thuốc ngay lập tức. Y nhớ Chu Doãn Thịnh cũng thích dùng ngửi khí mệnh lệnh bắt cậu mình dập thuốc lá trong tay, cậu mình sẽ luôn luôn thoả hiệp, về mặt hơi bắt đắc dĩ nhưng cũng cực kỳ sung sướng.

Có thể thấy được, hắn rất hưởng thụ sự quản lý của Chu Doãn Thịnh.

Chu Văn Cảnh bóp tắt thuốc lá, cười lạnh một tiếng.

Đúng lúc này, một gã đàn ông gầy trơ xương, sắc mặt lụn bại đi theo người trông tù đến chỗ của mình ngồi xuống. Nếu như không phải bằng tên trước ngực hắn có viết ba chữ “Chu Văn Ngang”, Chu Văn Cảnh gần như không thể nhận ra người này chính là cậu ba nhiệt tình nể nhà họ Chu trước kia.

“Dạo này mày thế nào?” – Chu Văn Cảnh lãnh đạm hỏi, thấy người bên kia không nói lời nào, y tiếp tục mở miệng – “Hôm nay Chu Doãn Thịnh và Đỗ Húc Lãng kết hôn, chắc mấy ngày nữa là mày có thể thấy tin tức trên TV.”

Người bên kia rốt cuộc có phản ứng, hắn rút nước mắt gào khóc – “Văn Cảnh, mày nói với anh cả cho tao, bảo anh ta thả tao ra ngoài với! Tao biết sai rồi, chỉ cần anh ta chịu thả tao ra ngoài, dù anh ta muốn tao làm trâu làm ngựa tao cũng bằng lòng. Văn Cảnh, mày giúp tao với, tao sắp không chịu nổi nữa rồi, bọn chúng thật sự không phải là người, dùng mọi thủ đoạn tra tấn tao...”

Chu Văn Cảnh không có kiên nhẫn nghe tiếp, chỉ tiếc rên sắt không thành thép mà gầm nhẹ – “Mày cứ thế mà thoả hiệp? Mày cứ thế mà nhận thua? Chu Văn Ngang, con mẹ nó mày đúng là thằng hèn!”

Ném tai nghe xuống, Chu Văn Cảnh bước nhanh ra khỏi nhà tù, bức bối tích tụ trong ngực không những không tiêu tan, ngược lại càng thêm nặng nề. Mấy năm nay, y sống rất không thuận lợi, không có Đỗ Húc

Lãng che chở, y không còn cảm giác việc gì cũng thuận lợi trên thương trường nữa. Ngược lại bởi vì trở mặt với Chu Doãn Thịnh mà đi đâu cũng bị người ta châm chọc cười nhạo, thậm chí là xa lánh chèn ép.

Y từng nghĩ đến việc phản kích nơi đường cùng, nhưng đối đầu với một tập đoàn lớn như Noah không khác gì lấy trứng chọi đá. Huống chi sau lưng đối phương còn có tài phiệt họ Đỗ. Mấy hôm trước, y có ý định đấu thầu một công trình với công ty con của Noah, nhưng ngay trước khi cuộc đấu thầu diễn ra, thư ký của y lại bán giá thầu thấp nhất cho công ty đối thủ của y. Còn chưa khai chiến, y đã thua thảm hại.

Y chưa bao giờ cảm thấy mình nhỏ bé đến vậy, vô năng đến vậy, những lời y nói vừa rồi, so với quả trách Chu Văn Ngang, chỉ bằng nói là đang quả trách chính mình. Đến cuối đời, y cũng không thể nào đuổi theo bước chân của Chu Doãn Thịnh.

Sâu trong y luôn có cảm giác—— Y đáng lẽ ra không sống uất ức như vậy, y đáng lẽ ra phải đứng trên tầm cao giống Chu Doãn Thịnh. Y không hiểu thế giới này này rốt cuộc xảy ra sai sót gì.

12. Quyển 2 - Chương 1

Chu Doãn Thịnh vẫn luôn làm bạn bên cạnh Đỗ Húc Lãng. Vào ngày thứ hai sau khi Đỗ Húc Lãng chết, hắn cũng không chút do dự rời khỏi thế giới kia. Trong dĩ vãng, dưới sự khống chế của hệ thống phản diện, hắn phải xuyên không ngừng nghỉ dù chỉ một phút, liên tục hoàn thành những nhiệm vụ điên rồ, không hề có cơ hội hít thở.

Nhưng giờ đây, hắn có thể tùy ý khống chế thời gian của mình. Hắn ở lại trong không gian ngân hà của mình một thời gian dài, dùng giấc ngủ để bồi dưỡng linh hồn. Cho đến khi tình cảm với Đỗ Húc Lãng dần dần nhạt đi theo thời gian, hắn mới tỉnh lại, bắt đầu đùa nghịch trí não trên cổ tay.

Khi trí não còn chưa bị hắn công phá, hắn đã biết, độ khó của nhiệm vụ càng tăng, năng lượng linh hồn của hắn cũng tăng theo. Bên cạnh đó, liên kết của hắn với hệ thống cũng càng chặt chẽ. Hệ thống và ký chủ sống nương tựa vào nhau, chỉ chờ một ngày nào đó năng lượng linh hồn đạt đến mức độ cao nhất, Chủ Thần sẽ thông qua hệ thống hấp thu và tiêu hoá, trở thành nguồn năng lượng chống đỡ toàn bộ không gian sáng tạo của nó.

Cái gọi là “hoàn thành nhiệm vụ là có thể trở về thế giới hiện thực” chẳng qua chỉ là một lời nói dối hoàn hảo mà thôi. Bọn họ chỉ là một đám súc vật bị Chủ Thần nuôi nhốt, chỉ đợi béo là sẽ bị làm thịt hết.

Khi 007 càng ngày càng xâm nhập vào linh hồn hắn, hắn vô tình khám phá ra bí mật này. Hắn là hacker, cho nên hắn không giống người khác, không quá cố chấp đối với việc trở lại thế giới hiện thực. Đối với hắn, chân thật và giả tưởng không có bất kỳ sự khác nhau nào, thậm chí, trong thế giới giả tưởng, hắn càng có thể sống tự do tự tại. Hắn luôn là vương giả trong thế giới giả tưởng.

Không thể không nói, Chủ Thần chọn phải hắn là thất sách lớn nhất, đồng thời cũng là dẫn sói vào nhà.

Điều chỉnh tâm tình xong, Chu Doãn Thịnh nhấn vào trí não, nháy mắt biến mất khỏi không gian ngân hà vô tận.

Lần thứ hai tỉnh lại, Chu Doãn Thịnh đang đứng trước một giá vẽ, trong tay cầm một cây bút lông dính màu, xung quanh tràn ngập mùi hương sơn dầu hoa anh túc. Hắn lẳng lặng đứng một lát mới bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh. Đây là một căn phòng tương đối trống trải, không có bất cứ vật bài trí nào, chỉ có bốn bức tường trắng tinh và một cánh cửa sổ mở rộng. Ngoài cửa sổ là thảm cỏ xanh biếc trăm hoa đua nở, xa hơn nữa còn có một hồ nước màu xanh ngọc.

Phong cảnh đẹp đến say lòng người.

Trừ Chu Doãn Thịnh, trong phòng không có bất kỳ ai. Màn hình trí não nhấp nháy xuất hiện rất nhiều chữ, đây là tư liệu chi tiết liên quan đến nguyên chủ và thế giới này trộm được từ kho dữ liệu của Chủ Thần.

Nguyên chủ tên là Vệ Tây Ngạn, năm nay mười tám tuổi, hiện đang học trường Mỹ thuật Kinh Đô. Cha mẹ cậu đều đã bỏ mình vì tai nạn giao thông năm cậu mười tuổi, cậu được bạn thân của cha mẹ nhận nuôi, sau đó đưa đến Pháp sinh sống. Tình cảm của đôi vợ chồng này vô cùng sâu đậm, vào ngày kỷ niệm đám cưới bạc quyết định đi du lịch toàn cầu, chưa xác định ngày về.

Lo Vệ Tây Ngạn không thể tự chăm sóc bản thân, họ giao cậu cho con trai ở Trung Quốc của mình – Ninh Tư Niên.

Ninh Tư Niên năm nay hai mươi tám tuổi, đã kết hôn lần thứ hai, người vợ đầu tiên chết vì ung thư xương, để lại cho hắn một đứa con trai chưa đầy ba tuổi, tên là Ninh Vọng Thư. Bởi vì công việc ở công ty bận rộn, không rảnh chăm nom cho con trai, Ninh Tư Niên gấp gáp chọn một người phụ nữ tính tình dịu dàng hướng nội mà kết hôn. Tuy rằng giữa hai vợ chồng không có tình cảm, nhưng được ở chỗ sinh hoạt ổn định.

Vệ Tây Ngạn và Ninh Tư Niên chỉ từng gặp nhau một lần khi còn bé. Sau đó cha mẹ Ninh ném xí nghiệp gia tộc cho con trai, đưa Vệ Tây Ngạn đi định cư thời gian dài ở nước ngoài. Cho nên, tình cảm giữa hai người này không hề sâu đậm, thậm chí còn hơi xa cách lạnh nhạt.

Vệ Tây Ngạn mồ côi từ nhỏ, tính cách dần dần trở nên tự bế, chưa bao giờ chủ động đi bắt chuyện với người ngoài, lại càng không gây phiền toái cho người khác. Ninh Tư Niên thành thực ổn trọng, cũng sẽ không cố ý đi gây khó dễ cho một cô nhi. Hai người ở gần nhau vốn nên không ảnh hưởng gì đến nhau, bình yên vô sự.

Nhưng xấu ở nỗi vợ mới của Ninh Tư Niên – Triệu Tín Phương – là một đoá hoa sen tim đen, bề ngoài thuần khiết bên trong ác độc. Từ trước khi kết hôn với Ninh Tư Niên, ả đã bỏ bịch với Tiền Vũ, bạn thân của Ninh Tư Niên. Tiền Vũ là bạn đại học của Ninh Tư Niên, sau khi tốt nghiệp được Ninh Tư Niên mời đến làm trợ lý tư nhân của hắn.

Trợ lý tư nhân phần lớn đều do người mà ông chủ tin tưởng đảm nhận, điều này thể hiện sự nể trọng, cũng là một cách tối luyện. Đến khi nào Tiền Vũ có khả năng đạt đến mức độ mà Ninh Tư Niên kỳ vọng, hắn sẽ tự bố trí chức vụ thích hợp hơn cho y.

Nhưng Tiền Vũ hiển nhiên không đợi kịp. Bởi vì xuất thân nghèo khó, y luôn ôm cảm xúc thù địch mạnh mẽ đối với người giàu, hơn nữa lòng tự trọng lớn đến cực đoan. Trong mắt y, sự thúc đẩy như vú em của Ninh Tư Niên là sự vũ nhục đối với y. Y bắt đầu căm thù Ninh Tư Niên, vừa âm thầm chiếm tài sản của công ty, bán lợi ích của công ty, vừa dụ dỗ Triệu Tín Phương nhằm thực hiện mục đích hãm hại Ninh Tư Niên.

Nhưng Ninh Tư Niên là nam chính của thế giới này, tuyệt đối không dễ đối phó như vậy. Vào lúc hai người sắp thành công, nữ chính xuất hiện, chẳng những lấy được tình yêu của Ninh Tư Niên, cô còn vạch trần âm mưu của hai người. Giữa những loạt giao đấu cực kỳ nguy hiểm mà lại lãng mạn vô cùng, Vệ Tây Ngạn chỉ là một kẻ hy sinh không đáng nhắc đến.

Vào một ngày nọ, cậu ra ngoài mua màu dầu, vô tình gặp phải Triệu Tín Phương và Tiền Vũ yêu đương vụng trộm vừa từ khách sạn đi ra. Hai người sợ cậu sẽ nói việc này cho Ninh Tư Niên, khiến cho đối phương hoài nghi, nên tính kế độc ác trục xuất cậu ra khỏi nhà họ Ninh.

Triệu Tín Phương mua chuộc vú Vương, bảo mẫu của nhà họ Ninh, sai bà ta ngược đãi Ninh Vọng Thư, sau đó vụng trộm chỉ những vết thương nhìn thôi đã thấy sợ trên người Ninh Vọng Thư cho Ninh Tư Niên xem, nói là Vệ Tây Ngạn thừa dịp bà ta không ở nhà đánh. Ninh Vọng Thư mới hơn hai tuổi chưa đầy ba tuổi, tuyệt không biết thế nào là đúng sai, lại bị vú Vương đánh đòn đe dọa dã man, lúc được đưa đến trước mặt Ninh Tư Niên đã sợ mất vía, cứ luôn miệng nói chú đánh con.

Qua mấy lần ngược đãi lặp đi lặp lại, Ninh Vọng Thư mắc chứng tự kỷ, không bao giờ khóc cười nữa. Ninh Tư Niên đương nhiên là hận Vệ Tây Ngạn thấu xương, chẳng những đuổi cậu ra khỏi nhà, còn đăng báo đoạn tuyệt quan hệ. Độc kế này của Triệu Tín Phương có thể nói là một mũi tên trúng hai đích, vừa diệt trừ chướng ngại vật cho đứa con tương lai của ả, lại vừa bảo vệ bí mật giữa mình và gian phu.

Vài năm sau vú Vương về hưu, nữ chính đến nhà nhận lời mời làm bảo mẫu. Dưới sự quan tâm dịu dàng của cô, chứng tự kỷ của Ninh Vọng Thư tốt lên như một kỳ tích. Nữ chính cũng vạch trần âm mưu của Triệu Tín Phương và Tiền Vũ. Đợi khi Ninh Tư Niên quay lại tìm Vệ Tây Ngạn, mới biết cậu bởi vì bị người thân vứt bỏ lần nữa nên đã uống thuốc ngủ tự sát.

Ninh Tư Niên vô cùng đau khổ áy náy, nữ chính đương nhiên là lại an ủi một đợt mới có thể khiến hần phần chán trở lại...

Vệ Tây Ngạn là người vô tội nhất trong câu chuyện này, thực ra cậu tuyệt đối chưa từng nghi ngờ Triệu Tín Phương và Tiền Vũ, lại càng sẽ không chủ động nói gì với Ninh Tư Niên. Đến chết, cậu vẫn không hiểu vì sao mình lại bị trục xuất khỏi nhà họ Ninh.

Người này sống thật uất ức, còn uất ức hơn lần trước gấp trăm lần, cậu chỉ là một công cụ giúp gia tăng tình cảm của nam nữ nhân vật chính mà thôi.

Xem xong tư liệu, Chu Doãn Thịnh bối bối tóc, yên lặng thở dài. Trước mắt, vú Vương đã tố tội hai lần với Ninh Tư Niên, mà Ninh Vọng Thư chịu ngược đãi càng ngày càng nghiêm trọng. Ninh Tư Niên vốn định tìm Vệ Tây Ngạn nói chuyện, nhưng tính cách Vệ Tây Ngạn rất khép kín, vừa trông thấy hần đến gần là lập tức trốn vào phòng vẽ tranh khoá trái cửa phòng, gọi thế nào cũng không chịu ra, làm cho Ninh Tư Niên vô cùng giận dữ, đành phải yêu cầu vú Vương chú ý hơn một chút. Bản thân vú Vương vốn là đầu sỏ gây tội, trừ phi chọc giận Ninh Tư Niên một cách triệt để, còn không làm sao bỏ qua được?

Đợi đến lần tiếp theo vú Vương cáo trạng, Vệ Tây Ngạn sẽ vị trục xuất khỏi nhà.

Qua lần xuyên trước, Chu Doãn Thịnh dần dần mò được một ít bí quyết. Muốn thay đổi quỹ đạo của thế giới một cách triệt để, có thể thông qua các phương pháp như thay đổi vận mệnh của nhân vật chính, bản thân, các nhân vật phụ khác, tiến trình lịch sử, sự kiện trọng đại vân vân, nhưng nhanh nhất vẫn là thay đổi vận mệnh của nhân vật chính. Tiếp theo là vận mệnh của bản thân, cũng lắm mới là thứ khác. Càng là những lựa chọn sau, thời gian và sức lực tiêu phí cũng sẽ càng nhiều.

Là nhân vật phản diện, Chu Doãn Thịnh đã từng sống mái với nhân vật chính trăm ngàn lần, thời gian cộng lại ít nhất cũng đến mấy vạn năm. Từ sau khi thoát khỏi sự khống chế của hệ thống, hần đã quyết định—— Trừ khi nhân vật chính chủ động trêu vào hần, nếu không hần tuyệt đối sẽ không dây dưa với nhân vật chính nữa. Tiến độ chậm một chút, thời gian lâu một chút thì có sao? Dù sao hần không bao giờ phải hoàn thành nhiệm vụ theo đúng thời gian nữa.

Cho nên trước mắt lựa chọn tốt nhất của hần là thay đổi vận mệnh của nguyên chủ, mà trong đó còn có rất nhiều học vấn. Giúp nguyên chủ thoát khỏi nguy hiểm chỉ là công việc cơ bản nhất, phục hồi lại danh dự của nguyên thân, giúp nguyên thân thực hiện tâm nguyện chưa thể đạt được, thực hiện giấc mộng của họ, đây mới gọi là thay đổi triệt để.

Hiện giờ Chu Doãn Thịnh đương nhiên có thể trực tiếp đi đến trước mặt Ninh Tư Niên giải thích làm sáng tỏ với hần, nhưng Ninh Tư Niên sẽ lựa chọn tin tưởng ai? Là vú Vương phục vụ nhà họ Ninh mấy chục năm, tự tay nuôi lớn hần? Hay là một đứa em hờ ở chung chưa đến một năm, hơn nữa tinh thần không ổn định? Kết quả này không nói cũng biết.

Hơn nữa, phải làm thế nào để giải thích việc một thiếu niên mắc bệnh tự kỷ nhưng lại biết nhiều nội tình như vậy?

Chu Doãn Thịnh suy đi tính lại hồi lâu, quyết định đổi sang một phương pháp uyển chuyển mà trực tiếp hơn để hoá giải nguy cơ. Hần buông bút vẽ, lấy vải trắng đẩy lên giá vẽ, trở về phòng rửa mặt.

Trong gương hiện lên một khuôn mặt tái nhợt gầy yếu mà tuấn tú xinh đẹp, mang theo nét phi giới tính của tuổi niên thiếu. Mái tóc màu café mượt mà mềm mại, ngoan ngoãn rũ xuống vành tai, khiến người nhìn không nhận được muốn sờ một chút, xoa một chút. Ánh mắt vốn toát ra sự sắc bén ngay khi chạm phải gương lập tức biến mất, thay vào đó là u buồn nhàn nhạt.

Điều chỉnh khí chất đến giống nguyên thân như đúc, Chu Doãn Thịnh mới cởi quần áo đứng dưới vòi hoa sen tắm. Bởi vì phát hiện ra quá nhiều bí mật trên Internet, Chu Doãn Thịnh đã sớm quen với cuộc sống trốn chui trốn lủi trong thế giới hiện thực. Hần sẽ hack thân phận của một người, sau đó nguy trang thành người đó mà sống, một thời gian sau lại đổi cái khác, tuần hoàn như vậy. Từ ngoại hình đến tính cách, từ khí chất đến thói quen, hần có thể hoàn toàn biến thành một kẻ khác từ trong ra ngoài, nguy trang không có kẻ hở kia khiến hần nhận được một biệt danh chính xác—— “Kẻ nguy trang”.

Còn cái gì mà Deicide kẻ giết Chúa, chẳng qua là kết quả của bệnh trẻ trâu phát tác mà thôi.

Đã thay thế cho nguyên thân, hắn sẽ sống hoàn toàn theo cách của nguyên thân, tránh né hết mọi nguy hiểm thay cậu, giúp cậu thực hiện tất cả nguyện vọng. Lúc này hắn chính là Vệ Tây Ngạn vì mồ côi cha mẹ mà tự mình khép kín kia.

Tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, Ninh Tư Niên cũng trở về, vú Vương sai người giúp việc đi lên gọi Vệ Tây Ngạn xuống ăn cơm.

Thân là nam chính, tướng mạo của Ninh Tư Niên đương nhiên là tuấn mỹ phi phàm. Dáng người cao lớn gần mét chín khiến hắn mặc gì trông cũng rất đẹp. Lúc này hắn đang ngồi trước bàn ăn, trong lòng ôm Ninh Vọng Thư không khóc không cười không nói lấy một lời, nhẹ nhàng dỗ dành. Nghe thấy tiếng bước chân, hàng mày rậm bay xéo của hắn cau lại, ánh mắt lạnh lẽo cùng hơi hột ném đến, lực sát thương trăm phần trăm.

Vệ Tây Ngạn ban đầu chính là bởi quá mức e sợ ánh mắt này của hắn nên mới cự tuyệt nói chuyện với hắn, cũng đánh mất cơ hội thanh minh cho mình. Chu Doãn Thịnh hiện tại thì đương nhiên không sợ, nhưng vẫn hơi rụt cổ như bị dọa sợ, ngồi vào góc cách xa hắn nhất.

Triệu Tín Phương mềm giọng nói – “Tư Niên, đưa cục cưng cho em, để em cho nó ăn, anh ăn trước đi.” – Dứt lời ả nhẹ nhàng đón lấy Ninh Vọng Thư, rũ mi che giấu ác ý sâu trong đáy mắt.

13. Quyển 2 - Chương 2

Ninh Vọng Thư vốn định nín lấy góc áo của ba, lại chạm phải ánh mắt độc địa mà vú Vương ném đến, sợ đến mức phát run, sau đó cứng người mặc cho Triệu Tín Phương ôm đi.

“A, há miệng. Đây chính là cháo khoai tím mà cục cưng thích ăn nhất đó, rất ngọt rất thơm.” – Triệu Tín Phương dịu dàng nhỏ nhẹ dụ dỗ, thái độ vô cùng hoà ái, kiên nhẫn. Nếu không phải Chu Doãn Thịnh đã biết bộ mặt thật của ả từ lâu, suýt chút nữa cũng đã bị ả ta gạt.

Ninh Tư Niên gặp Triệu Tín Phương ở một trại trẻ mồ côi, ả là tình nguyện viên ở đó, mỗi cuối tuần đều sẽ đến chăm sóc lũ trẻ. Ninh Tư Niên tận mắt trông thấy ả kiên nhẫn chu đáo chăm sóc cho lũ trẻ, mới nổi lên ý định kết hôn. Trước mắt, hắn rất vừa lòng với biểu hiện của Triệu Tín Phương, khuôn mặt lạnh lùng hơi dịu xuống.

Chu Doãn Thịnh ăn từng miếng từng miếng nhỏ, ánh mắt nhìn chăm chăm bát đĩa trước mặt, hoàn toàn không nhìn ra chỗ khác.

Vú Vương bưng đồ ăn lên xong, quét tước phòng bếp sạch sẽ, vừa lau tay vừa cười nói – “Phu nhân, để tôi cho cục cưng ăn đi, hôm nay cô đã mệt mỗi cả ngày rồi.”

Ninh Vọng Thư sợ đến sắc mặt trắng bệch, nhưng bởi vì bị vú Vương đánh sợ, chỉ cắn răng lặng lẽ rơi lệ, không hề dám phản kháng. Vú Vương giả vờ giả vịt kêu lên – “Ồi chao, làm sao thế này? Vừa rồi còn bình thường, sao quay đi quay lại đã khóc rồi? Cục cưng mấy ngày nay không chịu nói chuyện, không chịu ăn cơm còn không chịu ngủ, không hiểu sao cứ tự dưng lại khóc, khóc cũng không khóc ra tiếng, nhìn mà đau lòng. Của nợ của tội, một đứa bé đang yên đang lành sao lại...”

Bà ta vừa nói vừa khóc âm ỉ, trông còn đáng thương hơn cả Ninh Vọng Thư.

Ninh Vọng Thư đã bị dọa thành một con chim cú, cứng ngắc co quắp trong lòng bà ta, thở cũng không dám thở mạnh. Chu Doãn Thịnh chỉ cần một ngày là có thể nhận ra sự sợ hãi của Ninh Vọng Thư đối với vú Vương, nhưng Ninh Tư Niên ở trong cuộc, từ nhỏ được vú Vương nuôi dưỡng, tình cảm với bà ta như tình mẫu tử, quả thực không phát hiện ra một chút dị trạng nào.

Trước mắt, hắn bị vú Vương khơi dậy lửa giận, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén bắn về phía Chu Doãn Thịnh, lại bởi vì lo cho con trai mà miễn cưỡng kiềm chế. Ôm lấy con trai, hắn nhẹ giọng an ủi dỗ dành, hát mấy câu

đồng dao mà trước kia vú Vương từng hát cho hần. Nhưng Ninh Vọng Thư chẳng những không hề bình tĩnh trở lại, trái lại cả người bắt đầu co giật.

Ninh Tư Niên lòng như lửa đốt, lập tức ôm con trai về phòng, liên tục gọi mấy cuộc điện thoại cho bác sĩ tư nhân. Vú Vương và Triệu Tín Phương vội vã theo sau.

Trong phòng ăn nháy mắt chỉ còn lại một mình Chu Doãn Thịnh. Hần buông bát, chậm rãi lau miệng, rửa tay, rồi mới trở về phòng.

Phòng Vệ Tây Ngạn bố trí rất đơn giản, trên giá sách đặt đầy sách liên quan đến kỹ xảo hội họa. Trong ngăn kéo hầu hết là màu và vải vẽ tranh sơn dầu, đủ mọi nhãn hiệu. Hiển nhiên cậu là họa sĩ, ngoại trừ hội họa, sinh mệnh cậu không có bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng Chu Doãn Thịnh hiện tại lại là hacker, nhu cầu cấp bách nhất của hần là một chiếc máy tính. Tìm kiếm trong phòng suốt một hồi, hần rốt cuộc tìm thấy một chiếc Notepad trong ngăn kéo gầm giường, nhấn mở rồi nhanh chóng lên mạng.

Ánh đèn chập chờn chiếu lên khuôn mặt tinh xảo phi giới tính của thiếu niên hình thành một quang tối, hần chăm chú nhìn vào màn hình, ngón tay di chuyển trên bàn phím với tốc độ mắt thường khó phân biệt. Vài phút sau, hần bị một chuỗi tiếng đập cửa hùng hổ chen ngang, không nhận được nhủ mày.

“Vệ Tây Ngạn, chúng ta nói chuyện, cậu ra đây!” – Ninh Tư Niên vừa gõ cửa vừa trầm giọng kêu. Bên trong không hề có động tĩnh, hần bắt đầu nôn nóng, không nhận được đáp ván của một cái.

May mà nhà họ Ninh rất giàu, cửa phòng đều là cửa gỗ được làm hoàn mỹ, trừ khi có thêm hai người vạm vỡ nữa, không thì không dễ phá cửa mà vào như vậy.

Thần kinh căng thẳng của Chu Doãn Thịnh thả lỏng, mím môi, cầm chén trà trên bàn trà ném mạnh vào cửa, thể hiện thái độ kiên quyết không muốn gặp mặt của mình.

Trước kia Vệ Tây Ngạn không dám nói chuyện với Ninh Tư Niên, Chu Doãn Thịnh lúc này thì hoàn toàn không muốn nói chuyện với hần. Trong lòng Ninh Tư Niên đã phẫn tử hình cho Vệ Tây Ngạn từ lâu, dù Vệ Tây Ngạn có giải thích như thế nào, e rằng hần cũng không nghe vào.

Ninh Tư Niên nghe thấy tiếng loảng xoảng rất to, lại thấy nước trà xuôi theo thảm chảy ra ngoài, hiển nhiên người bên trong cũng đang rất nóng nẩy. Nhớ đến lời dặn dò “Không được kích thích Tây Ngạn” của cha mẹ, hần kéo kéo caravat, không thể không thông thả rời khỏi. Hần cũng đã từng chụp những vết thương xanh tím trên người con trai gửi cho cha mẹ ở cách đại dương xem, nhưng họ thể nào cũng không chịu tin tưởng, chỉ nói Tây Ngạn tuyệt đối sẽ không hại người khác.

Ngay cả chén cũng dám đập, đây chính là “sẽ không hại người khác”? Không phải cậu ta, chẳng lẽ là Tín Phương? Là vú Vương? Một là người vợ hướng nội lòng dạ lương thiện, một là vú Vương chăm sóc mình từ nhỏ như mẹ ruột, Ninh Tư Niên hoài nghi ai cũng sẽ không hoài nghi hai người họ. Huống chi con trai mình đã chính miệng nói là chú đánh, nó nhỏ như vậy, làm sao biết nói dối?

Nghe thấy tiếng bước chân dần dần đi xa, Chu Doãn Thịnh nhấn nút enter, cài một chương trình nhỏ mà mình vừa lập trình vào máy tính Ninh Tư Niên.

Ninh Tư Niên trông nom bên giường con trai, nhìn nó dù đã được tiêm thuốc an thần mà gương mặt vẫn toát ra vẻ sợ hãi bất an, nhất thời lòng đau như cắt. Lời nói của bác sĩ tư nhân quanh quẩn lặp đi lặp lại trong đầu hần: “Ninh tiên sinh, nhìn tình huống, con trai của ngài bị ngược đãi để lại bóng ma tâm lý, ngài phải nhanh chóng tìm một bác sĩ tâm lý cho nó, để nó cách xa nguồn gốc nỗi sợ.”

Cách xa nguồn gốc nỗi sợ? Ninh Tư Niên trầm tư một lát, bước chân rón rén đi đến phòng làm việc. Triệu Tín Phương đứng dưới ngọn đèn hành lang, thấy hần đến gần, thấp giọng nói – “Xin lỗi anh, Tư Niên, em không chăm sóc cục cưng chu đáo. Hay là để em xin nghỉ công việc ở cô nhi viện? Một mình vú Vương trông cục cưng, không thể lúc nào cũng rảnh tay được. Với cả, em đã liên lạc với bác sĩ tâm lý, là giáo sư Tôn Văn khoa tâm lý học Đại học Y Kinh Đô, ông ấy có rất nhiều nghiên cứu về vấn đề tâm lý của trẻ nhỏ,

được cho là đứng đầu nước ta. Đây là danh thiếp của ông ấy, anh cầm trước đi, về sau mỗi tuần em sẽ đưa cục cứng đi khám ba lần.”

“Không cần xin nghỉ, em chỉ đi vào cuối tuần, không mất bao nhiêu thời gian. Hơn nữa, chỉ có ngàn ngày làm trộm chứ không thể ngàn ngày đề phòng cướp. Anh nói với ba mẹ một tiếng, mau chóng tiến bước Vệ Tây Ngạn. Anh vốn định liên lạc với giáo sư Kha Luân, không ngờ em nhanh hơn anh một bước. Giáo sư Tôn Văn cũng rất tốt, hơn nữa hiện tại đang ở trong nước, tiện hơn. Tín Phương, vất vả cho em.” – Ninh Tư Niên nhận lấy danh thiếp xem kỹ.

Triệu Tín Phương thấy vẻ mặt hần mỗi mệ, mấp máy miệng, cuối cùng không nói gì nữa. Thời gian ở chung với nhau của hai anh em còn chưa dài, tình cảm mờ nhạt, chứ đợi mấy ngày nữa tình cảm sâu hơn, trời biết liệu Vệ Tây Ngạn có nói chuyện ngày đó ra hay không. Hiện giờ mưu kế có hiệu quả, hơn nữa còn đánh cho tiểu tạp chủng Ninh Vọng Thư kia trở thành ngu si, không cần nói cũng biết trong lòng Triệu Tín Phương sung sướng đến chừng nào.

Á đóng cửa phòng cho chồng, cười sung sướng.

Ninh Tư Niên đi đến bên cạnh cửa sổ hút thuốc, đầu điều thuốc màu đỏ cam liên tục nhấp chồm, giống như tâm tình nôn nóng của hần. Chưa đến nửa phút đã hút xong một điều, lúc này hần mới bật đèn bàn lên, gọi điện thoại cho cha mẹ.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

“Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Thử liên tục vài lần đều không thể liên lạc được, hần khó chịu ném di động xuống, lại không cẩn thận chạm phải chuột, kích hoạt máy tính đang trong chế độ chờ. Một khung quảng cáo nhảy ra, phông chữ màu cam vô cùng bắt mắt.

Ninh Tư Niên đang chuẩn bị tắt đi, nhưng sau khi thấy rõ nội dung dòng chữ thì ngây ngẩn cả người.

“Bạn đang lo lắng vì trong nhà mất trộm ư? Bạn đang lo lắng vì người giúp việc lười biếng ư? Bạn đang tức giận vì con bạn bị bạo hành? Camera lỗ kim, giúp bạn giải quyết mọi phiền não! Giao hàng tận tay, miễn phí lắp đặt, tiện lợi thực dụng...”

Nội dung bên dưới Ninh Tư Niên không nhìn tiếp nữa, trong con người hần nhanh chóng loé lên một vệt sáng—— Cha mẹ đã không bằng lòng tin tưởng, hần sẽ đưa chứng cứ đến trước mặt họ. Có bằng chứng chắc nịch, dù Vệ Tây Ngạn chết cũng không đi, hần cũng sẽ gọi người đá cậu ta đi, còn phải để cho cậu ta trả một cái giá thật đắt.

Hần lại cầm lấy di động, gọi cho Triệu Quân.

Triệu Quân ở khu Tây biệt thự nhà họ Ninh, đã từng là lính đánh thuê, hiện giờ đang đảm nhiệm chức tài xế kiêm vệ sĩ của Ninh Tư Niên, còn phụ trách xử lý rất nhiều công việc không thể đưa ra ánh sáng của Ninh Tư Niên. Nhận được điện thoại, hần không hỏi lấy một câu, nhanh chóng chuẩn bị một bộ máy theo dõi.

Hôm sau, Ninh Tư Niên vừa đi làm, Triệu Quân lập tức giả làm người vệ sinh điều hoà, lắp đặt camera lỗ kim ở mỗi một góc trong biệt thự nhà họ Ninh, thậm chí ngay cả phòng tắm cũng không bỏ qua, cuối cùng lắp một thiết bị nghe lén nhỏ bằng hạt gạo vào khoá trường thọ (1) mà Ninh Vọng Thư đeo.

Lúc này đang trong thời gian nghỉ hè, Chu Doãn Thịnh không cần đi học, rời giường ăn điểm tâm xong là lại tự nhốt mình trong phòng vẽ tranh. Bây giờ hần đã thay thế cho Vệ Tây Ngạn, đương nhiên phải giúp Vệ Tây Ngạn thực hiện giấc mộng.

Không thể nghỉ ngơi, giấc mộng của Vệ Tây Ngạn là trở thành một họa sĩ vĩ đại.

Cảm nhận được trong nhà có thêm rất nhiều máy theo dõi, tâm tình vốn không quá vui vẻ của hần chậm rãi tươi sáng hơn hần, vươn ngón tay trắng nõn thon dài gọt lớp vải trắng trên giá vẽ ra.

Đây là một bức tranh phong cảnh đồng quê sắp hoàn thành, lấy cảnh từ khu biệt thự nhà họ Ninh, dưới ánh mặt trời rực rỡ là đồng hoa nguyệt quý (2) và tường vi nở rộ, sắc thái ảm áp tràn ngập một khoảng lớn có thể khiến cho tâm tình người xem vui vẻ. Bình tĩnh ngắm nhìn, phong cách hội họa của Vệ Tây Ngạn đúng là có mấy phần linh động, nhưng bởi vì tầm nhìn hạn hẹp tính tình bế tắc mà mất đi thứ gì đó sâu xa hơn.

Nét vẽ của cậu rất tinh xảo, rất duy mỹ, cho người ta cảm giác hưởng thụ về mặt thị giác, nhưng lại không thể lay động hồn người.

Chu Doãn Thịnh luân hồi mấy trăm ngàn kiếp, tuy rằng kiếp nào cũng sắm vai phản diện, nhưng không thể không dám nói, nếu như không có khả năng nhất định, làm sao có thể trở thành một tồn tại chống đối lại được với nhân vật chính? Trong mỗi một kiếp luân hồi, hẳn chẳng những cố gắng hết sức hoàn thành nhiệm vụ, mà còn không quên học tập các kỹ năng khác nhau. Hắn từng làm sĩ tử, quốc sư, hoàng đế, người tu tiên, cũng từng làm kỹ sư, công tước, giáo hoàng, phù thủy, những trải nghiệm này mang lại đau khổ vô tận cho hắn, đồng thời cũng cho hắn tài nguyên vô giá.

Những kỹ năng mà hắn học được thiên kỳ bách quái, trong đó đương nhiên bao gồm cả hội họa. Dù là tranh thủy mặc, tranh sơn dầu, ký họa, hay là màu nước, chỉ cần cho hắn một cây bút, hắn có thể sáng tạo ra một thế giới.

Trình độ hội họa của hắn Vệ Tây Ngạn hoàn toàn không thể sánh bằng, thậm chí ở thế giới này, không thể tìm thấy bất kỳ ai có thể so sánh với hắn. Cho nên đối với Chu Doãn Thịnh, hoàn thành giấc mộng của Vệ Tây Ngạn thực sự là không hề khó khăn.

Hắn chậm rãi quan sát tác phẩm của Vệ Tây Ngạn, nghiền ngẫm kỹ xảo hội họa của cậu, trong phòng yên ắng, chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây.

Vào lúc này, có một bóng dáng nho nhỏ đi đến. Nó đứng ở cửa ngõ vào xem, dường như bị cảnh đẹp mê li trên bức tranh sơn dầu hấp dẫn, rón ra rón rén từng bước một, lặng yên không tiếng động cẩn thận đi đến sau lưng Chu Doãn Thịnh.

Chu Doãn Thịnh nghiền ngẫm phong cách hội họa của Vệ Tây Ngạn xong, xoay người chuẩn bị cầm lấy bút và khay pha màu, lại mặt đối mặt với Ninh Vọng Thư.

Hai người đều mắc chứng tự bế, hiển nhiên bị đối phương làm cho giật mình, chú nhìn cháu, cháu nhìn chú, ngốc nghếch mà đối diện.

Một lúc lâu sau, Chu Doãn Thịnh mới từ từ, từ từ vươn tay, lấy khay pha màu trên ghế nhỏ bên cạnh Ninh Vọng Thư. Ninh Vọng Thư vốn định lùi ra sau, phát hiện ra mục tiêu đụng chạm của hắn không phải mình thì lập tức dừng lại, ngửa đầu mở to đôi mắt nhìn hắn.

Chu Doãn Thịnh không để ý đến nó, pha loãng thuốc màu, chỉ chú ý bắt đầu bôi quét lên vải vẽ tranh sơn dầu. Hai chú cháu đứng rất gần, một người nghiêm túc vẽ, một người chăm chú xem, hai khuôn mặt đẹp như nhau đều không có một chút cảm xúc nào như nhau, hình ảnh trông hơi buồn cười, nhưng lại ảm áp đáng yêu đến kỳ lạ.

Chú thích:

(1) Khoá trường mệnh: Ở Trung Quốc, người ta thường tặng khoá trường mệnh cho trẻ em để chúc phúc, thường được dùng như mặt dây chuyền

14. Quyển 2 - Chương 3

Khi đối diện với Chu Doãn Thịnh, toàn bộ thân thể Ninh Vọng Thư thật ra đều cứng ngắc, tùy thời chuẩn bị cất đôi chân ngắn chạy trốn. Thế nhưng đối phương lại dè dặt cẩn thận tránh nó ra, chỉ cầm lấy khay pha màu và bút lông bên cạnh nó, sau đó xoay người vẽ tranh, không có động tác gì khác. Ninh Vọng Thư

lặng lẽ thở phào, nhích từng bước đến bên cạnh Chu Doãn Thịnh, ngửa đầu lên, dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn bức tranh.

Chu Doãn Thịnh đã hoàn toàn quên mất bé con bên chân. Hắn thừa kế sự cuồng nhiệt đối với hội hoạ của Vệ Tây Ngạn một cách triệt để, bút lông trong tay không ngừng bôi quệt.

Vệ Tây Ngạn am hiểu lối vẽ hiện đại, trực tiếp vẽ hình khối lên vải vẽ tranh sơn dầu, rồi chậm rãi tô màu. Nhưng Chu Doãn Thịnh lại am hiểu lối vẽ cổ điển, tức dùng màu được pha loãng mà không thêm màu trắng tô thành nhiều lớp. Nhất định phải đợi mỗi một lớp khô hẳn mới tô thêm một lớp mới. Có thể nói, từ trước khi tô, trong đầu hắn đã hoàn thành cả bức tranh.

Bởi vì mỗi lớp màu đều tương đối mỏng, màu sắc lớp dưới có thể hiện lên một cách mơ hồ, kết hợp với màu sắc lớp trên biến thành một màu sắc kỳ diệu. Cho nên phương pháp hội hoạ này cần có một kỹ xảo càng cao siêu, hơn cả là sức phán đoán và nắm giữ chính xác đối với sự điều hoà về màu sắc.

Bức tranh này của Vệ Tây Ngạn lựa chọn dùng màu ấm trên diện tích lớn, hơn nữa đã khô hẳn, Chu Doãn Thịnh liền tô thêm những màu như xanh lam, tím, xanh lục, dần dần biến màu sắc ấm áp trở thành màu lạnh. Cuối cùng dùng dầu bóng nhựa thông tráng lên trên, khiến cho bức tranh xuất hiện tầng tầng lớp lớp màu xám.

Không quá nửa tiếng, cánh đồng xuân rực rỡ trăm hoa đua nở đã biến thành một rừng cây tăm mình dưới ánh sao trời. Cả bầu trời trải đầy những ngôi sao phát ra ánh sáng yếu ớt, như thể chỉ cần duỗi tay là có thể hái lấy. Nó nằm ở đó, thoạt nhìn không giống một bức tranh, mà giống một cánh cửa dẫn sang thế giới bên kia, đẹp đến chân thật, cũng đẹp đến hư ảo.

Chu Doãn Thịnh lùi ra sau vài bước, đánh giá tác phẩm luyện tập của mình, bên tai vọng đến một tiếng kêu thán phục khe khẽ. Lúc này hắn mới rút tinh thần ra khỏi hội hoạ, cúi đầu nhìn bé con đứng dưới chân mình.

Ban ngày biến thành đêm tối, ánh nắng biến thành ánh sao, cánh đồng hoa biến thành rừng rậm, dù Ninh Vọng Thư còn chưa biết cái gì là nghệ thuật, cũng bị kỹ xảo hội hoạ cao siêu của chú mình làm cho ngây ngốc.

Phát hiện mình quấy rầy chú, Ninh Vọng Thư vội vàng dùng đôi tay mập mạp che miệng, trong đôi mắt to tràn ngập hoảng sợ.

Chu Doãn Thịnh chỉ nhìn nó một cái rồi quay đầu lại, tiếp tục đánh giá bức tranh, cầm lấy bút lông điều chỉnh mấy chi tiết.

Ninh Vọng Thư thở phào, thấy chú mình không định xua đuổi mình, lá gan cũng từ từ to lên, bàn tay mò lên chiếc ghế đặt bút lông. Duỗi tay ra lại rút tay về, duỗi tay ra rồi rút tay về, do dự một lúc lâu, rốt cuộc bàn tay nắm lấy được chiếc bút lông.

Trên đất đặt một thùng dầu để rửa bút, còn bày vài tấm vải trắng. Ninh Vọng Thư nhanh chóng dùng bút lông chấm một chút sơn dầu hoa anh túc, ngồi xổm dưới mặt đất bắt đầu bôi quệt lên vải trắng. Nó thử vẽ mấy ngôi sao, phát hiện không thể làm chúng loé sáng như chú vẽ, lại nghiêm mặt tô thành mặt trời...

Nó chơi rất vui vẻ, không phát hiện ra Chu Doãn Thịnh đã sửa chữa hoàn tất, đang khom lưng nhìn nó chăm chăm.

“Không được, con không thể chơi cái này.” – Giọng nói của thiếu niên êm tai như suối nước, nhưng sức lực lấy lại cây bút lại khiến người ta không thể phản kháng.

Ninh Vọng Thư bị dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào nháy mắt trở nên tái nhợt, rụt vào góc tường như một con chim cút.

Chu Doãn Thịnh cũng không an ủi nó, đặt bút vẽ và thùng dầu lên khung cửa sổ, xác định nhóc con không với tới được mới đi ra khỏi phòng vẽ tranh.

Ninh Vọng Thư che mặt, nước mắt chảy xuống, thấm ướt một mảng lớn trên vải trắng dưới mặt đất, trông vô cùng đáng thương. Nhưng chẳng bao lâu sau, thiếu niên lại đi vào, trong tay cầm một hộp màu nước, bút

lông và một tập giấy trắng, khom người đưa đến trước mặt nhóc con, nói từng chữ từng từ – “Con không thể dùng màu kia để vẽ, bột màu và sơn dầu anh túc rất độc, trẻ con không thể chạm vào, sẽ bị bệnh.”

Thấy nhóc con chỉ khóc, không chịu ngẩng đầu lên để ý đến mình, Chu Doãn Thịnh cũng không khuyên nhiều, đặt màu nước và giấy trắng xuống, xoay người tiếp tục vẽ tranh. Bản thân hắn cũng hơi tự bẽ, nói nhiều như vậy đã xem như kỳ tích.

Thì ra chú không ghét mình. Tâm tình đau khổ của Ninh Vọng Thư bình tĩnh trở lại, dùng sức dụi dụi mắt, lúc này mới lặng lẽ ngẩng đầu, đang chuẩn bị thò tay lấy bút và màu, lại thấy chú mình đột nhiên xoay người đi về phía mình, sợ giật nảy cả người, đồng thời cũng vội vàng ôm đầu co rúm lại, giống như một con rùa.

Chu Doãn Thịnh cũng suýt bị nhóc con này chọc cười, nhưng ngại máy theo dõi trải rộng khắp bốn phía, không thể không cố gắng nhịn cười. Hắn hít sâu mấy cái, vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc lấy chiếc áo sơ mi trắng treo trên giá vẽ xuống, mặc cho nhóc con, thấp giọng nói – “Ngoan ngoan mặc vào, kéo lại bản quần áo.”

Ninh Vọng Thư ngừng giãy giụa, để cho chú giúp mình mặc áo. Áo sơ mi rất to, ống tay áo phải xắn một đoạn dài mới miễn cưỡng thò tay ra được, vạt áo cũng rất dài, che khuất cả quần.

Chu Doãn Thịnh giúp nó sửa sang vạt áo, lại dùng động tác cứng nhắc xoa đầu nó, sau đó mới tiếp tục xoay người vẽ tranh.

Ninh Vọng Thư cũng sờ sờ trán mình, cảm nhận sự ấm áp đang dần biến mất kia, chỉ cảm thấy cõi lòng ngọt ngào. Nó không cười, nhưng ánh mắt sáng sủa hơn bao giờ hết, cầm lấy bút lông, bắt đầu vẽ nguyệt ngoạc bắt chước tranh của chú mình.

Phòng vẽ yên lặng đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi, hình ảnh hai chú cháu cùng nhau vẽ tranh vô cùng hoà hợp, ấm áp.

Thời gian cứ thế trôi qua, đến bốn năm giờ chiều, vú Vương mới xách làn chậm rì rì đi vào nhà. Trong nhà còn một người giúp việc, không cần bà ta trông từng giây từng phút, hơn nữa bà ta lớn tuổi, cũng không có kiên nhẫn chăm trẻ con.

Ngày ngày đợi Ninh Tư Niên vừa ra khỏi nhà, bà ta sẽ lấy cớ đi mua đồ ăn xách làn ra khỏi nhà, thật ra là chạy đến công viên gần nhà đánh bài với giúp việc nhà khác.

Trước kia lười làm việc còn phải tránh Triệu Tín Phương, giờ được nhận lợi ích từ Triệu Tín Phương, bà ta càng không e dè gì. Triệu Tín Phương không hề giống như trong tưởng tượng của Ninh Tư Niên, chỉ cần không làm tình nguyện nữa thì sẽ ở nhà chăm sóc con riêng. Á cũng ra khỏi nhà ngay sau đó, hoặc dạo phố, hoặc đi đánh bài, hoặc là đi làm thẩm mỹ.

Dù sao Ninh Tư Niên rất bận, thường không về nhà, dù có về cũng đã rất muộn, vậy nên ả cũng như vú Vương, chỉ cần về nhà trước sáu giờ là được.

Hôm nay là chủ nhật, ả lấy cớ đi cô nhi viện giúp đỡ, còn có thể về muộn hơn.

Vú Vương hỏi người giúp việc, biết Triệu Tín Phương vẫn chưa về, liền lên lầu tìm Ninh Vọng Thư. Trong phòng vẽ Ninh Vọng Thư nghe thấy tiếng gọi của vú Vương, sợ đến sắc mặt trắng bệch, thân hình nhỏ nhắn cũng bắt đầu run rẩy không ngừng lại được.

Chu Doãn Thịnh dở đành vỗ vỗ đầu nó, sau đó giúp nó cởi áo sơ mi rửa tay. Vệ Tây Ngạn trước kia không phải là không phát hiện ra dị trạng của Ninh Vọng Thư, nghe tiếng khóc đến tan nát cõi lòng của Ninh Vọng Thư, cũng từng kiên nhẫn chạy xuống dò hỏi.

Vú Vương trả lời hắn là trẻ con bị sâu răng, đau quá nên mới khóc. Vệ Tây Ngạn nghe vậy tuy rằng vẫn còn nghi ngờ, nhưng cô thật lâu mới dờ bưng mặt phun ra một câu “Thế ạ”, không thể không lùi bước dưới cái nhìn chăm chăm của vú Vương.

Chờ cậu đi, vú Vương lại đóng cửa phòng tiếp tục đánh đập Ninh Vọng Thư, căn bản không để cậu vào mắt.

Mà Chu Doãn Thịnh hiện tại cũng không để vú Vương vào mắt, hắt nhẹ nhàng bẻ nhóc con lên, không ngại phiền hà mà vỗ về lưng nó. Thấy vú Vương tìm đến nơi đòi đứa bé, chẳng những không đưa nó cho bà ta, mà còn đóng sập cửa phòng lại ngay trước mặt bà ta, hại vú Vương suýt chút nữa bị đập gãy mũi.

“Phì, cái thằng tạp chủng, mày là cái đ*o gì! Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tao bảo Tư Niên đuổi mày đi!”
– Vú Vương phì nhổ một ngụm vào cửa phòng.

Chu Doãn Thịnh mặc kệ tiếng chửi rửa ngoài phòng, thả nhóc con xuống tiếp tục vẽ tranh.

Chỉ có chú mới nhìn thấy nỗi sợ hãi và tuyệt vọng của mình, chỉ có chú mới không đưa mình cho vú Vương, chỉ có chú mới kiên quyết bảo vệ mình như vậy. Tuy rằng chỉ là đóng lại một cánh cửa, nhưng thực tế đã ngăn cản tất cả mọi nguy hiểm cho mình. Ninh Vọng Thư mới ba tuổi, nhưng đã có ý thức của riêng mình, bắt đầu nảy sinh tình cảm quyến luyến không thể dập tắt đối với Chu Doãn Thịnh giờ này phút này. Đồng thời cũng mơ hồ nhận ra, có lẽ những lời mình nói trước mặt ba sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt cho chú.

Nó rất vui, nhưng đồng thời cũng hơi buồn bã, dè dặt cẩn thận ôm lấy đùi chú mình.

Chu Doãn Thịnh tỏ vẻ ghét bỏ đá đá nó, nhưng động tác lại vô cùng nhẹ nhàng.

Ninh Vọng Thư lúc này không sợ nữa, ôm chặt lấy hấn không chịu buông tay.

Chu Doãn Thịnh làm thế nào cũng không bỏ cái đuôi này ra được, đành phải bắt đắc dĩ cho nó ôm. Hấn bước sang trái, nhóc con cũng tập tễnh đi sang trái, hấn đi sang phải, nhóc con cũng nghiêng ngả bước sang phải, giống như một miếng cao da chó dán lên người, xé thế nào cũng không bóc ra được, hình ảnh kia buồn cười cực kỳ.

Hai chú cháu chơi vui vẻ, vú Vương cũng vui vẻ khỏi cần mất công, sai người giúp việc nhanh chóng nấu cơm cho mình ăn. Nào ngờ còn chưa đến năm rưỡi, bên ngoài đã vang lên tiếng động cơ ô tô, Ninh Tư Niên đã về.

Nghĩ đến hai chú cháu đang hoà hợp với nhau trong phòng vẽ tranh, vú Vương nóng nảy, vội vàng chạy lên lầu gọi – “Vệ Tây Ngạn, mau đưa thằng bé ra đây, Ninh tiên sinh đã về. Nếu để cậu ấy trông thấy mày với thằng bé ở cạnh nhau, cậu ấy nhất định sẽ tổng cổ mày ra ngoài!”

Bởi vì thái độ càng ngày càng lạnh lùng chán ghét của Ninh Tư Niên, Vệ Tây Ngạn nguyên gốc đúng là không dám đến gần Ninh Vọng Thư. Tuy rằng Chu Doãn Thịnh của hiện tại biết chân tướng, nhưng cũng không định vạch trần mặt nạ của vú Vương, mở cửa phòng ra, mang Ninh Vọng Thư đang hoảng sợ bất an ra ngoài.

Ninh Vọng Thư được chú xoa xoa trán, nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng giảm bớt, cũng biết rõ chỉ cần ba trở về, vú Vương sẽ không đánh mình nữa, vì thế cứng ngắc bước ra.

Vú Vương khấn cấp lời đứa nhỏ về phía mình, mặc kệ nó có đi theo hay không, nửa tha nửa kéo nó xuống lầu, miệng nhỏ giọng dọa dẫm – “Về sau không được ở chung với thằng tạp chủng Vệ Tây Ngạn kia, nếu không tao sẽ lột da mày!”

“Chú không phải là tạp chủng.” – Ninh Vọng Thư đã lâu chưa nói chuyện đột nhiên phản bác một câu sôi vô cùng.

Vú Vương sững sốt vài giây, sắc mặt lập tức thay đổi, đưa tay dùng sức véo tai Ninh Vọng Thư. Ninh Vọng Thư thuần thục rụt vai ôm đầu, lặng lẽ nhẫn nhịn. May mà Ninh Tư Niên vội vã về nhà gặp con, đã cắt bước lên lầu. Lúc này vú Vương mới rút tay lại, ôm đứa nhỏ vào lòng, vừa nặn ra một nụ cười bình dị vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ – “Không những Vệ Tây Ngạn là tạp chủng, mày cũng là tạp chủng, nếu như mày không ngoan ngoãn nghe lời tao nói, tao sẽ ném mày xuống sông cho mày chết đuối. Ba mày có vợ mới rồi, về sau còn sinh thêm rất nhiều con, sẽ không để ý đến mày đâu.”

Ninh Vọng Thư bị dọa, tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

15. Quyển 2 - Chương 4

Ninh Tư Niên tự mình lái xe ra ngoài từ sáng sớm, thật ra vẫn chưa đến công ty, mà trốn ở một hầm đỗ xe gần nhà nhất, đeo tai nghe nghe lên động tĩnh trong nhà. Triệu Quân ở khu nhà Tây giám sát máy theo dõi, một khi Vệ Tây Ngạn làm một chút gì không tốt với Ninh Vọng Thư, hắn sẽ lập tức chạy đến ngăn cản, đồng thời gửi luôn video cho cha mẹ Ninh ở bên kia bờ biển.

Đeo tai nghe xong, Ninh Tư Niên vô cùng căng thẳng. Dáng vẻ sợ hãi của con trai đến nay vẫn còn hằn sâu trong đầu hắn không đuổi đi được, hắn lo lắng con trai mình lại phải chịu thêm tổn thương, thế nên hắn đặt hết tâm trí vào tai nghe, nghĩ rằng chỉ cần bên kia có bất cứ khác thường gì sẽ lập tức nhấn ga về nhà.

Thiết bị nghe lên được nhét trong mặt dây chuyền khoá trường mệnh chạm rỗng, hiệu quả rất rõ ràng. Hắn nghe thấy tiếng vú Vương dặn con trai không được chạy lung tung, ngữ điệu rất nghiêm khắc. Con trai không lên tiếng, sau đó là một khoảng thời gian yên lặng rất dài.

Ninh Tư Niên từ căng thẳng chuyển thành chết lặng, nắm tay lái, giữ nguyên tư thế ngồi thẳng đến một hai giờ chiều. Khi hắn gần như sắp biến thành tượng, bên kia truyền đến một tiếng nói hết sức trong trẻo – “Không được, con không thể chơi cái này.”

Là ngữ điệu cứng nhắc đặc hữu của Vệ Tây Ngạn. Ninh Tư Niên lập tức ngồi nghiêm, ngừng thở, cẩn thận phân biệt cảm xúc giấu trong giọng nói kia. Không có, không có một chút ác ý nào, tuy rằng khả năng phán đoán mạnh mẽ nói cho hắn điều này, hắn vẫn đặt tay lên khoá khởi động, chuẩn bị khởi động động cơ.

Còn chưa đợi hắn nhấn xuống, giọng nói trong trẻo lại vang lên lần nữa, vẫn là ngữ điệu cứng nhắc như ban đầu, nhưng trong từng câu từng chữ lại tràn ngập quan tâm không thể nhầm lẫn.

“Con không thể dùng màu kia để vẽ, bột màu và sơn dầu anh túc rất độc, trẻ con không thể chạm vào, sẽ bị bệnh.” – Thì ra cậu ta đang ngăn cản con trai nghịch màu vẽ. Làm như vậy là đúng, không thể trách.

Ninh Tư Niên thở phào một hơi, bỏ tay ra khỏi khoá khởi động, mỗi một đặt trán lên tay lái. Lại là một quãng yên lặng, khi giọng nói của Vệ Tây Ngạn lại truyền đến, hắn đã có thể giữ vững bình tĩnh.

“Ngoan ngoan mặc vào, kéo lại quần áo.” – Cậu ta đang mặc áo cho con trai, tránh cho bột màu dính lên quần áo, làm thế cũng không sai. Ninh Tư Niên nhú mày, không thể làm rõ thiếu niên quan tâm đến con trai một cách chu đáo mà chính tai mình nghe thấy này và người có tính tình nóng nảy hành vi bạo lực trong miệng vú Vương kia rốt cuộc có phải là một người hay không.

Hắn cảm thấy có lẽ chuyện này có nhầm lẫn, hoặc chỉ là thiếu niên giỏi ngụy trang. Nhưng cho dù cậu ta có ngụy trang thế nào, chẳng lẽ con trai làm nạn nhân không biết trốn xa khỏi cậu ta ư? Hắn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng của con trai, rõ ràng là con trai tự mình chạy vào phòng vẽ tranh của cậu ta.

Ninh Tư Niên bỏ tai nghe xuống, lại vò vò đầu, rốt cuộc quyết định lập tức về nhà.

Ô tô vừa về đến cửa nhà, Triệu Quân lập tức ra đón, thấp giọng nói – “Ông chủ, tốt nhất là anh tự mình xem máy theo dõi đi. Có lẽ chúng ta đều nghĩ lầm rồi.”

Ninh Tư Niên gật đầu, đi qua hắn bước nhanh lên lầu, vừa lúc đụng phải vú Vương đang ôm con trai. Trên mặt con trai vẫn là biểu cảm sợ hãi đến cùng cực như mọi khi, đôi mắt to ầng nước, trông vô cùng yếu ớt. Trong thiết bị nghe lên, nó gần như không lên tiếng, nhưng âm thanh bút vẽ cọ lên trang giấy thể hiện tâm tình nó rất bình tĩnh, thậm chí có thể nói là vui vẻ, sao mình vừa trở về đã hoàn toàn thay đổi?

Nổi nghi ngờ trong lòng Ninh Tư Niên càng ngày càng lớn, đón lấy con trai từ trong tay vú Vương, lại kinh ngạc phát hiện nó đang kháng cự mình, trong ánh mắt ngập tràn oán hận.

Ninh Tư Niên tức thì lòng đau như cắt, càng muốn biết rốt cuộc trong một ngày yên lặng này xảy ra chuyện gì.

“Vú Vương, bác đưa cục cưng ra vườn hoa chơi với vẹt con đi, cháu thay quần áo xong rồi ra ngay lập tức.” – Hắn giao con trai cho vú Vương, sau đó bước nhanh đến phòng làm việc.

Vội vã khởi động máy tính, bật hình ảnh giám sát của ngày hôm nay lên, tắt cả camera lỗ kim đều thay đổi góc độ theo chuyển động của Ninh Vọng Thư. Vú Vương đã ra ngoài mua đồ ăn từ sáng sớm. Ninh Vọng

Thư lẻ loi ngồi một mình trên thảm trải sàn chơi đồ chơi, trên mặt không có chút biểu cảm nào, giống như một cái xác không hồn. Ngồi trơ trọi đến giữa trưa, người giúp việc bưng cơm trưa vào, đặt xuống rồi lập tức rời khỏi, không hề có ý định dõ dành cho ăn.

Nhưng Ninh Vọng Thư rất ngoan, cầm một miếng bánh ngọt ăn một cách chậm rãi, ăn xong nhấp một ngụm sữa bò, sau đó bước từng bước nhỏ đi đến phòng vẽ tranh.

Hàng mây rậm của Ninh Tư Niên vô thức nhíu lại. Nếu như thật sự là Vệ Tây Ngạn đánh đập con trai mình, vì sao con trai còn chủ động đi tìm cậu ta?

Hắn kiểm chế nóng lòng, tiếp tục xem.

Ninh Vọng Thư đi đến cửa, thò đầu vào nhìn quanh một lúc lâu, thấy Vệ Tây Ngạn hoàn toàn đắm chìm trong tranh mới lặng lẽ sải bước chân gần đi qua. Vệ Tây Ngạn xoay người lấy bút, hai người một cao một thấp phút chốc đối diện với nhau.

Khi họ đối diện với nhau, Ninh Tư Niên cũng ngừng thở theo, đôi tay vô thức nắm chặt. Hắn rất sợ Vệ Tây Ngạn sẽ mất kiểm soát cảm xúc sử dụng bạo lực với con trai. Nhưng thực tế tuyệt đối không phải vậy, cậu ta rất cẩn thận tránh con mình ra, cầm lấy bút lông tiếp tục vẽ tranh. Cảm xúc hoảng sợ của con trai nhảy mất ổn định lại, khuôn mặt gần như chết lặng toát ra vẻ thần phục.

Cảm xúc loé lên trong giây lát trong đôi mắt kia khiến Ninh Tư Niên gần như xúc động muốn rơi lệ.

Sau đó chính là Vệ Tây Ngạn ngăn cản con trai nghịch màu, dịu dàng mặc áo cho con trai, yêu thương xoa xoa tóc nó. Khi ngón tay thon dài của cậu rời khỏi, con trai ngơ ngác sờ sờ trán mình, trong đôi mắt to tràn đầy quyến luyến.

Ai lại đi quyến luyến người thường xuyên đánh đập mình cơ chứ? Thần kinh căng thẳng của Ninh Tư Niên giật mạnh một phát đau điếng, cổ nén nhịp tim đập mạnh mà xem tiếp.

Một lớn một nhỏ đứng song song, trước mặt đặt hai giá vẽ một cao một thấp. Thiếu niên đang vẽ bầu trời đêm đầy sao rực rỡ, con trai thì đang vẽ một đồng hồ hỗn loạn căn bản không nhận ra là gì. Nhưng nó có vẻ rất thích thú, thậm chí kéo vạt áo thiếu niên, muốn cậu thưởng thức kiệt tác của mình.

Thiếu niên không nói gì, nhẹ nhàng xoa đầu nó tỏ vẻ khích lệ. Đôi mắt con trai toát ra ánh sáng rực rỡ chưa từng có. Có thể thấy được, nó rất vui vẻ.

Ninh Tư Niên không phát hiện, giờ phút này hắn cũng đang vô thức mỉm cười, nét sắc bén trong ánh mắt đã thay bằng dịu dàng ấm áp tự khi nào. Hắn lặng yên chăm chú nhìn hai người trên màn hình, chỉ cảm thấy cuộc đời bình an, năm tháng tĩnh lặng.

Nhưng không bao lâu sau, tiếng quát tháo của vú Vương đã phá tan bức tranh ấm áp này. Con trai bắt đầu run rẩy không thể ngừng lại được, sắc mặt hồng hào khoẻ mạnh nháy mắt biến mất, chuyển thành vẻ mặt hoảng sợ mà Ninh Tư Niên vô cùng quen thuộc.

Vú Vương xuất hiện trước cửa, lớn tiếng quát gọi Ninh Vọng Thư. Nhưng Vệ Tây Ngạn nhanh hơn hai bước, dùng sức sập cửa phòng lại. Như một kỳ tích, Ninh Vọng Thư ngừng run rẩy, ôm lấy cổ Vệ Tây Ngạn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ sùng bái không muốn xa rời, tựa như Vệ Tây Ngạn là anh hùng của nó vậy.

Ninh Tư Niên bất ngờ nhìn chằm chằm màn hình, trái tim trĩu xuống, rơi vào vực sâu lạnh lẽo thấu xương. Hắn nhận ra hình như mình đã bị lừa gạt. Hắn click nút tua, trông thấy vú Vương điên cuồng đập cửa, đợi cửa mở lập tức thô lỗ kéo con mình ra ngoài, khuôn mặt dữ tợn đã nói rõ ác ý của bà ta đối với con trai mình lớn đến chừng nào.

Ninh Tư Niên lập tức bỏ tua, giọng nói độc ác của vú Vương đâm xuyên qua màng tai hắn—— Về sau không được ở chung với thằng tạp chủng Vệ Tây Ngạn kia, nếu không tao sẽ lột da mày! Không những Vệ Tây Ngạn là tạp chủng, mày cũng là tạp chủng, nếu như mày không ngoan ngoãn nghe lời tao nói, tao sẽ ném mày xuống sông cho mày chết đuối. Ba mày có vợ mới rồi, về sau còn sinh thêm rất nhiều con, sẽ không để ý đến mày đâu.

Thì ra là như vậy! Thì ra vú Vương sau lưng mình đối xử với con mình như vậy! Gân xanh trên trán Ninh Tư Niên hằn lên rõ rệt, tức giận đến sắp mất lý trí. Đến lúc này, hắn mà còn chưa nhận ra chân tướng thì hoàn toàn là một thằng ngu.

Nhớ lại vừa rồi mình đưa con mình cho vú Vương, Ninh Tư Niên đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Khi Ninh Tư Niên về đến nhà, Chu Doãn Thịnh lập tức lặng lẽ trở về phòng, bật trí não lên, xâm nhập vào hệ thống giám sát của Ninh Tư Niên. Triệu Quân làm việc rất cẩn thận, để đề phòng người không liên quan ra vào, ngay cả phòng ngủ và phòng làm việc của Ninh Tư Niên cũng lắp đặt vài máy theo dõi. Chu Doãn Thịnh bật màn hình trong phòng làm việc lên, vừa khuấy cà phê vừa thưởng thức sắc mặt lúc xanh lúc trắng của Ninh Tư Niên.

Xem đủ, hắn nhấp một ngụm cà phê, đi đến cửa sổ nhìn chằm chằm Ninh Vọng Thư và vú Vương đang ngắm vịt ngoài vườn. Cánh tay Ninh Vọng Thư bị vú Vương bóp chặt, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích, thân hình nhỏ bé run nhè nhẹ, hiển nhiên đang sợ hãi cực hạn.

Nếu như Chu Doãn Thịnh còn là Chu Doãn Thịnh phản diện, hắn nhất định sẽ đi ra bẻ gãy cổ vú Vương. Nhưng bây giờ hắn là Vệ Tây Ngạn, đôi tay Vệ Tây Ngạn chỉ có thể dùng để vẽ tranh, không thể đánh máu.

Đáng tiếc thật đấy... Hắn rũ mắt thở dài. Nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của Ninh Tư Niên, hắn lập tức xoay người trở về phòng.

Ninh Tư Niên đứng lúc chạm mặt Vệ Tây Ngạn ở hành lang. Hắn hơi sững sốt, trong lòng vừa áy náy vừa xấu hổ, nhưng con trai còn nằm trong tay vú Vương, hắn không có thời gian nghĩ chuyện khác, chỉ vội vàng gạt đầu một cái rồi chạy ra ngoài vườn. Trông thấy Triệu Quân đứng cách đó không xa nhìn chằm chằm vú Vương như hổ rình mồi, trái tim hắn mới hơi thả lỏng.

Ninh Vọng Thư cúi đầu, bả vai co rúm, cứng ngắc đứng cạnh vú Vương. Vú Vương bưng một con vịt con màu vàng trong tay, định dùng lông tơ mềm mại trên người vịt con vuốt má nó. Đôi mắt nó bởi vì sợ hãi mà trợn to hết mức, như thể trong tay vú Vương không phải là một con vật nhỏ đáng yêu, mà là quái vật ăn thịt người.

Nó bị đánh nhiều sinh sợ, đã đánh mất dũng khí phản kháng. Nhưng người thân của nó lại không hề hay biết nỗi khổ của nó, thậm chí còn nhiều lần đẩy nó vào tay ma quỷ.

Chả trách nó lại kháng cự mình; chả trách nó lại oán hận mình; chả trách Vệ Tây Ngạn chỉ đóng lại một cánh cửa thôi mà đã đổi lấy ánh mắt sùng bái không muốn rời xa của nó như vậy.

Trái tim Ninh Tư Niên liên tục bị những giác ngộ muộn màng này lãng trì, đau không thể tả. Giờ phút này, hắn suýt chút nữa không nhận được mà rơi nước mắt.

Nhưng dù sao hắn cũng là gia chủ nhà họ Ninh, là bá chủ thương nghiệp vốn có biệt danh “cáo già”. Khi đi đến trước mặt con trai, hắn đã ổn định lại tâm tình, cười tủm tỉm ôm con trai vào lòng, nhẹ giọng nói – “Xem con này, cả người đều bẩn hết rồi, ba giúp con tắm rửa nhé. Vú Vương, bắc đi nướng bánh ngọt cho cục cưng đi.”

Vú Vương không nghi ngờ hắn chút nào, thả vịt xuống đi vào bếp.

Ninh Tư Niên bế con trai không khóc không cười không nói lấy một lời trở về phòng ngủ. Đóng cửa phòng lại, nhẹ nhàng đặt nó lên giường, ngồi xuống trước mặt nó, đôi mắt xưa nay vốn lạnh lùng tràn đầy đau lòng và áy náy.

“Cục cưng, ba xin lỗi. Ba có lỗi với con.” – Hắn liên tục hôn trán con trai, nhưng rốt cuộc không thể nhìn thấy bất cứ thay đổi nào trong ánh mắt con trai mình.

Ninh Vọng Thư rất thất vọng với cha mình. Nó đã hoàn toàn chết lặng.

16. Quyển 2 - Chương 5

Lời xin lỗi của Ninh Tư Niên, Ninh Vọng Thư căn bản là không nghe thấy. Nó chỉ lẳng lặng dùng đôi mắt đen thăm nhìn cha mình.

Ninh Tư Niên dùng sức ôm chặt nó, thơm lên má và tóc nó. Phải qua mấy phút sau mới bình ổn được cảm xúc kích động, nghẹn ngào hỏi – “Cực cưng, nói cho ba rốt cuộc là ai đánh con được không, có phải là vú Vương hay không?”

Ninh Vọng Thư run run, không lên tiếng.

Ninh Tư Niên vội vàng vuốt ve lưng nó, liên tục hỏi lại vài lần, thấy nó vẫn lặng yên không chịu hé răng, đành phải dỗ dành – “Cực cưng, con đừng sợ, ba sẽ bảo vệ con.”

Đứng một chút, hần cổ nén áy náy nói tiếp – “Chỉ cần con nói ra, nhất định ba sẽ giúp con trừng trị kẻ xấu. Nhưng nếu con vẫn sợ hãi trốn tránh, ba chỉ có thể đuổi chú Tây Ngạn đi...”

“Đừng!” – Ninh Vọng Thư đã mười ngày liên tiếp chưa từng mở miệng hoảng sợ kêu lên.

Trái tim Ninh Tư Niên run rẩy, bắt buộc mình tiếp tục truy hỏi – “Đừng cái gì? Đừng đuổi chú Tây Ngạn đi? Vậy con nói cho ba rốt cuộc là ai đánh con có được không? Con không nói cho ba, ba làm sao bảo vệ con được? Con là con trai duy nhất của ba, là bảo bối của ba, ba không bao giờ không để ý đến con. Con biết chứ?”

Hần cố gắng nói thật chậm, hy vọng có thể xóa bỏ rào cản trong nội tâm con trai mình.

Ninh Vọng Thư đấu tranh một lúc lâu mới lí nhí nói – “Đừng đuổi chú Tây Ngạn đi, là vú Vương đánh con, không phải chú đánh.” – Rốt cuộc nó ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đọng đầy nước mắt nhìn thẳng cha mình.

Hốc mắt Ninh Tư Niên cũng ướt ướt, nâng mặt nó lên thơm liên tục, sau đó ôm nó vào lòng, thái độ cẩn thận như vừa tìm lại được bảo bối đã mất.

Nếu như không phải lắp đặt máy theo dõi, có lẽ hần vẫn sẽ chẳng hay biết gì. Ai có thể lường được vú Vương, người đã vất vả nuôi lớn hần mới là đầu sỏ gây tội? Hần đuổi Vệ Tây Ngạn đi, sẽ chỉ khiến con trai lâm vào hoàn cảnh bi thảm hơn, bệnh tự bế cũng sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Tất cả những chán ghét, thù hận, giận dữ kia của hần đều sẽ đổ lên người một thiếu niên vô tội, mà vú Vương có lẽ sẽ âm thầm cười nhạo sự ngu xuẩn của hần.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Ninh Tư Niên đỏ bừng, giống như bị người nào đó hung hăng tát mấy chục cái, xấu hổ không thể nào chịu nổi.

Chu Doãn Thịnh thông qua trí não trên cổ tay trông thấy vẻ mặt chật vật của Ninh Tư Niên. Hần cúi đầu né tránh camera lỗ kim, cười một cách khoái trá. Hần đứng dậy lười biếng duỗi eo, vừa cởi quần áo vừa đi vào phòng tắm, lúc đứng dưới vòi sen cơ thể của hần hơi cứng lại.

Hình như Triệu Quân cũng lắp đặt camera lỗ kim trong phòng tắm, hơn nữa không chỉ một cái, làm việc rất cẩn thận chu đáo.

Chu Doãn Thịnh nhếch môi, tiếp tục tắm rửa như không có việc gì. Ninh Tư Niên là trai thẳng, chắc không có sở thích nhìn xem đàn ông tắm rửa đâu. Hơn nữa dù để hần trông thấy thì cũng có sao, có thể mất một miếng thịt chắc?

Đã sắm vai nhân vật phản diện vô số lần, nề nếp và dây thần kinh xấu hổ của Chu Doãn Thịnh đã bị chính hần ăn mất từ mấy trăm năm trước rồi.

Ninh Tư Niên hỏi được chân tướng từ chính miệng con trai, sau đó mới giúp nó tắm rửa thay quần áo, còn liên tục cam đoan sẽ đuổi vú Vương đi. Ninh Vọng Thư rất vui mừng, nhưng vì bị sợ hãi tra tấn quá lâu, nó đã quên cả cách cười, chỉ hơi hơi kéo khoé miệng, khiến Ninh Tư Niên nhìn mà xót xa.

Ninh Tư Niên vốn có biệt danh “cáo già” trên thương trường, không khó nghĩ ra đằng sau việc con trai mình bị ngược đãi chắc chắn cất giấu ẩn tình. Thử hỏi vú Vương cả đời phục vụ cho nhà họ Ninh, còn vất vả nuôi lớn hắn, vì sao đến khi già rồi lại thay đổi tính tình? Vú Vương không phải biến thái, ngược đãi con trai mình hiển nhiên không phải vì thoả mãn thú tính, vậy thì vì sao bà ta lại làm như vậy?

Ninh Tư Niên tin tưởng lợi ích là sức mạnh thúc đẩy bản tính của con người. Vú Vương ngược đãi con trai là vì bà ta có thể nhận được lợi ích từ việc này. Vậy thì ai có thể được trong việc ngược đãi con trai và trục xuất Tây Ngạn?

Ninh Tư Niên nghĩ đến một người, hung hăng nhú mày. Nếu như quả thật là cô ta, chuyện này có thể phức tạp hơn tưởng tượng của hắn.

Hai cha con nhàm chán ngồi trong phòng một lúc lâu, rốt cuộc tìm lại được một chút ấm áp và hoà hợp khi ở cạnh nhau như trước kia. Lúc này, Triệu Tín Phương xách túi đi vào, giọng nói mỗi một – “Tư Niên, vú Vương gọi hai người xuống ăn cơm. Em thay quần áo trước đã, mọi người không cần chờ em.”

Ninh Tư Niên ừ một tiếng, bế con trai đi xuống, trông thấy thiếu niên còn đang để đầu ướt ngồi ngay ngắn trong góc, hắn dịu dàng nói – “Sao không sấy tóc cho khô rồi xuống.”

Sự quan tâm của anh có phải là đã đến quá muộn hay không? Chu Doãn Thịnh âm thầm trào phúng, hai gò má lại hơi hơi đỏ lên, giả bộ hoảng sợ cúi đầu.

Ninh Tư Niên bắt đầu dĩ thử dài, nhưng không dám bắt chuyện với cậu nữa, chỉ lo làm cậu sợ. Trước kia thấy Vệ Tây Ngạn luôn tránh né ánh mắt mình, hắn chỉ cảm thấy thiếu niên đang chột dạ, bây giờ mới phát hiện đó là vì ngại ngùng. Tại nạn thuở nhỏ khiến cậu ấy tự khép kín tâm hồn mình... giống với con trai.

Nghĩ đến đây, nội tâm Ninh Tư Niên vô cùng mềm mại, âm thầm thề sau này sẽ chăm sóc cho thiếu niên thật tốt, không để cậu ấy chịu thêm một chút tủ thân nào.

Vú Vương rất kinh ngạc với sự thay đổi thái độ đột ngột của Ninh Tư Niên, suýt chút nữa làm đổ đồ ăn. Đúng lúc này, Triệu Tín Phương đi xuống, hai người nhanh chóng liếc nhau một cái.

Không khí bữa tối rất kỳ quái, Ninh Vọng Thư ngoan ngoãn ngồi trong lòng ba, ăn từng miếng từng miếng một, đôi mắt sáng lấp lánh thỉnh thoảng nhìn về phía chú mình, trong con ngươi tràn đầy cảm xúc, thoải mái vui vẻ. Chu Doãn Thịnh vẫn ăn, ăn no rồi thì cúi đầu trở về phòng, tránh phải tiếp xúc với bất kỳ ai.

“Cục cưng ăn no chưa? No rồi thì vào phòng làm việc đọc sách với ba.” – Ninh Tư Niên thấy con trai không chịu chạm vào thìa nữa, vì thế chậm rãi lau miệng cho nó.

Ninh Vọng Thư gật đầu, đôi mắt sáng lên. Thật ra nó rất sợ ba lại giao nó cho vú Vương.

Ninh Tư Niên thơm con mình một cái, bế lên lầu.

Ninh Vọng Thư vẫn luôn rất ngoan ngoãn yên lặng, chỉ cần một bộ gỗ xếp là có thể chơi suốt mấy tiếng liền. Ninh Tư Niên ôm nó ngồi trên đùi mình, bày các khối gỗ lên bàn lớn, tùy cho nó nghịch, còn mình thì giám sát mấy theo dõi.

Trong căn phòng phía đối diện hành lang, Chu Doãn Thịnh nằm ườn trên giường, bên trên mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng rãi, bên dưới không mặc quần, khoe đôi chân dài trắng nõn, vừa nhàn nhã xem sách tranh vừa theo dõi trí não. Hắn rất thích xem Ninh Tư Niên thay đổi sắc mặt, càng mong đợi sự biểu hiện đặc sắc của Triệu Tín Phương và vú Vương.

Xác định Ninh Tư Niên đã đi xa, Triệu Tín Phương buông bát đĩa hỏi – “Vú Vương, hôm nay bác chưa ra tay à?”

“Hôm nay đi đánh bài với mấy chị em, quên thời gian. Ngày mai, ngày mai tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thoả cho cô.” – Vú Vương thấp giọng đáp.

“Bác nhanh lên một chút, chỉ cần vừa nhìn thấy Vệ Tây Ngạn là cả người cháu đã không thoải mái. Với cả, đánh nhiều một chút, tốt nhất là làm cho cái thằng tạp chủng kia trở thành thiếu năng luôn đi, dù sao có Vệ Tây Ngạn gánh tội cho bác, bác sợ cái gì.” – Triệu Tín Phương dặn dò xong, dường như cảm thấy rất thú vị, ả cười rộ lên.

Vú Vương liên tục gạt đầu, “Ày, tôi biết rồi. Vậy số tiền chúng ta đã thoả thuận từ trước...”

“Chỉ cần Vệ Tây Ngạn cắt đi, cháu lập tức gửi cho bác. Nếu như thằng nhãi kia trở thành thiếu năng, cháu sẽ cho bác thêm năm trăm nghìn.” – Triệu Tín Phương hào phóng hứa hẹn.

Vú Vương vô cùng vui vẻ, cam đoan lại lần nữa rằng ngày mai sẽ làm xong việc.

Hai người hoàn toàn không biết, trong bình hoa đặt trên bàn cơm có giấu một camera lỗ kim. Về mặt, động tác, đối thoại của bọn họ, đều được chuyển thành dữ liệu phát lên màn hình máy tính.

Ninh Tư Niên ngồi trước máy tính, gương mặt đã hoàn toàn vắn vẹo. Trong đôi mắt hừng hực hai ngọn lửa giận. Tuy rằng hắn đã sớm đoán được là hai người này hạ thủ, nhưng khi thực sự nghe thấy vắn giận không thể bầm vắn bọn họ ra thành từng mảnh!

Ninh Vọng Thư miễn cảm nhận được biến hoá cảm xúc của hắn, lại bắt đầu run lấy lấy.

Ninh Tư Niên lúc này mới hoàn hồn, cố gắng kiềm chế cảm xúc thịnh nộ của mình, hôn lên đầu con trai, rũ mắt trầm tư. Triệu Tín Phương hãm hại con trai là vì muốn dọn sạch chướng ngại vật cho con trai tương lai của ả, điều này hắn có thể đoán được, nhưng vì sao ả nhất định phải đuổi Tây Ngạn ra khỏi nhà họ Ninh? Cha mẹ Tây Ngạn để lại một mức di sản khổng lồ cho cậu ấy, cậu ấy thực chất không hề để ý đến sản nghiệp nhà họ Ninh.

Có thể nói, trong lòng cậu ấy chỉ có hội hoạ, hoàn toàn không có những thứ phàm tục. Cậu ấy có gây cản trở gì cho Triệu Tín Phương?

Ninh Tư Niên đoán có lẽ đằng sau còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Nghĩ nhiều, thời gian cứ thế trôi qua, chờ đến khi hắn hoàn hồn, Ninh Vọng Thư đã nằm bò ra bàn mà ngủ. Ninh Tư Niên bế nó về phòng, nhẹ nhàng đắp chăn, hôn lên trán nó một cái rồi ngồi lặng một lúc lâu, sau đó mới đóng cửa rời khỏi.

Lúc này, Triệu Quân đang áp chế vú Vương trong phòng làm việc.

“Vú Vương, bác già rồi, bắt đầu từ tối nay bác về nhà đi.” – Ninh Tư Niên ngồi xuống ghế da, đi thẳng vào vấn đề.

“Đôi tay đôi chân già này của bác vẫn còn dùng thêm được mấy năm nữa. Hiện giờ cục cưng bị người khác hành hạ thành ra như vậy, bác đi cũng không yên tâm được. Tư Niên, bác biết cháu thương bác, nhưng bác càng thương cháu với cục cưng. Trong mắt bác, hai đứa cháu không khác gì con trai cháu cháu trai của bác.” – Vú Vương vừa nói vừa rót nước mắt, nhưng thực ra trái tim đang đập bình bịch vì lo sợ.

Ninh Tư Niên cười lạnh nói, – “Năm trăm nghìn là đã có thể khiến bà đánh cháu mình gần chết, tình thương của bà tôi thật sự là không dám nhận.”

Vú Vương hoảng sợ thất sắc, ấp úng muốn biện bạch, lại thấy người nọ xoay máy tính lại, trên màn hình chính là hình ảnh bà ta và Triệu Tín Phương đang thâm thối với nhau.

Muốn thanh minh cũng không thể, vú Vương nói một lèo tất cả chuyện Triệu Tín Phương yêu đương vụng trộm bị Vệ Tây Ngạn bắt gặp. Sau đó cấu kết với mình để đuổi cậu đi. Sau đó lại hồi ức lại những chuyện trước kia, hồng hồng tình cảm làm người đàn ông đang trong cơn thịnh nộ kia cảm động.

Triệu Tín Phương, Tiền Vũ... Ninh Tư Niên nghiền ngẫm hai cái tên này, đôi mắt thâm thúy chậm rãi bị nhuộm đỏ.

“Vú Vương ban đêm dậy uống nước không cẩn thận bước hụt cầu thang, ngã gãy chân. Tôi thương bác ấy, cho bác ấy ở lại bệnh viện an dưỡng mấy tháng. Việc này anh làm giúp tôi, nhé?” – Hắn nhìn chằm chằm vào Triệu Quân.

Triệu Quân bước ra từ mưa bom bão đạn cũng không khỏi giật mình vì ánh mắt ác độc tàn nhẫn của hắn. Sau khi ổn định lại tâm trạng lập tức lấy một ống tiêm ra, đâm vào cổ vú Vương.

Con người vú Vương trợn một cái rồi lập tức ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Triệu Quân đi quanh vú Vương hai vòng, sau đó mới chậm rãi bẻ gãy chân trái của bà ta, tiếng crack giòn vang khiến người ta nghe mà ê cả đầu. Nhưng Ninh Tư Niên vẫn cảm thấy chưa đủ, nhẹ nhàng băng quơ nói – “Chân phải cũng gãy.”

Triệu Quân làm theo lời hăn, bẻ gãy hai chân vú Vương, khiêng bà ta lên vai, thấy hành lang không có ai, hăn rón rén rời khỏi.

Lúc này Ninh Tư Niên mới đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát đất hút thuốc, nhìn lướt qua máy theo dõi còn đang làm việc, ánh mắt hơi loé lên. Trong màn hình, Vệ Tây Ngạn đã nằm bò ra giường ngủ tự lúc nào, chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng rộng rãi, đôi chân dài trắng nõn bóng loáng vô thức cuộn lại, ngón chân bắt an nhúc nhích, hiển nhiên là bị gió lạnh của điều hoà thổi.

Đúng là không biết tự chăm sóc bản thân. Ninh Tư Niên thở dài, dụi tắt thuốc lá xong rón rén đi đến phòng thiếu niên. Hăn thu dọn sách tranh bữa bãi trên giường lên giá sách, luồn tay qua khuỷu chân cậu, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế ngủ cho cậu ấy. Sau đó đắp một chiếc chăn mỏng lên người cậu, điều chỉnh nhiệt độ của điều hoà cao lên một chút.

Thiếu niên lẩm bẩm một tiếng, chôn khuôn mặt tinh xảo vào gối mềm, lưu luyến cọ cọ, động tác đáng yêu vô cùng.

Ninh Tư Niên nhìn mà ngẩn người, sau đó cúi người thì thầm vào tai cậu ấy, – “Chúc ngủ ngon, Tây Ngạn. Còn nữa, xin lỗi em...”

Chờ hăn rời khỏi, trong phòng vang lên một tiếng cười khê như có như không.

17. Quyển 2 - Chương 6

Sáng sớm mùa hạ ánh mặt trời đặc biệt rực rỡ. Chu Doãn Thịnh đứng trước cửa sổ sát đất lười biếng duỗi eo, đi rửa mặt đánh răng thay một bộ thường phục, sau đó mới thông thả đi xuống lầu.

“Buổi sáng tốt lành, tối hôm qua ngủ có ngon không?” – Ninh Tư Niên phá lệ chào hỏi với cậu. Ninh Vọng Thư ngồi bên cạnh hăn cũng dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn qua.

Buổi sáng tốt lành, cảm giác bị vả mặt tối hôm qua có thích không? Chu Doãn Thịnh cười thầm trong lòng, trên mặt lại bày ra vẻ mặt vừa mừng vừa lo, khê gật đầu một cái, sau đó đỏ mặt ngồi vào vị trí xa nhất.

Ninh Tư Niên hôm nay không vội đi làm, mà kiên nhẫn ngồi đút cháo cho con trai, ánh mắt thỉnh thoảng trộm liếc về phía thiếu niên đang cúi gằm đầu. Chột dạ biến thành rụt rè, âm u biến thành u buồn yếu ớt, diện mạo khá nữ tính mà hăn từng thấy phản cảm hiện giờ cũng trở thành tinh xảo, mềm mại. Tóm lại hôm nay Ninh Tư Niên nhìn sao cũng thấy Vệ Tây Ngạn đáng yêu.

Có lẽ đây chính là hình dung thực tế của câu nghi người trộm riu. (1)

Nghĩ đến đây, Ninh Tư Niên xấu hổ không chịu nổi, vành tai hơi nóng lên. Đúng lúc này, Triệu Tín Phương mặc một bộ váy màu tím nhạt đi xuống, khuôn mặt mộc không trang điểm toát lên vẻ ngây thơ.

“Tín Phương, tối hôm qua vú Vương nửa đêm dậy uống nước, bước hụt cầu thang bị ngã gãy chân, lát nữa em giúp anh đến bệnh viện thăm bác ấy nhé.” – Ninh Tư Niên thu ánh mắt lưu luyến trên người thiếu niên về, dịu giọng nói.

“Dạ? Ngã gãy chân? Sao em không nghe thấy tiếng động nào?” – Triệu Tín Phương bất ngờ.

Chu Doãn Thịnh – diễn xuất sành bằng ảnh đế – hợp lúc bày ra vẻ mặt nghi hoặc.

“Lúc bác ấy ngã đầu bị đập vào tay vịn, bị ngất. Đến sáng nay Tiểu Lý dậy làm bữa sáng mới thấy. Mấy tháng này đành phải nhờ em thường xuyên đi bệnh viện chăm sóc bác ấy. Em biết đấy, bác ấy tự tay nuôi anh lớn, anh chưa bao giờ coi bác ấy là bảo mẫu.” – Ninh Tư Niên đưa ngón tay vén sợi tóc bên má Triệu Tín Phương ra sau tai. Thái độ thân mật dịu dàng, trong con người đen thẳm lại ẩn giấu âm u lạnh lẽo.

Đây cũng là nhân vật mang cấp bậc ảnh đế.

Triệu Tín Phương vốn còn hơi nghi ngờ, nghe hắn nói vậy lập tức không nghĩ nhiều nữa. Ngoài mặt dịu dàng đồng ý, thật ra trong lòng phiền muộn chết. Bà già này ngã lúc nào không ngã, lại cố tình ngã đúng lúc này, vậy thì kế hoạch của ả phải làm sao bây giờ? Ai sẽ thực hiện? Chẳng lẽ còn phải để Vệ Tây Ngạn lắc lư trước mắt ả mấy tháng nữa? Tiền Vũ thường xuyên ra vào biệt thự, chỉ sợ một ngày nào đó lại bị Vệ Tây Ngạn bắt gặp lần nữa, cậu ta sẽ hoài nghi.

Trong lòng ả rất ức chế, vì vậy do do dự dự lên tiếng – “Tư Niên, vậy cục cưng thì sao?” Dứt lời ám chỉ liếc Vệ Tây Ngạn một cái.

Thế này là đang âm thầm nhắc nhở mình mau mau xử lý Vệ Tây Ngạn sao? Ninh Tư Niên cười lạnh trong lòng, ngoài mặt lại là vẻ bất đắc dĩ – “Hôm qua ba mẹ gọi điện thoại cho anh, cam đoan với anh bác sĩ Tần Ly sẽ hỗ trợ chăm sóc con. Một lát nữa cô ấy sẽ đến. Bác sĩ Tần Ly là người phụ trách trung tâm chăm sóc tâm lý thanh thiếu niên, có rất nhiều nghiên cứu về vấn đề tâm lý của thanh thiếu niên. Để cô ấy chăm sóc bọn nhỏ, chúng đều có thể nhanh chóng khỏi bệnh.”

Vậy có nghĩa là không định đuổi Vệ Tây Ngạn đi? Hơn nữa còn định chữa khỏi bóng ma tâm lý của nó? Lũ già chết tiệt, xen vào việc của người khác! Trong lòng Triệu Tín Phương ức chế vô cùng, nhưng không thể không gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ăn diễn tâm xong, bác sĩ Tần Ly quả nhiên đến đúng hẹn. Bà đã gần năm mươi, lúc nói chuyện giọng điệu nhẹ nhàng không nhanh không chậm, khiến người ta cảm thấy như cây đón gió xuân, cho nên không bị Ninh Vọng Thư bài xích.

Ninh Tư Niên nói chuyện với Tần Ly gần một tiếng trong phòng làm việc mới đi làm. Triệu Tín Phương thấy Tần Ly đưa Ninh Vọng Thư đến phòng vẽ tranh quan sát Vệ Tây Ngạn vẽ. Muốn ngăn cản nhưng lại sợ làm cho đối phương nghi ngờ, cũng sợ bà lên nói gì đó với Ninh Tư Niên, không thể không nhắc túi xách lên đi bệnh viện thăm vú Vương.

Hai chân của vú Vương đều bị phế, lúc này mới thực sự hiểu rõ sự cay nghiệt của Ninh Tư Niên, nào dám hó hé gì trước mặt Triệu Tín Phương?

“Tín Phương, lần này tôi ngã thật là không đúng lúc, Vệ Tây Ngạn và Ninh Vọng Thư phải làm sao bây giờ? Tự cô ra tay? Không được! Ninh Tư Niên coi tôi như mẹ nó, tôi ra tay nó tuyệt đối sẽ không nghi ngờ. Nhưng mà cô thì khác, cô là mẹ kế, cô tự mình ra tay, Ninh Vọng Thư thế nào cũng sẽ tỏ ra sợ hãi đối với cô, dần dà Ninh Tư Niên nhất định sẽ nghi ngờ. Cho nên cứ đợi tôi xuất viện rồi giúp cô xử lý đi. Tiền...”

Nói đi nói lại còn chẳng phải vì tiền? Có tiền có thể sai quỷ khiến ma, quả nhiên là chí lý! Triệu Tín Phương âm thầm cười nhạt, lại không thể không thừa nhận vú Vương nói rất có lý. Nếu như ả tự mình ra tay ngược đãi Ninh Vọng Thư, lâu dần Ninh Tư Niên nhất định sẽ nghi ngờ. ả vốn không định đối phó với Ninh Vọng Thư sớm như vậy, chỉ là do bất trùng thời cơ mà thôi.

Thôi, thẳng oắt tạp chủng Ninh Vọng Thư kia đợi vú Vương xuất viện rồi xử lý sau. Bây giờ trước hết phải nghĩ cách đuổi Vệ Tây Ngạn đi đã.

Tạm thời không đề cập đến việc sau khi trở về Triệu Tín Phương phải khổ não suy tính thế nào, nhưng quan hệ giữa Chu Doãn Thịnh và Ninh Vọng Thư thì càng ngày càng thân mật.

Tần Ly không hổ là chuyên gia lĩnh vực tâm lý thanh thiếu niên. Bà không tâm sự với hai đứa trẻ, cũng không cố ý kéo gần khoảng cách với họ. Bà chỉ dẫn dắt cho hai đứa nhỏ ở với nhau nhiều một chút, để họ tự mình khám phá từng chút lạc thú trong cuộc sống hàng ngày.

Khi Ninh Vọng Thư quần lấy Chu Doãn Thịnh, bà dứt khoát kéo một chiếc ghế mây ra ngồi dưới gốc cây ở vườn hoa hướng thụ, căn bản không quản lý cũng không hỏi nhiều.

Bà làm bảo mẫu còn nhàn nhã hơn cả vú Vương.

Chu Doãn Thịnh bị Chủ Thần cưỡng bức kéo đi làm nhân vật phản diện, hoàn toàn không có nghĩa hắn trong hiện thực là người xấu. Đường nhiên, trải qua nhiều lần luân hồi chết không có chỗ chôn như vậy, hắn đâu sao cũng có một chút biến thái, nhưng đối với trẻ con thì thực sự là không thể nào ác được.

Mỗi khi Ninh Vọng Thư đu lên đùi hấn, mở to đôi mắt ngập nước nhìn hấn chăm chú, hấn chỉ có thể lặng yên thở dài, sau đó chịu mệt mà giúp nó xếp giá vẽ, nắm bàn tay nhỏ nhắn của nó dạy nó cách vẽ đường thẳng, vẽ đường cong, vẽ vòng tròn.

Những thứ trụ cột như thế, ở trong mắt người lớn là cực kỳ vô vị. Nhưng Ninh Vọng Thư rất kiên nhẫn, liên tục luyện tập nghiền ngẫm hết lần này đến lần khác. Dần dần, Chu Doãn Thịnh phát hiện ra nó rất có thiên phú hội hoạ, càng nghiêm túc chăm chú chỉ bảo.

Ninh Tư Niên gần đây có thêm một thói quen, lúc nghỉ trưa thích theo dõi máy tính. Thư ký pha một tách cà phê nóng đưa vào văn phòng, thấy hấn vẫn chăm chú theo dõi máy tính như mọi ngày, vì thế nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Lúc này thứ hiển thị trên màn hình máy tính cũng không phải tin tức thương nghiệp như thị trường chứng khoán giá cả thị trường giá cả tương lai linh tinh, mà là hai bóng dáng một lớn một nhỏ.

Thiếu niên thân hình mảnh khảnh ôm đứa bé trong lòng, bàn tay lớn nắm lấy bàn tay bé của đứa nhỏ tô màu cho bức tranh. Đối diện hai người đặt hai quả táo một quả chuối, đây chính là vật mẫu hôm nay của họ.

Thiếu niên dần dần buông tay đứa nhỏ ra, để nó tự do phát huy linh cảm, còn mình thì lùi lại hai bước, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nó chăm chú. Một lúc lâu sau, cậu cầm lấy khay pha màu và bút lông, nhanh chóng tô vẽ lên tấm vải tranh trắng tinh, ánh mắt thường thường nhìn về phía đứa nhỏ.

Cậu dùng kỹ xảo hội hoạ cổ điển nhất, ngoại trừ từng mảng màu mỏng không nhìn ra bất cứ hình thù gì, chỉ có chính cậu mới biết sau khi bức hoạ này hoàn thành, nó sẽ đẹp đến mức nào. Cậu dần dần đắm chìm trong thế giới tự mình tạo ra, nhưng đột nhiên vật áo của cậu bị bé con giật giạt.

Bàn tay cầm bút của cậu rõ ràng cứng ngắc trong phút chốc, khiến cho vệt màu này hơi dày. Nhưng cậu không hề tức giận, chỉ xoay người lại thưởng thức tác phẩm nguệch ngoạc của đứa bé, không nói gì, xoa xoa đầu đứa nhỏ tỏ vẻ khen ngợi. Đứa nhỏ cong cong cái miệng nhỏ nhắn bày tỏ sự vui vẻ.

Họ rất yên lặng, bình yên, nhàn nhã, vui vẻ, khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn cả ánh nắng ngoài cửa sổ. Ninh Tư Niên xem đến phát ngốc, không hề hay biết về mặt mình dịu dàng yêu thương đến thế nào.

Đột nhiên, thiếu niên dường như phát hiện ra có gì kỳ lạ, quay lại nhìn chằm chằm màn hình. Ninh Tư Niên phút chốc cứng đờ trên ghế da, đợi thiếu niên bình tĩnh chuyển ánh mắt đi mới phát hiện mình căng thẳng đến quên cả hô hấp.

Cậu ấy không phát hiện đấy chứ?

Trong lòng hấn xẹt qua nghi vấn, cũng biết hành vi rình coi mỗi ngày của mình đúng là hơi biến thái. Nhưng hấn không thể nào khống chế được. Trong chớp mắt vừa rồi kia, hấn ngạc nhiên phát hiện ra thiếu niên có một đôi mắt đào hoa vô cùng xinh đẹp. Dù trên mặt không có biểu cảm, cũng không hay nói chuyện, chỉ cần đôi mắt này chậm rãi liếc nhìn là đã có thể khiến cả người cậu ấy đều linh động toả sáng.

Trái tim Ninh Tư Niên đập rộn ràng, không nhận được châm một điều xì gà, nhìn màn hình mà nhả mây phun khói. Một hồi lâu sau, tâm tư hỗn loạn của hấn mới từ từ ổn định lại. Nhưng hấn lại có ảo giác, hình như không lâu trước đây hấn cũng từng ngồi trước màn hình như vậy, lẳng lặng nhìn thiếu niên bên kia màn hình, chỉ cảm thấy thời gian thanh thản, năm tháng tĩnh lặng.

Chu Doãn Thịnh biết Ninh Tư Niên vẫn đang theo dõi mình, cho nên cố ý quay ra nhìn chằm chằm, dọa hấn một chút. Cứ tưởng tượng đến dáng vẻ ngừng thở sợ bị phát hiện của người nọ, hấn lại cảm thấy sung sướng.

Cẩn thận cất tác phẩm đầu tay của Ninh Vọng Thư đi, Chu Doãn Thịnh lấy bút dạ và giấy, dẫn Ninh Vọng Thư ra ngoài vẽ phác hoạ.

Trong phòng vẽ tranh trống rỗng, mãi mà vẫn chưa thấy người. Ninh Tư Niên cảm thấy trong lòng cũng trống rỗng theo, vội vàng bật video giám sát ở những chỗ khác lên, đều không thấy tung tích hai người. Hắn bắt đầu nóng nảy, lập tức ném xì gà đi, gọi điện thoại cho Triệu Quân.

“Họ đang ngồi vẽ tranh ở cạnh hồ. Chỗ đó là khu cây xanh công cộng, tôi không lắp đặt máy ghi hình, anh muốn xem chỉ có thể dùng hệ thống giám sát của tiểu khu. Ông chủ, thứ cho tôi nói thẳng, thần kinh của Vệ tiên sinh rất bình thường, tính tình cũng rất tốt, sẽ không làm hại Ninh Vọng Thư.” – Triệu Quân đứng cách hai người không xa, vừa trả lời điện thoại vừa quan sát hoàn cảnh xung quanh.

“Những nơi Tây Ngạn thường đi đều lắp đặt máy ghi hình cho tôi, tôi muốn có thể trông thấy họ đang làm gì mọi lúc mọi nơi.” – Ngữ điệu Ninh Tư Niên hơi hơi nôn nóng, tạm dừng vài giây rồi lại bổ sung – “Không phải tôi nghi ngờ Tây Ngạn. Em ấy rất tốt, tôi biết.”

Vụng trộm giám sát một người qua màn hình, nhớ kỹ từng hành động từng lời nói nụ cười của người đó. Ninh Tư Niên biết hành động này rất biến thái, nhưng hắn không cai được, hắn cảm thấy không đủ sức mà làm như vậy.

Triệu Quân yên lặng một lát mới ưng thuận, sau đó cúp máy. Một giây sau, điện thoại lại vang lên lần nữa, hiển thị cuộc gọi vẫn là Boss.

“Ông chủ, còn có việc gì không?”

“Tôi nhớ là nhà anh cũng có kết nối với hệ thống giám sát, có thể trông thấy mọi hành động của Tây Ngạn?”

“Vâng, có vấn đề gì ạ? Cần tôi theo dõi 24/24 sao?”

“Không, lập tức gỡ xuống đi, về sau không cần giám sát Tây Ngạn nữa.” – Yên lặng một lát, Ninh Tư Niên nghiêm khắc bổ sung – “Cũng không được nghe lén.”

“Vâng, tôi biết rồi.” – Triệu Quân cúp điện thoại, âm thầm cảm thán tâm tư của ông chủ càng ngày càng khó đoán.

Chú thích:

(1) Nghi người trộm rìu:

Có một người bị mất cây rìu, bèn nghi ngờ đứa con của người hàng xóm ăn cắp. Do đó, anh ta thường xuyên theo dõi cậu thanh niên ấy, thấy nó đi trên đường giống y như người ăn cắp cái rìu của mình, nghĩ thầm:

– Bước đi mà không phát ra âm thanh nào cả, xem ra là tay điêu luyện.

Rồi một hôm ông ta nghe cậu thanh niên nói chuyện với người khác, liền nghĩ:

– Nói mà phát ra âm thanh the thé, dường như sợ người khác nghe thấy, thật là gian xảo.

Ông ta cảm thấy dáng đi của cậu thanh niên giống tên trộm, âm thanh tiếng nói giống tên trộm, tóm lại, toàn thân từ trên xuống dưới, nhất cử nhất động, không có chỗ nào không giống kẻ trộm.

Sau này, ông ta tìm thấy cây rìu bị mất, thì ra là khi chặt củi trên núi, do không cẩn thận làm rìu rơi xuống khe núi.

Ngày hôm sau, ông ta lại nhìn thấy cậu con trai người hàng xóm, liền cảm thấy dáng đi của anh không khác gì người thường, lời nói cũng bình thường, chẳng giống một tên ăn trộm tí nào cả.

18. Quyển 2 - Chương 7

Trước kia, Ninh Tư Niên thường thường chưa đến nửa đêm sẽ không về nhà, còn giờ đây vừa đúng năm giờ rưỡi là hẳn thu dọn tài liệu.

Thấy sắp đến giờ, Tần Ly cũng nhanh chóng gọi hai đứa trẻ về nhà. Chu Doãn Thịnh phát hiện mình vừa đi, Triệu Quân lập tức gắn rất nhiều máy quay phim lên cây cối gần hồ, không thể không cảm thán người kia đúng là làm việc hiệu suất.

“Hôm nay như thế nào?” – Ninh Tư Niên tiễn Tần Ly đi xong quay vào nhà hôn hôn trán con trai. Sau đó cực kỳ tự nhiên ôm hai má thiếu niên, cũng hôn một cái, như thể họ vốn thân mật như thế.

Ban đầu Chu Doãn Thịnh rất kinh ngạc, nhưng lâu dần cũng thành thói quen, chỉ mím môi hơi gật đầu, tuyệt không đáp lời. Bọn tôi như thế nào chẳng lẽ anh không biết? Biến thái.

Triệu Tín Phương nghe thấy tiếng hẳn, lập tức đi xuống lầu, ân cần cầm lấy áo khoác âu phục và cặp tài liệu cho hẳn. Hai người ôm eo nhau cười nói nhỏ nhẹ, giống như một đôi vợ chồng hoà thuận ân ái.

Cả cái nhà này, trừ Ninh Vọng Thư, ai ai cũng là ảnh đế.

Ăn cơm chiều rồi dỗ con ngủ xong, Ninh Tư Niên vốn định tìm Vệ Tây Ngạn nói chuyện một lát, bồi dưỡng tình cảm, lại phát hiện người kia đã chạy mất, còn khoá trái cửa phòng.

Nếu không phải lúc trước bị xúi bẩy mà cư xử tồi tệ với cậu ấy, Tây Ngạn tuyệt đối sẽ không sợ hãi mình như vậy. Ninh Tư Niên khó chịu vô đầu, trong lòng không ngừng hối hận, càng giận không thể ăn tươi nuốt sống Triệu Tín Phương. Nhưng Tiền Vũ vẫn còn giá trị lợi dụng, hẳn không thể không khống chế bản thân.

Thiếu niên lấy một quyển sách tranh từ trên giá sách xuống đặt trên giường, còn mình thì khoanh chân, vừa lật xem vừa viết ghi chú. Ninh Tư Niên mỉm cười xem một lát, thấy thời gian còn sớm, cũng bật máy tính lên xử lý công việc.

Thấm thoát đã đến mười rưỡi, di động phát ra tiếng tích tích nho nhỏ, nhắc nhở Ninh Tư Niên còn đang bận rộn.

Ninh Tư Niên gạt tắt đồng hồ báo thức, nhanh chóng liếc màn hình một cái. Thiếu niên vốn luôn nghi ngại đúng giờ quả nhiên đang cởi quần áo, chuẩn bị tắm nước ấm rồi lên giường đi ngủ.

Áo sơ mi trắng trượt khỏi bả vai thiếu niên, hẳn xoay người, để lộ cặp xương vai duyên dáng, vòng eo mềm dẻo, bờ mông cong mẩy... Ninh Tư Niên chỉ nhìn một cái rồi lập tức di chuyển ánh mắt, bắt đầu đứng ngồi không yên. Hẳn đứng dậy, đi pha một tách cà phê, đi hai vòng trong phòng làm việc, lắng nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm của thiếu niên.

Hắn càng cảm thấy sốt ruột, giật mở hai cúc trên cùng áo sơ mi, cuối cùng bưng cà phê bước từng bước về bàn làm việc, ánh mắt dính chặt lấy màn hình. Hẳn không thể không thừa nhận, gần như ngày nào hẳn cũng đều mong chờ giờ phút này. Hành động như vậy có khác gì một tên biến thái? Hẳn âm thầm lên án mạnh mẽ chính mình, nhưng lại không quản lý nổi bản thân.

Hắn bỏ cà phê xuống, rút một liều thuốc lá ra châm, muốn để khói thuốc che mờ tầm mắt mình. Nhưng hành động này rõ ràng là dư thừa, hơi nước bốc hơi trong phòng tắm đã nhanh hơn một bước che chắn máy ghi hình, chỉ để lại một cái bóng ngọc ngà.

Vì thế Ninh Tư Niên lại bắt đầu cảm thấy không thoả mãn, thậm chí rửa một câu.

Tiếng nước rót cuộc ngừng lại, thuốc của hẳn cũng hút xong. Bởi vì quá mức chăm chú, đầu thuốc lá cháy hết suýt chút nữa làm bỏng ngón tay hẳn. Hẳn mắng mấy tiếng liên tục, hung hăng giở đầu thuốc lá vào gạt tàn.

Cửa phòng tắm mở ra, thiếu niên để đầu ướt đi ra ngoài, trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng rộng rãi dài đến quá mông, che khuất bộ phận bí ẩn nhất, lại khoe ra đôi chân thẳng tắp thon dài. Chân của cậu rất tinh xảo, hình dạng vô cùng hoàn mỹ, khi dẫm chân lên thảm bông còn hơi nhếch nhếch ngón chân, động tác đáng yêu cực kỳ.

Bởi vì ở trong phòng vẽ nhiều năm, làn da của cậu rất trắng, thậm chí có thể trông thấy mạch máu màu xanh nhạt dưới lớp da mỏng manh, càng làm nổi bật sự mềm mại yếu ớt của cậu.

Một lần cuối cùng thôi, đây là lần cuối cùng, ngày mai sẽ tháo hết tất cả máy ghi hình xuống. Ninh Tư Niên tự an ủi mình theo thói quen, vì thế mặc kệ không do dự nữa, bưng tách cà phê lên tham lam nhìn chăm chú.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, là Triệu Quân.

Đôi tay hắn run lên, làm đổ nửa tách cà phê lên áo sơ mi và quần.

Shit! Hắn lập tức đứng lên, lấy khăn tay lau, lại phát hiện ra đống quần mình đã phồng lên. Shit! Hắn ngậy người, sau đó hung hăng mắng chính mình, dùng sức giật tóc. Hắn biết nếu còn tiếp tục như vậy sớm muộn gì hắn cũng sẽ lầm đường lạc lối, nhưng lại không đủ sức để sửa đổi bản thân.

“Vào đi.” – Hắn ngồi xuống, vẻ mặt suy sụp, tinh thần sa sút.

Trong phút giây hắn bối rối, thiếu niên trên màn hình nhanh chóng nhếch môi cười, khẽ thì thầm một câu—— Ngủ ngon, biến thái.

Hai tháng nghỉ hè nhanh chóng trôi qua, Ninh Tư Niên ngày ngày sống trong giăng co, chỉ cảm thấy trái tim mình lao lực quá độ. Có lẽ mình nên nghỉ cách rời khỏi Vệ Tây Ngạn, hắn nói cho mình như vậy, kết quả chẳng bao lâu sau đã tự tát vào mặt mình.

“Em thu dọn hành lý làm gì?” – Hắn thấy thiếu niên kéo theo một chiếc vali xuống lầu, trông như chuẩn bị đi xa, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Trọ ở trường.” – Chu Doãn Thịnh giấu vali ra sau lưng, thần thái co quắp bất an.

Ninh Tư Niên ho khan một tiếng, lập tức mềm giọng, – “Vậy bao lâu em về một lần?”

“Nghỉ đông sẽ về.”

Nghỉ đông? Nói cách khác phải bốn tháng sau mới về. Đầu Ninh Tư Niên ửng lên, lớn tiếng bác bỏ, – “Không được, không được trọ ở trường.” – Hắn đã quên mất quyết tâm muốn tránh né Vệ Tây Ngạn của mình.

Anh bị nghiện rình coi chứ gì, biến thái. Chu Doãn Thịnh âm thầm cười nhạo, trên mặt lại bày ra biểu cảm hoảng sợ tui thân, mở to đôi mắt đào hoa ngập nước nhìn chăm chăm Ninh Tư Niên.

Nửa người dưới đắm chìm trong ánh mắt thiếu niên đã tê dại triệt để, hai tai mất tự chủ mà đỏ lên. Ánh mắt Ninh Tư Niên lại càng ngày càng lạnh, kiên định nói, – “Không được, khả năng tự gánh vác của em quá kém, bắt đầu vẽ là không dừng lại được, ngay cả ba bữa cũng quên ăn. Em cứ ở lại đây đi, anh phụ trách đưa đón hàng ngày, không thì anh không yên tâm.”

Chu Doãn Thịnh ngồi vào góc cách hắn xa nhất, nhìn chăm chăm bữa sáng trước mặt không lên tiếng.

Tính tình bướng bỉnh thật đấy. Ninh Tư Niên không có cách nào với hắn, đành phải nhìn về phía con trai, – “Cục cưng, chú con sắp phải đi đến trường rồi, ba bốn tháng liền đều sẽ không về chơi với con. Con có nhớ chú không?”

Ninh Vọng Thư rút cuộc nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức nhảy xuống ghế. Lạch bạch lạch bạch chạy đến trước mặt Chu Doãn Thịnh, hai cánh tay ngắn cùn giữ chặt lấy ống quần hắn không chịu buông ra, vẻ mặt buồn như sắp khóc đến nơi.

Biến thái, ngay cả con mình mà cũng lợi dụng. Chu Doãn Thịnh gần như muốn thay đổi sắc mặt, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

“Nếu như không ở trong trường thì phải đến trường làm thủ tục ngoại trú.” – Hắn chậm rì rì nói.

“Được, lát nữa anh sẽ đi làm thủ tục xin học ngoại trú cho em.” – Ninh Tư Niên cuối cùng cũng vừa lòng, nhân cơ hội đi đến vị trí bên cạnh thiếu niên ngồi xuống, ôm lấy con trai sung sướng thơm một cái, con trai cứng, đúng là hãnh diện của ba.

Triệu Tín Phương đang giả vờ giả vịt mặc tạp dề hầm cháo trong bếp nghe vậy, sắc mặt đen sì. Hơn hai tháng qua đi, chẳng những Ninh Vọng Thư bắt đầu phục hồi bình thường, mà ngay cả thái độ của Ninh Tư Niên đối với Vệ Tây Ngạn cũng xoay ngoắt một trăm tám mươi độ. Hồi Vệ Tây Ngạn mới đến Ninh Tư Niên coi cậu ta thành người trong suốt, bây giờ lại cứng chiều như bảo bối tâm can vậy.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Chẳng lẽ anh ta quên Vệ Tây Ngạn đối xử với Ninh Vọng Thư thế nào? Hay là anh ta biết chân tướng rồi? Không đâu, nếu như anh ta biết, làm sao anh ta có thể cho vú Vương ăn no ngủ kỹ, còn ngày nào cũng dành thời gian tự mình đến bệnh viện chăm sóc? Chắc chắn là hai lão già kia muốn che chở cho Vệ Tây Ngạn, thế nên anh ta cũng không có cách nào khác. Bây giờ tình cảm của hai người này càng ngày càng tốt, lỡ một lúc nào đó nói chuyện phiếm, Vệ Tây Ngạn nói ra chuyện ngoài cửa khách sạn lần đó thì phải làm sao bây giờ.

Không được, nhất định phải nhanh chóng đuổi Vệ Tây Ngạn đi!

Con người Triệu Tín Phương xoay chuyển, nghĩ ra một phương pháp tuyệt diệu.

Vệ Tây Ngạn học năm thứ nhất Học viện Mỹ thuật Kinh Đô. Cậu không tham gia thi đại học, mà là được mời vào thông qua thư giới thiệu của một họa sĩ tranh sơn dầu nổi tiếng người Pháp do cha Ninh nhờ vả.

Ninh Tư Niên sai trợ lý đi làm thủ tục học ngoại trú, còn mình thì đến ký túc xá giúp Vệ Tây Ngạn thu dọn đồ đạc.

“Để anh làm, em ngồi đi.” – Hắn cởi áo khoác âu phục, xắn tay áo sơ mi lên, chòng mảy quẩy tranh cực lớn lên nhau, chuẩn bị bẻ tất cả đi.

Là nam chính, diện mạo của Ninh Tư Niên hiển nhiên rất xuất chúng, không phải là vẻ tuấn mỹ không tì vết như Đỗ Húc Lăng, mà là nét điển trai tràn đầy hơi thở nam tính. Hắn cao gần mét chín, đôi chân dài cứ lúc ẩn lúc hiện trước mắt, làm cho Chu Doãn Thịnh hoa cả mắt. Chiếc áo sơ mi mỏng manh càng làm nổi bật đường cong cơ bắp tràn ngập sức bật.

Người đàn ông này là nội tiết tố di động.

Chu Doãn Thịnh hiểu rất rõ điều này, không thể không di chuyển ánh mắt ra chỗ khác.

“Em nóng à? Mặt em đỏ hết lên rồi này. Ở nhà thoải mái hơn nhiều, ở nhà còn có điều hoà.” – Hai gò má thiếu niên ửng đỏ, sóng mắt lấp lánh, Ninh Tư Niên nhìn mà miệng khô lưỡi khát. Lợi dụng thời gian nói chuyện kéo gần khoảng cách, nhéo nhéo chóp mũi hắn.

Chu Doãn Thịnh rũ mắt gạt đầu, dáng điệu “rụt rè” làm cho Ninh Tư Niên ngứa ngáy khó nhịn.

Xếp sách tranh và bút lông vào thùng các tông xong, Ninh Tư Niên một tay bê thùng, một tay nắm tay thiếu niên, chậm rãi đi ra bãi đỗ xe.

“Tây Ngạn, em đến báo danh à?”

Ninh Tư Niên mở cốp xe để đồ, Chu Doãn Thịnh nghe tiếng gọi, xoay người lại nhìn người đến, trong mắt giây lát xẹt qua ý cười độc địa. Hắn biết người này, là đàn anh của Vệ Tây Ngạn – Phó Huyền. Sau khi Vệ Tây Ngạn rời khỏi nhà họ Ninh vốn có một cơ hội đứng dậy lần nữa, lại bị người này phá huỷ. Anh ta sao chép tác phẩm hội họa của Vệ Tây Ngạn mang đi tham dự cuộc thi tranh sơn dầu quốc tế, cuối cùng giành được giải nhất, công thành danh toại.

Sự kiện lần này chính là cọng rơm cuối cùng đè sụp Vệ Tây Ngạn.(1)

Chu Doãn Thịnh nheo mắt, thông thả đi đến chào hỏi, lễ phép gọi một tiếng đàn anh. Phó Huyền biết hắn sắp đi học, kéo tay hắn cẩn thận dặn dò từng chút một. Đại loại là đã hoàn thành tác phẩm tham gia cuộc thi chưa, có chỗ nào không hài lòng có thể đưa cho anh ta xem một chút, anh ta sẽ trợ giúp đưa ra một chút ý kiến.

Chu Doãn Thịnh liên tục gạt đầu, không hề đáp lại. Phó Huyền thấy xa xa có một người đàn ông đỗ xe ven đường, đang vừa hút thuốc vừa nhìn mình chăm chăm, ánh mắt dữ tợn, lập tức cảm thấy sợ hãi, không thể không tìm cớ đi trước.

“Cậu ta là ai?” – Đợi hẳn lên xe, Ninh Tư Niên nghiêm khắc hỏi.

“Đàn anh.” – Chu Doãn Thịnh chớp đôi mắt đào hoa ngập nước nhìn hẳn.

Nỗi ghen tuông tràn ngập trong lòng Ninh Tư Niên bốc hơi hết sạch, nhưng vẫn lẩm bẩm nói một câu, – “Nói nhiều thật đấy.”

Chu Doãn Thịnh bị mùi thuốc lá trong xe làm sặc, không nhịn được nhíu mày, – “Dập thuốc đi.”

Ninh Tư Niên lập tức dụi tắt thuốc lá, sau đó giơ tay lên làm động tác đầu hàng. Phản ứng vừa thuần thực vừa tự nhiên này khiến hai người đều sửng sốt.

Chu Doãn Thịnh bình tĩnh nhìn hẳn một lúc lâu, cố gắng muốn tìm ra một dấu vết quen thuộc trên khuôn mặt điển trai của hẳn, cuối cùng chỉ tốn công vô ích. Trên đường về nhà, hai người đều lặng yên đến kỳ quặc.

Chú thích:

(1) Lấy từ câu “Cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà” (The last straw that breaks the camel’s back), là một câu ngụ ngôn của Ả Rập:

Một người chủ có một con lạc đà già, nó ngày ngày chăm chỉ làm việc, có một lần chủ nhân muốn nhìn một chút con lạc đà già đến cùng có thể mang bao nhiêu hàng hóa, thế nên không ngừng tăng, không ngừng tăng, thế nhưng lạc đà già vẫn không quy, cuối cùng chủ nhân muốn coi khả năng đã đến cực hạn chưa, liền nhẹ nhàng đặt một cọng rơm trên lưng nó, không ngờ một cọng rơm này làm lạc đà quy xuống cái ầm.

Ý nghĩa: sự việc đã đến giới hạn, chỉ cần tăng từ từ những nhân tố nhỏ xíu cũng dẫn đến sụp đổ.

19. Quyển 2 - Chương 8

Đỗ Húc Lãng chỉ là một dãy số liệu do Chủ Thần biên soạn, anh ấy không giống mình, là linh hồn bất diệt, làm sao anh ấy có thể đến đây theo mình chứ? Đàn ông mà, hút thuốc lá rất bình thường, có động tác nhỏ tương tự cũng rất bình thường.

Chu Doãn Thịnh thuyết phục mình như thế, trong lòng xót xa khó tả.

Nhưng chẳng bao lâu sau, hẳn đã không rảnh để rồi rảnh thứ khác. Phó Huyền gọi điện thoại cho hẳn, giục đi giục lại hẳn mau nộp tác phẩm dự thi cuộc thi tranh sơn dầu, giọng điệu không giấu nổi vội vàng.

Phó Huyền có thể xem như nhân vật làm mưa làm gió của khoa Sơn dầu, lai lịch bất phàm. Cha anh ta là chủ tịch hiệp hội nghệ thuật Trung Quốc, mẹ là họa sĩ tranh sơn dầu nổi tiếng quốc tế, sở trường tranh phong cảnh. Tác phẩm tiêu biểu “Sóng Lúa” của bà từng được bán ra với giá bảy triệu năm trăm nghìn trên buổi đấu giá ở Đức. Mà Phó Huyền từ nhỏ đã kế thừa tài năng xuất chúng của cha mẹ, sáu tuổi đã tổ chức triển lãm tranh cá nhân của mình, trên phương diện hội họa, điểm khởi đầu của anh ta cao hơn bất kỳ ai.

Nhưng ví dụ về Thương Trọng Vĩnh (1) không hề hiếm thấy, thật đáng buồn, Phó Huyền chính là điển hình nhất trong số đó. Bởi vì có được thành công quá sớm, anh ta bắt đầu kiêu căng tự phụ. Hơn nữa số người sẵn đón đông đảo dần dần khiến anh ta mất đi ý chí phấn đấu, chẳng những không khắc khổ tôi luyện kỹ thuật vẽ tranh, mà ngược lại đắm chìm vào ăn uống vui chơi.

Kỹ thuật vẽ là cần mài giũa, thời gian dài không cầm bút, linh cảm và tài nghệ sẽ kiệt quệ theo thời gian. Đến khi Phó Huyền phát hiện ra mình đứng trước giá vẽ mà vẫn không thể vẽ ra dù chỉ một đường thẳng, anh ta rất cuộc lo sợ.

Nhưng biện pháp giải quyết của anh ta không phải là ép bản thân tìm lại tay nghề, mà là thuê tay súng. Dù là bài tập mà giáo viên giao hay là tác phẩm dự thi, anh ta đều sẽ để người khác làm hộ. Trong khoa Sơn dầu không thiếu sinh viên tài hoa hơn người nhưng gia cảnh nghèo khó, Phó Huyền tìm được một người kín miệng nhất, một người bỏ tiền một người bỏ sức, tiện cả đôi đường. Mà anh ta cũng thuận lợi học đến đại học năm thứ tư, còn trở thành một trong những sinh viên ưu tú nhất trong mắt giáo viên.

Nhưng cuộc thi tranh sơn dầu quốc tế lần này năm năm mới tổ chức một lần, là một trong những cuộc thi quan trọng nhất ngành nghệ thuật. Tay súng của Phó Huyền cũng nhận được một danh ngạch, muốn nhân cơ hội này thành danh, đương nhiên là từ chối anh ta. Phó Huyền hết cách, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng suy tính đến Vệ Tây Ngạn.

Vệ Tây Ngạn tính tình khép kín, làm việc khiêm tốn, ít qua lại với bạn bè trong trường. Phó Huyền đương nhiên không biết bối cảnh gia đình cậu, chỉ nghĩ rằng cậu là cô nhi mồ côi cả cha lẫn mẹ, cho nên sao chép tác phẩm của cậu từ đầu đến cuối. Bức tranh kia là tác phẩm phát tiết của Vệ Tây Ngạn sau khi bị nhà họ Ninh vứt bỏ. Trút hết tất cả đau khổ, không cam tâm, mệt mỏi, buồn thương của cậu. Phá vỡ phong cách ổn định thông thường của cậu, kết hợp phong cách cổ điển duy mỹ và phong cách trừu tượng lại với nhau một cách hoàn mỹ, khiến người xem phải trầm trồ kinh ngạc.

Dựa vào kiệt tác này, Vệ Tây Ngạn vốn có cơ hội trở thành một trong những họa sĩ tranh sơn dầu ưu tú nhất đương thời. Nhưng Phó Huyền chẳng những ăn cắp thành quả của cậu, lại còn kiện cậu lên toà án với tội danh xâm phạm bản quyền.

Vệ Tây Ngạn bị đuổi khỏi nhà họ Ninh hiển nhiên không có sức trả đòn, không thể không chấp nhận hoà giải của toà án, đồng ý rời khỏi giới hội hoạ vĩnh viễn. Không bao giờ được cầm cây bút vẽ yêu thích nữa, không khó đoán Vệ Tây Ngạn đau khổ đến chừng nào. Cho nên cậu mới mất dũng khí sống tiếp.

Hiện giờ Chu Doãn Thịnh học ngoại trú, đều vẽ tranh ở biệt thự nhà họ Ninh, không hề có liên hệ gì với các đàn em đàn anh khác. Dù Phó Huyền có muốn đạo tranh cũng khó. Thấy thời hạn nộp tác phẩm càng ngày càng gần, anh ta rất cuộc nóng nảy, gọi mấy cú điện thoại liền, lừa Chu Doãn Thịnh rằng giáo viên bảo mình đi thu các tác phẩm của sinh viên.

Chu Doãn Thịnh dạ thưa đồng ý, dập điện thoại xong ánh mắt hơi tối lại.

Hắn cẩn thận nhìn chăm chú tác phẩm trên giá vẽ, lại sửa chữa mấy chỗ không hài lòng, đợi màu khô hẳn rồi mang đến phòng làm việc của Ninh Tư Niên.

Hôm nay là cuối tuần, Ninh Tư Niên làm việc tại nhà. Hắn nghiêm túc kiểm tra xử lý chồng tài liệu thật dày, cứ hơn mười phút lại ngẩng đầu lên nhìn màn hình giám sát, phát hiện thiếu niên vẫn đứng trước giá vẽ vẽ tranh như thường ngày, trong lòng cảm thấy vô cùng bình yên. Thiếu niên này sẽ không bao giờ đi đâu cả, cậu ấy sẽ luôn đứng yên tại chỗ đợi mình.

Suy nghĩ này đến rất đột nhiên, lại khiến hắn vô cùng sung sướng.

Khi hắn hoàn hồn, phòng vẽ tranh đã không còn bóng người, cảm giác nồn nóng quen thuộc dâng đầy cõi lòng. Nếu như gặp phải tình huống này ở công ty, hắn sẽ lập tức gọi điện thoại báo Triệu Quân đi tìm. Nhưng hôm nay hắn được nghỉ, hắn quyết định tự mình đi tìm.

Vừa buông tài liệu xuống, tiếng gõ cửa lại vang lên, Ninh Tư Niên không kiên nhẫn hỏi, – “Ai đấy?”

“Là em.” – Giọng nói trong trẻo êm tai của thiếu niên.

Ninh Tư Niên cứng ngắc trong chốc lát, lấy lại bình tĩnh rồi lập tức tắt video giám sát trên máy tính đi, xếp chồng tài liệu đang vung vãi khắp nơi lại cho ngay ngắn chỉnh tề. Khi bước đến bên cạnh cửa thì dừng lại, soi cánh cửa thủy tinh của giá sách để sửa sang lại kiểu tóc, chắc chắn rằng mình đẹp trai hết chỗ chê rồi mới mỉm cười mở cửa phòng ra, – “Tây Ngạn vào đi.”

Hắn thản nhiên nắm lấy cổ tay trắng muốt của thiếu niên, để hắn ngồi xuống sô pha đối diện. Vốn định rót một tách cà phê, không biết sao lại cảm thấy không ổn, chạy xuống phòng bếp rót một cốc sữa tươi, hâm nóng rồi cẩn thận bưng lên.

Chu Doãn Thịnh được hắn hầu hạ thoải mái cực kỳ. Ngoài mặt lại bày ra biểu cảm vừa mừng vừa lo, gò má đỏ ửng, kết hợp với đôi mắt đào hoa trong trẻo sáng bóng, mê hoặc đến nỗi Ninh Tư Niên suýt nữa không khống chế được.

Đề nén sự xao động trong nội tâm, Ninh Tư Niên ngồi xuống sát bên cạnh thiếu niên, dịu dàng hỏi, – “Tây Ngạn có việc tìm anh?” – Nếu như không có việc gì thiếu niên tuyệt đối sẽ không chủ động đến gần hắn lấy một bước.

“Vâng.” – Chu Doãn Thịnh sợ hãi nhìn hắn một cái, mấp máy đôi môi đỏ phơn phớt nói khẽ, – “Em muốn tham dự cuộc thi tranh sơn dầu toàn quốc.”

“Cuộc thi tranh sơn dầu? Anh biết cái này, có phải là không có vị trí hay không? Để anh gọi điện thoại lấy một chỗ cho em, vào thẳng vòng cuối.” – Có cơ hội cống hiến công lao, làm sao Ninh Tư Niên bỏ qua được, ngón tay thuần thục tìm ra một dãy số, chuẩn bị muốn ấn xuống.

Tập đoàn nhà họ Ninh là nhà tài trợ lớn nhất trong sự kiện quan trọng của giới nghệ thuật lần này, muốn một vị trí vòng chung kết là chuyện quá đơn giản.

“Không, không phải.” – Chu Doãn Thịnh vội vàng kéo tay hắn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên vì cuống, – “Em đã có chỗ rồi.”

Ninh Tư Niên thuận tay ôm hắn vào trong lòng, vừa vuốt ve mái tóc mềm mại của hắn vừa cổ họng chế nhạo tim đập loạn của mình, hỏi, – “Vậy thì vì cái gì?”

Biến thái, thủ đoạn sàm sỡ càng ngày càng cao siêu. Chu Doãn Thịnh âm thầm cắn răng, cúi đầu lúng búng nói, – “Em có thể mang bức tranh này đi dự thi hay không?”

Ninh Tư Niên lúc này mới chú ý khung ảnh 22×14 được đặt cạnh chân hắn, nhắc lớp bọc ngoài lên, khuôn mặt bầu bình non nớt của Ninh Vọng Thư xuất hiện trước mắt.

Bé con ngồi xổm dưới mặt đất, mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình. Ống tay áo xắn rất cao, hai cánh tay múp míp ngấn cùn giờ cao, cho người vẽ tranh xem lòng bàn tay dính đầy màu nước của nó. Bên chân nó là một tấm vải vẽ tranh sơn dầu ấn đầy dấu tay. Trong mắt nó, đó là một kiệt tác, cho nên nó mới có thể cười tươi sáng đến vậy, ngay cả ánh mặt trời nhuộm rải rác trên nền cũng không rực rỡ bằng.

Người vẽ tranh đã chạm khắc tình cảm và sự dịu dàng đọng đầy trong tim mình vào từng nét vẽ. Gam màu ấm áp gần như chiếm trọn bức tranh. Hy vọng, niềm vui, bình yên, sức sống dồi dào và cảm giác hạnh phúc đồng thời ập vào mặt ngay khi nhìn vào bức tranh.

Ninh Tư Niên nhìn mà phát ngốc. Hắn gần như đã quên mất lần cuối cùng trông thấy con trai cười là khi nào.

“Em có thể mang bức tranh này đi dự thi không?” – Chu Doãn Thịnh nhẹ nhàng chạm vào tay hắn.

Ninh Tư Niên lúc này mới hoàn hồn, chớp chớp đôi mắt cay cay, – “Có thể, đương nhiên có thể.” – Hắn lặng yên một lát, bổ sung, – “Lúc nào em vẽ cho anh một bức chân dung nhé?”

Hắn tuyệt đối không thừa nhận mình thậm chí còn ghen với cả con trai mình.

“Vâng.” – Chu Doãn Thịnh gật đầu, cẩn thận gắn lớp bọc bảo vệ lên khung ảnh.

Phó Huyền nhìn thấy Chu Doãn Thịnh đến nộp tác phẩm mà như gặp được cứu tinh. Anh ta mở lớp bọc ra nhìn chăm chú thật lâu, biết đứa trẻ trong tranh chỉ là hư cấu, rốt cuộc thở phào một hơi. Anh ta biết bức tranh này nhất định sẽ trở nên nổi bật. Nó rất sống động, tràn ngập cảm hứng và tình cảm, là tác phẩm tâm huyết được dùng tình yêu để hoàn thành.

Sự tham lam không thể che giấu trong mắt anh ta khiến Chu Doãn Thịnh biết, anh ta đã sập bẫy.

Lúc về nhà, Ninh Vọng Thư còn đang ngủ trưa. Chu Doãn Thịnh cẩn thận vén chăn cho nó, sau đó hôn lên khuôn mặt bầu bĩnh hồng hào của nó, thì thầm, – “Xin lỗi đã lợi dụng con. Nhưng chú sẽ ở bên con bảo vệ con suốt đời, cho đến khi con già.”

Nhẹ chân nhẹ tay trở về phòng. Ninh Tư Niên lập tức gọi điện thoại đến, truy hỏi hành tung một ngày của hắn, bao gồm gặp ai, nói cái gì, làm chuyện gì vân vân. Ham muốn không chế và chiếm hữu càng ngày càng nặng của hắn khiến Chu Doãn Thịnh không biết nên khóc hay nên cười.

“Tây Ngạn, Tây Ngạn có ở trong không?” – Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Triệu Tín Phương.

Chu Doãn Thịnh đập máy, nhanh chóng thay quần áo ở nhà, mở cửa phòng lặng lẽ nhìn đối phương.

Triệu Tín Phương trang điểm nhã nhặn, đôi mắt hạnh vừa to vừa sáng nổi bật trên gương mặt. Thời tiết đã vào cuối thu mà ả còn mặc một chiếc váy liền trắng tinh, cổ áo cổ ý kéo thấp không che giấu được khe ngực sâu hoắm, đôi chân thon dài trắng nõn hơi khép lại với tư thế gợi cảm, càng làm nổi bật dáng người xinh đẹp của ả.

Thế này là đang chuẩn bị dụ dỗ mình? Kéo mình xuống vùng bùn thông dâm? Ánh mắt Chu Doãn Thịnh hơi tối lại.

Triệu Tín Phương thấy thiếu niên rõ ràng bắt đầu tránh né ánh mắt mình, trong lòng hơi hơi đắc ý. ả hiểu rất rõ dụng ý của đàn ông, hơn nữa thủ đoạn lão luyện. Ngay cả cao thủ lưu luyến bụi hoa như Ninh Tư Niên mà còn có thể thu phục, hướng gì một thiếu niên ngây thơ như Vệ Tây Ngạn. Một đứa bé mồ côi cha mẹ tính tình tự bé như Vệ Tây Ngạn, khát vọng nhất là tình thương của mẹ, chỉ cần ả cười với cậu ta mấy cái, nói vài câu tình cảm, đối phương sẽ ngoan ngoãn cho ả bóc lột.

Cha mẹ Vệ Tây Ngạn để lại cho cậu một khoản di sản khổng lồ. Tuy không bằng tập đoàn nhà họ Ninh, nhưng cũng đủ cho một người bình thường ăn uống tiêu pha mấy đời. Triệu Tín Phương suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định khiến cho Vệ Tây Ngạn thuần phục dưới váy mình, để mình sai sử.

Không chỉ phụ nữ, đàn ông cũng sẽ lưu luyến không quên đối với lần đầu tiên của mình. Triệu Tín Phương muốn trở thành lần đầu của Vệ Tây Ngạn.

“Chị dâu, có việc gì ạ?” – Chu Doãn Thịnh bị Triệu Tín Phương ép lùi vào góc tường. Trên đầu và giá sách bên trái mỗi nơi đặt một chiếc camera, hình ảnh vô cùng rõ ràng, còn có thể quay cận mặt.

Triệu Tín Phương không hề hay biết, hai tay chống lên vách tường hai bên mặt thiếu niên, dùng bộ ngực đầy đặn cọ xát hắn, giọng nói lười biếng nũng nịu, – “Tôi thấy trong lòng khó chịu quá, muốn tìm cậu chuyện trò một lát. Anh trai cậu cả ngày không ở nhà, tôi rất cô đơn.”

Chu Doãn Thịnh nghệt thở, hai má đỏ bừng lên, cúi đầu xuống muốn chui qua nách Triệu Tín Phương.

“Cậu sợ cái gì? Sợ tôi ăn cậu chắc?” – Triệu Tín Phương phì cười, bắt hắn lại, nắm chặt cảm hắn hôn lên. Nụ hôn này rất ngắn, chưa đến hai giây đã bị thiếu niên giãy giụa kịch liệt đẩy ra. Đôi mắt hắn rơm nước, lập tức chạy vào nhà tắm, không ngừng nôn mửa vào bồn cầu, gần như nôn ra cả mật.

Chết tiệt, đây chính là nguyên nhân hắn không thể nào thích phụ nữ.

Trên trần phòng tắm có lắp một chiếc camera, yên lặng quay lại cảnh này.

Sắc mặt Triệu Tín Phương lúc xanh lúc trắng, đánh chết cũng không ngờ đối phương sẽ có phản ứng như vậy. Chẳng phải người bình thường đều sẽ ấn ả xuống đất muốn làm gì thì làm ư? ả xấu hổ, tức giận, trên hết là hoảng sợ. ả đi đến cửa phòng tắm đe dọa, – “Vệ Tây Ngạn, nếu như mày dám nói chuyện hôm nay cho Tư Niên, tao sẽ nói với anh ta mày có ý định cưỡng dâm tao. Tao là vợ anh ta, mày chỉ là một thằng con hoang không rõ lai lịch, để xem anh ta sẽ tin tưởng ai.”

Cơ thể thiếu niên cứng đờ. Sau đó nằm trên bồn cầu run rẩy bầy, dường như đang sợ hãi, cũng dường như đang khóc. Đợi một hồi lâu, sau khi Triệu Tín Phương đi mới chậm rãi ngẩng đầu, để lộ khuôn mặt tái nhợt và hốc mắt đỏ bừng.

Chú thích:

(1) Thời Tống bên Trung Quốc, có một thiếu niên quê ở Kim Khê thuộc tỉnh Giang Tây, tên là Trọng Vinh, sinh ra thông minh lanh lợi, 5 tuổi đã biết làm thơ, được người làng rất khen ngợi. Có thể là nói là rất thông minh. Nhưng cha Trọng Vinh đem con ra làm công cụ tìm kiếm công danh đưa con vào nơi giao tiếp, Trọng Vinh cũng không cầu tiến, lâu ngày, học hành chênh mảng, lỡ làng. Đến năm 11 -13 tuổi, Trọng Vinh không làm được thơ hay nữa. Đến 20 tuổi, ông chẳng khác gì những người dung tục. Đại văn hào Vương An Thạch đã viết một bài “Thương Trọng Vinh” than thở rằng Trọng Vinh đã “chìm vào trong dân chúng”

20. Quyển 2 - Chương 9

Tách cà phê bay sát qua mặt người phụ trách ngành đập mạnh lên cửa phòng làm việc, phát ra một tiếng vang lớn. Mảnh sứ vỡ vụn về từng vệt xước lên đồ đạc trong phòng. Người phụ trách ngậy ra như phồng, mấy chục giây sau mới chậm rãi nhấc tay lau mồ hôi lạnh trên trán, run giọng hỏi, – “Ông, ông chủ, bản kế hoạch có vấn đề gì ạ?” – Cho dù có vấn đề cũng không cần giận dữ đến vậy chứ, cứ như có ai giết cả nhà ông không bằng.

Ninh Tư Niên nhìn chằm chằm màn hình máy tính, sắc mặt xanh mét, lồng ngực phập phồng, hiển nhiên đang vô cùng tức giận.

Hắn lạnh lùng liếc người phụ trách một cái, khoát khoát tay. Người phụ trách như được tha mạng, lập tức chạy ra khỏi văn phòng.

Trong màn hình máy tính, thiếu niên đang đánh răng, đây đã là lần thứ năm, bọt kem phun ra mang theo vết máu rõ rệt. Mà đầu lưỡi Ninh Tư Niên cũng cảm nhận được vị máu tươi, hắn hận chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Triệu Tín Phương.

Thế nhưng bây giờ còn chưa được, hắn vừa mới giảng bày Tiền Vũ, đối phương lúc này đang trên đường đến biệt thự nhà họ Ninh. Hắn chuẩn bị gọi điện thoại cho Triệu Quân, bảo anh ta đi ngăn cản thiếu niên, nếu không cứ để cậu ấy tiếp tục đánh răng e rằng lợi cũng sẽ nát mất. Nhưng vừa cầm lấy điện thoại, hắn lại thấy con trai mình vừa ngái ngủ vừa loẹt quẹt dép lê đi đến bên cạnh thiếu niên.

“Chú, mình đi vẽ tranh đi.” – Nó giật giật ống quần thiếu niên.

Dù đang cực kỳ khó chịu, thiếu niên vẫn nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, phun bọt ra súc miệng. Sau đó dẫn con trai đến phòng vẽ tranh như không có việc gì. Rõ ràng là cậu chẳng hề yên lòng, đứng trước giá vẽ một lúc lâu mà vẫn chưa vẽ được nét nào.

Ninh Tư Niên nhìn cậu chằm chằm, cho đến khi hốc mắt khô khốc đỏ bừng mới nhắm chặt mắt lại, hung tợn nghiêng từng chữ qua kẻ răng – Triệu, Tín, Phương, cô dám!

Bởi vì chủ thuê giục quá gấp, Tiền Vũ muốn nhanh chóng lấy được tài liệu. Vừa bước vào biệt thự nhà họ Ninh, hắn lập tức bị ai đó dùng sức đẩy mạnh vào phòng làm việc, ngay sau đó cửa phòng bị sập lại, một cơ thể ấm áp dán lên.

Tiền Vũ chỉ hơi sững sốt một chút rồi lập tức đảo khách thành chủ, nhiệt tình xoa nắn người kia. Thoải mái vui vẻ đánh một hiệp trên sofa, Triệu Tín Phương còn định lôi kéo Tiền Vũ lên bàn đánh một hiệp nữa, lại bị từ chối.

“Sao lại đói khát như vậy? Ninh Tư Niên không cho em ăn no? Không thể làm nữa, làm lâu sẽ bị người khác bắt gặp.”

“Anh ta đã mấy tháng rồi không ngủ cùng phòng với em. Phải chăng anh ta có người khác bên ngoài? Là ai?”

“Chưa từng nghe nói. Có lẽ là sức quyến rũ của em mất hiệu lực.”

“Mất hiệu lực thì mất hiệu lực, dù sao anh ta cưới em cũng chỉ vì muốn em nuôi con cho anh ta. Anh bảo xem sao anh ta không trực tiếp cưới một bảo mẫu đi nhỉ?”

“Bảo mẫu có thể xinh hơn em, đáng người đẹp hơn em, đậm dăng hơn em được sao?”

Hai người nói một lúc lại hôn, vất vả lắm mới tách ra. Tiền Vũ vừa sửa sang quần áo vừa thuần thục bật máy tính gõ mật mã, tìm bản chính của tài liệu cơ mật.

“Làm xong vụ này anh sẽ lập tức ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió. Em giúp anh theo dõi Ninh Tư Niên, có động tĩnh gì thì gọi điện thoại cho anh. Đợi sau này anh phát đạt, chắc chắn sẽ không quên phần em đâu.” – Cất USB xong, Tiền Vũ véo véo bộ ngực đầy đặn của Triệu Tín Phương, vội vàng rời khỏi.

Ninh Tư Niên nhìn chằm chằm phòng làm việc vô cùng lộn xộn, đột nhiên cảm thấy dạ dày lên men.

Bản chính tài liệu mà Tiền Vũ ăn trộm có lỗi sai rất nghiêm trọng. Nếu như bán tài liệu này cho công ty khác, công ty này sẽ tổn thất vài tỷ, Ninh Tư Niên chỉ cần chờ bỏ đá xuống giếng rồi chia cắt lợi ích là đủ rồi. Hắn ép mình tiếp tục xử lý công việc, nhưng làm thế nào cũng không ngồi yên được, cứ mấy phút hắn lại bật giám sát lên, kiểm tra trạng thái của thiếu niên.

Rốt cuộc chịu đựng được đến năm rưỡi, hắn lập tức thu dọn tài liệu về nhà.

Tần Ly và Ninh Vọng Thư đang cho vịt ăn bên cạnh hồ, không thấy thiếu niên. Ninh Tư Niên chào hỏi một tiếng rồi vội vã chạy vào nhà.

“Em đang làm gì?” – Ngữ điệu của hắn vô cùng nghiêm khắc, nghe cẩn thận, thậm chí có thể phát hiện ra một chút run rẩy.

Chu Doãn Thịnh tạm dừng, sau đó lại tiếp tục thu dọn hành lý. Dựa theo tính cách của Vệ Tây Ngạn, xảy ra chuyện như vậy, cậu chắc chắn sẽ không dám nói cho Ninh Tư Niên, càng không dám tiếp tục ở lại nhà họ Ninh. Nhưng Chu Doãn Thịnh chỉ làm ra vẻ vậy thôi. Dù sao cũng phải cho Ninh Tư Niên một ít áp lực, để hắn nhanh chóng xử lý ả đàn bà kia.

Hơn nữa, Ninh Tư Niên cũng rất được việc, Chu Doãn Thịnh chỉ cần chớp chớp mắt, mím mím môi là hắn có thể giải quyết hết mọi việc cho mình.

“Em dừng lại ngay cho anh, có nghe thấy không!” – Ninh Tư Niên sốt ruột đập rơi quần áo trong tay thiếu niên. Thấy cậu tròn tròn mắt, dường như bị dọa sợ, lại vội vàng ôm cậu xin lỗi, “Xin lỗi Tây Ngạn, anh không cố ý. Chỉ là anh không muốn em đi mà thôi. Rốt cuộc hôm nay xảy ra chuyện gì, em hãy nói cho anh nghe.”

Chu Doãn Thịnh hơi lắc đầu, không nói lời nào.

Ninh Tư Niên không dám ép buộc cậu, trái tim khó chịu như bị nhúng trong nồi dầu sôi. Nhớ đến nụ hôn cương bức của Triệu Tín Phương, con mắt hắn dần dần phủ đầy tơ máu đỏ lừ.

Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà hắn chỉ có thể trốn ở góc tối yên lặng ngắm nhìn thiếu niên, còn người khác lại có thể tiếp cận em ấy không cần e dè gì, thậm chí không để ý đến tâm nguyện của em ấy mà cưỡng ép cướp lấy đôi môi em ấy? Dựa vào đâu?

Lửa giận đè nén trong lòng đốt cháy lý trí, hắn nắm cằm thiếu niên, dùng ngón tay liễu mạng chà xát bờ môi thiếu niên liên tục.

Chu Doãn Thịnh bị đau, vừa định nghiêng đầu tránh né, lại thấy người đàn ông nọ cúi người hôn lên môi hắn. Đầu lưỡi tách hàm răng ra chui vào tận họng, sức lực mạnh như muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Nước bọt chảy xuống từ bờ môi giao nhau của hai người, kéo ra một sợi chỉ bạc.

Thật lâu sau, lâu đến mức Chu Doãn Thịnh sắp không thể nào hô hấp, Ninh Tư Niên mới tiếc nuối mà dừng lại. Nhưng hắn cũng không kéo giãn khoảng cách, môi kề sát môi, bàn tay giữ chặt cằm, mắt nhìn thẳng vào đáy mắt thiếu niên, khản giọng ép hỏi, – “Nói cho anh biết bây giờ em có cảm giác gì, hm?”

Muốn đ* anh! Ánh mắt Chu Doãn Thịnh hơi loé lên, lặng yên không lên tiếng.

“Nói cho anh, mau lên.” – Lực tay của Ninh Tư Niên từ từ tăng mạnh, để lại vài dấu vết xanh tím trên chiếc cằm trắng nõn của thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh bị đau, khiếp nhược nói, – “Em sợ.” – Sợ anh ghê gớm, biến thái ạ.

Người nọ đứng quá gần, hô hấp nóng rực toả ra mùi nội tiết tố nam dày đặc, khiến cho đầu óc Chu Doãn Thịnh gần như chệnh choáng. Hắn thích mẫu đàn ông mạnh mẽ như Ninh Tư Niên, sự chiếm hữu điên cuồng và động tác phóng đảng của đối phương làm hắn hưng phấn. Hơn nữa nụ hôn này tuyệt cực kỳ, hoàn toàn xoá đi cảm giác ghê tởm mà Triệu Tín Phương để lại. Hắn thực sự muốn ôm Ninh Tư Niên nói câu cảm ơn.

Ninh Tư Niên thở hổn hển, giọng nói càng khàn, – “Ngoài sợ hãi còn có cảm giác gì nữa?”

Chu Doãn Thịnh rũ mắt, hai má chậm rãi ửng đỏ. Con người đen nhánh ngâm trong lớp nước mắt mỏng manh, lấp lánh động lòng người.

Ninh Tư Niên nhìn mà quên cả hô hấp, trong đầu quanh đi quẩn lại một suy nghĩ duy nhất—— Em ấy đang ngưỡng, thì ra em ấy không cảm thấy ghê tởm, em ấy cũng có cảm giác với mình.

Nhận ra điều này, hắn giống như kẻ gặp nạn đang bám víu ở vách núi rồi cuộc được giải cứu, tâm tình kích động mừng như điên rót vào trái tim. Thần kinh căng thẳng của hắn thả lỏng, nét lạnh lùng trên khuôn mặt được hoà tan, trong con người dâng tràn tình yêu sâu đậm tha thiết.

“Tây Ngạn, Tây Ngạn, Tây Ngạn...” – Hắn liên tục gọi tên thiếu niên, khê khàng tỉ mỉ hôn lên bờ môi sưng đỏ của cậu, nỉ non nói, – “Tây Ngạn, bảo bối, anh yêu em, anh rất yêu em. Em có hiểu không? Em có cảm nhận được không?”

Chu Doãn Thịnh tựa vào lồng ngực phập phồng kịch liệt của hắn, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Trong phòng vang lên tiếng hôn triền miên...

Tình cảm với Ninh Tư Niên cứ thế nước chảy thành sông. Mặc kệ sau này nữ chính xuất hiện sẽ xảy ra biến cố gì, Chu Doãn Thịnh đều không bận tâm. Hắn chỉ sống cho hiện tại, chỉ quý trọng phút giây trước mắt.

Một tháng sau, Học viện Mỹ thuật Kinh Đô nhận được tin tức, một trong năm tác phẩm được đưa đi dự thi lần này lọt vào vòng chung kết, sẽ có tư cách tranh giải thưởng lớn nhất. Một việc quan trọng trong lĩnh vực nghệ thuật như vậy, chỉ cần có liên quan một chút thôi là đã như được dát một lớp vàng rồi. Huống gì việc đưa tác phẩm của mình cho các chuyên gia nghệ thuật trên toàn thế giới bình luận. Đây quả thực là một niềm vinh dự lớn lao.

Trên công văn thông báo chẳng những có đóng dấu tên người này, mà còn kèm theo một bức ảnh chụp tác phẩm dự thi, được các sinh viên khoa Sơn dầu truyền xem.

“Đây là tác phẩm của tôi, vì sao lại in tên đàn anh?” – Sắc mặt Chu Doãn Thịnh tái nhợt.

Tất cả mọi người yên lặng, Đường Duy Minh, giáo viên chung của hai người dùng ánh mắt nghiêm khắc nhìn hắn, – “Đây rõ ràng là tranh Phó Huyền tự tay vẽ, tôi trông thấy trò ấy hoàn thành từng nét từng nét một. Vì sao cậu lại nói là của cậu? Cậu có chứng cứ gì không?”

Đường Duy Minh đương nhiên biết bức tranh này là do ai vẽ, nhưng ông ta nhận được lợi ích từ Phó Huyền, thế nên chỉ có thể có lỗi với Vệ Tây Ngạn. Ngành nghệ thuật không hề trong sạch chất phác như người ngoài tưởng tượng, điều này sớm muộn gì Vệ Tây Ngạn cũng phải biết.

“Đúng vậy, bọn tôi dùng phòng vẽ tranh chung với anh Phó Huyền, chính mắt nhìn anh ấy vẽ mà.” – Mấy sinh viên khác nhao nhao phụ hoạ, hiển nhiên cũng do Phó Huyền chuẩn bị sẵn từ trước.

Phó Huyền cầm lấy công văn thông báo, vờ vờ bả vai Chu Doãn Thịnh cười nói, – “Đàn em, nói chuyện phải có chứng cứ, nếu không anh có thể kiện em tội phỉ báng đấy.”

Chu Doãn Thịnh dường như bị lời uy hiếp của anh ta dọa sợ, sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt. Hắn bình tĩnh nhìn Đường Duy Minh, đợi đối phương xấu hổ nhìn ra chỗ khác thì lại quay ra nhìn mấy sinh viên làm chứng giả, cuối cùng bước từng bước rời khỏi.

Phó Huyền thở phào, biết cậu là một đứa trẻ mồ côi, chắc chắn không thể tạo ra cơn sóng gì nên thoải mái hô hào mời bạn bè đi ăn. Mọi người vui vẻ reo hò, ầm ĩ đi ra cổng trường.

Chu Doãn Thịnh đi đến một góc yên lặng, xoa xoa mắt, hắng giọng, sau đó mới bắt đầu gọi điện thoại.

Cuộc điện thoại mang theo giọng mũi dày đặc làm Ninh Tư Niên hoảng sợ, hắn nôn nóng truy vấn, – “Bảo bối làm sao vậy? Có phải là xảy ra chuyện gì hay không? Đừng sợ, có anh đây rồi. Nói cho anh biết em ở đâu, anh đến ngay lập tức.”

Chu Doãn Thịnh khản giọng nói, – “Em ở trường học, em khó chịu quá.”

Ninh Tư Niên vừa dõ dằn vừa xuống hầm lấy xe, đến khi cúp điện thoại đã ở trên đường.

Không phải Chu Doãn Thịnh không có khả năng xử lý Phó Huyền, nhưng hắn bây giờ là Vệ Tây Ngạn, trong thế giới của Vệ Tây Ngạn chỉ có hội họa, không có những thứ dơ bẩn này. Cho nên ngay từ đầu hắn đã định để Ninh Tư Niên giải quyết tất cả phiền toái cho hắn. Đây cũng là Ninh Tư Niên nợ Vệ Tây Ngạn, sớm hay muộn cũng có ngày phải trả. Còn việc tình cảm của Ninh Tư Niên thay đổi, điều đó hoàn toàn không nằm trong dự kiến.

Đáng thương thay Phó Huyền hoàn toàn không biết mình đã chọc phải một nhân vật đáng sợ đến thế nào.

21. Quyển 2 - Chương 10

Trông thấy thiếu niên trốn trong góc trộm khóc, Ninh Tư Niên tức giận đến muốn giết người. Hắn miễn cưỡng đè nén tâm tình nóng nảy, dõ dằn khuyên cậu nói ra tình hình thực tế, sau đó lập tức dẫn cậu đến phòng hiệu trưởng trách cứ.

Hiệu trưởng không dám sơ suất, vội vàng gọi điện thoại gọi tất cả đám người Phó Huyền và Đường Duy Minh đến.

Trông thấy mọi người thần thái ngạo mạn nối đuôi nhau đi vào, Chu Doãn Thịnh giả dờ sợ hãi rụt vào lòng Ninh Tư Niên, còn vụng trộm kéo lấy góc áo hắn. Hành động này càng chọc cho Ninh Tư Niên bực bực lửa giận, nhưng động tác thì vô cùng nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng vỗ vỗ, cúi đầu bảo cậu đừng sợ.

Đám người Đường Duy Minh đương nhiên biết gương mặt tuần tú chiếm cứ trang đầu tạp chí tài chính kinh tế nhiều năm này của Ninh Tư Niên. Thấy hành động giữa hai người thân mật, trong lòng lập tức dâng lên dự cảm không tốt.

Ninh Tư Niên cũng không quanh co lòng vòng, lấy di động ra nói, – “Bức tranh mang tên “Rạng rỡ” kia chính mắt tôi trông thấy Tây Ngạn vẽ từng nét hoàn thành, không biết vì sao lại đề tên Phó Huyền. Hôm nay tôi đến đây là để hỏi rõ chuyện này, để sau này tránh khỏi hiểu lầm không cần thiết, tôi có thể ghi âm cuộc hội thoại không?”

Không đồng ý khác gì chột dạ. Phó Huyền nghĩ mình với thầy giáo và các bạn học đã chuẩn bị sẵn lời nói, ghi âm thì ghi âm, chẳng có gì phải lo cả, vì thế gật đầu đồng ý.

Đường Duy Minh thấp thỏm hỏi, – “Xin hỏi Ninh tiên sinh, anh và Vệ Tây Ngạn có quan hệ gì?”

“Quan hệ giữa tôi và Tây Ngạn là gì liên quan gì đến ông?” – Ninh Tư Niên cười lạnh, quay về phía Phó Huyền hỏi, – “Cậu hoàn thành bức tranh này khi nào ở đâu? Người trong bức tranh là ai?”

“Tôi bắt đầu vẽ từ đầu tháng chín, cuối tháng mười hoàn thành. Tôi đều vẽ ở phòng vẽ tranh của trường, các đàn em cùng phòng vẽ với tôi đều có thể làm chứng. Người trong bức tranh này không có thực, tôi luôn

nghĩ nếu như sau này tôi có con, nó sẽ trông như thế nào, có thể di truyền thiên phú hội họa của tôi hay không. Vì tình yêu và khao khát đó, tôi đã vẽ từng nét từng nét khuôn mặt của đứa trẻ này lên vải vẽ...”

Bởi vì chột dạ, Phó Huyền thao thao bất tuyệt nói về cảm thụ của mình khi sáng tác. Mấy đàn em nhận được ích lợi từ anh ta liên tiếp gật đầu phụ họa, ngay cả Đường Duy Minh cũng làm chứng vài câu.

Chu Doãn Thịnh bắt đầu vẽ bức tranh này từ trung tuần tháng bảy, cuối tháng chín hoàn thành. Toàn bộ quá trình vẽ tranh đều được ghi nhớ trung thực trong máy theo dõi của Ninh Tư Niên, hướng chỉ hân còn vẽ Ninh Vọng Thư. Chỉ một tội danh xâm phạm quyền chân dung là đã có thể khiến cho Phó Huyền thua thảm hại.

Phó Huyền lúc này bởi vì chột dạ mà nói nhiều sai nhiều, còn đều bị Ninh Tư Niên ghi âm, sau này có muốn phản cung cũng không được. Đúng là tự mình đi vào đường cùng.

Ninh Tư Niên không hề chặn lời anh ta, chờ anh ta nói xong thì hỏi Đường Duy Minh mấy vấn đề. Góp nhặt đầy đủ chứng cứ phạm tội xong lập tức dặt tay thiếu niên, gật đầu với hiệu trưởng, – “Hiệu trưởng Lý, tôi xin phép đi trước, chuyện này tôi sẽ phái luật sư của tôi đến xử lý. Hy vọng nhà trường sau này không xuất hiện những tình huống tương tự như vậy nữa.”

“Đương nhiên đương nhiên, Ninh tiên sinh đi thông thả.” – Hiệu trưởng kính cẩn lễ phép tiễn hai người ra cửa. Sau đó quay trở lại nhìn chằm chằm Phó Huyền một hồi, cuối cùng lắc đầu nói, – “Mau về bảo cha mẹ cậu tìm một luật sư tốt nhất cho cậu đi, nếu may mắn có khi sẽ được hoà giải dưới toà.”

“Hiệu trưởng, vì sao em phải hoà giải dưới toà? Bức tranh kia là do em tự tay vẽ, rất nhiều người có thể làm chứng cho em!” – Phó Huyền vẫn không chịu nhả ra.

“Tự tay cậu vẽ? Cậu có thể vẽ con trai Ninh tiên sinh từ tít tận mấy nghìn dặm? Lại còn vừa vẽ vừa tưởng tượng tượng ra đứa con tương lai của mình... Đến tôi còn phải đổ mặt giùm cậu.”

Hiệu trưởng vừa dứt lời, Đường Duy Minh vẫn luôn có dự cảm không tốt lập tức thấy trước mắt đen sì. Vài học sinh làm chứng giả bắt đầu toát mồ hôi hột, Phó Huyền hoảng sợ kêu, – “Sao lại như vậy? Rõ ràng Vệ Tây Ngạn nói với em đứa trẻ kia chỉ là hư cấu!”

Hiệu trưởng thâm nghĩ một câu quả thế, không chút khách khí đuổi bọn họ ra khỏi văn phòng. Tất cả mọi người ở đây hôm nay e rằng đều sẽ lụn bại, không còn tiền đồ gì đáng nói nữa.

Sau khi về nhà Phó Huyền không thể không thông báo việc này cho cha mẹ, nhưng một chút địa vị của cha mẹ anh ta hoàn toàn không thể so sánh với tập đoàn nhà họ Ninh. Tuy rằng để bảo vệ Ninh Vọng Thư, phiên toà thẩm vấn không được công khai. Truyền thông cũng không đưa tin khắp nơi, nhưng người nhà họ Phó bị mất thanh danh trong ngành nghệ thuật, thanh toán một khoản tiền bồi thường lớn xong thì ra nước ngoài né tránh, từ đó về sau biến mất không để lại dấu vết.

Đường Duy Minh và vài sinh viên giúp nhà họ Phó làm giả chứng cứ cũng đồng thời rời khỏi giới hội họa, cả đời thất bại.

Trên đường về nhà, Chu Doãn Thịnh lấp bắp nói, – “Anh ta có nhiều nhân chứng như vậy, còn chúng ta chỉ có cực cứng, liệu có thua kiện không anh?”

“Làm sao thua được? Chúng ta có đầy đủ chứng cứ.” – Ninh Tư Niên vuốt ve mái tóc mềm mại của thiếu niên.

“Chứng cứ gì?” – Chu Doãn Thịnh chớp chớp đôi mắt to vô tội.

Lưng Ninh Tư Niên rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, cười nói, – “Đừng lo lắng, anh nói có chứng cứ là có chứng cứ. Mấy chuyện lên toà thẩm vấn em cũng không cần lo, anh sẽ giải quyết. Em còn có tác phẩm nào khác không? Nếu có thì đưa anh, anh trực tiếp gửi đi tham gia cuộc thi hộ em.”

Chu Doãn Thịnh thường thức đáng vẽ đứng ngồi không yên của hân đủ rồi mới gật đầu nói, – “Em còn một tác phẩm có tiêu chuẩn tương đương với “Rạng rỡ”, anh gửi giúp em đi. Đúng rồi, có thể đừng công khai phiên toà được không? Em sợ cuộc sống của cực cứng sẽ bị ảnh hưởng.”

Truyền thông nhất định sẽ đào bới câu chuyện đằng sau tác phẩm, Ninh Vọng Thư sẽ không tránh khỏi phải đi vào tầm mắt công chúng. Nó còn nhỏ, bị chú ý như vậy cũng không phải chuyện tốt. Mặc dù Chu Doãn Thịnh có thực lực tuyệt đối để bảo vệ nó cẩn thận, nhưng hắn vẫn cảm thấy áy náy vì đã lợi dụng chân dung của nó.

Ninh Tư Niên không biết nội tình, thấy cậu yêu thương con trai như con ruột mình, trong lòng vô cùng ấm áp, kéo cậu lại nhẹ nhàng hôn một cái.

Hai người nhìn nhau cười, dịu dàng thăm thăm.

Về nhà, Chu Doãn Thịnh mang Ninh Vọng Thư ra hồ vẽ ký họa, còn Ninh Tư Niên đi gọi điện thoại cho luật sư riêng. Vụ kiện dân sự như này đối với văn phòng luật sư danh giá nhất quả thực là một bữa ăn sáng, đối phương cam đoan đi cam đoan lại rằng sẽ khiến cho bị cáo phải trả cái giá đắt nhất.

Dập điện thoại, Ninh Tư Niên châm một điếu xì gà, đứng cạnh cửa sổ nhìn chăm chú một lớn một nhỏ đang vẽ tranh cách đó không xa. Đúng lúc này, Triệu Tín Phương một mình đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một tấm thẻ tín dụng, – “Tư Niên, sao thẻ tín dụng của em đều bị đóng băng hết rồi?”

Ninh Tư Niên quay đầu, giọng nói vô cùng dịu dàng, – “Tín Phương, em lại đây xem cái này này.”

Triệu Tín Phương đi đến, khom người nhìn về phía màn hình máy tính. Ninh Tư Niên nhấn nút play, tiếng rên rỉ ư ư a a thoáng chốc tràn ngập căn phòng. Hai cơ thể trần trụi giao hợp với nhau bằng đủ những tư thế có độ khó cao, cảnh tượng vô cùng dâm loạn.

Mặt Triệu Tín Phương trắng bệch, ả lão đảo mấy bước, nói năng lộn xộn, – “Tư Niên, em không cố ý. Không, em bị ép buộc, Tư Niên, cầu xin anh đừng...”

Tư Niên không để ý đến ả, cầm lấy di động gọi điện thoại.

Khoảng mười phút sau, vài cảnh sát gõ cửa đi vào, bắt Triệu Tín Phương với tội danh lừa gạt, ăn trộm, xâm phạm bí mật kinh doanh. Bởi vì khoản tiền liên quan đến vụ án quá lớn, Triệu Tín Phương bị phán xử mức phạt nặng nhất, hơn nữa nhất định phải bồi thường tập đoàn nhà họ Ninh khoản tiền lên đến con số thiên văn. Đồng thời quan tòa còn tuyên bố loại bỏ quan hệ hôn nhân giữa hai người.

Mà Tiền Vũ đã tự sát vì sợ tội từ một tháng trước.

Ba năm sau, bác sĩ Tần Ly về hưu. Ninh Tư Niên quyết định lại tìm một bảo mẫu chăm sóc người yêu và con trai. Hết cách, hai người đều cưỡng hội họa, vừa vào phòng vẽ tranh là quên hết mọi thứ, không có ai ở bên nhắc nhở e rằng sẽ tự làm mình chết đói.

Đây cũng là nguyên nhân Ninh Tư Niên dù thế nào cũng không muốn tháo dỡ camera trong nhà.

Hôm nay, thiếu nữ xinh đẹp được mời đến làm việc nhấn vang chuông cửa nhà họ Ninh.

“A, cậu, cậu là Vệ Tây Ngạn? Vệ Tây Ngạn của “Lối về”? – Thiếu nữ chỉ vào khuôn mặt tuần mỹ của thanh niên hô to.

“Lối về” là tác phẩm tham dự cuộc thi tranh sơn dầu ba năm trước của Chu Doãn Thịnh, là quà tặng dành cho Vệ Tây Ngạn. Tranh vẽ một thiếu niên nằm sấp trên đầu gối một người phụ nữ với dáng vẻ mỗi một vô cùng. Người phụ nữ nọ một tay nhẹ nhàng luồn qua mái tóc cậu, một tay áp lên má cậu. Xung quanh hai người hoa nguyệt quý nở rộ, gió nhẹ quanh quẩn, cảnh tượng ấm áp rạng rỡ. Nhưng đằng sau thiếu niên lại trải một con đường giăng đầy bụi gai không nhìn thấy cuối.

Đôi chân thiếu niên khoanh lại, lòng bàn chân loang lổ vết máu. Không khó để tưởng tượng cậu ta đã trải qua bốn ba gian khổ như thế nào mới đi đến được bên cạnh người phụ nữ kia. Đây là một tác phẩm hội họa theo chủ nghĩa siêu thực, lại vừa có nét rực rỡ của phong cách cổ điển, dùng gam màu ấm áp kể lại một câu chuyện buồn. Thiếu niên lẳng lẳng nằm sấp ở đó, khuôn mặt thanh thần mỹ lệ là thế, cho nên tất cả người đi ngang qua đều bị cậu hấp dẫn, muốn đi dò hơi thở của cậu, để xem cậu có còn sống hay không.

Cậu ấy non nớt thế, không nên phải chịu đựng tất cả. Tất cả mọi người đều muốn trở thành đôi tay ôm lấy cậu.

Khi tác phẩm được trưng bày, bởi vì có quá nhiều người dò hơi thở, để phòng ngừa bức tranh bị hư hại, phía tổ chức không thể không treo một tấm biển bên cạnh, trên đó ghi—— Cậu ấy còn sống!

Tài nghệ cao siêu và tình cảm chân thành tha thiết của hoạ sĩ đã tạo nên sinh mệnh và linh hồn cho bức tranh này. Cũng khiến cho bức tranh này giành được giải thưởng cao nhất của cuộc thi tranh sơn dầu năm đó.

Vệ Tây Ngạn nhờ đó mà thành danh, nhưng Ninh Tư Niên lại gặp ác mộng mấy tháng liên tiếp. Tuy rằng phía tổ chức nói “Cậu ta còn sống”, nhưng Ninh Tư Niên biết, người phụ nữ ôm thiếu niên thật ra là mẹ Tây Ngạn. Em ấy khát vọng được ngả vào vòng tay mẹ như ngả vào vòng tay Thần Chết. Bức tranh này ẩn chứa chết chóc.

Ninh Tư Niên bị doạ sợ, từ đó về sau càng kiểm soát đối phương chặt chẽ. Nếu như cậu biến mất khỏi tầm mắt quá ba phút, nhất định sẽ toát mồ hôi lạnh kín trán, đứng ngồi không yên.

Triệu Quân thường bị sai đi tìm người cũng vì vậy mà luôn thảm than bệnh của ông chủ chẳng nhẹ chút nào.

Lúc này Ninh Tư Niên đang xanh mặt nhìn chằm chằm một nam một nữ đang nói chuyện hoà hợp với nhau trên màn hình, di động trong tay bị hấn bóp vang rảng rắc.

“Chị biết làm bánh quy không? Cháu trai tôi thích ăn.” – Chu Doãn Thịnh nói với nữ chính. Đúng vậy, đây chính là nữ chính khoan thai đến muộn.

“Tôi biết làm, có cần tôi làm vài cái cho cậu và bé nếm thử ngay bây giờ không ạ?” – Hai má thiếu nữ đỏ ửng, ánh mắt sáng ngời. Vì bức “Lối về”, cô đã mê Vệ Tây Ngạn từ ba năm trước, không ngờ cậu ấy chính là ông chủ tương lai của mình.

“Được, trong phòng bếp có đầy đủ mọi thứ, nếu chị cần thì cứ dùng nhé.” – Chu Doãn Thịnh chỉ chỉ tủ.

Thiếu nữ vội vàng gạt đầu không ngừng, đang định mặc tạp dề thì thấy Triệu Quân bước nhanh vào cửa, trầm giọng nói, – “Vệ tiên sinh, ông chủ vừa gọi điện thoại nói là đã tìm được bảo mẫu, bảo cậu không cần lo lắng. Cậu cứ tiếp tục vẽ tranh đi ạ, tôi đưa quý cô này ra ngoài.” – Dứt lời lập tức kéo thiếu nữ ra khỏi nhà họ Ninh.

Không lâu sau, biệt thự nhà họ Ninh quả nhiên có một bảo mẫu mới, sáu mươi lăm tuổi, gương mặt giống như vỏ quýt sấy khô.

Chu Doãn Thịnh quan sát người nọ từ trên xuống dưới, trong lòng thầm mắng cái đồ biến thái, khoẻ môi lại nhanh chóng cong lên.

22. Quyển 3 - Chương 1

Nam chính và nữ chính chưa nói với nhau câu nào, chứ đừng nói đến yêu nhau, thế giới thứ hai đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Chủ Thần. Sau khi trở lại không gian ngân hà, Chu Doãn Thịnh phát hiện sức mạnh linh hồn của mình trở nên mạnh hơn so với trước kia. Hắn thoáng nhận ra—— Chỉ cần làm rối loạn một không gian, năng lượng cất chứa trong không gian này sẽ bị mình hấp thu.

Cách thức kết nối sinh mệnh này giống y hệt Chủ Thần. Có lẽ một ngày nào đó, khi sức mạnh của hắn vượt qua Chủ Thần, hắn sẽ có thể thoát khỏi trói buộc trở về hiện thực.

Suy đoán này cũng không khiến Chu Doãn Thịnh cảm thấy hưng phấn. Thực ra hắn rất hưởng thụ từng khoảnh khắc đối chọi với Chủ Thần.

Bởi vì năng lượng hấp thu quá khổng lồ, hắn bị rơi vào trạng thái ngủ đông. Đến khi hắn tỉnh lại, không gian ngân hà đã có thêm hai vì sao mới.

Chu Doãn Thịnh đứng lặng giữa các vì sao rất lâu, sau đó mới ấn nút truyền tải. Khi mở mắt ra đã thấy mình ngồi trong một gian phòng đơn sơ, xung quanh không có ai. Trước mặt đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn trải một tờ giấy trắng tinh, một chiếc bút và một nghiên mực.

Thế này là đến cổ đại? Kéo kéo bộ áo gấm lông lầy trên người, sau đó hấn chạm vào trí não trên cổ tay. Bản tóm tắt liên quan đến thế giới này và tư liệu chi tiết về nguyên chủ xuất hiện trên màn hình.

Nơi này là trường thi nước Đại Chu. Trước mắt chính là kỳ thi mùa xuân ba năm một lần. Mà nguyên chủ đã vượt qua tất cả các kỳ thi phủ, thi huyện, thi viện, thi hương... một cách thuận lợi. Vào vòng thi hội, chỉ đợi đỗ cống sĩ là có thể tham gia kỳ thi đình cuối cùng.

Nguyên chủ tên là Thẩm Ý Bân, là con trai cả của Lại bộ thượng thư Thẩm Huy. Xưa nay cậu ta hết ăn lại nằm, học thức tầm thường. Lần này có thể vượt mọi chông gai tiến thẳng vào thi hội, thật ra là nhờ phúc của nữ chính ở thế giới này.

Nữ chính tên là Tạ Ngọc Nhu, chính là trác phi của Thất hoàng tử Chu Kinh. Trước kia chết trong lãnh cung, hiện giờ đã được sống lại một lần nữa, còn được nhận một không gian y dược và một dòng suối linh có thể chữa bách bệnh, chăm sóc dung nhan.

Chị ruột của Thẩm Ý Bân, Thẩm Xảo Đan cũng là trác phi của Thất hoàng tử. Kiếp trước chính là oan gia đối đầu với Tạ Ngọc Nhu. Bởi vì sinh hạ con trai đầu lòng mà vượt qua Tạ Ngọc Nhu trở thành chính phi. Sau khi Thất hoàng tử lên ngôi, con trai của thị được lập làm Thái tử, thị trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Không biết cách đối nhân xử thế, Tạ Ngọc Nhu cứ bị giáng dần giáng dần, cuối cùng chết bệnh trong lãnh cung. Trước khi chết mới biết mình nhiều năm không thể mang thai chính là kiệt tác của Thẩm Xảo Đan.

Về tình về lý, sau khi Tạ Ngọc Nhu sống lại đáng lẽ ra phải không đội trời chung với nhà họ Thẩm chứ, sao lại âm thầm giúp Thẩm Ý Bân? Đương nhiên, tất cả những điều này đều là một âm mưu.

Tạ Ngọc Nhu biết trước chuyện sau này, thế nên đã sai người vụng trộm tiết lộ đề thi cho Thẩm Ý Bân, giúp cậu ta từ kỳ thi phủ đến kỳ thi hội. Mà kỳ thi hội năm này sẽ bùng ra một vụ án gian lận đặc biệt lớn, ngự bút đề thi của Hoàng đế bị thái giám chép lại bán ra ngoài cung. Môn khách của Thái tử thầm cảm thấy đây tuyệt đối là một cơ hội tốt để kiếm tiền, nên đã cùng cấu kết thu nhận hối lộ khắp nơi.

Các thí sinh nhận được đề thi từ trước. Vì muốn chắc chắn có thể đỗ đạt, bọn họ đương nhiên sẽ bỏ ra một số tiền lớn thuê người tài hoa làm bài hộ mình, sau đó học thuộc lòng, đến khi vào trường thi chỉ cần trực tiếp chép ra. Cho nên kỳ thi hội năm này xuất hiện rất nhiều văn thơ lai láng, khiến Thiên Thần đế vô cùng hài lòng. Nhưng khổ nỗi người tài hoa đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy người, anh xin một bài tôi xin một bài, không tránh khỏi sẽ xuất hiện những bài văn trùng nhau.

Giờ ra được bảy tám bài thi liên tiếp giống nhau như đúc, tâm trạng hài lòng của Thiên Thần đế biến thành nổi giận. Ông ra lệnh cho Lại bộ thượng thư hợp tác với Đại lý tự (*) cùng nhau điều tra việc này.

(*) Cơ quan cao nhất của bộ Hình trong triều đình thời phong kiến

Đến đây, tất cả thí sinh mua đề thi đều bị phế công danh đuổi về quê. Trong kinh thành cũng có không ít con nhà quyền quý tham dự, cha ông đều bị Thiên Thần đế cách chức vĩnh viễn, gia tộc suy sụp. Thái tử cũng vì vậy mà bắt đầu dần dần mất lòng vua, tạo cơ hội cho Thất hoàng tử tranh giành tề lên.

Kiếp trước, Thẩm Ý Bân thậm chí còn không vượt qua được kỳ thi đầu tiên, đương nhiên sẽ không có duyên thi hội. Mà cha cậu ta – Thẩm Huy thì dựa vào công điều tra vụ án trở thành vị quan được Thiên Thần đế trọng dụng, cuối cùng được nhập các bái tướng (*) quyền khuynh triều dã (**). Nếu không phải vì sự ủng hộ của Thẩm Huy, Thất hoàng tử cũng sẽ không phong Thẩm Xảo Đan làm chính phi.

(*) được vào Nội các, phong chức tể tướng

(**) có quyền lực lớn có thể làm lay chuyển triều đình

Kiếp này, Tạ Ngọc Nhu âm thầm trợ giúp Thẩm Ý Bân vượt qua thi huyện, thi phủ, thi viện, thi hương là bởi vì muốn cậu ta tham gia thi hội năm nay. Sau đó bị tước công danh, đồng thời phá hủy con đường làm quan của Thẩm Huy.

Không có nhà họ Thẩm làm chỗ dựa, Thẩm Xảo Đan không là gì cả.

Chu Doãn Thịnh đến không sớm cũng không muộn, mà lại đến đúng lúc Thẩm Ý Bân đã mua đề thi học thuộc lòng đáp án, đang chuẩn bị làm bài. Hiện giờ chỉ có hai con đường có thể chọn, một là bỏ thi, rời khỏi trường thi từ sớm. Nhưng ở chỗ môn khách của Thái tử có một quyển sổ ghi lại tên của tất cả các thí sinh từng mua đề thi. Dù hẳn nộp một tờ giấy trắng, sau này khi quyển sổ bị bại lộ, hẳn vẫn bị liên lụy.

Hai là bỏ bài văn đã học thuộc trước đó, viết một bài văn kinh thiên động địa.

Thiên Thần đế cầu hiền như khát nước, từng lấy ngàn vàng mua xương ngựa (1), vạn vàng chiêu mộ hiền tài. Nếu như là người uyên bác thực sự, ông nhất định sẽ khoan hồng. Vậy thì phải một bài văn hay đến thế nào mới có thể làm ông rung động, nhờ đó mà thoát nạn?

Chu Doãn Thịnh vừa suy nghĩ vừa đọc đề thi. Đề thi lần này rất đơn giản, chỉ có ba chữ – Tô, Dung, Diệu. Quả nhiên là phong cách ra đề rất đơn giản, thiết thực mà sắc bén của Thiên Thần đế.

“Tô, Dung, Diệu” là chế độ tô thuế mà Đại Chu hiện đang thi hành. Cơ sở của nó là chế độ ruộng đất. Nhưng vấn đề là về sau càng ngày càng nhiều đất đai bị sáp nhập. Phần lớn nông dân bị mất ruộng đất, phần nhỏ còn lại thì trở thành địa chủ, tá điền. Cân bằng trong chế độ ruộng đất dần dần sụp đổ. Trụ cột sụp đổ, chế độ “Tô, Dung, Diệu” cũng tràn ngập nguy cơ.

Nó chẳng những gia tăng gánh nặng sinh hoạt cho dân chúng, dẫn đến dân chúng lầm than. Mà tiền thuế cũng không đủ chi phí cho việc vận chuyển bộ máy chính quyền. Hiện giờ Thiên Thần đế đang vô cùng phiền não vì nhu cầu cải cách chế độ tô thuế.

Chu Doãn Thịnh tinh thông đủ cả cầm kỳ thi họa. Hơn nữa với chức năng tìm kiếm tuyệt đỉnh của trí não, quả thực là đủ để hạ bút thành văn. Hắn nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra bắt đầu múa bút, ngòi bút đi đến đâu rồng bay đến đó. Lối chữ Khải đầy khí thế, nét chữ cứng cáp, khiến người ta phải khen một tiếng tuyệt vời. Nhưng càng làm người khác thán phục chính là nội dung bài văn. Chẳng những trình bày những tệ đoan của “Tô, Dung, Diệu”, mà còn đưa ra hai chế độ thuế tiên tiến hơn hẳn.

Hai chế độ thuế đã thay đổi “Tô, Dung, Diệu” bằng phương pháp quân điền và lộc điền. Thực hiện tiêu chuẩn thu thuế dựa theo tài sản, xác định nguyên tắc “Chỉ tính theo tài sản, không tính theo đầu người”. Chẳng những gia tăng thu nhập tài chính quốc gia, mà còn giảm bớt gánh nặng của nhân dân. Nó sẽ là trụ cột của cuộc cải cách chế độ thuế sau này, là tiến bộ quan trọng trong lịch sử.

Bài văn mà Thẩm Ý Bân học thuộc từ trước cũng rất đặc sắc. Nhưng cũng chỉ trình bày một ít về tệ đoan của “Tô, Dung, Diệu”, không dám đi sâu, chứ nói gì đến việc đưa ra biện pháp giải quyết thiết thực hiệu quả.

Mặc dù vậy, Thiên Thần đế cuối cùng vẫn bỏ rất nhiều công sức tìm ra người làm văn, đặc biệt cho hắn tham gia thi đình phong làm trạng nguyên. Người này sau này được Thất hoàng tử lôi kéo về phe mình, hắn và Thẩm Huy trở thành phụ tá đắc lực của Thất hoàng tử.

Nhưng một bài văn khiến Thiên Thần đế vỗ bàn khen ngợi như vậy hiển nhiên không là gì so với bài văn lúc này của Chu Doãn Thịnh.

Buông bút lông, Chu Doãn Thịnh đọc lướt lại một lần, sau đó nhắm mắt ngẫm lại cuộc đời của Thẩm Ý Bân. Thẩm Ý Bân cuối cùng bị xoá bỏ công danh, vĩnh viễn không được tham gia khoa cử. Cha cậu ta – Thẩm Huy cũng bởi vậy mà bị cách chức, con đường làm quan rộng lớn bị huỷ hoại chỉ trong phút chốc. Gia tộc họ Thẩm nhanh chóng suy tàn, Thẩm Xảo Đan bị chèn ép mọi bề ở phủ hoàng tử, uất ức mà chết.

Đối lập với nhà họ Thẩm, Tạ Ngọc Nhu thì thăng tiến từng bước cho đến khi trở thành thái hậu. Em trai ruột của ả được ả nhắc nhở mà giả bệnh tránh kỳ thi hội lần này, giành được vị trí đầu bảng trong kỳ thi hội tiếp theo, cuối cùng trở thành trọng thần trong triều đình.

Thẩm Ý Bân xưa nay thích chơi đùa, ham hưởng thụ. Lý tưởng lớn nhất cũng chỉ là đỗ tiến sĩ để cha không phân biệt đối xử mà thôi, đâu ngờ trúng thi có trúng, lại liên lụy đến cả gia tộc.

Hiện giờ Chu Doãn Thịnh chẳng những phải giúp cậu ta né tránh nguy cơ lần này, e rằng còn phải ngăn cơn sóng dữ, để cho nhà họ Thẩm trở nên huy hoàng.

Như vậy rốt cuộc nên làm như thế nào? Giúp đỡ Thất hoàng tử tranh đoạt ngai vàng?

Chu Doãn Thịnh khẽ lắc đầu, phủ định ý tưởng này. Hiện giờ Tạ Ngọc Nhu dựa vào không gian và dòng suối diệp kỳ đã được Thất hoàng tử sủng ái. Mà Thẩm Xảo Đan bị ả hãm hại phạm sai lầm liên tục, bị Thất hoàng tử chán ghét, còn bị hạ thuốc triệt sản. E là muốn nâng cũng không nâng dậy được. So với giúp đỡ Thất hoàng tử lên ngôi, chi bằng giúp đỡ những hoàng tử khác.

Thiên Thần để có mười hai người con trai, nhưng Thái tử – con trai cả là được yêu thương nhất. Có lẽ do được tặng bốc quá nhiều, cách hành xử mấy năm nay của Thái tử càng ngày càng không kiêng dè gì. Vụ án gian lận lần này chính là bước khởi đầu dẫn đến việc Thiên Thần để dần dần mất kiên nhẫn với hắn.

Nếu như Thái tử có thể giữ vững tâm trí, không hề khó để lấy lại được lòng vua. Những hoàng tử còn lại làm gì có cơ hội trèo lên? Không biết vị Thái tử này có còn cứu chữa được không? Sau khi ra ngoài phải xem xét một chút trước đã, nếu không được thì tìm vị khác.

Nghĩ như vậy, Chu Doãn Thịnh thiếp đi từ lúc nào, khiến cho quan viên tuần tra âm thầm lắc đầu.

Sau kỳ thi hội, quan chủ khảo phải chấm bài thi suốt ngày suốt đêm. Bởi vì đề thi lần này liên quan đến tô thuế, Thiên Thần để muốn vừa khảo sát sĩ tử vừa có ý muốn tiếp thu ý kiến quần chúng, cho nên tự mình đến trường thi xem xét.

Quan chủ khảo lấy một bài thi ra, khom người nói – “Thỉnh Hoàng Thượng xem, bài này có lẽ sẽ đứng thứ nhất!”

“Chỗ này của vi thần cũng có một bài thi rất tuyệt vời.” – Một quan chủ khảo khác cũng dâng một tờ lên.

Thiên Thần để cầm lấy cả hai bài, chỉ đọc liếc qua đã tán thưởng không ngớt.

Vài vị giám khảo khác tiếp tục chấm bài trong lúc hắn đọc. Không ngờ bỗng nhiên một người trong đó chạm đổ nghiên mực, trên mặt hiện lên vẽ kinh hãi.

“Có chuyện gì?” – Thiên Thần để bình tĩnh nhìn sang.

“Khởi bẩm hoàng thượng, chỗ này của vi thần lại... lại có một bài thi giống hệt bài vừa rồi.” – Sắc mặt quan chủ khảo trắng bệch, trong lòng biết tình huống này có nghĩa là có người được tiết lộ đề thi đi tìm người làm hộ, mà còn trong phạm vi lớn.

Ánh mắt Thiên Thần để tối sầm lại, nhận lấy bài thi vội vàng xem một lượt, giọng nói sắc lạnh chưa từng có – “Tìm! Tìm tất cả những bài thi giống nhau ra cho trẫm!”

Mấy vị quan chủ khảo không dám chậm trễ, vội đầu vào tìm kiếm bài thi. Chẳng bao lâu sau đã chọn ra được tám, chín bài thi tương tự. Nhưng lại có một người ngây người đọc một bài thi, mãi mà vẫn không bỏ xuống, đầu ngón tay hơi hơi phát run.

Thiên Thần để thấy thế bước đến, bộ mặt âm u như chuẩn bị mưa to gió lớn đến nơi. Vừa đọc hai dòng đã lập tức trợn mắt há hốc mồm, ngay sau đó ánh mắt toát ra cảm xúc vui mừng, cuối cùng vỗ bàn cười ha ha – “Tốt tốt tốt! Không ngờ Đại Chu ta lại có nhân tài tuyệt thế như vậy, mà còn để trẫm gặp được! Đây đúng là vận may của trẫm!”

Bởi vì quá mức vui mừng, Thiên Thần để không để ý quy củ, trực tiếp mở phách ra tìm tên—— Thẩm Ý Bân? Thẩm Ý Bân là ai, hình như nghe quen quen.

“Bẩm hoàng thượng, Thẩm Ý Bân chính là con trai cả của Thẩm Huy đại nhân.”

Vị này là kẻ bắt tài vô dụng có tiếng trong kinh thành. Nếu như cậu ta có thể làm được một bài văn hay như vậy, những học sinh còn lại nên treo cổ tập thể ngay lập tức. Nhất định cũng là nhờ người khác viết hộ.

Suy nghĩ của Thiên Thần để giống những giám khảo khác, sắc mặt lập tức xanh mét, trẫm giọng nói – “Bắt Thẩm Ý Bân lại, phải thẩm vấn bằng được người làm thay.”

(1) Mua xương ngựa để cầu hiền tài:

Chuyện kể lại rằng, vào năm 318 trước Công nguyên, nước Yên xảy ra nội loạn. Lợi dụng thời cơ đó, nước Tề tiến đánh và giết chết vua Vương Khoái nước Yên. Ít lâu sau, Yên Chiêu Vương lên ngôi. Để thu hồi những đất đai bị mất, Yên Chiêu Vương đã thân chinh đến nhà riêng của Quách Hòe (một hiền giả của nước Yên) để hỏi về kế sách thực hiện ý muốn của mình.

Nghe Yên Vương hỏi xong, Quách Hòe thưa: Nhà vua nào xây dựng được nghiệp đế là do đã coi người hiền là thầy giáo của mình, nhà vua nào xây dựng được nghiệp vương là do đã coi người hiền là bạn của mình, nhà vua nào hoàn thành được nghiệp bá là do đã coi người hiền là đại thần, còn vị nào không giữ được đất nước là do đã coi người hiền như kẻ nô dịch của mình. Nếu bệ hạ thực sự muốn nghe lời chỉ bảo của người hiền, cung kính lễ phép coi họ là thầy thì mọi người hiền trong thiên hạ sẽ quy tụ về nước Yên cả.

Nghe vậy, Yên Chiêu Vương nói: Trẫm thực lòng muốn học tập tất cả mọi người hiền, chỉ có điều là không biết trước hết nên gặp gỡ ai là thích hợp nhất?

Quách Hòe không trực tiếp trả lời câu hỏi của nhà vua mà ông kể cho nhà vua nghe câu chuyện sau: Đời xưa, có một vị quốc vương đã bỏ ra một ngàn lạng vàng để tìm mua một con thiên lý mã. Nhưng đã 3 năm trôi qua mà vẫn chưa mua được. Có một vị đại thần tâu xin chịu vất vả vì bệ hạ một chuyến. Sau 3 tháng, vị đại thần kia đã tìm được một con thiên lý mã, nhưng khi đến nơi thì nó đã chết. Mặc dù vậy, vị đại thần kia vẫn bỏ ra năm trăm lạng vàng để mua về bộ xương con ngựa đó.

Khi vị đại thần kia vừa về tới triều thì bị quốc vương giận dữ quát mắng: Ai cho phép nhà ngươi dùng số vàng lớn như vậy của trẫm để mua về một bộ xương ngựa?

Vị đại thần nọ liền tâu: Một con thiên lý mã đã chết mà đã mua tới năm trăm lạng vàng, huống hồ một con thiên lý mã đang sống thì sẽ mua nhiều tới bao nhiêu? Người trong thiên hạ tất nhiên ai nấy đều cho rằng bệ hạ thực sự muốn mua thiên lý mã và nhất định họ sẽ đem thiên lý mã tới cửa triều đình.

Quả nhiên chưa đầy một năm, nhà vua đã mua được 3 con thiên lý mã vừa ý.

Kể xong câu chuyện, Quách Hòe ngừng một lúc rồi thưa: Ngày nay, nếu quả thật bệ hạ muốn cầu tìm người hiền tài làm thầy dạy, thì hãy xin bắt đầu từ thảo dân. Ngay đến cả Quách Hòe tôi, sức hèn tài mọn mà còn được nhà vua trọng dụng thì những người có tài hơn thảo dân sẽ nghĩ sao? Nhất định họ sẽ từ nơi xa ngàn dặm vội vàng tìm đến đây thôi.

Yên Chiêu Vương thấy có lý, liền xây cho Quách Hòe một ngôi nhà và thật sự coi ông là thầy dạy. Câu chuyện này lan truyền ra các nơi, và rất nhiều người hiền tài từ khắp các nước xung quanh kéo tới gặp Yên Chiêu Vương. Yên Chiêu Vương thực sự dựa vào họ, cuối cùng ông đã đánh bại nước Tề và thu hồi được những đất đai bị mất.

23. Quyển 3 - Chương 2

Thẩm Ý Bân là con dòng chính duy nhất của nhà họ Thẩm, cho nên rất được nuông chiều, điều kiện ăn, mặc, ở đều là tốt nhất. Sau khi trở lại nhà họ Thẩm, Chu Doãn Thịnh đúng là được sống vài ngày nhàn nhã sung sướng. Ai dè ngày hôm nay vừa mới rời giường, hần đã lập tức bị cấm vệ quân nhốt vào thiên lao.

Cha Thẩm là cận thần của Thiên Tử, đương nhiên có cơ hội tiếp xúc với đề thi. Thiên Thần đề nghị nhờ cha Thẩm cũng tham dự vào án gian lận, ra lệnh cho cấm vệ quân cũng giam giữ ông cùng với con trai.

Hai cha con lúc này đang ngồi trong nhà lao hôi thối tận trời, quần áo xanh đen mặt vàng như nến, trông vô cùng tiều tụy.

“Rốt cuộc đến khi nào mẹ mới đưa cơm cho chúng ta? Lâu lắm rồi con không được ăn một bữa vịt bát bảo (1), thèm chết đi được.” – Chu Doãn Thịnh ngậm một cọng rơm trong miệng, xoa xoa cái mông bị đánh roi.

May mà hắn có thói quen vừa đến thế giới mới là tăng cường thể chất ngay lập tức, nếu không lúc này đã bị đánh cho nội thương rồi.

Cha Thắm còn chưa bị cách chức, là mệnh quan triều đình, số roi bị đánh không nhiều bằng hắn. Nhưng sự giầy vò trong nội tâm còn khổ sở hơn bị đánh phạt gấp trăm lần. Ông véo tai con trai, giận giữ mắng – “Cái thằng trời đánh này, lúc nào rồi mà còn nghĩ đến ăn. Mày mau mau khai người làm bài thi hộ mày ra đi, đỡ phải chịu khổ thêm nữa!”

“Đó là do con tự viết, cha bảo con khai như thế nào?” – Chu Doãn Thịnh che tai, vẻ mặt uất ức.

Cha Thắm thấy hắn đến tình cảnh này rồi mà vẫn còn chết không chịu hối cải, không khỏi tức đến khó thở, vung nắm tay lên tấn cho hắn một trận.

Cùng lúc đó, mẹ Thắm đang đến thăm con gái, hiện đang là trắc phi của Thất hoàng tử.

“Mẹ, mẹ trở về đi, con bây giờ ốm còn không mang nổi mình ốm, làm gì còn sức đi cứu cha và em trai. Con đã sai người đi xin vài lần, nhưng Thất hoàng tử không chịu gặp con. Chắc y đoán con đã làm chuyện gì, còn bảo mẫu phi triệu con vào cung răn dạy một trận. Hiện giờ con đã bị cấm túc, không biết năm nào tháng nào mới được tự do.” – Thắm Xảo Đan vừa nói vừa rơi lệ, trên mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

Mẹ Thắm giật mình, lặng yên một lát mới than thở nói – “Vậy là Thất hoàng tử định khoanh tay đứng nhìn? Cũng đúng, cả đời này đều chẳng trông cậy em trai con có thể vượt trội. Con đường làm quan của cha con cũng bị huỷ hoại. Nhà họ Thắm chúng ta đương nhiên cũng không còn tác dụng với y. Con à, con không có con, lại còn thất sủng, sau này biết làm thế nào đây? Sớm biết vậy, trước kia nên gả con vào một gia đình bình thường, sống một cuộc sống bình an.”

Hai mẹ con bị thương mà ôm mặt khóc.

Ở Tây Khoa viện, Tạ Ngọc Nhu cho người nghe ngóng hai mẹ con nói gì. Nghe xong rồi đuổi thị nữ báo tin đi, cười lạnh nói – “Gia tộc họ Thắm sụp đổ, Thắm Xảo Đan còn sống thế nào? Sau này còn phải chịu khổ dài dài, cứ từ từ mà hưởng thụ đi.”

Mấy thị nữ vô cùng trung thành, tất cả đều ngoan ngoãn đứng nghiêm chỉnh, vờ như mình không nghe thấy gì cả.

Đúng lúc này, Thất hoàng tử bước vào, trông thấy tuyệt thế giai nhân đang nghiêng mình nằm trên giường, ánh mắt lạnh lùng lập tức toát ra ý cười.

“Tử Kinh, Thắm phu nhân đến, có phải người...” – Tạ Ngọc Nhu luôn dùng mặt nạ dịu dàng lương thiện trước mặt người khác, lúc này hiển nhiên là phải nói giúp.

“Đừng nhiều lời! Phụ hoàng hiện giờ đang nổi trận lôi đình, không ai khuyên được hết, chỉ có thể để nhà họ Thắm tự cầu phúc cho mình mà thôi.” – Sắc mặt Thất hoàng tử thoáng lạnh lùng trong chớp mắt. Y cũng biết đạo lý đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nhưng Thắm Ý Bản vốn không nên thân, người tài ba duy nhất nhà họ Thắm – Thắm Huy lại mất con đường làm quan. Nhà họ Thắm thực sự là không còn giá trị lợi dụng nữa.

Tạ Ngọc Nhu thấy thế cũng không khuyên nhiều nữa, đặt tấm khăn cạnh môi, âm thầm cười.

Mẹ Thắm ra khỏi phủ Thất hoàng tử, đi đến Thực Cẩm lâu mua vệt bát bảo vừa ra lò cho chồng và con trai, sau đó lập tức đi vào thiên lao. Một nhà ba người ngồi đối diện nhau, lặng yên không nói gì.

“Như vậy Thất hoàng tử đã từ bỏ nhà chúng ta?” – Một hồi lâu sau, cha Thắm bùi ngùi thở dài.

Mẹ Thắm gạt đầu, nước mắt lại trào ra mãnh liệt.

Chu Doãn Thịnh vui đầu bốc một bát cơm nóng, lại ăn thêm một cái chân vịt, sau đó mới thoả mãn mở miệng – “Bây giờ y chỉ sủng trắc phi Tạ thị, không thêm để ý đến chị, mà còn nhiều lần hạ thấp răn dạy nữa. Y từ bỏ chúng ta cũng tốt, đỡ cho sau này trợ giúp y đắc thắng mà lại để Tạ thị chiếm hết ích lợi.”

Nói đến đây, hắn dè thấp giọng thì thầm – “Cha, chúng ta vứt chủ này tìm chủ khác được không?”

Cha Thắm tức giận đến run cả râu, lấy tay ấn đầu hấn vào thực hạp (2), quát – “Vứt cái gì mà vứt, mạng còn chưa lo xong, nghĩ mấy cái này làm gì? Cũng chẳng biết mày dựa vào đâu mà dám mạnh miệng như vậy!”

Chu Doãn Thịnh vất vả trốn khỏi tay cha Thắm, đeo cái mặt dính đầy cơm mà gào ra bên ngoài – “Ta khai! Ta đồng ý khai! Nhưng mà ta phải gặp Hoàng Thượng mới khai, nếu không sẽ đập đầu tự sát!”

Hoàng thượng bởi vì nóng lòng muốn tìm ra người viết văn, nên ngày nào cũng hỏi đi hỏi lại nhiều lần. Nhưng miệng Thắm Ý Bân quá cứng, sắp bị đập nát miệng rồi mà còn chưa chịu nhả ra. Đại lý tự Thiếu khanh bị áp lực nặng nề, lúc này thấy hấn rất cuộc chịu khai, vội vàng sai người đi bẩm báo với hoàng thượng, cũng coi như là có khai báo.

Gặp mặt thôi là có thể có được một vị thần tử tài năng xuất chúng. Thiên Thần đế vung tay lên, duyệt.

Hai cha con được đưa đến trước mặt hoàng thượng, quỳ xuống hành lễ.

“Người nọ là ai, nhà ở đâu?” – Thiên Thần đế vội vã dò hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, người nọ xa tận chân trời, chính là kẻ bắt tài này.” – Má Chu Doãn Thịnh còn dính mấy hạt cơm, dung nhan khó coi vô cùng.

Sắc mặt Thiên Thần đế phút chốc tối sầm.

Chu Doãn Thịnh lập tức bổ sung – “Bẩm hoàng thượng, tiểu dân tám tháng có thể nói, ba tuổi có thể làm thơ, từ nhỏ sáng tạo nhanh nhẹn, thông minh tuyệt đỉnh, hơn nữa còn có khả năng đã xem là sẽ không quên. Tiểu dân đã đọc rất nhiều sách, học thức uyên bác. Bài luận kia thực sự đúng là tác phẩm vụng về của tiểu dân. Xin hoàng thượng minh giám!”

Thắm Ý Bân là thứ gì, không ai hiểu rõ hơn cha Thắm. Nghe con trai mình ba hoa chích choè như thế, ông chỉ muốn nhào qua bịt miệng con trai. Nhưng ngại nơi đây là Càn Chính điện, hơn nữa còn ở trước mặt vua, cho nên không dám lỗ mãng.

Thiên Thần đế nghe vậy lại cười rộ lên, ném quyển “Hoài Nam Tử” trên bàn về phía hấn, trầm giọng nói – “Cho người một khắc (15’) để xem. Sau đó đọc cho ta, sai một chữ sẽ kéo ra ngoài phạt tử.”

Cha Thắm lập tức toát mồ hôi hột, nhưng Chu Doãn Thịnh thì cung kính trả lời – “Khởi bẩm hoàng thượng, không cần một khắc, chỉ mấy tức (giây) thôi là đủ rồi.” – Dứt lời nhặt sách lên, lật ào ào một lần, sau đó đưa sách lại cho Ngự tiền Đại thái giám, nhắm mắt lại bắt đầu ngâm nga.

Thiên Thần đế cầm sách so sánh, vẻ mặt từ lạnh lẽo biến thành nghiêm nghị, lại từ nghiêm nghị biến thành kinh ngạc.

“Từ từ, bắt đầu đọc từ dòng thứ ba trang bảy mươi sáu.” – Ông ra lệnh.

Chu Doãn Thịnh không hề tạm dừng, bắt đầu đọc từ chữ đầu tiên dòng thứ ba, không sai sót chút nào.

“Đọc từ dòng thứ sáu trang thứ một trăm.”

Chu Doãn Thịnh đổi chỗ đọc tiếp.

“Bắt đầu đọc từ chữ thứ ba dòng thứ bảy trang thứ ba mươi tám.”

Chu Doãn Thịnh gật đầu, theo lời mà đọc. Linh hồn của hấn vốn rất mạnh, nói đã xem là sẽ nhớ không ngoa chút nào. Hơn nữa còn có bộ máy tìm kiếm siêu đẳng 007 ở đây, dù Thiên Thần đế tìm ra quyển sách hiếm nhất Đại Chu, hấn cũng có thể đọc lâu lâu.

Thiên Thần đế bắt ngờ đến trợn mắt há hốc mồm, mãi không nói nên lời. Đến khi hoàn hồn lại, lo rằng hấn đã học thuộc quyển sách này từ trước, lập tức sai người đến viện Hàn Lâm, tìm một quyển từ điển họ vừa mới viết xong.

Từ điển còn chưa được xuất bản, chỉ có người biên soạn và Thiên Thần đế từng xem, khoảng chừng mấy trăm vạn chữ, làm thành một quyển rất dày.

“Cho người một phút, học thuộc lòng quyển từ điển này.” – Ông lần này không ném sách nữa, mà là sai người hầu bên cạnh đưa cho hấn, ngữ điệu cũng bình thản hơn nhiều. Có thể nhận thấy là đã hơi tin tưởng.

Cha Thắm quỳ gối tại chỗ, cứ một lúc lại quay đầu lại nhìn con trai, dường như không quen biết đứa con này vậy.

Chu Doãn Thịnh đồng ý, lật giở từ điển bằng tốc độ nhanh nhất như trước. Theo yêu cầu của Thiên Thần để mà thay đổi đa dạng đọc từ trên xuống, đọc từ dưới lên, đọc từ giữa, đọc từng chương, phô bày khả năng đã đọc là không quên của mình.

Thiên Thần để hoàn toàn bội phục, yên lặng rất lâu mới chậm rãi mở miệng – “Người đã có tài năng như thế, vì sao còn đi mua đề thi trước làm gì? Chẳng phải là không đưng bị chịu tiếng xấu?”

Chu Doãn Thịnh bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ – “Khởi bẩm hoàng thượng, thư đồng của tiểu dân tưởng rằng tiểu dân không thi được, nên tự tiện đi mua đề thi. Xong chuyện tiểu dân mới hay biết, thâm nghĩ chỉ mấy ngàn lạng bạc làm sao mua được đề thi, nhất định là bị lừa rồi, thế nên chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ đó. Tiểu dân ngu muội, mong hoàng thượng thứ tội.”

Thiên Thần để gật đầu trầm ngâm, một lát sau mới thử nói – “Hai chế độ thuế kia của người cũng không phải là kế sách toàn vẹn, người có biết không?”

Chu Doãn Thịnh chấp tay đáp, thái độ không kiêu ngạo không nịnh nọt – “Khởi bẩm hoàng thượng, tiểu dân biết! Nhưng bài thi có hạn chế về độ dài, rất nhiều điều tiểu dân chưa thể nói hết. Hai chế độ thuế có bốn tệ đoạn: Một, thời gian lâu không điều chỉnh cân bằng từng hộ, không thể thực hiện đầy đủ nguyên tắc phân chia trách nhiệm theo giàu nghèo. Hai, tô thuế được đóng bằng tiền, dùng tiền của triều đình phát hành, lưu lượng tiền trên thị trường không đủ, chẳng bao lâu sau sẽ xảy ra hiện tượng của ít tiền nhiều; dân chúng phải bán vãi sản phẩm thủ công, lúa gạo hay những sản phẩm khác để lấy tiền nộp thuế, gia tăng gánh nặng sinh hoạt. Ba, hai chế độ thuế cho phép đất đai có thể mua bán hợp pháp, việc sáp nhập đất đai sẽ càng ngày càng thịnh hành, người giàu có...”

Hắn tỉ mỉ phân tích từng ly từng tí những vấn đề có thể xuất hiện trong khi thực thi hai chế độ thuế. Sau đó dựa trên trụ cột này mà đưa ra biện pháp khắc phục càng hợp lý hơn. Tầm nhìn xa trông rộng, suy nghĩ chu đáo, trật tự rõ rệt khiến Thiên Thần để phải vỗ bàn tán thưởng.

“Người đâu, dọn ghế cho Thắm công tử và Thắm đại nhân.” – Thiên Thần để tự mình bước xuống ngự tọa, nâng hai người dậy, trên mặt là nụ cười như cây đón gió xuân. Chỉ cần là nhân sĩ uyên bác thực sự, nhất định sẽ có thể nhận được sự ưu đãi của ông, huống gì một nhân vật có thể xưng là thiên tài như Thắm Ý Bân.

Mong Chu Doãn Thịnh rất đau, lúc ngồi xuống còn hơi run run, khiến cho Thiên Thần để càng thêm áy náy. Hai người nói từ cái cách chế độ thuế đến cái cách ruộng đất, lại đề cập chiến sự biên phòng. Chu Doãn Thịnh nói có chọn lọc, đánh trúng vấn đề làm người ta tỉnh ngộ, dẫn đến Thiên Thần để muốn ngừng mà không được, chỉ muốn giữ hắn lại trong cung bàn luận cả đêm.

Cha Thắm đã ngây ra như phỗng, bưng chén trà ngơ ngác nhìn chằm chằm con trai.

Cho đến khi sắp đóng cửa cung, Thiên Thần để mới nhớ ra hai cha con nhà này vẫn còn thương tích trên người, lại còn đói bụng, vì thế nhanh chóng cho gọi ngự y và ngự thiện. Xử lý vết thương rồi ăn bữa tối xong, Thiên Thần để tự mình tiễn hai người ra cửa Cẩn Chính điện, cười hỏi một câu – “Ý Bân tài giỏi như vậy, vì sao trước kia lại bê bối vô danh?”

Chu Doãn Thịnh đỏ mặt, chấp tay nói – “Khởi bẩm hoàng thượng, cha thần sốt ruột muốn con trai thành tài. Nếu để cha biết tiểu dân thông minh tài trí, chắc chắn sẽ nhốt tiểu dân ở nhà cả ngày, không đọc hết sách của Đại Chu thì sẽ không cho tiểu dân ra ngoài. Tiểu dân vốn thích vui chơi, xưa nay không ngồi yên một chỗ được, cho nên mới giấu giếm chút tài mọn.”

Thắm Ý Bân năm nay mới mười bảy tuổi, lại còn được di truyền dung mạo tuyệt đẹp của cha mẹ. Khuôn mặt ngây ngô lúc này còn bừng lên hai rãnh đỏ ửng, đúng là ngây thơ đáng yêu không nói nên lời. Ngay cả hạt cơm dính trên má cũng không thể làm mờ một chút phong tư nào của hắn.

Thiên Thần để cẩn thận nhìn mấy cái, càng nhìn lại càng thích, tự tay gạt hạt cơm trên má Thắm Ý Bân, cao giọng cười – “Người đâu phải là giấu giếm tài mọn nữa, mà là giấu giếm tài lớn.”

Về mặt Chu Doãn Thịnh toát lên xấu hổ, luôn miệng nói đã để hoàng thượng phải chê cười rồi.

Hai cha con lên xe ngựa đi ra khỏi cung, cha Thấm lúc này mới hoàn hồn, vung nắm tay lên tấn cho con trai một trận – “Ai cho mày giấu dốt, ai cho mày giấu dốt. Nếu không phải mua đúng đề thi thật, rơi vào tình cảnh chết chắc, mày định sẽ giấu cả đời đúng không?”

Chu Doãn Thịnh vừa trốn vừa cọt nhả – “Quả nhiên là cha hiểu con nhất, con chỉ là không muốn làm quan thôi mà. Làm quan mệt lắm, ngày nào cũng phải vào triều từ khi trời còn chưa sáng.”

Cha Thấm đánh xong, sung sướng thở ra một hơi dài, cười nói – “Giờ con có không muốn cũng không được nữa rồi. Hoàng thượng há có thể bỏ qua cho con? Vốn tưởng rằng nhà họ Thấm ta đã đi đến hồi kết, không ngờ ta lại sinh ra một đứa con trai giỏi giang như vậy. Con trai ngoan, bị đánh có đau không?”

Chu Doãn Thịnh bị giọng điệu buồn nôn của cha Thấm làm cho sồn cả gai ốc.

24. Quyển 3 - Chương 3

Hai cha con nhà họ Thấm chẳng những được nguyên vẹn trở về nhà, mà Thấm Ý Bản còn nhận được lệnh của hoàng thượng, yêu cầu hần sau khi vụ án được điều tra rõ ràng phải tham gia thi đình. Nếu như không giành được vị trí trạng nguyên, sau này sẽ không được làm quan nữa.

Bởi vậy có thể thấy Thiên Thần để dành cho Thấm Ý Bản sự mong đợi rất lớn. Chỉ cần hần thực sự được đề tên lên bảng vàng, tiền đồ thăng tiến sau này không phải nói chơi.

Mẹ Thấm đi vòng quanh con trai mấy vòng, sung sướng nói – “Mẹ biết ngay là con trai mẹ thông minh nhất thiên hạ mà, thông minh từ bé.”

Lúc này cha Thấm mới nhớ lại sự thông minh của con trai mình trước đây, cũng ngậm ngùi một hồi. Vốn tưởng rằng là Thương Trọng Vĩnh, đâu ngờ là hần cố ý giấu giếm, cứ nhớ lại là vừa bực mình vừa buồn cười.

“Ý Bản, cha nghĩ rồi. Cha cảm thấy con nói đúng, Thất hoàng tử bất nghĩa, chị gái con không được sủng, chúng ta nên bỏ chủ này tìm chủ khác.” – Cha Thấm vuốt chòm râu thở dài.

“Nhưng nếu như chúng ta không giúp đỡ Thất hoàng tử, cuộc sống của Xảo Đan ở hậu trạch chẳng phải sẽ càng khó khăn?” – Mẹ Thấm hấp tấp đỏ cả mắt.

“Mẹ nghĩ nhầm rồi, chỉ cần gia tộc họ Thấm này sừng sững không ngã, Thất hoàng tử nhất định sẽ không dám làm gì chị đâu. Con nghe nói hiện giờ Thất hoàng tử chỉ sủng ái trác phi Tạ thị, không coi những nữ nhân khác ra gì. Nếu chúng ta giúp đỡ Thất hoàng tử, người được lợi lớn nhất không phải là chị, mà là Tạ thị – người được sủng ái nhất. Đã thế thì cần gì phải cố gắng làm việc vô ích.” – Chu Doãn Thịnh an ủi vỗ vỗ mu bàn tay mẹ Thấm.

Mẹ Thấm thoáng nghĩ lại, cảm thấy cũng có lý. Lại nhớ đến việc Thất hoàng tử không chịu ra tay giúp đỡ, còn hạ lệnh cấm túc con gái mình, quả thật là hành động bỏ đá xuống giếng đối với nhà họ Thấm, cũng không nói thêm gì nữa.

Bởi vì việc thái giám ăn trộm đề thi, Thiên Thần để bắt đầu thanh tẩy nội cung một cách toàn diện. Diệt trừ mật thám từ khắp nơi cài vào, cho nên Thất hoàng tử đến nay còn chưa biết bài luận tuyệt trần đời kia chính là do Thấm Ý Bản không học vấn không nghề nghiệp tự tay viết.

Tạ Ngọc Nhu là người được sống lại, ngay từ đầu đã kết giao với những thuộc hạ được Thất hoàng tử trọng dụng kiếp trước, một trong số đó là Lâm Văn Kiệt – bởi vì làm bài cho nhiều sĩ tử mà nổi tiếng khắp thiên hạ.

Biết trong tay hoàng thượng có một bài luận cực kỳ đặc sắc, đang tìm kiếm người viết trong khắp kinh thành. Á liền mách cho Thất hoàng tử, chỉ nói có lần vô tình gặp được một người tài năng xuất chúng, bảo Thất hoàng tử đi thăm dò thử xem thế nào.

Để lấy lòng phụ hoàng, cũng vì muốn kết giao nhân tài, Thất hoàng tử tự mình tìm đến nhà Lâm Văn Kiệt.

Lâm Văn Kiệt là con thứ trong nhà, thường xuyên bị mẹ cả chèn ép. Hắn vốn chuẩn bị tham gia kỳ thi mùa xuân lần này, mẹ cả lại không đồng ý tìm người bảo lãnh cho hắn. Lại còn sai người hầu đốt hết sách vở thư từ của hắn, khiến hắn không thể nào đi thi được.

Cuộc sống của hắn rất khốn khổ, không thể không viết sách làm thơ để kiếm tiền, dần dần tiếng lành đồn xa. Thấy kỳ thi mùa xuân sắp đến, người đến xin văn nổi liền không dứt, mà còn đều là đề “Tô, Dung, Diệu”. Hơn nữa dần đi dần lại hắn không được đề lộ ra ngoài, sau này cũng không được viết một bài văn như vậy cho người khác, giá tiền lên đến mấy vạn lượng, ít thì cũng mấy ngàn lượng.

Lâm Văn Kiệt vô cùng thông minh, chỉ một chút là nghĩ ra được nội tình. Cho nên hắn dốc lòng nghiên cứu mấy ngày liền, viết ra một bài văn đặc sắc nhất, đồng thời bán cho rất nhiều học trò. Hắn làm như vậy là vì muốn làm to chuyện, nhờ đó khiến cho Thiên Thần để chú ý đến mình.

Vì vậy, khi Thất hoàng tử tìm đến nhà, hắn đã dọn quần áo xếp hành lý, quét dọn giường chiếu xong xuôi để đón chào.

Thất hoàng tử đàm kinh luận đạo với hắn, cảm thấy hắn quả nhiên là học thức bất phàm, thế nên lập tức nói rõ ý đồ đến. Bài văn của Lâm Văn Kiệt đã được các quan chủ khảo truyền ra ngoài, tiện đà truyền khắp triều đình. Nhưng bài của Chu Doãn Thịnh lại bị Thiên Thần để giữ lại, còn dặn dò giám khảo phát hiện bài văn này không được truyền bá ra ngoài, tránh cho có kẻ khó lường giở trò xấu. Cho nên Thất hoàng tử chỉ biết bài luận của Lâm Văn Kiệt, nhưng không biết còn có một bài hơn xa.

Hai người so văn thấy đúng là một bài, Lâm Văn Kiệt ra vẻ sợ hãi nói – “Thì ra bài “Tô, Dung, Diệu” kia dùng ở chỗ này, thảo dân ngu muội, thảo dân đáng chết!”

Thất hoàng tử vội vàng nâng hắn dậy, liên tục nói phụ hoàng không trách tội, mà ngược lại vẫn đang tìm hắn, muốn hắn cống hiến cho triều đình. Lâm Văn Kiệt mừng thầm trong lòng, giả vờ đưa đẩy một chút rồi lập tức vào cung với Thất hoàng tử.

Trong điện Cần Chính, Thiên Thần để yên lặng không nói câu nào, chỉ dùng ánh mắt tăm tối đánh giá Lâm Văn Kiệt. Đợi cho Lâm Văn Kiệt mồ hôi như tắm mới mở miệng – “Nếu người đã nói bài văn kia là tác phẩm của người, vậy có thể đọc lại một lần cho trẫm nghe một chút chứ?”

Lâm Văn Kiệt lấy lại bình tĩnh, nói câu tuân chỉ rồi bắt đầu đọc.

Về mặt lạnh lùng nghiêm túc của Thiên Thần để chuyển thành khinh miệt, ngay sau đó lại hơi tiếc nuối. Nếu như không có Thẩm Ý Bân sánh như châu ngọc trước đó, Thiên Thần để vốn muốn khâm điểm bài văn này đứng thứ nhất. Ông cũng rất tò mò người viết ra bài này rốt cuộc là ai, nếu như phẩm chất tốt đẹp chắc chắn sẽ trọng dụng. Nhưng người này vừa nghe nói kỳ thi hội lần này có một bài văn đặc sắc đã tùy tiện vào cung nhận về mình, có thể thấy được lòng mưu cầu công danh lợi lộc của người này rất nặng, hơn nữa còn tự cho là mình hơn người, so sánh với Thẩm Ý Bân tiêu dao hồn nhiên, thực sự là khó coi.

“Đủ rồi, bài văn này tuy tốt, nhưng còn chưa tốt đến mức khiến trẫm phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Học vấn của người rất tốt, nhưng lại chỉ biết cái lợi trước mắt.” – Thiên Thần để cầm lấy bài văn đã xem đi xem lại rất nhiều lần trên bàn, đưa cho người hầu bên cạnh – “Học tập là để vận dụng. Muốn học trước hết phải khiêm tốn. Cho cậu ta xem một chút đi, để tự biết mình rốt cuộc đã thua ở đâu.”

Lâm Văn Kiệt biết sự việc không ổn, cố nén sợ hãi nhận lấy bài văn đọc cẩn thận, trong chốc lát mặt cắt không còn một giọt máu.

“Lão Thất cũng xem đi.” – Thiên Thần để phát tay.

Thất hoàng tử làm theo lời ông, sau khi đọc xong vô cùng khiếp sợ.

“Ngôn từ rung động, hình dung đặc sắc, lập luận sắc bén. Một bài văn tuyệt vời như vậy, dám xin hỏi phụ hoàng rốt cuộc xuất phát từ tay vị đại nho sĩ nào?” – Thất hoàng tử chân thành cúi người.

“Chẳng phải chính là tiểu cữu tử kia của ngươi hay sao.” – Thiên Thần để cười ha ha, nói – “Cậu ta vì muốn có nhiều thời gian chơi bởi mà giả ngu giả ngốc trước mặt Thẩm đại nhân hơn chục năm. Nếu không phải lần này bị ép đến đường cùng, không biết cậu ta còn muốn giấu tài đến khi nào.”

Trái tim Thất hoàng tử đập thình thịch, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên ghế ngự.

Thiên Thần để cười thích, phẩy tay nói – “Trẫm mệt, các ngươi đi đi. Rèn học vẫn đừng quên rèn đức, hãy nhớ lấy đạo lý núi cao còn có núi cao hơn.”

Lâm Văn Kiệt xấu hổ vô cùng, quỳ lạy nhiều lần rồi che mặt lui ra ngoài. Thất hoàng tử sai người đưa hân về nhà, cũng chẳng còn lòng nào mà kết giao, ngồi trong xe ngựa cẩn thận ngẫm lại bài luận kia.

Một bài văn tuyệt vời hoa mỹ như vậy lại từ tay Thẩm Ý Bân mà ra, thực sự có đánh chết y cũng không ngờ đến. Nhưng phụ hoàng anh minh sáng suốt, làm việc quyết đoán, ông nói phải, vậy chắc chắn không sai vào đâu được.

Nghĩ đến việc mình vốn muốn giúp đỡ phụ hoàng nhưng lại làm ra một chuyện xấu như vậy, nghĩ đến việc phụ hoàng hết sức tôn sùng Thẩm Ý Bân, nghĩ đến việc mình đối xử lạnh lùng với Thẩm Xảo Đan và thái độ khoan tay đứng nhìn của mình với nhà họ Thẩm, hiện giờ e rằng nhà họ Thẩm đã cách lòng với mình. Hai gò má Thất hoàng tử đỏ bừng, giống như bị ai đó tát mạnh mấy chục phát, quai hàm âm ỉ đau đớn.

Thẩm Ý Bân được trọng dụng, Thẩm Huy lại là quyền thần đệ nhất Đại Chu. Mất đi sự hỗ trợ của cha con nhà họ Thẩm chẳng khác nào mất đi phụ tá đắc lực nhất. Thất hoàng tử không ngừng hối hận, theo đó cũng giận luôn cả Tạ Ngọc Nhu đã xúi bẩy mình, sau khi trở về đương nhiên là răn dạy một trận.

Vốn tưởng rằng đã phá hủy được con đường làm quan của Thẩm Huy. Đâu dự đoán được lại nảy ra một Thẩm Ý Bân còn tài cán hơn cả Thẩm Huy. Tạ Ngọc Nhu cẩn thận nhớ lại Thẩm Ý Bân trong kiếp trước, phát hiện cậu ta trong trí nhớ thật sự là chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng. Tuyệt đối không thấy cậu ta tài giỏi chỗ nào.

Thẩm Ý Bân thích hưởng thụ, kiếp trước có Thẩm Huy đứng vững trong triều đình, đương nhiên cậu ta có thể vui vẻ ăn chơi. Kiếp này cậu ta bị ép vào đường cùng, thế nên cậu ta mới bộc lộ tài năng. Chẳng lẽ bởi vì mình tự tiện hành động mới dẫn đến biến động này? Vậy thì sau này có thể nào sẽ gây ra nhiều biến cố hơn không? Không có sự giúp đỡ của nhà họ Thẩm, Thất hoàng tử liệu còn có thể lên ngôi một cách thuận lợi nữa không?

Nghĩ đến đây, Tạ Ngọc Nhu vô cùng sợ hãi, thậm chí hận mình làm việc quá mức qua loa, tự nhắc đá đập chân mình. Nhưng nghĩ lại mình đã chuẩn bị sẵn tay sau ở chỗ Thái tử, dù hân có thêm nhiều triều thần ủng hộ đi chăng nữa, sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong, thế nên lập tức trấn định lại.

Vụ án gian lận cuối cùng điều tra ra manh mối. Một số lớn quan viên dưới trướng Thái tử bị trục xuất. Bản thân Thái tử cũng bị Thiên Thần để nghiêm khắc răn dạy một trận trước mặt bách quan trong triều đình, hoàn toàn mất hết mặt mũi.

Nghỉ ngơi chỉnh đốn hai ngày, Thiên Thần để hạ thánh chỉ, ra lệnh tổ chức lại cuộc thi.

Chu Doãn Thịnh xếp thứ nhất thi hội, thuận lợi bước vào cuộc thi đình. Lần này, đề bài thi đình vẫn rất đơn giản, chỉ có bốn chữ—— Sĩ, Nông, Công, Thương. Nội dung này rất phức tạp, khái niệm trừu tượng, khó lập luận, khiến cho rất nhiều thí sinh cau có mặt mày, nghĩ rất lâu mà vẫn chưa viết được.

Chu Doãn Thịnh nhắm mắt một lát, vừa mở mắt ra là lập tức văn thơ lai láng, chữ nghĩa bay múa—— Tứ dân Sĩ, Nông, Công, Thương, bốn hòn ngọc quý của quốc gia... Cả bốn tầng lớp Sĩ, Nông, Công, Thương đều có vai trò, vị trí ngang nhau trong xã hội, vì không ai thay thế được ai. Mỗi một ngành nghề đều có nét đặc trưng riêng, đó là lực lượng của tầng lớp nông dân, lời nói việc làm của tầng lớp trí thức, kỹ thuật của người công nhân, đầu óc tính toán của người buôn bán...

Hắn vứt bỏ ngôn luận “Sĩ phu cao quý, thương nhân dê hèn” của người đương thời. Trình bày một cách toàn diện tất cả những cống hiến của mỗi tầng lớp đối với sự tiến bộ của xã hội. Nhất là sự phát triển của thương nghiệp có tác dụng lớn lao đối với quốc gia, từng câu từng chữ đều bộc lộ tài năng của người viết.

Những bài làm trong kỳ thi đình thường chú trọng ổn định, thà bình thản một chút còn hơn là đắm vào chỗ đau của hoàng đế. Nhưng thông qua sự phân tích của 007, Chu Doãn Thịnh biết đối với Thiên Thần để hiện giờ, việc cải cách chế độ là để chuẩn bị cho việc xóa bỏ lệnh cấm biển, thông thương với bên ngoài. Bài văn này chẳng những không đắm phải chỗ đau của ông, mà ngược lại gãi đúng chỗ ngứa.

Quả nhiên, Thiên Thần để đi đến bên cạnh hắn, chỉ đọc hai dòng đã ngây ra như trời trồng. Đọc bài văn được viết xong, ông không nhận được mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tất cả công sĩ đều ngẩng đầu nhìn, hiển nhiên đã biết vị trí Trạng Nguyên kỳ thi năm nay rốt cuộc rơi vào tay ai.

Cuộc thi đình vừa chấm dứt, Thiên Thần để lập tức vội vã truyền Thấm Ý Bân vào Cẩn Chính điện, luận bàn đến tận tối mới mới lưu luyến mà thả hắn đi.

Ba ngày sau, thánh chỉ được hạ. Quả nhiên Thấm Ý Bân là trạng nguyên mới năm nay, còn được ban chức học sĩ viện Hàn Lâm. Hắn vừa bước lên con đường làm quan đã là quan ngũ phẩm, cận thần của thiên tử. Mà năm nay cậu vừa mới mười tám, còn chưa đến nhước quán (*), chỉ cần nghiêm túc rèn luyện vài năm, nhập các bái tướng là chuyện sớm muộn.

(*) 20 tuổi, tuổi làm lễ đội mũ thời xưa.

Hiện giờ Thấm Ý Bân nghiêm nhiên trở thành nhân vật chạm tay là có thể bỏng nhất kinh thành, người đến nhà làm mối gần như đập nát cửa nhà họ Thấm.

Chu Doãn Thịnh dùng lý do “Lập nghiệp trước thành gia sau” từ chối tất cả. Cha Thấm mẹ Thấm bây giờ chỉ muốn ôm hắn trong tay ngậm hắn trong miệng, đương nhiên là hắn nói gì nghe vậy.

Phủ Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử đang xem danh sách quà tặng Thấm Xảo Đan đưa, cảm thấy chưa ổn thoả, lại tặng thêm ba phần, dịu giọng nói – “Ý Bân vào Hàn Lâm sẽ không tránh khỏi phải giao tế với người khác. Người là trưởng tử, nên chuẩn bị nhiều vật xã giao cho cậu ấy mới phải.”

“Thiếp biết, để thiếp vào kho xem lại một chút.” – Thấm Xảo Đan tươi cười xinh đẹp, nhưng trong con ngươi không còn một chút tình nghĩa nào với Thất hoàng tử nữa. Thị đã biết mình bị hạ thuốc triệt sản, đã không còn lòng dạ tranh giành tình cảm từ lâu. Chỉ cần nhà mẹ đẻ có quyền có thế, địa vị của thị trong phủ sẽ không có ai lay chuyển được. So với việc lấy lòng Thất hoàng tử, chi bằng dành thời gian liên lạc tình cảm với em trai, đó mới là chỗ dựa cả đời của thị.

Thấm Xảo Đan ra khỏi sảnh chính, gặp phải Tạ Ngọc Nhu mặt mày tiều tụy, không khỏi nở một nụ cười khinh miệt. Dù người có được sủng nữa thì thế nào? Chỉ cần gia tộc ta đứng vững không đổ, người sẽ không bao giờ vượt qua ta! Tất cả ám hại ngày xưa, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày trả lại cho người!

25. Quyển 3 - Chương 4

Bởi vì Thái tử quản lý không nghiêm mà dẫn đến vụ án gian lận lần này. Sau khi sự việc được lan truyền rộng rãi, thanh danh của Thái tử đối với quan văn và sĩ tử vô cùng tồi tệ. Địa vị Thái tử vốn đang dao động càng trở nên tràn ngập nguy cơ.

May mà Thiên Thần để còn chưa hoàn toàn mất lòng tin đối với Thái tử, ra lệnh cho hắn tự kiểm điểm trong vài ngày rồi lại giao công việc chủ trì bữa tiệc tiếp đãi cho hắn, muốn để hắn văn hồi một chút thanh danh.

Nhưng Thái tử không hề cảm kích, đợi Thiên Thần để vừa rời khỏi, mặt mày hắn lập tức tối sầm, lấy một bầu rượu tự rót tự uống, hoàn toàn không để ý đến người bên ngoài. Bởi vì kỳ thi hội lần này, hắn mất rất

nhiều thuộc hạ, lại bị phụ hoàng trách mắng ngay trước mặt bách quan, mất hết mặt mũi, hỏi hần làm sao có thể có hảo cảm với sĩ tử đợt này.

Chu Doãn Thịnh ngồi hàng đầu ghế dưới, âm thầm quan sát vị Thái tử điện hạ hoang dã vô đạo làm việc cẩu thả trong truyền thuyết này. Ngoại hình của hần cực kỳ anh tuấn, hai hàng lông mày bay xéo, đôi mắt phượng hẹp dài sáng như sao. Khi nhìn người khác luôn toát ra cảm giác bề nghệ, khiến người ta không thể tự chủ mà kiêng kỵ.

Hần mặc một bộ trang phục cũ màu đen, vạt áo mở rộng, để lộ áo trong trắng muốt, bởi vì vải dệt quá mỏng mà đường cong cơ bắp hoàn mỹ hơi hần ra ngoài. Cho dù cách rất xa cũng có thể cảm nhận được trong cơ thể tưởng chừng gầy yếu kia của hần ẩn chứa sức mạnh lớn đến nhường nào. Tư thế ngồi của hần rất nhàn tản, tướng tá hào sảng, một tay cầm bầu rượu, một tay nâng chén rượu. Bởi vì uống quá nhiều nên ánh mắt hơi mơ màng, nhưng không hề toát ra vẻ suy sút, mà càng có vẻ sắc sảo phóng đảng.

Hình như cảm thấy nhàm chán, hần đặt chén rượu xuống, một tay gác má, cười như không cười mà quan sát các sĩ tử. Ánh mắt sắc lạnh kia khiến cho mọi người khiếp hồn khiếp vía, cúi đầu né tránh.

Phải biết rằng vị điện hạ này là người có tính tình thay đổi thất thường nhất. Có khi không biết nói sai câu nào đã gặp phải hoạ diệt thân. Hần dám đùa giỡn phi tử của Thiên Thần đế, dám giữ tiền thuế trong quốc khố để dùng cho riêng mình, còn dám vùng kiếm chém bị thương triều thần chọc giận hần. Tác phong của hần có thể miêu tả trong một chữ — Cuồng! Bốn chữ — Hết sức điên cuồng!

Bất kỳ nơi nào có hần, người ngoài ngay cả thở mạnh cũng không dám chứ chưa nói gì đến ồn ào.

Giờ khắc này, trong điện ngoại trừ tiếng đàn sáo, không có bất kỳ tiếng người nào.

Chu Doãn Thịnh thu ánh mắt về, âm thầm cảm thán một câu – “Thái tử có ngoại hình tốt thật, ngay cả Thất hoàng tử – nam chính của thế giới này cũng không bằng phần vạn của hần”.

Cùng lúc đó, Thái tử cũng đang quan sát Trạng Nguyên lần này. Ai ai cũng biết Thái tử thích mỹ nhân, hễ nhìn hợp mắt là sẽ không để ý nam nữ mà phải giành lấy bằng được. Lớp vỏ ngoài này của Thẩm Ý Bân tuyệt đối chính là một mỹ nhân, có thể xưng là tài sắc vẹn toàn, lại có một đôi mắt đào hoa sáng ngời hơi ướm át vì uống rượu, vừa đáng thương vừa đáng yêu như một con vật nhỏ.

Hơn nữa hần nhỏ tuổi nhất, mặc trang phục trạng nguyên màu đỏ rộng thùng thình ngồi giữa một đám lão gia chòm râu phơ phất, càng giống với đom đóm giữa trời đêm, rực rỡ khó có thể che giấu.

Ánh mắt Thái tử sâu thẳm, đầu ngón tay gõ gõ bầu rượu, hơi nóng lòng muốn thử.

Người hầu bên cạnh hần nhận ra tâm trạng của hần, khom lưng thì thầm – “Điện hạ, có cần gọi trạng nguyên đến uống một chén với ngài không ạ?”

“Không.” – Thái tử khoát tay, chỉ về một phía khác – “Gọi thám hoa đến đây cho bốn điện hạ.” – Phụ hoàng rất coi trọng Thẩm Ý Bân, điều này hần vẫn biết, cho nên hần sẽ không ra tay với trạng nguyên ngay trên bữa tiệc tiếp đãi.

Thám hoa kia năm nay đã hơn hai mươi. Tuy rằng dung mạo không sánh bằng với dung mạo tuyệt thế của Thẩm Ý Bân, nhưng cũng tuấn tú phóng khoáng, tác phong nhanh nhẹn. Lúc này thấy Thái tử chỉ về phía mình, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Thám hoa, Thái tử điện hạ cho mời.” – Không biết có phải vì tâm lý hay không mà thám hoa cứ cảm thấy giọng nói của thái giám này có chứa âm khí, giống như quỷ sứ gọi hồn.

Hần rất muốn từ chối, nhưng vừa chạm phải ánh mắt quỷ quyết khó lường của Thái tử, cả người lập tức nhũn ra, chứ đừng nói đến mở miệng nói chuyện, ngay cả đứng dậy cũng không được, còn không cần thận làm đổ cả một bầu rượu lên người mình.

Tất cả mọi người yên lặng liếc mắt, thể hiện thái độ đồng tình vô vàn với hần.

“Xin hỏi vị công công này, liệu Thẩm tử có phúc được uống một chén với Thái tử điện hạ hay không?” – Đúng lúc này, Chu Doãn Thịnh chấp tay cười nhẹ.

Người hầu kia nhanh chóng quét nhìn hần một lượt, khom người nói – “Trạng nguyên đã có lòng, đương nhiên là không gì tốt bằng, mời.”

Thám Hoa nhìn theo thiếu niên đang đi lên trên, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng nhớ kỹ ơn tình này. Người ngoài lại càng khâm phục sự hy sinh khăng khải chính nghĩa của trạng nguyên không ngớt. Người ta bảo gần vua như gần cọp, nhưng vị Thái tử này còn hung tàn hơn cả hổ.

Thái tử hiển nhiên không ngờ đến việc Chu Doãn Thịnh lại chủ động đến. Hần phẩy phẩy tay áo, ra hiệu cho người nọ ngồi xuống. Sau đó hần bình tĩnh nhìn người nọ, phát hiện trên mặt cậu ta không có một chút miễn cưỡng nào, cũng không có e sợ, tâm tình tầm tổi đột nhiên sáng sủa hẳn lên.

“Người thông minh thật đấy, lợi dụng bốn điện hạ để làm phước cho người khác.” – Hần ngoài cười nhưng trong không cười, nói.

Chu Doãn Thịnh chấp tay, ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng – “Cũng không phải làm ơn làm phước gì. Bắt đầu từ ngày mai vì thần sẽ đảm nhiệm chức học sĩ trong viện Hàn Lâm. Ngày ngày đều cần soạn sách cho Thái tử, đương nhiên nên gần gũi với Thái tử nhiều hơn, tránh cho làm hỏng việc.”

Hần chẳng những có khuôn mặt trẻ con đáng yêu, mà ngay cả giọng nói cũng có nét trong trẻo tươi sáng của người trẻ tuổi, khiến người nghe cảm thấy rất thư thái. Thái tử cười nhạt, nét mặt lại dịu xuống, thấp giọng nói một câu ghé con không sợ hổ.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu gạt mũi, ánh mắt lướt qua bàn chân đi guốc gỗ của Thái tử. Hiện giờ còn chưa hết rét tháng ba, đến ban đêm còn phải mặc áo khoác nhưng mới cảm thấy ấm áp, Thái tử lại ăn mặc rất phong phanh, chân chỉ đi guốc gỗ. Chẳng lẽ hần không sợ lạnh hay sao?

Nghi hoặc trong lòng chợt loé rồi tắt, Thái tử đã tự tay đưa một chén rượu cho hần. Hần vội vàng nhận lấy đưa lên miệng, đôi mắt hơi sáng lên. Đây là rượu ngự Tây Phượng Tôn, hơn nữa còn được làm ấm, uống vào bụng cảm thấy dư vị vẫn còn đọng lại.

Thái tử thấy hần còn chưa thoả mãn mà liếm liếm môi, đầu lưỡi hồng hồng chuyển động, vô cùng hấp dẫn, trong lòng cảm thấy rất thích, khuyên hần uống thêm vài chén nữa. Hai người cùng nhau thưởng rượu, nói nói cười cười, không hề giống như lần đầu gặp mặt, mà giống như bạn bè chí cốt quen nhau đã lâu.

Thất hoàng tử ngồi bên cạnh chỉ chờ Thái tử làm khó dễ thì sẽ đứng ra giải cứu cho Thẩm Ý Bân, hồng bán cho nhà họ Thẩm một phần ân tình, thấy tình hình như vậy không khỏi buồn bực.

Thái tử coi rượu như mạng, uống xong Tây Phượng Tôn lại sai người đi lấy hai vò rượu cống Hạc Niên để vào nước sôi, đợi ấm rồi uống tiếp.

“Bụng rỗng uống rượu có hại cho dạ dày, ăn một chút đồ ăn lót dạ trước đi đã.” – Thấy hai gò má thiếu niên ửng đỏ, ánh mắt mơ màng, Thái tử thấp giọng cười, đưa tay vuốt ve mái tóc hần.

“A, được.” – Lốp vỏ ngoài này của Thẩm Ý Bân vẫn còn rất non nớt, chưa luyện được đến trình độ nghìn chén không say như của kiếp trước, Chu Doãn Thịnh đã hơi vầng đầu hoa mắt. 007 có thể điều chỉnh trạng thái cơ thể của của nguyên chủ, nhưng trước ánh mắt của mọi người, hần không thể điều khiển trí não trên cổ tay để giải rượu. Hơn nữa, một người một giây trước vẫn còn say khướt, giây tiếp theo đã trở lại bình thường một cách thần kỳ, tình cảnh này sẽ khiến cho người khác nghi ngờ, Thái tử còn đang ở bên cạnh nhìn chăm chăm kia.

Hần vui đầu và hai ngum cơm, sau đó ngốc nghếch nhìn về phía Thái tử, lên án – “Đồ ăn đều nguội cả rồi, khó ăn!”

“Nguội mới ngon.” – Thái tử cười sâu xa, bưng bát lên nghiêm túc ăn, ăn liên tục hai bát mới dừng lại. Sau đó tiếp tục uống rượu, hơn nữa còn không quên chuốc tiểu trạng nguyên bên cạnh mình từng chén từng chén lớn.

Chu Doãn Thịnh đã say mềm, trong đầu nhồi đầy chất cồn, đồ ăn cũng trào lên yết hầu, có thể nôn ra bất cứ lúc nào. Thấy Thái tử còn định rót rượu cho mình, hần hất tay người nọ ra, thất tha thất thểu chạy mất.

Tất cả mọi người đều tưởng trạng nguyên rốt cuộc không chịu nổi sự quấy nhiễu của Thái tử nữa nên bỏ chạy, nét mặt không khỏi toát ra sự căng thẳng.

Thái tử cũng cho là như vậy, sắc mặt lập tức khó coi cực kỳ, tay đặt lên bội đao trên hông, trong con người có huyết khí ẩn hiện. Vốn tưởng rằng khó khăn lắm mới có được một người bạn hợp tính tình, không ngờ cũng là một kẻ không biết điều. Đã vậy, chi bằng giết quách cậu ta, đỡ phải chướng mắt.

Thất hoàng tử vốn định đứng ra xin xỏ, thấy Thái tử nổi ý giết chóc, lập tức ngồi lại chỗ cũ, thầm nghĩ dù sao nhà họ Thẩm cũng đã cách lòng với bốn vương, cứu Thẩm Ý Bản lần này chưa chắc đã được cậu ta biết ơn. Thà rằng để Thái tử giết cậu ta, khiến nhà họ Thẩm quay lưng lại với Thái tử, khiến phụ hoàng thất vọng với Thái tử, vậy vẫn coi như là có lợi.

Chư vị hoàng tử cũng nghĩ như y, nhất thời không có ai đứng ra khuyên can. Thẩm Hoa do dự hồi lâu, đang định mở miệng xin xỏ vài câu thì thấy thái giám đuổi theo trạng nguyên ra ngoài đã trở lại, ghé vào tai Thái tử thì thầm gì đó.

Thái tử nhướng mày, sắc mặt âm u biến thành trời quang mây tạnh chỉ trong tích tắc, chưa nói câu nào đã hất tay áo bỏ đi.

Tất cả mọi người đều chẳng hiểu ra sao, rốt cuộc cũng biết đến tính tình vui giận thất thường của Thái tử.

Trong ngự hoa viên, Chu Doãn Thịnh đang nằm bò bên cạnh ao sen nôn mưa, đang định điều chỉnh số liệu cơ thể thành nghìn chén không say thì Thái tử đến. Ánh mắt hần toát ra ý trên chọc, nói – “Mấy bầu rượu mà thôi, người lại say đến mức này, đúng là vô dụng.”

“Ta mới mười bảy tuổi.” – Chu Doãn Thịnh lên án, đôi mắt đào hoa ướm sưng. Khi bị Chủ Thần bắt đi hần cũng mới mười sáu tuổi, còn chưa đến tuổi luật pháp cho phép uống rượu. Tuy rằng đã trải qua mấy vạn năm luân hồi, nhưng hần vẫn kiên định cho rằng mình mãi mãi mười sáu tuổi.

Thái tử càng cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng nói một câu nhóc con miệng còn hôi sữa.

Chu Doãn Thịnh không để ý đến hần, tiếp tục nôn mưa xuống ao. Thấy cá trong ao thi nhau nổi lên mặt nước đón thứ mình vừa nôn, dạ dày vốn trống không lại trào lên mấy ngụm nước chua, không thể nào tin tưởng mà nói – “Bọn nó, bọn nó lại ăn cả cặn mà ta nôn ra, quá là kinh tởm! Không ngờ cá trong ngự hoa viên lại tởm lợm như vậy.”

Thái tử không thể nào nhịn được, từ cười khẽ trở thành cười to, cười xong lấy khăn tay ra, tự mình lau miệng cho thiếu niên, động tác vô cùng dịu dàng. Hần thích thái độ thân mật và thản nhiên của thiếu niên khi đối đãi với mình, khiến hần vô thức thả lỏng đề phòng và phiền não.

Chu Doãn Thịnh nói câu cảm ơn, vịn tay hần đứng lên, trong lòng hơi hoảng sợ. Tay Thái tử rất nóng, gần như sắp cháy, đây hiển nhiên không phải nhiệt độ cơ thể của một người bình thường. Hần không nhịn được đến gần hơn một chút, ngửi được một mùi thuốc mơ hồ. Bởi vì ngũ giác hơn xa người bình thường, hần phân biệt được ra những vị thuốc như chung nhũ thạch, thạch anh tím, thạch anh trắng, thạch lưu hoàng, xích thạch chi, dự thạch, thậm chí là cả anh túc.

Thái tử là đứa con được Thiên Thần để cảm tay nuôi dạy, được di truyền mọi điều tốt đẹp từ cha. Từ nhỏ đã thể hiện rõ thiên phú chính trị trác tuyệt, nhưng vào ba năm trước tính tình hần đột ngột thay đổi, chẳng những xa hoa lãng phí thích hưởng thụ, mà hành vi càng ngày càng ngang ngược bừa bãi. Thiên Thần đã gọi hần đến răn dạy nhiều lần, nhưng làm thế nào cũng không thể uốn nắn lại được.

Chu Doãn Thịnh cảm thấy, hình như mình đã tìm được nguyên nhân khiến cho tính tình Thái tử thay đổi.

26. Quyển 3 - Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ban đêm, Chu Doãn Thịnh về nhà, kể tất cả chuyện mình say rượu thất thố lại cho cha Thẩm.

“Không ngờ con lại có thể lọt vào mắt Thái tử điện hạ, cũng coi như hiếm có. Thái tử điện hạ mấy năm gần đây tính tình thô bạo, rất ít khi có dáng vẻ ôn hoà như vậy.” – Cha Thẩm vuốt chòm râu cảm thán, trong lòng lại có phần sầu lo. Vị này làm việc thất thường, hiện giờ đã dần dần mất lòng vua, mấy năm gần đây triều thần thay nhau dâng tấu yêu cầu phế Thái tử. Con trai và hắn quá thân với nhau là hoạ chứ không phải phúc!

Chu Doãn Thịnh cũng biết suy nghĩ trong lòng cha Thẩm, tiếp tục nói – “Con thất thổ chọc giận Thái tử, Thất hoàng tử rõ ràng ở ngay bên cạnh mà không nói lời nào, thay vào đó lại vui như mở cờ. Cha, Thất hoàng tử cũng không phải chủ tốt.”

Ánh mắt cha Thẩm tối sầm, cuối cùng yên lặng.

Chu Doãn Thịnh trở về phòng mình, cho tất cả người hầu ra ngoài, sau đó ngồi trước đèn trầm tư. Hắn luân hồi rất nhiều kiếp, trong đó có một kiếp là giáo chủ ma giáo, chẳng những võ công tuyệt đỉnh, mà tài y độc cũng đứng đầu thiên hạ. Trên người Thái tử có mùi thuốc rất đậm, có thể thấy được là ngày thường hay dùng, nhưng phương thuốc này thật sự là một phương thuốc nguy hiểm.

Tên phương thuốc là Hàn Thực Tán, còn có cách gọi thông thường là —— Ngũ Thạch Tán (*), sau khi dùng sẽ khiến người ta rơi vào trạng thái hưng phấn ngây ngất quên hết mọi chuyện.

(*) Ngũ Thạch Tán: Tên một loại thuốc bổ thận tráng dương nổi tiếng thời cổ đại Trung Quốc, gây nghiện.

Nhưng công dụng cơ bản nhất của nó là chữa bệnh thương hàn, mà còn là một phương thuốc tốt. Nếu sử dụng thích đáng có thể giúp bệnh nhân mắc bệnh thương hàn nhanh chóng khoẻ mạnh trở lại, nhưng lạm dụng sẽ khiến người bệnh bị nghiện, độc hại cho cơ thể.

Sau khi dùng Hàn Thực Tán, nhiệt độ cơ thể sẽ tăng cao, nếu như không phát tán lượng nhiệt kịp thời sẽ khiến người dùng mất mạng. Phương pháp phát tán lượng nhiệt chính là ăn cơm lạnh, mặc đồ mỏng, ngủ giường lạnh, tắm nước lạnh, không thể để cơ thể tiếp xúc với bất cứ nguồn nhiệt nào, nhưng lại phải uống rất nhiều rượu, mà còn là rượu được làm ấm, mượn trạng thái say giúp cho lượng nhiệt có thể phát tán dễ hơn.

Về lâu về dài, người dùng sẽ có rất nhiều di chứng, tính tình thô bạo chỉ là đầu tiên. Còn sẽ dẫn đến nhiệt độ cơ thể quá cao, làn da mỏng manh dễ bị trầy xước, cho nên phải mặc trang phục cũ mềm mại đã giặt nhiều lần, không thể mặc đồ mới, mà quần áo phải rộng rãi tự nhiên, không được bó quá chặt. Để giảm bớt độ ẩm ở chân, còn phải bỏ giày, chỉ đi guốc gỗ.

Tổng hợp lại, thực sự không phải là Thái tử hành xử cuồng vọng, ngang ngược kiêu căng, mà chỉ là bất đắc dĩ.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh bật trí não lên, tìm kiếm tình hình liên quan đến Hàn Thực Tán của triều Đại Chu, một lát sau thở dài một hơi. Triều Đại Chu chưa từng có ghi chép nào về Hàn Thực Tán, có thể thấy được đây là bí được không được truyền lưu, toàn bộ triều Đại Chu có thể chỉ có một mình Thái tử dùng.

Người hiến thuốc rót cuộc có ý đồ gì, Chu Doãn Thịnh gần như không cần nghĩ cũng có thể đoán ra.

Thái tử năm nay hai mươi bảy, trẻ trung khoẻ mạnh. Thiên Thần đế thoát nhìn khoẻ mạnh, nhưng cũng đã hơn sáu mươi, ở cổ đại đã được coi là thọ, chẳng bao lâu nữa sẽ cười hạc về trời. Thiên Thần đế xưa nay vẫn luôn yêu thương Thái tử, Thái tử cũng không khiến hắn thất vọng. Về chính trị hắn biết bày mưu nghĩ kế không gì không hiểu, tài trị quốc còn trên cả Thiên Thần đế, trước kia rất được triều thần và dân chúng ủng hộ.

Thử hỏi một vị Thái tử ưu tú như vậy, có ai không hài lòng? Chỉ cần Thái tử vẫn làm việc ổn định, chắc chắn sẽ không có ai soi mói được điều gì. Một nhóm người nào đó không thể lay động địa vị Thái tử từ bên ngoài nên mới phải nghĩ cách phá từ bên trong.

Không thể không nói, phương pháp này rất tài tình, không cần bất kỳ người nào đã có thể diệt trừ kẻ địch mạnh nhất.

Nhớ đến chuyện nữ chính sở hữu không gian y dược và tuổi linh, Chu Doãn Thịnh suy đoán Hàn thực tán này chín phần mười xuất phát từ tay nữ chính và Thất hoàng tử. Bọn họ muốn huỷ hoại Thái tử, như vậy Chu Doãn Thịnh phải chống đối lại bọn họ, trợ giúp Thái tử lên ngôi.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh thổi tắt nến, nằm xuống yên tâm đi vào giấc ngủ.

Thái tử phát hiện tiểu trạng nguyên rất thú vị, chẳng những ngoại hình xinh đẹp, gan cũng to. Tinh thần không lúc nào là không phấn chấn, khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

“Thái tử diện hạ, ngài còn chỗ nào không hiểu không?” – Chu Doãn Thịnh cầm một quyển “Chu Dịch”, hơi cúi người.

Thoạt nhìn Thái tử dường như đang nghe hắn giảng, thật ra vẫn luôn nhìn chăm chăm đôi môi duyên dáng mấp máy đóng mở của hắn. Thấy hắn mở to đôi mắt đào hoa nhìn mình, thế mới hoàn hồn, khoát tay nói – “Không có, ngồi xuống đi, luyện chữ với bản điện hạ một lát.”

Trải qua một tháng chung sống, hai người đã rất thân nhau. Chu Doãn Thịnh ngồi xuống, tự động mài mực cho Thái tử. Trước kia Thái tử viết lối chữ Hành rồng rắn bay lượn, ba năm trước lại đột nhiên đổi thành lối chữ Thảo, mà còn là Cuồng Thảo khó không chế nhất. (1)

Thiên tư của hắn lỗi lạc, học một hiểu mười, chỉ trong vài tháng đã luyện Cuồng Thảo đến trình độ cao nhất.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu xem, chỉ thấy hắn viết nhanh như chớp, nhập mục tam phân (*), một bài thơ nhanh chóng xuất hiện trên trang giấy:

(*) Chỉ nét bút rõ ràng, rắn rỏi. Chi tiết về nguồn gốc thành ngữ (2)

Thậm hĩ ngã suy hĩ!

Trưởng bình sinh, giao du linh lạc, chích kim dư kỷ?

Bách phát không thù tam thiên tượng, nhất tiểu nhân gian vạn sự.

Vấn hà vật, năng lệnh công hĩ?

Ngã kiến thanh sơn đa vũ mị, liêu thanh sơn, kiến ngã ứng như thị.

Tình dữ mạo, lược tương tự,

Tướng uyên minh, đình vân thi tự, thử thì phong vị,

Giang tả trâm hàm cầu danh giả, khởi thức trọc lao diệp lý!

Hồi thủ khiêu, vân phi phong khởi.

Bất hận cổ nhân ngô bất kiến, hận cổ nhân, bất kiến ngô cuồng nhĩ.

Tri ngã giả, nhị tam tử. (3)

Bất hận cổ nhân ngô bất kiến, hận cổ nhân, bất kiến ngô cuồng nhĩ. (*) Chu Doãn Thịnh chậm rãi suy ngẫm câu này, lại nhìn lướt qua lọn tóc bạc bên thái dương Thái tử, trong lòng không khỏi buồn bã. Có thể viết được một bài thơ hào hùng và nét chữ tiêu sái như vậy, Thái tử vốn không nên mang dáng vẻ người không ra người quý không ra quý như hiện giờ.

(*) Ta không hận vì không thể gặp những hiền tài xưa, mà chỉ hận người xưa không thể nhìn thấy phong thái ngạo nghễ phóng khoáng của ta.

Thấy Thái tử đặt bút xuống, nâng bầu rượu lên uống thả phanh, Chu Doãn Thịnh rốt cuộc nói ra lời nói nín nhịn đã lâu – “Thái tử diện hạ, ngài không thể tiếp tục như vậy được.”

Thái tử cũng không tức giận, chỉ cười như không cười mà liếc nhìn hắn một cái.

Chu Doãn Thịnh tiếp tục nói – “Mong điện hạ tha thứ cho sự vô lễ của thần, thần muốn mượn thuốc của điện hạ xem xét.”

“Sao thế, người cũng muốn dùng thử một viên?” – Thái tử đặt bầu rượu xuống, chân mày hơi nhướng lên. Nếu như người khác mơ ước thần dược của hắn, hắn đã bắt người nọ thành mảnh vụn từ lâu, nhưng đối thành tiểu trạng nguyên, hắn lại không có một chút tức giận nào.

“Không, nếu vi thần muốn dùng, vi thần đã tự mình phối chế từ lâu, sẽ không chờ đến bây giờ.”

“Người phối chế? Người phối chế như thế nào? Phương thuốc này trong thiên hạ chỉ có một mình bổn điện hạ biết.”

Dù về dung mạo hay năng lực Thái tử đều hơn xa người thường. Chỉ có đúng một điều không như ý, đó là sức khỏe không tốt. Đây là bệnh bẩm sinh, không chữa được, cứ đến mùa đông là lại ho khan không ngừng, rất gian khổ. Cũng may hắn được trời phù hộ, có một lần xuất cung săn bắn hắn cứu được một vị đạo sĩ già. Để trả ơn, vị đạo sĩ kia dâng cho hắn phương thuốc cường thân kiện thể này, nói là tròn năm năm sẽ khỏi hết bệnh tật, kéo dài tuổi thọ.

Thái tử nuôi đạo sĩ già kia mấy tháng, nhưng người nọ bị thương quá nặng, không chữa trị được nên đã bỏ mình. Phương thuốc này là thật hay giả Thái tử đương nhiên đã tìm người kiểm tra, hiệu quả rất rõ ràng.

Thái tử biết nếu không có sức khỏe, thì cho dù hắn có ngồi lên được bảo tọa cao nhất kia, sống cũng là dày vò. Hắn liên tục tìm mười mấy người thử thuốc, thấy cơ thể gầy yếu của họ càng ngày càng cường tráng, làm sao không động lòng? Đến hôm nay, hắn đã uống thuốc được ba năm, đã không thoát được sự khống chế của thuốc này.

Hơn nữa, Hàn Thực Tán này tuy rằng có độc, nhưng có thể được coi là thần dược chữa bệnh cứu mạng. Bởi vì tác dụng thuốc mãnh liệt thúc đẩy độc nóng trong cơ thể, sau khi phát tán độc nóng, căn độc nhiều năm cũng bị đẩy ra theo, đúng là có thể khiến người ta nhanh chóng khỏe lên; mà để thuốc có hiệu quả tốt nhất chẳng những cần ăn lạnh, mặc lạnh, tắm lạnh, nằm lạnh, mà còn cần vận động rất nhiều, cho nên có thể rèn luyện thể lực.

Ba năm trước đây Thái tử còn rất gầy yếu, đến hôm nay đã cơ bắp cuộn cuộn, nhìn từ cổ áo rộng mở là có thể thấy được một chút. Cho nên, hắn đương nhiên tin tưởng thuốc này mà không có chút nghi ngờ nào.

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng sắp xếp ngôn ngữ một chút, chấp tay nói – “Khởi bẩm Thái tử điện hạ, khứu giác của vi thần hơn xa người thường, chỉ cần một chút mùi hương còn sót lại là có thể phân biệt được các loại mùi, hơn nữa cũng khá tinh thông y dược. Điện hạ uống thuốc quanh năm, mùi thuốc trên người rất nồng, vi thần vừa ngửi đã biết phương thuốc này cần những thứ gì, lượng dùng bao nhiêu.”

Thái tử bắt đầu hứng thú, nhếch môi cười nói – “Vậy người thử nói một chút xem nào, nếu như nói sai một câu, bổn điện hạ sẽ phạt người.” – Dứt lời vươn tay vuốt ve chơi đùa cần cổ mảnh khảnh của thiếu niên, động tác vừa nguy hiểm vừa ám muội.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, tỉ mỉ thuật lại từng ly từng tí một – “Thạch nhũ ba chỉ (*), thạch anh tím hai chỉ, thạch anh trắng nửa chỉ, thạch lưu hoàng ba chỉ, xích thạch...”

(*) chỉ: đơn vị trọng lượng, mười chỉ là một lạng

Theo lời nói của hắn, vẻ mặt Thái tử cũng trở nên u ám khó dò.

Chu Doãn Thịnh hoàn toàn không sợ, đếm xong rồi nói thẳng – “Khởi bẩm điện hạ, thuốc này là thuốc tốt, nhưng nếu dùng trong thời gian dài, sẽ gây hại đến tính mạng. Những năm gần đây tính tình của điện hạ càng ngày càng thất thường, thuốc này chính là kẻ khởi xướng.”

Tay phải của Thái tử đặt lên bội kiếm, ánh mắt toé lửa, toát ra sát ý.

Chu Doãn Thịnh không dè hấn gây khó dễ, tiếp tục nói – “Điện hạ tôn quý, trước khi uống thuốc nhất định đã tìm người kiểm nghiệm, nhưng biện pháp này chỉ thấy hiệu quả ngắn mà không thấy kết quả dài. Vi thần có một biện pháp tốt hơn, điện hạ có thể thử trước rồi phạt thần tội ăn nói bừa bãi sau. Thần cũng biết lời nói hôm nay thực sự là không nên nói, nói nhiều e rằng mang lại họa diệt thân cho chính mình.

Nhưng thần không đành lòng nhìn Thái tử bị người khác mài mòn mà không tự biết, cố liều chết can ngăn. Mong điện hạ cho thần một cơ hội chứng minh bản thân.”

Thái tử nắm cầm hắc, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào đáy mắt hắc, thấy sự thân thiết trân trọng tràn ngập trong mắt người nọ, trái tim giật mạnh một cái.

“Thôi, bổn điện hạ cho ngươi một cơ hội.” – Một lúc lâu sau, hắc buông thiếu niên ra, bờ môi vẽ lên một đường cong lạnh lẽo.

Cầm Chu Doãn Thịnh đã bị bóp ra mấy vết xanh tím, lùi lại hai bước xoa xoa, đôi mắt rưng rưng.

Thấy dáng vẻ vừa đáng thương vừa đáng yêu của người kia, tức giận chùng chất trong lòng Thái tử trở thành hư không.

Hôm sau, trạng nguyên mang hai con chuột bạch vào cung, dâng cho Thái tử điện hạ ngắm. Thái tử cẩn thận nuôi nấng mấy ngày, có vẻ như rất yêu thích.

Một hôm, sau khi trở về cung điện, một thái giám vội vã chạy đến, kích động nói – “Khởi bẩm Thái tử điện hạ, hai con chuột bạch kia đã xảy ra chuyện.”

Thái tử rung mình, nhanh chóng đi theo.

Hai con chuột bạch kia đã phát điên, vừa kêu chít chít vừa cắn khùng lồng, hai chiếc răng cửa đều gãy hết rồi mà vẫn không chịu từ bỏ, lại dùng móng vuốt cào, sau đó lập tức lao vào đánh nhau. Một khắc sau, trong lồng chỉ còn lại hai đồng máu thịt hôi thối kinh người, chẳng còn đâu dáng vẻ sinh động đáng yêu trước đó của chuột bạch.

Thái tử nhìn chằm chằm chiếc lồng, sắc mặt từ trắng chuyển xanh, lại từ xanh chuyển tím, hiển nhiên đã phần nộ đến cực điểm.

Cái gì mà đạo sĩ, cái gì mà thần dược, cái gì mà trả ơn! Chỉ không biết rốt cuộc ai là kẻ đứng sau lưng? Nhị hoàng tử? Tam hoàng tử? Tứ hoàng tử? Hay là mọi người cấu kết với nhau đẩy bổn điện hạ vào chỗ chết?

Thái tử chậm rãi đi đến cạnh bàn, uống một bình rượu ấm áp cay xè, cuối cùng không thể dằn được mà cười ra tiếng. Mặc kệ là ai, hắc thà giết nhầm chứ cũng không bỏ qua cho bất kỳ người nào!

Chú thích:

Chữ Khải (bên trái) – Chữ Thảo (bên phải)

(1) Thư pháp: Trong nghệ thuật viết chữ của người Trung Hoa có 5 kiểu viết: Chữ Triện. Khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, ông đã sai thừa tướng Lý Tư thống nhất văn tự, tức là thống nhất các chữ viết giữa các nước trước đó từ Đại Triện thành chữ Tiểu Triện. Chữ Lệ là thư thể thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ 3 và 2 TCN. Chữ Khải là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III CN. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay. (đây cũng là lối viết của Thịnh Thịnh khi tham gia hai kì thi hội và thi đình)

Chữ Hành

Chữ Hành (hành thư) là dạng viết nhanh của chữ Khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh. Chữ Thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ Khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Lối chữ thảo còn được phân chia thành 2 loại: Kim Thảo (): các chữ được viết tách bạch rõ ràng. Cuồng Thảo (): nét chữ này nối liền với nét chữ kế tiếp thành một chuỗi dài.

Cuồng Thảo

(2) Nhập mục tam phân: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Thư đoạn” của Trương Hoài Quán triều nhà Đường.

Vương Hi Chi người Hội Khê triều nhà Tấn là một nhà thư pháp nổi tiếng trong lịch sử TQ. Chữ của ông đẹp mà khỏe khoắn, tuy uyển chuyển nhưng lại cứng cáp, có khá nhiều nhà thư pháp nổi tiếng sau này đều lấy chữ ông làm mẫu. Thư thiếp nổi tiếng của ông còn lại hiện nay có “Lan đình tập tự” và “Hoàng đình kinh” ...

Chữ của Vương Hi Chi sở dĩ đẹp, một phần là do trời phú, nhưng điều quan trọng hơn là ông rất chịu khó tập viết. Để viết được một chữ vừa ý, ngay trong lúc nằm nghỉ hay đi đường, ông đều ngẫm nghĩ về kết cấu thể chữ, suy tưởng về khí thế của nó, hơn nữa còn thường xuyên dùng ngón tay mô phỏng trên vạt áo, lâu rồi vạt áo cũng bị rách bươm.

Trong khi luyện bút, mỗi khi viết xong, ông thường ra bờ ao rửa nghiên bút, khiến ao nước trở thành màu đen.

Một hôm, khi Hoàng đế đi giỗ tổ ở ngoại ô phía bắc, đã bảo Vương Hi Chi viết chúc từ trên một tấm ván rồi sai thợ điêu khắc. Trong khi khắc, người thợ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vì nét bút của Vương Hi Chi rất khỏe khoắn đã khắc sâu vào gỗ đến ba phân, mới than rằng: “Chữ viết của hữu tướng quân Vương Hi Chi quả thật là Nhập mộc tam phân”.

(3) Trích từ bài thơ “Hạ tân lang” – Tân Khí Tật. Bài thơ thể hiện tâm trạng ngao thế, đồng thời cũng bày tỏ nỗi đơn độc khi khó kiếm tìm một người tri âm tri kỷ.

27. Quyển 3 - Chương 6

Khi Chu Doãn Thịnh bị gọi đến Đông cung, Thái tử đang đứng trước một chiếc gương lớn, dùng ánh mắt tối tăm khó lường đánh giá cơ thể mình.

Hắn cởi cảm bào và áo trong, chỉ mặc một chiếc tiết khổ. Cơ bắp trên lưng và trước ngực vô cùng cường tráng, đường nét tuyệt đẹp; hai đường V cut kéo dài vào trong quần, làm nổi bật hàng cơ bụng săn chắc chỉnh tề, làn da màu đồng như sáng lên dưới ánh mặt trời. Đây là một cơ thể tràn ngập sức bật và cảm dỗ, chỉ cần nhìn một cái là đã có thể khiến cho người ta mê muội.

Hai cung nữ bưng trang phục Thái tử đã xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng từ lúc nào, lại không nhìn được vùng trộm ném ánh mắt nóng rực về phía hắn.

Chu Doãn Thịnh ngẩn người, sau đó lập tức khom mình hành lễ, không dám nhìn nhiều. Hắn thích đàn ông cường tráng tuần mỹ, Thái tử vừa đúng là kiểu hình mà hắn yêu thích nhất kia.

“Người đến rồi.” – Thái tử đuổi người hầu trong điện ra ngoài, vừa vuốt ve cơ bụng mình, vừa chậm rãi nói – “Người thấy cơ thể này có được coi là hoàn mỹ không có khuyết điểm không?”

Chu Doãn Thịnh nhanh chóng nhìn một cái, gật đầu đáp có.

Thái tử cười lạnh – “Chỉ tiếc bên ngoài hoàn mỹ, bên trong đã bị ăn mòn gần hết.” – Nói đến đây, những cảm xúc tiêu cực như thô bạo, hận thù, tuyệt vọng, điên cuồng được ẩn giấu trong con mắt hắn đều phun ra, được đè nén tầng tầng lớp lớp trong không khí, khiến cho người ta không thể thở nổi.

Chu Doãn Thịnh nhắm chặt mắt, dịu giọng nói – “Nếu như điện hạ có thể bỏ Hàn Thực Tán điều dưỡng cẩn thận vài năm, sức khỏe vẫn có thể khôi phục lại được.”

“Chỉ là có thể?” – Thái tử mặc áo ngoài, từ từ đi đến chỗ hắn, khoảng chênh lệch gần mười cm và khí thế mạnh mẽ bẩm sinh khiến Chu Doãn Thịnh hơi cảm thấy khó chịu.

“Nếu như không cai thì chẳng khác nào uống rượu độc giải khát, đến tròn năm năm điện hạ chắc chắn sẽ mất mạng.” – Chu Doãn Thịnh không thể không lùi về phía sau hai bước, tránh khỏi phạm vi phóng xạ nội tiết tố của hắn.

Thái tử yên lặng một lúc lâu, rút cuộc khoát tay nói – “Vậy thì cai đi.”

Chu Doãn Thịnh khom người thở dài, nói – “Vây thì, xin điện hạ hãy ban một thủ dụ (*). Trong thời gian cai thuốc, dù vi thần bất kính thế nào với ngài, ngài đều sẽ không trách tội vi thần.”

(*) chỉ thị viết tay

Thái tử không đáp, chỉ dùng ánh mắt thâm trầm khó dò nhìn hần.

Chu Doãn Thịnh lại nói – “Nếu như điện hạ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vi thần sẽ theo ngài xuống Hoàng Tuyền.” – Dứt lời, hần ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía Thái tử.

Dường như Thái tử bị lời nói của hần làm cho cảm động, khuôn mặt trái đầy sương lạnh hơi hiện lên sắc thái ấm áp, lập tức gật đầu nói – “Lấy giấy bút mực nghiên đi.”

Thoáng cái đã qua nửa năm. Hôm nay, Chu Doãn Thịnh cởi dây trói trói chặt tứ chi của Thái tử ra, phun ra một hơi dài.

“Điện hạ cảm thấy như thế nào?” – Hần cẩn thận bôi thuốc mỡ lên cổ tay sưng đỏ xước xát của người nọ.

Thái tử đặt tay lên đầu gối, nhìn chăm chăm động tác dịu dàng của người nọ mà không trả lời. Cảm thấy như thế nào? Từ khoả mạnh quay trở về yếu ớt, cảm giác đương nhiên là rất khó chịu, càng chưa kể đến trong nửa năm nay hần đã phải trải qua đau đớn xé xương xé thịt như thế nào. Nhưng so với cơ thể nặng nề, đầu óc của hần lại tỉnh táo hơn bao giờ hết, nhìn lại quá khứ một cách rõ ràng, giống như vừa tỉnh mộng, quay trở về với trần gian.

“Bổn điện hạ còn có thể sống được mấy năm nữa?” – Hần biết cho dù bỏ hần thuốc, e rằng cũng đã ảnh hưởng đến tuổi thọ.

“Vi thần không biết. Nhưng chỉ cần điều dưỡng ổn thoả, ắt hần là sẽ không sao.”

“Điều dưỡng ổn thoả? Ở vị trí này của bổn điện hạ, làm sao có thể yên tâm điều dưỡng?” – Thái tử thấp giọng cười, trong mắt tràn đầy sự trào phúng.

Chu Doãn Thịnh không nói gì, khom người chấp tay rồi lập tức định đi. Thái tử tâm trí bình thường trở lại khó ứng phó hơn nhiều so với Thái tử điên cuồng. Ngày xưa, tuy rằng hần nắng mưa thất thường, nhưng ít nhất còn có thể nhìn thấy một hai cảm xúc. Còn giờ đây hần thâm trầm như biển, dù trong lòng giận dữ không thoả mái đến đâu, cũng không để lộ ra ngoài mảy may.

Giống như một thanh bao kiếm tuyệt thế, ẩn giấu sắc bén nhưng lại có thể giết người trong chớp mắt. Trong nửa năm này, hần cáo ốm ở lại Đông cung. Chẳng những dùng khổ nhục kế cướp lại sự yêu thương của Thiên Thần đế, còn bày kế khiến cho Nhị, Tam, Tứ hoàng tử liên tiếp mắc sai lầm, danh vọng trong triều giảm mạnh. Những hoàng tử còn lại phải chịu ảnh hưởng, cũng an phận hơn nhiều.

Dường như hần đã thay đổi trở lại thành vị Thái tử sáng suốt uy phong trong dĩ vãng. Nhưng chỉ có Chu Doãn Thịnh biết, lòng hần đã thay đổi, tất cả nhân từ đều đã hoá thành cát bụi tiêu tán trong gió, chỉ còn lại thù hận tràn đầy.

Thái tử thấy người nọ càng ngày càng xa lạ với mình, vẻ mặt hơi tối lại, cũng không bảo hần đứng dậy, chậm rãi nói – “Hai cha con người lựa chọn cống hiến cho bổn điện hạ, nhưng không ngờ bổn điện hạ lại là người sắp chết, e rằng không thể che chở cho nhà họ Thẩm được trăm năm vinh quang.”

“Điện hạ là Thái tử Đại Chu, cống hiến cho điện hạ là điều nên làm.” – Chu Doãn Thịnh cúi đầu chấp tay. Hiện giờ ngay cả hần cũng không thể đoán ra tâm tư của Thái tử, đành phải nói ít sai ít, tránh cho chưa hoàn thành được nhiệm vụ đã bị Thái tử giết chết. Tuy linh hồn của hần bất diệt, nhưng cái vỏ Thẩm Ý Bân này thì sẽ chết.

Thái tử không biết mình rốt cuộc muốn nhận được đáp án gì từ miệng đối phương. Muốn người kia bày tỏ lòng trung thành? Hay là gờ tay lên trời thề cậu ấy không giúp mình vì lợi ích riêng, mà hoàn toàn là từ nội tâm? Dù mình là ai, ở vị trí nào, cậu ấy vẫn đều sẽ ở bên mình đến chết cũng không rời?

Dựa vào cái gì chứ? Hơn nữa vì sao hần nhất định phải được người nọ đối xử chân thành?

Thái tử nghĩ mãi mà vẫn không hiểu rõ, bình tĩnh nhìn hẩn một lúc lâu, sau đó mới khoát tay cho hẩn ra ngoài.

“Sau này người có thể gọi bốn điện hạ là Tư Niên.”

Chu Doãn Thịnh vừa đi đến cửa thì nghe thấy một tiếng nói trầm khàn vang lên sau lưng. Tư Niên? Hai chữ này khiến hẩn chấn động, lập tức xoay người lại nhìn.

“Viêm viêm cảnh lịch, ức vạn tư niên (*). Đây là tên tự của bốn điện hạ. Người có tên tự không?” – Thái tử hất hất cằm.

(*) Huy hoàng rực rỡ suốt hàng triệu triệu năm.

“Doãn Thịnh, tên tự của vi thần là Doãn Thịnh.” – Hẩn nhìn chằm chằm người đàn ông mang khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy nọ.

“Doãn Thịnh, hình như đã từng nghe ở đâu đó.” – Thái tử ngẩn ra.

Chu Doãn Thịnh gần như muốn chạy đến kéo vạt áo hẩn, truy hỏi hẩn đã từng nghe khi nào. Cuối cùng kịp thời phanh lại, người nọ chỉ là một dây số liệu, chết có nghĩa là biến mất vĩnh viễn, làm sao hẩn có thể cùng đến đây được? Huống chi Tư Niên làm sao biết được cái tên Doãn Thịnh này?

Hẩn đề nén rung động trong nội tâm xuống, thận trọng nói – “Điện hạ không cần lo lắng, sức khỏe ngài nhất định sẽ tốt lên, vi thần nhất định sẽ nghĩ được biện pháp.” – Tuy rằng thế giới này không có linh đan diệu dược, nhưng nữ chính thì có một dòng suối linh có thể giúp người ta tẩy tủy phạt kinh thoát thai hoán cốt, sớm muộn gì hẩn cũng sẽ nghĩ cách giành lấy cho Thái tử.

Ánh mắt của thiếu niên trong veo đến thế, giọng điệu kiên định đến thế. Dường như những câu này chính là tín ngưỡng của cậu ấy, cậu ấy sẽ tận tâm với nó suốt cả cuộc đời. Thái tử đột nhiên cảm thấy, dù cậu giúp mình chỉ vì lợi ích cá nhân thì sao, chỉ cần cậu ấy đứng đây là đã đủ rồi.

“Lời nói của người, bốn điện hạ sẽ nhớ kỹ. Ngày nào còn bốn điện hạ, ngày đó còn có Thẩm gia.”

Điều Chu Doãn Thịnh muốn chính là gia tộc họ Thẩm đứng vững không đổ. Hẩn nở một nụ cười cảm kích với Thái tử, cúi người lui ra ngoài.

Ba năm sau.

Thái tử nằm trên miên trên giường bệnh, ngày hôm nay rốt cuộc khỏe hẩn, nhưng thân hình gầy yếu đi rất nhiều. Làn da trở nên tái nhợt như tờ giấy, chỉ còn lại đôi mắt sâu không thấy đáy, đôi môi mỏng manh đỏ như máu. Đứng một chỗ không nói lời nào là đã có thể khiến người ta cảm thấy áp lực mà không rõ lý do.

Hẩn không còn nắng mưa thất thường như trước đây nữa, một số việc mà Thiên Thần để giao cho hẩn, hẩn đều giải quyết tốt từ đầu đến cuối. Dù có người cố ý theo dõi cũng không bắt được cái thóp nào. Thiên Thần để kiểm nghiệm mấy tháng, rốt cuộc hoàn toàn yên lòng.

Những ngày gần đây, mưa to ở khu vực Lương Giang hình thành ngập lụt, bao phủ lên vô số thành quách lớn nhỏ, khiến dân chúng không có chỗ sống, ăn bữa hôm lo bữa mai. Triều thần liên tục dâng tấu về chuyện này, thỉnh cầu Thiên Thần để định đoạt. Thiên Thần để suy nghĩ một chút rồi khâm điển Thái tử và Thất hoàng tử cùng nhau xử lý việc Lương Giang này.

Bởi vì Thái tử liên tiếp thi hành nhiều thủ đoạn độc ác, những vị hoàng tử khác đều bị hẩn hại cho không thể phản kháng, chỉ có mỗi Thất hoàng tử lễ nghĩa khiêm tốn tránh thoát khỏi nguy hiểm. Nếu như có thể làm tốt công việc lần này, y có thể chiếm nổi bật một lần trước mặt Thiên Thần để.

Thất hoàng tử trong lòng vui vẻ cực kỳ, ngoài mặt thuận theo Thái tử, nhưng sau khi trở về thì bắt đầu bàn bạc với người bên cạnh xem nên trở tài năng như thế nào.

Chu Doãn Thịnh đã được thăng chức làm Công bộ Thị lang vào năm nay cũng trong danh sách đi cùng.

Khi mấy người phong trần mệt mỏi đến lữ đường Giang, lũ lụt vẫn đang tàn sát bờ bãi. Tuần phủ Lương Giang – Du Bảo Điền tự mình đến khu bị nạn trấn an dân chúng, thị sát tình hình tai nạn, nghe nói Thái tử giá lâm, vội vàng trở về phủ mở tiệc rượu khoản đãi.

Nói là tiệc rượu thì hơi quá, cũng chỉ là một chiếc bàn tròn cũ nát, vài cái bát đĩa sứ, bánh bao chay và mấy món chua. Nếu như không có nước trà để uống, thật sự là không ăn nổi.

Thái tử vừa thấy bàn tiệc này, vẻ mặt lập tức tối sầm lại, còn Thất hoàng tử thì vẫn bình thản chịu đựng gian khổ.

Du Bảo Điền vờ như không biết, cung kính gấp một cái bánh bao chay và mấy cọng cải muối cho Thái tử, nói – “Bởi vì lũ lụt tàn sát bờ bãi, trong Khôn thành đã hết sạch lương thực, thực sự là không tìm được rượu tốt chiêu đãi điện hạ, mong điện hạ chớ quở trách.”

Bởi vì cai Hàn Thực Tấn, Thái tử đã lâu lắm rồi chưa từng say rượu. Nhưng trong mắt người trong thiên hạ, hẳn vẫn là Thái tử hoang dâm không rượu không vui trước đây. Du Bảo Điền tính tình ngay thẳng, ghét a dua nịnh nọt, trong lòng căm ghét hành vi phóng túng vô độ của Thái tử, cho nên đã mấy lần dâng tấu xin phế Thái tử, có thể xem như là cái đinh trong mắt Thái tử.

Hai người này ngựa mất nhau, vừa đến đã âm thầm đối địch.

Mặt Thái tử không có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lại toát ra sự tức giận.

Thất hoàng tử không nói lời nào, chỉ chờ Thái tử gây chuyện. Du Bảo Điền là đại thần có sức ảnh hưởng nhất của Đại Chu, hơn nữa còn là tâm phúc của Thiên Thần đế. Chuyện cứu nạn lần này rất lớn, nếu như Thái tử vừa đến đã trừng phạt trợ thủ đắc lực nhất, công việc lần này chắc chắn sẽ hỏng. Nếu thế, cơ hội cho hắn giành sự nổi bật cũng đến.

Thái tử thả dưa xuống bàn cách một tiếng, đang chuẩn bị nói chuyện thì bàn tay trái đặt dưới bàn bị một bàn tay ấm áp mềm mại khác nắm lấy. Hắn hơi hoảng hốt một chút, trên mặt lại không lộ chút nào, chỉ nhanh chóng liếc nhìn Chu Doãn Thịnh bên cạnh mình một cái.

Ba năm qua đi, thiếu niên vừa tròn hai mươi tuổi, đường nét gương mặt rõ ràng hơn một chút, đẹp không sao tả xiết. Đôi mắt như nước gợn sóng lấp lánh lặng yên đưa cho hắn một ánh nhìn trấn an, khiến trái tim hắn run lên, đồng thời cũng cảm thấy nhột nhạt khó nhin.

Nắm lại bàn tay kia nhẹ nhàng kéo kéo, Thái tử chậm rãi nói – “Du đại nhân không ở kinh thành, hiển nhiên không biết bốn điện hạ đã kiêng rượu được mấy năm rồi. Mà nay dân chúng gặp nạn, bốn điện hạ cảm thấy đồng cảm, dù chưa cai rượu cũng sẽ thấy ghen ở yết hầu, ăn không biết vị. Hiện giờ bốn Thái tử còn được ăn mấy chiếc bánh bao chay nguội lạnh, không biết liệu dân chúng có phải đã đến hoàn cảnh đói con để ăn rồi không. Bàn tiệc này cứ dọn đi, đưa bốn điện hạ đến các châu các huyện phân phát lương thực trước đã rồi nói sau. Cứu người như cứu hỏa, chậm trễ một lát cũng không được.”

Du Bảo Điền sững sờ, hoàn toàn không dám tin tưởng những lời này được phát ra từ miệng của Thái tử xa hoa lãng phí thành thói. Thất hoàng tử cũng ngay người nhìn chăm chăm huynh trưởng.

Trong khi hai người còn đang ngẩn ngơ, Thái tử nhặt hai cái bánh bao lên, một cái đưa cho Chu Doãn Thịnh, một cái tự mình cầm vừa đi vừa ăn, dáng vẻ vội vàng.

28. Quyển 3 - Chương 7

Đi ra khỏi tầm mắt của mọi người, Thái tử nắm tay Chu Doãn Thịnh, vẻ mặt dịu dàng.

“Sao thế, vừa rồi lo lắng bốn điện hạ sẽ nổi giận lung tung?”

“Vi thần nghĩ lắm, điện hạ uy phong sáng suốt, làm sao có thể bị lời nói của người khác dắt mũi được. Vi thần không thể giúp gì cho điện hạ, cảm thấy rất hổ thẹn.”

Nói như vậy cũng không phải vì Chu Doãn Thịnh khiêm tốn. Sau khi thần trí tỉnh táo trở lại thủ đoạn lão luyện cũng quay trở lại theo. Không cần bất kỳ ai nhắc nhở, hắn cũng có thể ngồi vững trên vị trí Thái tử, thường thường khiến Chu Doãn Thịnh cảm thấy mình là kẻ thừa. Có rất nhiều lúc, Chu Doãn Thịnh còn nghi ngờ không biết liệu Thái tử hoa mắt ư tại bị người khác hãm hại mất đi vị trí Đông cung và người trước mắt này có phải là một người hay không.

Thái tử cười vang, véo véo ngón tay thanh niên, nói nhỏ – “Sự xuất hiện của Doãn Thịnh là trợ giúp lớn nhất đối với bốn điện hạ. Nếu như không có Doãn Thịnh, sẽ không có bốn điện hạ ngày hôm nay.” – Nói đến đây, hắn hơi dừng lại, thân mật xoa xoa sườn mặt thiếu niên, giọng nói càng trở nên trầm thấp – “Thời khắc khắc bốn điện hạ đều cảm ơn ông trời đã đưa người đến bên cạnh bốn điện hạ. Người lo cho bốn điện hạ, bốn điện hạ rất vui.” – Vui vô cùng.

Chu Doãn Thịnh cúi đầu, nói một tiếng không dám. Thời đại khác biệt, thân phận khác biệt, thái độ xử lý tình cảm cũng khác biệt. Tuy rằng người này thường mang lại cho hắn rung động quen thuộc, nhưng hắn cũng sẽ không tùy tiện bước ra một bước kia. Nguyên vọng của Thẩm Ý Bản là nhà họ Thẩm phồn vinh thịnh vượng, người thân bình an vui vẻ, nếu như hắn đi nhằm một bước, tất cả nguyên vọng vốn có thể thực hiện được này đều sẽ hoá thành bọt nước.

Thái tử thấy hắn không đáp lại, còn đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng chân từ đằng sau truyền đến, đành phải thôi.

Du Bảo Điền vốn tưởng rằng Thái tử chỉ đang diễn trò mà thôi, chắc chắn sẽ không kiên trì được mấy ngày. Đâu ngờ hắn ngày ngày đến để thăm dò tình hình, tự mình đến khu tai nạn trấn an dân chúng. Hàng đêm cần mẫn phê duyệt công văn các châu huyện đưa lên, khiến cho Lương Giang vốn xác chết đối khắp nơi dần dần lấy lại sức sống.

Hắn nghĩ suy nghĩ của dân, khổ nỗi khổ của dân, lo nỗi lo của dân, ăn uống đơn sơ, làm việc suốt ngày đêm, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã gầy đến không còn hình người. Du Bảo Điền nhìn mà cảm động, thái độ đối với Thái tử không còn cực đoan như ngày xưa nữa. Cứ ba ngày là gửi tấu lên kinh thành một lần, thuật lại tất cả mọi sự việc, trong ngôn ngữ tràn đầy tôn sùng tâm phục khẩu phục, khiến Thiên Thần để đọc mà vô cùng vui mừng.

Thái tử tài cán như thế, càng làm nổi bật sự bình thường của Thất hoàng tử. Thất hoàng tử nóng nảy, bắt đầu thực hiện một số thủ đoạn.

Ngày hôm nay, Tổng đốc Lương Giang – Vương Bản mở tiệc chiêu đãi Thái tử ở biệt viện.

Wang Bản là thuộc hạ của Thái tử, con gái lão là trắc phi Đông cung, khá được sủng. Vì vậy, quan hệ giữa lão và Thái tử vô cùng thân mật. Mà việc Thái tử bị phế kiếp trước có liên quan rất lớn đến Vương Bản này.

Kiếp trước Thái tử không trúng Hàn Thực Tấn, nhưng sự xu nịnh của người bên ngoài cũng không thua gì độc tính của Hàn Thực Tấn. Thái tử sống thuận lợi một đời, đứng trên vị trí cao, trải qua năm rộng tháng dài khó tránh khỏi càng ngày càng tự phụ, sự quản lý đối với cấp dưới cũng yếu bớt. Dù là người mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa, nếu bị một đám đồng đội như heo liên lụy, người đó cũng có thể bị đánh bại một cách dễ dàng, mà Vương Bản chính là kẻ nổi bật trong đám đồng đội heo đó.

Lão rất tham tiền, chiếm giữ tiền bạc triều đình phân phát để gia cố để điều suốt bảy tám năm liền, khiến đề đập Lương Giang yếu chẳng khác nào giấy bìa, vừa chọc là rách. Thái tử phụng mệnh đến xử lý thiên tai, lão sợ Thái tử điều tra ra chuyện này nên lại cất xén tám phần tiền cứu nạn dân cho Thái tử, còn sai khiến hai mỹ nhân mê hoặc Thái tử.

Khi Thái tử và mỹ nhân đang chìm trong sóng hồng, bên ngoài đổ mưa tầm tã, làm sụp đường đi ở thượng nguồn Lương Giang. Lũ lụt cuốn cuộn đổ xuống, nuốt chửng vô số dân chúng và thành quách, uy lực này có thể xưng là một kiếp nạn. Khi được cứu ra khỏi biệt viện, Thái tử thậm chí còn chưa mặc quần, trò hề bại lộ.

Khi tin tức truyền về kinh thành, có thể đoán được Thiên Thần để phần nọ đến mức nào, Thái tử đương nhiên cũng bị phế truất.

Kiếp thứ hai có Hàn Thực Tấn của Tạ Ngọc Nhu, hành vi của Thái tử lại càng hoa mắt ù tai, ngay cả những chuyện sau đó đều giảm bớt, trực tiếp bị phán cả đời không thể xoay người. Sau khi Thái tử buồn bực mà chết, chẳng những không có danh hào, thậm chí còn không được vào Hoàng lăng, kết cục vô cùng thê thảm.

Nhưng Chu Doãn Thịnh đã đến, tình hình cũng khác đi. Thái tử trải qua sự nghiền mài của Hàn Thực Tấn, trở nên càng tài giỏi càng kiên nhẫn, cảm giác nguy cơ mạnh mẽ khiến hắn không dám thả lỏng bất cứ phút giây nào, cũng giám sát thuộc hạ vô cùng nghiêm khắc. Hắn đã phát hiện ra động tác của Vương Bản từ ba năm trước, ra lệnh bắt lão trả ngân lượng tham ô lại, còn hàng năm gia cố đề đập.

Cho nên giờ đây, cho dù mưa to tầm tã mấy chục ngày liên tiếp, đề ở vùng thượng nguồn vẫn phòng thủ kiên cố như cũ. Tạ Ngọc Nhu ở xa nơi kinh thành cũng không biết động tác ngầm của Thái tử, còn đang yên lặng mong đợi đại nạn đến. Lại nói, Thái tử có thể nhìn rõ mọi việc không có chỗ hở như vậy, cũng là nhờ phúc Tạ Ngọc Nhu.

Tuy rằng Vương Bản không quanh co vòng vèo như kiếp trước, nhưng rốt cuộc bản tính khom lưng uốn gối khó sửa. Chờ Thái tử vừa có thời gian rảnh là vội vã mở tiệc rượu, muốn kéo gần quan hệ. Con gái lão từ ba năm trước đã bắt đầu không nhận được thêm một lần ân sủng nào, bảo làm sao lão không nóng nảy?

Vương Bản là quan lớn vùng biên giới, Thái tử dù gì vẫn phải nể mặt một chút, chẳng những đúng giờ đến dự tiệc, còn nói huyện với lão vài câu. May mà Vương Bản cũng biết thời biết thế, tiệc rượu không hề xa hoa, chỉ là mấy món ăn lót dạ bình thường mà thôi. Nhưng đám phụ nữ ngồi cùng trên tiệc rượu lại làm Thái tử nhức mắt vô cùng.

Phải nói là mấy người phụ nữ này thật sự rất đẹp. Dáng người thon thả, sóng mắt đong đưa, cử chỉ ung dung thanh tao lịch sự. Không chỗ nào là không hấp dẫn ánh mắt người khác. Đưa đến hầu hạ hắn thì thôi, đã thế còn sai hai người ngồi bên cạnh trái phải Thẩm Ý Bản, nào thì ánh mắt đưa tình, nào thì ám muội khiêu khích, thế này là muốn làm cái gì?

Thái tử nhin rồi lại nhin, thấy một cô ả lại còn cười duyên đổ vào lòng Thẩm Ý Bản, lửa giận ngưng tụ cả đêm rốt cuộc bộc phát. Hắn vút bắt đĩa xuống kéo thanh niên dậy, phẩy tay áo bỏ đi, chỉ để lại một câu hàm ý sâu xa – “Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết buốt”.

Vương Bản sợ đến mặt cắt không còn một giọt máu. Du Bảo Điền nghe vậy lại vỗ tay cười to không ngừng, luôn miệng khen Thái tử sáng suốt, là may mắn lớn của quốc gia..., còn viết việc này lên tấu chương báo cho Thiên Thần để.

Thiên Thần để xem xong, vui mừng khôn kể.

Thái tử kéo thanh niên lên xe ngựa rồi mà vẫn chưa thể nào khống chế cảm xúc phần nọ, lồng ngực phập phồng, dường như có một con thú dữ sắp xông ra.

“Điện hạ, ngài không thể quá kích động, cơ thể sẽ không chịu nổi.” – Chu Doãn Thịnh thở dài, lấy một viên thuốc ra đưa đến miệng Thái tử.

Đôi mắt Thái tử rất đen rất sáng, tình yêu nồng nàn quay cuồng trong con ngươi. Hắn bình tĩnh nhìn thanh niên một cái, sau đó mở miệng, ngậm cả thuốc lẫn ngón tay vào miệng, dùng lưỡi trêu chọc.

Chu Doãn Thịnh lập tức rút ngón tay ra, cúi đầu lặng yên không nói.

Thái tử nắm tay, muốn kéo người nọ vào lòng mình vuốt ve, muốn xé tan trang phục không coi là hoa lệ của người nọ mà dùng sức xâm phạm, muốn dùng lưỡi cạy miệng cậu ấy ra hút hết nước bọt và linh hồn ra khỏi miệng cậu, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Hắn biết mình không còn sống được mấy năm nữa, nếu như khiến thanh niên phải đeo một ô danh nịnh thần, con đường làm quan của thanh niên sẽ bị phá hỏng. Điều duy nhất hắn có thể làm lúc này chính là lên ngôi hoàng đế, trèo lên chỗ ngồi cao nhất kia, bảo vệ thanh niên dưới cánh mình, chuẩn bị cho cậu ấy một con đường bằng phẳng rực rỡ chưa từng có.

Nghĩ đến đây, nỗi bi ai và nặng nhọc cực lớn vì không đủ sức tràn ngập cõi lòng, Thái tử thở dài sâu thẳm, vuốt ve sườn mặt thanh niên một chút rồi suy sụp ngồi về chỗ mình.

Trái tim Chu Doãn Thịnh nhói lên một cái, cảm giác đau khổ dày đặc khiến hân châu mảy.

Khi Thái tử rời khỏi Lương Hà, mấy vạn dân chúng đưa tiễn khắp đầu đường ngõ hẻm. Có người dập đầu, có người rót nước mắt, cảnh tượng vô cùng cảm động, thậm chí còn có vạn dân tán (*) được đưa đến từ các châu huyện, sau khi chống lên gần như che lấp cả bầu trời. Vị Thái tử này rốt cuộc được mọi người thừa nhận.

(*) Ở xã hội phong kiến, khi tiễn biệt một vị quan thanh liêm (thường là đưa tiễn lúc rời chức), người dân thường đưa tặng “vạn dân tán” để tỏ ý lưu luyến, biết ơn.

Thất hoàng tử vốn định chờ Thái tử làm sai, có thể tạo ra tí vết cho lần làm việc này của hân. Nhưng y không ngờ Thái tử lại giận giữ mắng Vương Bản, ngược lại khiến cho danh vọng Thái tử cao hơn một bậc. Thất hoàng tử không bắt được lấy một cái thóp nào, đành phải yên lặng chờ thời cơ.

Tạ Ngọc Nhu ở kinh thành thấy đề điều Lương Giang vẫn bình an vô sự, lại thấy Thái tử sáng suốt tài giỏi như vậy, nỗi lòng kinh sợ quả thực là khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả.

Kiếp này, mục tiêu cuối cùng của ả là thái hậu, là người phụ nữ cao quý nhất Đại Chu. Nếu như Thất hoàng tử không lên ngôi, lần sống lại này của ả còn có ý nghĩa gì? Ít nhất kiếp trước nàng còn bò lên được vị trí chính phi nhị phẩm, nếu kiếp này chỉ là trắc phi của quận vương, vậy thì còn không bằng cả kiếp trước, huống chi kẻ thù của ả – Thẩm Xảo Đan vẫn được sống như cá gặp nước.

Mỗi lần nghĩ đến biến cố có thể sẽ xuất hiện trong tương lai, lục phủ ngũ tạng của Tạ Ngọc Nhu đều thiêu đốt đến ăn không ngon ngủ không yên. May mà ả biết vẫn còn một cơ hội tuyệt đối có thể diệt trừ Thái tử, thế mới trấn định lại.

Bởi vì Thái tử làm việc lao lực khiến cơ thể tổn thương, đoàn xe đi rất chậm. Còn chưa ra khỏi vùng Lương Hà, Thất hoàng tử đã đột nhiên ngã bệnh, không bao lâu sau Thái tử cũng hôn mê bất tỉnh.

“Thế, thế này là nhiễm bệnh dịch rồi, phải cách ly bọn họ để chăm sóc!” – Thái y bắt mạch xong hoảng hốt kêu to.

Thị vệ nhanh chóng trưng dụng một khu nhà của thân hào địa phương sắp xếp cho hai vị hoàng tử. Sau đó nhanh chóng viết một bức thư về kinh bẩm báo việc này. Thiên Thần đế hoảng sợ, lập tức phái vài thái y cấp tốc đi đến Lương Giang, còn đưa kèm vài xe dược liệu quý giá.

Mà Đông cung của Thái tử và phủ Thất hoàng tử thì đều phái một trắc phi đi chăm bệnh. Kiếp trước Thất hoàng tử cũng bị lây bệnh dịch, chính là Thẩm Xảo Đan đến chăm sóc. Bởi vậy bồi dưỡng được tình cảm sâu đậm với Thất hoàng tử. Kiếp này, Tạ Ngọc Nhu đã chuẩn bị sẵn sàng để đi chăm bệnh, mà Thẩm Xảo Đan đã không còn tình cảm gì với Thất hoàng tử, đương nhiên không tranh với ả.

Cơ thể Thái tử vốn đã bị Hàn Thực Tán vết sạch, bệnh dịch lại đến một cách dồn dập, bệnh tình vừa phát tác, hân đã rơi vào hoàn cảnh sắp chết. Số trời đã định Thất hoàng tử có kiếp nạn này, hân phát bệnh sớm hơn Thái tử, tình huống cũng không quá lạ quan.

Chu Doãn Thịnh ngày ngày chăm sóc Thái tử đang hôn mê bất tỉnh, đợi trắc phi Vương thị vừa đến, hân không thể không tránh vào phòng phụ kế bên.

Hân vừa mới đi, Thái tử lập tức tỉnh lại, nhìn bóng dáng trông nom trước giường mình, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia thất vọng, thấp giọng nói – “Doãn Thịnh đâu?”

Vương thị dùng khăn che miệng mũi, dè dặt cẩn thận hỏi – “Doãn Thịnh là ai?”

Người hầu bên cạnh trả lời thay – “Khởi bẩm điện hạ, Thẩm đại nhân chăm sóc cho ngài suốt bốn ngày liền không kể ngày đêm, thấy trắc phi nương nương đến nên đã lui xuống.”

Vẻ thất vọng trong mắt Thái tử hoàn toàn tiêu tán, cười khê, chỉ vào Vương thị nói – “Bổn điện hạ không cần nàng ta, gọi Doãn Thịnh đến.”

Vương thị mong còn chả được, vội vàng lui ra ngoài theo người hầu.

29. Quyển 3 - Chương 8

Linh hồn của Chu Doãn Thịnh rất mạnh, đừng nói ba bốn ngày không ngủ, dù là ba bốn tháng không ngủ hắn cũng có thể. Bởi vậy sau khi trở về phòng hắn vẫn chưa vội đi ngủ, ngược lại đứng bên cửa sổ trầm tư.

Hắn đang đợi, đợi không gian y được và tuổi linh của Tạ Ngọc Nhu. Chỉ cần Tạ Ngọc Nhu đến, hắn sẽ có thể cam đoan Thái tử bình yên vô sự. Tạ Ngọc Nhu sẽ đến chứ? Đáp án đương nhiên là có.

Nghĩ đến đây, hắn nheo mắt cười.

“Thẩm đại nhân, Thái tử điện hạ gọi ngài.” – Người hầu bên cạnh tưởng rằng hắn lo cho Thái tử nên mới không thể nào đi vào giấc ngủ, trong lòng không khỏi cảm động.

Chu Doãn Thịnh nghe vậy lập tức đi đến phòng Thái tử.

“Điện hạ.” – Hắn chậm rãi đi đến cạnh giường, cúi người hành lễ.

“Đã lúc nào rồi mà còn gọi ta là điện hạ, gọi Tư Niên.” – Thái tử định nâng nửa người trên dậy để có thể ngắm nhìn khuôn mặt của thanh niên.

Chu Doãn Thịnh vội vàng dìu hắn ngồi dậy, lót một cái gối mềm sau lưng hắn, nghe lời mà gọi một tiếng Tư Niên. Cái tên này dường như đã kéo gần khoảng cách giữa hai người, khiến cho nét mặt hai người đều mềm lại.

Thái tử thấp giọng cười, cầm lấy bàn tay hắn, gọi một tiếng Doãn Thịnh, ngay sau đó lại gọi một tiếng nữa, như thể bỏ qua lần này sẽ không còn kiếp sau.

“Người đã nói, nếu như ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người sẽ xuống Hoàng Tuyền cùng ta. Những lời này còn tác dụng chứ?” – Hắn rút cuộc vẫn hỏi hặn, cái gì mà trải đường cho cậu ấy, để cậu ấy sống một cuộc sống không ai bằng, tất cả đều là lừa mình dối người. Hắn chính là một kẻ ích kỷ như vậy, dù xuống địa ngục cũng nhất định phải nắm chặt người trước mặt này.

Chu Doãn Thịnh sợ gì chứ cũng sẽ không sợ chết. Nhiệm vụ của thế giới này chưa hoàn thành, hắn còn có thể đến thế giới tiếp theo, thế giới tiếp theo nữa, không có gì phải lo lắng hết. Hắn suy nghĩ một lát, cười gật đầu – “Nhớ, những lời đó có tác dụng vĩnh viễn.”

Ánh mắt Thái tử sáng lên, vừa ho khan vừa cười to, tiếng cười vui vẻ chưa từng có.

Mấy cung nữ và người hầu hốt mắt đều đỏ lên, xoay lưng gạt nước mắt.

Đến lúc này, Chu Doãn Thịnh chăm sóc Thái tử không rời nửa bước, cùng ăn cùng uống cùng nằm, không sợ bị lây nhiễm bệnh dịch chút nào. Nói là bằng lòng xuống Hoàng Tuyền cùng Thái tử, nhưng hắn biết, cơ thể mình đã được cải tạo. Trừ khi chủ động rời khỏi, nếu không hắn có thể sống rất lâu, mà Thái tử tuyệt đối sẽ không bị đợt bệnh dịch này cướp mất sinh mạng.

Tạ Ngọc Nhu rút cuộc đến nơi, nghe nói bệnh tình của Thái tử đã rất nguy kịch, thật sự là thở phào một hơi dài, trong lòng cười lạnh nghĩ – Cho dù người thoát khỏi vận mệnh bị phế thì sao. Ông trời đã định người không thể trèo lên vị trí cao nhất, thì sẽ bù lại ở chỗ này. Không có cái số phú quý thì cần gì phải giãy chết chứ!

Ả vải một cái ngoài viện Thái tử, sau đó vội vàng đi chăm sóc Thái hoàng tử.

Thất hoàng tử thấy ả liễu chết mà đến, quả nhiên rất cảm động, nắm tay ả rất lâu không chịu buông. Tạ Ngọc Nhu dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi y một hồi, sau đó nhỏ nước suối linh vào toàn bộ thuốc, nước trà, cơm canh của Thất hoàng tử. Còn lấy hạt sen sinh trưởng dưới suối linh ra bóc cho Thất hoàng tử ăn.

Vì phòng ngừa người hầu trung thành đi theo mình bị nhiễm bệnh, ả thậm chí còn hào phóng nhỏ nước suối đó vào ấm trà của người hầu.

Tác dụng của nước suối linh đương nhiên là không giống bình thường, Thất hoàng tử khoẻ lại từng ngày, người hầu ở chỗ hắn cũng không có một ai nhiễm bệnh. Trái lại, ở chỗ Thái tử, gần như ngày nào cũng có thi thể bị nâng ra ngoài, bản thân Thái tử thời gian hôn mê cũng nhiều hơn thời gian tỉnh, dường như đã sắp không xong.

Thuốc hai người dùng đều giống nhau, thái y tuyệt đối không nghi ngờ, chỉ tưởng rằng Thái tử tương đối yếu hơn Thất hoàng tử mà thôi.

Ngày hôm nay, Chu Doãn Thịnh chăm cho Thái tử ngủ, tránh khỏi bàn tay nắm chặt vạt áo mình của hắn, chậm rãi đi đến chỗ Thất hoàng tử.

“Trắc phi nương nương, xin nương nương hãy cứu Thái tử điện hạ.” – Bái kiến Thất hoàng tử nằm trên miên trên giường bệnh xong, hắn cúi thấp lưng với Tạ Ngọc Nhu đứng bên cạnh.

Vài thái y đang khám trong phòng, thấy tình cảnh như vậy, ánh mắt toát ra sự kinh ngạc.

Tạ Ngọc Nhu trong lòng hoảng sợ, ngoài mặt lại không có vẻ gì, nghi hoặc nói – “Thẩm đại nhân nói như vậy là có ý gì? Bổng trắc phi không biết gì về y dược, làm sao có cách cứu chữa cho Thái tử điện hạ được?”

“Trắc phi nương nương khiêm tốn quá, Thất hoàng tử điện hạ hiện giờ có thể khỏe hẳn, tất cả đều là nhờ phúc linh dược của nương nương. Thái tử điện hạ là Thái tử một quốc gia, nương nương rõ ràng là có thuốc mà lại giấu kín không chịu nói ra, bệnh tình điện hạ hiện giờ đang vô cùng nguy kịch, hành động này có khác gì mưu phản?” – Chu Doãn Thịnh vẫn treo nụ cười trên mặt, nhưng lời nói ra thì sắc như dao, suýt nữa chém nát hồn vía Tạ Ngọc Nhu.

“Thẩm đại nhân nói đùa, bổng trắc phi nào có linh dược? Hành lý bổng trắc phi mang đến đều ở đây. Vừa hay các vị thái y đều có mặt, có thể kiểm tra thử một chút. Nếu như tìm được linh dược, bổng trắc phi bằng lòng ngửa cổ chờ bị giết. Mưu phản là tội tru di cửu tộc, nếu như thẩm đại nhân không có chứng cứ thì tốt nhất đừng nói lung tung.”

Tạ Ngọc Nhu ỷ vào có không gian, nhanh chóng trấn định trở lại.

Chu Doãn Thịnh khẽ cười nói – “Nếu như không nắm chắc tuyệt đối, Thẩm mỗ sẽ không vô lễ với nương nương. Không dám giấu giếm, mũi Thẩm mỗ khác với người thường, có thể ngửi thấy mùi mà người thường không thể ngửi được. Nương nương muốn chứng cứ, Thẩm mỗ sẽ cho nương nương xem.”

Hắn chỉ vào túi thơm trên hông Tạ Ngọc Nhu, nói – “Trong túi này có bạch chỉ, xuyên khung, cam thảo, cam tùng mỗi loại năm chỉ. Còn có cả sơn nại, huân thảo, trạch lan, ngải diệp mỗi loại hai chỉ. Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là dược liệu thường dùng nhất trong túi thơm, nương nương có thể nói là Thẩm mỗ nói linh tinh. Nhưng trong túi này còn giấu điều kỳ diệu khác, còn có một lát nhân sâm và một hạt sen. Mùi hương lát nhân sâm này vô cùng độc đáo, cả đời này Thẩm mỗ cũng chưa từng ngửi bao giờ, Thẩm mỗ to gan suy đoán đây chính là tử bì tham đã tuyệt tích từ lâu trong truyền thuyết. Mà hạt sen kia thì càng thần kỳ hơn, chỉ một mùi hương sót lại thôi đã khiến Thẩm mỗ say sưa mê mẩn không biết hôm nay là hôm nao. Thẩm mỗ am hiểu y dược, đọc hết tất cả sách vở, lại không thể nào đoán được chủng loại và lai lịch của nó.”

Nói xong, hắn đi đến bên cạnh bàn, bưng bát thuốc của Thất hoàng tử lên ngửi, cười nói – “Trong bát thuốc này có chứa mùi nhân sâm và hạt sen vừa rồi kia. Còn có một mùi hương nước lạnh buốt, hình như vô cùng có linh khí.”

Đặt bát thuốc xuống, trông thấy đài sen đặt trong giỏ trái cây còn chưa bóc ra, ánh mắt hắn hơi sáng lên, thở dài – “Thì ra là loại sen bát phàm, mà trắc phi nương nương lại có nhiều như vậy. Nương nương quả nhiên thần thông quảng đại.”

Đi một vòng trong phòng, cuối cùng hắn đứng lại bên cạnh cửa sổ, chỉ chỉ ấm trà sôi ùng ục trên bếp lò, giọng nói từ nhẹ nhàng chuyển sang sắc lạnh – “Ngay cả nước trà mà người hầu uống cũng được cho linh được. Vậy mà lại không bố thí cho điện hạ một chút, trắc phi nương nương rốt cuộc có ý đồ gì?”

Tạ Ngọc Nhu âm thầm nắm tay, mồ hôi ướt đầm. Có đánh chết ả cũng không ngờ không gian y dược và suối linh của mình lại bại lộ bởi vì một cái mũi chó. Giờ phút này, ả đã hỗn loạn, vậy mà vẫn cãi chày cãi cối – “Có nhiều thái y ở đây như vậy mà chỉ có Thầm đại nhân ngửi thấy mùi hương khác thường. Khả năng ăn nói bừa bãi của Thầm đại nhân khiến bốn trắc phi được mở rộng tầm mắt. Đã nói bốn trắc phi không có linh được, có thể cho các người lục soát tất cả mọi thứ, nếu lục soát ra bốn trắc phi sẽ tự đi thú tội.”

Thất hoàng tử từ kinh ngạc hoàn hồn lại, trầm giọng nói – “Vậy thì soát đi.” – Hắn và Tạ Ngọc Nhu vô cùng ăn ý, thấy ánh mắt Tạ Ngọc Nhu có vẻ chắc chắn, hắn cũng không hoảng hốt căng thẳng gì hết.

Chu Doãn Thịnh dường như nghe thấy một chuyện hài ghê gớm lắm, vỗ tay cười rộ lên – “Ta lục soát hành lý của người làm gì? Chỉ cần mang bát thuốc, giỏ trái cây, ấm trà và túi hương này về là được rồi. Trắc phi nương nương, Thầm mỗ thất lễ, nếu như Thái tử bình an, Thầm mỗ chắc chắn sẽ đến nhận tội. Còn nếu Thái tử không qua được, Thầm mỗ sẽ cùng xuống Hoàng Tuyền với người, dù có muốn cũng không đến được. Thầm mỗ cáo từ, mong Thất hoàng tử và nương nương nghỉ ngơi cho tốt.”

Hắn khom mình hành lễ, sau đó đứng thẳng người dậy giật túi thơm của Tạ Ngọc Nhu xuống, sai người bưng bát đĩa, giỏ trái cây, ấm trà... trong phòng đi, còn công khai gọi mấy thái y đi.

Không gian y dược và suối linh đều là thứ kỳ diệu, hơn nữa tồn tại trong một không gian khác không nhìn thấy được. Ban đầu ngay cả bản thân Tạ Ngọc Nhu còn không dám tin, làm sao có thể ngờ được nó sẽ bị người khác nhìn thấu? Đợi đoàn người đi xa, ả thoáng chốc xui lơ như bùn, đối diện với ánh mắt quý quyết khó lường của Thất hoàng tử, chỉ cảm thấy con đường phía trước tối đen không có ánh sáng.

Khi Chu Doãn Thịnh trở lại chính viện, Thái tử còn chưa tỉnh. Vài thái y đi theo sát sau đó, khó tin hỏi – “Người mắc bệnh cứu tử nhất sinh, chỉ dựa vào mấy thứ này thực sự có thể cứu Thái tử điện hạ chứ? Chẳng lẽ Thầm đại nhân nghĩ lầm rồi?”

“Có sai hay không dùng thử là biết.”

Chu Doãn Thịnh kéo mở túi thơm, lấy nhân sâm và hạt sen ra cho vào trong bát thuốc. Sau đó sai người tách tất cả đài sen để sẵn vào khay trà. Lúc này mới nhẹ nhàng gọi Thái tử dậy.

“Doãn Thịnh, hình như ta sắp không được rồi, lấy giấy bút mực nghiên ra đây, ta muốn viết thư cho phụ hoàng. Người yên tâm, cho dù ta chết, ta nhất định cũng sẽ bảo vệ cho gia tộc họ Thầm trăm năm không đổ.” – Thái tử suy yếu mở miệng.

“Điện hạ hôm nay sẽ khỏi hẳn.” – Chu Doãn Thịnh chải chỉnh tề tóc rối bên tai hắn. Sau đó mới bưng bát thuốc lên nói nhỏ – “Đây là linh dược lấy từ chỗ Tạ thị, uống xong là khỏe ngay lập tức.”

Thái tử coi như hắn đang lừa gạt mình, nhưng vẫn mỉm cười ngoan ngoãn uống. Sau đó cố nén ý muốn nôn mửa nhắm nháp từng hạt từng hạt sen, dùng trà thay nước để uống trôi.

Mấy thái y trở mắt nhìn, nhưng không chắc chắn như Thầm đại nhân, không hện mà cùng suy đoán: Thứ bệnh nan y như bệnh dịch này sao mà chỉ cần một bát thuốc và vài viên hạt sen là có thể chữa khỏi? Thầm đại nhân sầu lo vì Thái tử đến phát điên, vừa rồi còn đắc tội với Thất hoàng tử và sủng phi, không lâu nữa Thất hoàng tử lên ngôi, nhà họ Thầm chắc chắn sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm!

Nhưng kỳ tích đã xuất hiện, Thái tử dùng xong mọi thứ cả người lập tức toát mồ hôi. Mồ hôi kia có màu đen, mang theo mùi hôi nồng nặc, như thể tất cả chất độc trong cơ thể đều bị gạt ra ngoài. Ngay sau đó Thái tử đi ra ngoài tắm nước ấm, tắm xong sắc mặt đã hồng hào trở lại, đôi mắt loé sáng, có sức sống vô cùng.

Hiệu quả này quá mức rõ rệt, cũng rất thần kỳ. Chưa kể nước của suối linh và tử bì tham, chỉ riêng dược hiệu của cửu phẩm kim liên đã không giống bình thường. Bên Thất hoàng tử có Tạ Ngọc Nhu khổng chế, mỗi ngày chỉ cho Thất hoàng tử ăn một hạt, cho nên mới trông như từ từ khỏe lại, không bằng Thái tử ăn mấy chục hạt liền một lúc.

Cửu phẩm kim liên kia vốn nở trong suối linh, từng hạt sen đều ăn no nước suối, hiệu quả không cần nói cũng biết. Cũng chỉ trách Tạ Ngọc Nhu sơ xuất, lại lấy cả năm sáu đài sen ra đặt bên ngoài, thế nên mới khiến cho Chu Doãn Thịnh thực hiện được ý đồ, tẩy tủy phạt kinh cho Thái tử.

“Bắt mạch cho bốn điện hạ.” – Thái tử để mái tóc ướt rối tung, đặt cổ tay lên gối bắt mạch, giọng nói vô cùng khoẻ mạnh.

Mấy vị thái y thay phiên nhau kiểm tra thực hư, bị mạch đập mạnh mẽ của hắn làm cho giật mình đến rút cả cằm.

Vương thị nghe tin vội vàng chạy đến, tay cầm một tấm khăn, muốn lau tóc cho Thái tử.

“Sau này người không cần xuất hiện trước mặt bốn điện hạ nữa, thứ đồ sợ chết.” – Thái tử nheo mắt, khí lạnh toả ra bốn phía, sau đó quay về phía thiếu niên đang đứng nghiêm trang bên cạnh, cười như xuân về hoa nở – “Doãn Thịnh lại đây, tóc ta ướt, lạnh quá.”

Ngữ điệu làm nũng này khiến cho Chu Doãn Thịnh nổi da gà khắp người, không thể không từ từ đi đến hầu hạ.

Sắc mặt Vương thị tái xanh, khóc không ra nước mắt.

Sau khi đều thử bắt mạch xong, mấy thái y đồng thanh kêu to – “Điện hạ khoẻ hẳn, thuốc của Tạ thị quả nhiên có hiệu quả thần kỳ!”

Từ trắc phi nương nương tất cung tất kính chuyển thành Tạ thị đại bắt kính, có thể thấy được tương lai bi thảm của Tạ Ngọc Nhu. Rõ ràng có thuốc nhưng lại không cho Thái tử sử dụng, việc này truyền đến tai Thiên Thần đế, chẳng những Tạ Ngọc Nhu gặp nạn, e rằng ngay cả Thất hoàng tử cũng sẽ thất sủng theo. Thái tử là người thừa kế ngôi vị của Đại Chu, hai vợ chồng nhà này thấy chết mà không cứu, chính là phạm tội giết vua.

30. Quyển 3 - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thất hoàng tử thầm nghĩ bệnh dịch này là bệnh nan y, chính bản thân mình cũng phải cử tử nhất sinh mới chống đỡ qua được, làm sao có thể chữa khỏi chỉ bằng một chén thuốc, Thẩm Ý Bản kia đúng là ăn nói lung tung. Vì thế, y nhanh chóng gạt bỏ nghi ngờ trong lòng, nắm lấy tay Tạ Ngọc Nhu nhẹ nhàng an ủi.

Tạ Ngọc Nhu rút vào lòng y, sắc mặt tái nhợt, răng run lập cập.

Không được bao lâu, đại thái giám Thiên Thần đế phái đến lập tức dẫn theo một đoàn thị vệ, âm u nói – “Thái tử điện hạ vậy mà đã khỏi hẳn, mời trắc phi nương nương đi một chuyến với Táp gia, Táp gia có chuyện muốn hỏi.”

Thiên Thần đế lớn tuổi, sức khoẻ dần dần suy yếu, đương nhiên cũng đang tìm kiếm thần dược kéo dài tuổi thọ. Người hầu đi theo ông cũng muốn được phú quý dài lâu, đương nhiên cũng lo nỗi lo của ông. Cho nên không cần Thái tử ra lệnh, hắn đã mang người đến bắt Tạ Ngọc Nhu.

Tạ Ngọc Nhu biết không gian và suối linh quá mức thần kỳ, tuyệt đối không thể để cho người ngoài biết, nếu không sẽ rước lấy hoạ diệt thân. Mà không gian kia đã ràng buộc chặt chẽ với linh hồn ả, dùng một chiếc vòng tay làm vật dẫn. Chỉ cần ả không muốn, dù ả có đeo nó trên cổ tay cũng sẽ không có bất kỳ ai có thể trông thấy.

Vòng tay này người ngoài không thể nào cướp đoạt được, chỉ cần có suối linh và không gian, ả sẽ có biện pháp vượt qua kiếp nạn lần này.

Bởi vì trong lòng có chỗ ỷ lại, cho nên bất kể đại thám giám kia thăm vấn như thế nào, Tạ Ngọc Nhu đều không chịu khai. Mà hoàng đế chưa lên tiếng, người ngoài cũng không thể thi hình với một vị trắc phi của hoàng tử, đại thái giám kia rất bất đắc dĩ, đành phải hậm hực mang thị vệ đi.

Sau khi bọn họ rời khỏi không lâu, Tạ Ngọc Nhu vội vàng ăn một viên Hồi Xuân Đan, sau đó tựa vào góc tường thở. Ả vốn có thể trốn vào không gian, nhưng sau khi trở ra vẫn sẽ là nhà tù, có ích lợi gì? Huống chi gia tộc ả vẫn còn ở kinh thành, em trai ả vẫn còn tiền đồ tốt đẹp, nếu như ả liều mạng biến mất, hoàng thượng nhất định sẽ xử lý nhà họ Tạ.

Cho nên, tình thế trước mắt chỉ có thể hiện một phương thuốc kéo dài tuổi thọ cho Thiên Thần để điều dưỡng cơ thể, để Thiên Thần để không thể tách rời khỏi ả. Đây cũng là một con đường tắt để tiến thân, ngay cả Thất hoàng tử cũng sẽ chiếm được rất nhiều ích lợi.

Nghĩ đến đây, Tạ Ngọc Nhu cười khê, hoảng sợ bất lực trước đó trở thành hư không.

Điều ả có thể nghĩ ra, làm sao Chu Doãn Thịnh không nghĩ ra được. Đợi đến đêm khuya, hần thôi miên thị vệ trông coi, công khai đi vào nhà giam.

“Trắc phi nương nương vẫn khỏe chứ?” – Hần cười tủm tỉm chấp tay, trong mắt toát ra sự trêu chọc, cuối cùng hít hà không khí xung quanh, thở dài nói – “Trên người nương nương luôn có rất nhiều thuốc tốt. Phương thuốc này thật kỳ lạ, trong đó có mấy vị dược liệu e rằng tìm khắp đại Chu cũng không có. Chỉ cần hiến cho hoàng thượng, giúp hoàng thượng sống lâu trăm tuổi, là nương nương có thể xoay người.”

Tạ Ngọc Nhu cười lạnh một tiếng, không đáp câu nào. Hiện tại ả hơi sợ vị trạng nguyên này, cứ cảm thấy hần không phải là người thường. Người thường làm sao có thể khám phá ra không gian và suất linh của ả chỉ trong một ánh mắt?

Chu Doãn Thịnh không để ý, đi đến cửa lao, tùy tiện nhặt một cọng rơm trên đất lên nhét vào lỗ khoá đồng xoay xoay, khoá lập tức mở ra. Làm một nhân vật phản diện, hần có tài năng ở đủ mọi lĩnh vực, ngoại trừ sinh con, không có gì là hần không biết.

Tạ Ngọc Nhu nhìn đến ngây người, sau khi phản ứng lại lập tức ôm cánh tay cuộn mình vào trong góc, hoảng sợ kêu – “Người muốn làm gì?”

“Tóm lại sẽ không giết ngươi.” – Chu Doãn Thịnh bước đến, khom người quan sát đối phương. Nếu như hần giết nam nữ chính của thế giới này, thế giới sẽ lập tức sụp đổ. Bởi vì hần là năng lượng ngoại lai, có khả năng nghiền ép mọi thứ. Nhưng nếu là chính người trong thế giới này giết nam nữ chính, ngoại trừ khiến cho thế giới thoát khỏi quỹ đạo ban đầu, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì khác.

Cho nên hần không ra tay với nam nữ chính, hần đến là vì không gian và suất linh. Đối với một cụm năng lượng mà nói, không gian và suất linh chính là thức ăn.

Nghe hần nói vậy, Tạ Ngọc Nhu lại càng phòng bị, hai tay cố gắng ôm chặt lấy bả vai, muốn kêu to, lại phát hiện mình không thể lên tiếng. Thế này là thế nào? Ả hoảng sợ khó hiểu nhìn về phía Chu Doãn Thịnh.

“Một chút thủ đoạn thôi miên nho nhỏ mà thôi, đừng sợ.” – Chu Doãn Thịnh cười rất dịu dàng, chỉ vào cổ tay mảnh khảnh của ả mà than thở – “Vòng tay phỉ thúy Đế vương lục (1), đúng là hiếm có.”

“Người, người có thể trông thấy?” – Nói chuyện bình thường thì ả vẫn có thể. Lúc này ả đã bị người này dọa đến mất hết hồn vía, không ngừng suy đoán lai lịch của người này. Vòng tay này vốn do tiên ban tặng, Chu Doãn Thịnh trông thấy nó, chẳng lẽ hần cũng là tiên?

Chu Doãn Thịnh không đáp, đưa tay tháo chiếc vòng kia xuống, đặt trong lòng bàn tay thưởng thức.

Dưới ánh mắt kinh sợ của Tạ Ngọc Nhu, vòng tay kia hoá thành từng điểm sáng lấp lánh chui hết vào cơ thể Chu Doãn Thịnh.

“Tuy rằng không bằng với năng lượng của cả thế giới, nhưng muỗi có nhỏ nữa cũng là thịt. Được rồi, đa tạ trắc phi nương nương.” – Chu Doãn Thịnh tao nhã chấp tay, lưng thưng đi ra khỏi nhà lao. Cuối cùng còn không quên bấm khoá đồng lại lần nữa, đặt ngón trở lên miệng, sực nói – “Tất cả mọi chuyện về suất linh và không gian đều là từ cấm, người đừng nói ra đấy.”

Đây là lệnh thôi miên cuối cùng.

Tạ Ngọc Nhu vẫn giữ nguyên vẻ mặt sợ hãi, lại cực kỳ nghe lời mà gật đầu. Bởi vì vòng tay ràng buộc với linh hồn, bị người khác cưỡng chế lấy đi khó tránh khỏi sẽ tổn thương đến hồn phách. Không bao lâu sau khi Chu Doãn Thịnh đi, Tạ Ngọc Nhu bắt đầu cảm thấy đau đầu không ngớt, lập tức cuộn người lại rên rỉ.

“Đi đâu thế?” – Khi Chu Doãn Thịnh trở về phòng, Thái tử đang ngồi dựa vào đầu giường nhìn hẩn chăm chăm.

“Đi vệ sinh.”

“Chẳng phải trong phòng có bồn à?”

“Mùi khó ngửi, âm thanh còn bất nhã.”

Thái tử thấp giọng cười, xốc chăn lên nói – “Có mỗi người là bận rộn, còn không mau lên đây?”

Chu Doãn Thịnh do dự vài giây rồi lập tức cởi áo ngoài treo lên giường. Trong nửa tháng Thái tử bệnh nặng này, hẩn ngày nào cũng cùng ngủ với Thái tử, bây giờ lại cự tuyệt thì hơi làm kiêu.

Thái tử ôm người nọ vào lòng, sức lực rất lớn, không nói gì cả mà yên tâm thiếp đi.

Tạ Ngọc Nhu điên rồi, làm thế nào cũng không hồi ra được. Đại thái giám đành phải áp giải ả ta về kinh, để Thiên Thần để tự mình thẩm vấn. Gần như có thể chữa trị bệnh dịch chỉ trong giây lát, một thần được như vậy đương nhiên Thiên Thần để cũng muốn có, thế nên tự mình đi đến nơi giam giữ xem xét.

Tạ Ngọc Nhu tóc tai bù xù, trạng thái điên cuồng, kêu to Thái tử sẽ bị phế, Thất hoàng tử sẽ lên ngôi, mình sẽ là hoàng hậu linh tinh, lòng tham không đáy rõ ràng rành mạch.

Thiên Thần để tức điên, không khỏi nghĩ một trắc phi nhỏ nhoi mà còn có dã tâm bưng bưng như vậy, vậy Thất hoàng tử có tâm tư gì? E rằng chỉ mong mình và Thái tử đều chết hết, nhường ngôi vị lại cho y đúng không? Nếu không làm sao có thể biết rõ Tạ Ngọc Nhu có thần được mà lại không đồng ý cho Thái tử sử dụng?

Thế nên, Thất hoàng tử cũng xui xẻo theo, bị Thiên Thần để giam giữ trong phủ, tước đoạt tất cả công việc. Nhà mẹ đẻ của Tạ thị cũng gặp nạn, bị Thiên Thần để lệnh cho cấm vệ quân lật tung, cuối cùng lấy tội danh mưu phản xử phạt cả gia tộc.

Tạ Ngọc Nhu làm việc tuyệt không cẩn thận, sách thuốc phương thuốc lấy từ trong không gian ra được đặt tùy tiện trên giá sách, quả thực để Thiên Thần để tìm ra được. Nhưng rất nhiều dược liệu trong đó chỉ sinh trưởng trong không gian, phàm trần làm sao có được? Thiên Thần để giao chúng cho Thái Y viện nghiên cứu, không nghiên cứu được thì lại giao cho đạo sĩ khắp nơi, dần dần ham mê luyện đan, theo đuổi con đường trường sinh.

Thái tử khuyên mãi không được nên đành phải từ bỏ, từ từ tiếp quản chính vụ.

Năm Thiên Thần thứ sáu mươi lăm, đế vương băng hà, cử hành quốc tang, Thái tử ngồi lên vị trí cao nhất trong sự ủng hộ của bách quan.

Nghi lễ đăng cơ long trọng qua đi, Thiên Khải để mới lên ngôi vội vàng triệu kiến Điện các Đại học sĩ mới nhậm chức.

“Ta hôm nay có uy phong không?”

“Uy phong.” – Chu Doãn Thịnh giãy giãy tay, thấy sức hẩn càng ngày càng mạnh, gần như sắp bòn nát xương tay mình, đành phải từ bỏ.

“Có vĩ nan không?”

“Vĩ nan.” – Khoé miệng Chu Doãn Thịnh co giật.

“Vậy người còn thích chứ?”

Chu Doãn Thịnh lặng thinh, thấy trong đôi mắt đen thăm thăm của người nọ chuẩn bị nổi bão, mới chậm chước một chút rồi mở miệng. – “Hiện giờ ngài là hoàng đế, ta là triều thần, nếu như quan hệ giữa hai chúng ta vượt qua giới hạn quân thần, chưa nói người bên ngoài liệu có phát hiện hay không, chỉ riêng người và ta sẽ sản sinh rất nhiều nghi kỵ, mâu thuẫn. Dần dần, một chút tình cảm yêu thích kia cũng sẽ bị hao mòn bằng sạch.”

Thiên Khải để tự động xem nhẹ mấy câu trước, vui vẻ nói – “Tình cảm yêu thích? Quả nhiên người cũng yêu ta. Ta biết ngay mà.”

Hắn mạnh mẽ ôm thanh niên vào trong lòng, giọng nói trầm thấp mà nguy hiểm – “Sao người không cho ta một cơ hội? Biết đâu tình cảm của chúng ta chẳng những không hao mòn, ngược lại càng lâu càng như mới thì sao? Nếu như hôm nay người không đồng ý ở bên cạnh ta, lời hứa che chở cho gia tộc họ Thẩm trăm năm thịnh vượng mà ta từng đồng ý trước kia sẽ không có hiệu lực nữa.”

Chu Doãn Thịnh bị hắn bóp vai đến phát đau, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, cắn răng nói – “Quân vô hí ngôn (*), người đã từng nghe thấy câu này chưa?”

(*) Vua không nói chơi.

“Quân uy khó dò (*), người đã từng nghe thấy câu này chưa?” – Thiên Khải để hỏi lại một câu.

(*) Lòng vua khó đoán.

Chu Doãn Thịnh: “...”

“Được rồi, đừng tức giận.” – Thiên Khải để thấy sắc mặt hắn khó coi, vội vàng mềm giọng dụ dỗ – “Chỉ cần người ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta không đi đâu cả, ta sẽ không làm gì với gia tộc người hết. Doãn Thịnh, Doãn Thịnh, xin người, cầu xin người...”

Hắn chôn đầu mình vào hõm vai thanh niên dụi dụi như một đứa trẻ, đầu còn khí thế liếc nhìn thiên hạ như lúc ban ngày. Chu Doãn Thịnh vốn ôm một loại tình cảm khó hiểu với hắn, hiện giờ thấy hắn yếu ớt sợ hãi như vậy, suy nghĩ một hồi lâu rồi rút cuộc ôm chặt lấy vòng eo mạnh mẽ rắn chắc của hắn, thỏa hiệp.

Thiên Khải để mừng thầm, vội vàng ngậm lấy bờ môi hắn...

Tạ Ngọc Nhu bị Thiên Thần để ban một dải lụa trắng tự sát, Thất hoàng tử cũng bị tước đoạt vị trí quận vương. Hiện giờ tân đế đăng cơ, tước vị quận vương của hắn vẫn không được trả về, phủ Thất hoàng tử to như vậy mà lại cô đơn lạnh lẽo không đủ nhìn, phải nhờ Thẩm Xảo Đan trông coi hộ.

“Em trai ta vừa được phong Trung Dũng Công, hôm nay mở tiệc rượu đãi khách, người có đi với ta hay không?” – Trước mặt Thất hoàng tử, Thẩm Xảo Đan không còn hèn mọn như xưa nữa, xưng hô đã biến thành ta người từ lâu.

“Đương nhiên là đi với ái phi.” – Thất hoàng tử cười vô cùng dịu dàng.

“Hiện giờ người đã mất tước Vương, đừng gọi ta là ái phi nữa, kéo lại bị người ta bắt thóp.” – Thẩm Xảo Đan không nhẹ không nặng mà dăm chọc, cũng không để ý đến sắc mặt đột ngột thay đổi của Thất hoàng tử, tự mình đi ra ngoài trước.

Hai người cùng đến Thẩm gia, thấy khách khứa ra ra vào vào đông như trẩy hội, cảnh tượng vô cùng long trọng. Người đời đều biết Thiên Khải để rất trọng dụng tín nhiệm Thẩm đại nhân, người khác nói một trăm câu trước mặt vua cũng không bằng một câu nhẹ nhàng bằng quơ của người kia, đương nhiên là phải nịnh bợ.

Thẩm Xảo Đan bỏ Thất hoàng tử đang một lòng muốn kết giao với triều thần lại rồi đi vào sân sau. Lại thấy trước cổng đứng một loạt cấm vệ quân oai phong lừng lững, cứ có người đến gần là sát khí bắn ra bốn phía mà nhìn sang.

Thẩm Xảo Đan hoảng sợ, kiễng chân nhìn vào bên trong, thấy em trai nhà mình và Thiên Khải để đang uống rượu cạnh ao sen. Không biết em trai mình nói gì mà Thiên Khải để gơ chén rượu cao giọng cười to, vừa cười vừa đưa tay chải vuốt mái tóc mai bị gió thổi tán loạn của em trai, vẻ mặt dịu dàng vô cùng.

Đôi quân thần này ở bên nhau đã gần mười năm, nhưng tình cảm dường như chưa từng thay đổi bao giờ. Thắm Xảo Đan yên tâm, mỉm cười rồi xoay người bước đi.

Chú thích:

(1) Phỉ thủy Đế vương lục:

31. Quyển 4 - Chương 1

Chu Doãn Thịnh và Thiên Khải để ở bên nhau cả đời mà chưa từng có lấy một lần xung đột. Trước khi băng hà, Thiên Khải để nắm chặt tay hắn, muốn hắn tuần táng, tình yêu điên cuồng trong đôi mắt khiến người khác phải rung động.

Chu Doãn Thịnh đồng ý không chút do dự, nhìn đôi mắt rực rỡ trong nháy mắt của người nọ, cảm thấy mình đã làm một quyết định chính xác.

Trở về không gian ngân hà, hắn đứng trên một ngôi sao hấp thu năng lượng của thế giới kia. Đột nhiên cảm thấy một nửa năng lượng trong lồng xoáy bị rút ra ngoài, nhưng hắn không thể nào thăm dò được tung tích.

Sao lại như vậy? Chẳng lẽ là Chủ Thần?

Hắn nhíu mày, nhanh chóng phủ định suy nghĩ này. Nếu như Chủ Thần có thể cướp đoạt năng lượng của hắn, chắc chắn đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn từ lâu, nhất định sẽ nghĩ biện pháp tiêu diệt. Thế nhưng hiện giờ không hề có bất cứ động tĩnh gì, có thể thấy không phải là Chủ Thần.

Như vậy sẽ là ai chứ?

Hắn có một suy nghĩ mơ hồ, nhưng không dám nghĩ sâu, sợ hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều.

Hấp thu năng lượng xong, hắn rơi vào giấc ngủ say, khi tỉnh lại đã đang ngồi trong một lớp học sáng sủa, xung quanh là tiếng đọc sách lanh lảnh. Hắn nhìn sách tiếng Anh được đặt bên cạnh tay mình, lập tức tìm đến đoạn đang đọc, vừa đọc theo mọi người vừa nhanh chóng xem nội dung trên trí não.

Sau vô số lần xuyên đến các thế giới thăng cấp lưu ngựa đực, lúc này hắn rốt cuộc xuyên đến thế giới BL.

Chủ nhân cơ thể này tên là Lâm Thừa Trạch, cha mẹ đều đã mất, để lại cho hắn mấy trăm nghìn tiền gửi ngân hàng và một căn hộ. Nguyên chủ vốn có thể dựa vào số tiền này để học hết đại học, sau đó tìm một công việc rồi sống yên ổn. Nhưng khổ nỗi hắn lại là người ham hư vinh đến cực điểm, hơn nữa tôn thờ đồng tiền một cách nghiêm trọng. Khi cha mẹ còn sống đã thích mặc hàng hiệu đeo đồng hồ xịn, khi cha mẹ đi, không có ai quản lý, hắn càng tiêu xài thả phanh.

Mấy trăm nghìn gửi ngân hàng nhanh chóng bị hắn tiêu xài bằng sạch, bất đắc dĩ, hắn bắt đầu có tâm tư lệch lạc.

Hắn là gay, có cảm ứng rất mạnh đối với đồng loại, phát hiện phú nhị đại (*) trong lớp cũng là gay nên đã cố ý quyến rũ. Người nọ bản tính phong lưu, vốn định chơi đùa với hắn rồi sau đó ném cho hắn một khoản tiền đuổi đi, nào ngờ lại nghe thấy Lâm Thừa Trạch nói chuyện phiếm với bạn thân trong WC, nói là hắn chỉ để ý đến tiền của y, còn nói y ngu ngốc nhưng giàu vẫn vẫn.

(*) Những đứa con của người giàu có và các quan chức chính quyền sinh sau thập niên 1980 được người Trung Quốc gọi là “phú nhị đại”, nghĩa là thế hệ thứ 2 giàu có.

Phú nhị đại cảm thấy mình bị vũ nhục, vốn định xông vào dạy cho hắn một bài học, lại bị bạn bè giữ lại, nói chỉ bằng đùa giỡn tên kia một thời gian rồi đá hắn đi. Nhất định phải khiến cho hắn mất hết mặt mũi, hối hận vì những gì mình đã làm.

Phú nhị đại nghĩ thấy cũng đúng, bắt đầu làm bộ như gia tộc phá sản, muốn nương nhờ Lâm Thừa Trạch. Còn cố ý vô tình mang Lâm Thừa Trạch đi gặp đám bạn bè giàu có của mình.

Lâm Thừa Trạch không hiểu tình hình, lập tức rơi vào bẫy của y. Tuy rằng không trở mặt hẳn với phú nhị đại, nhưng hẳn bắt đầu âm thầm quyến rũ mấy người bạn kia, bị bọn họ thay phiên đùa giỡn, chụp rất nhiều hình ảnh khó coi.

Nếu chỉ là như vậy thì cũng thôi, thế nhưng trong thời gian này phú nhị đại còn thật sự phải lòng người bạn thân nhất của Lâm Thừa Trạch, bị Lâm Thừa Trạch phát hiện. Phú nhị đại dứt khoát ngã bài, nói tất cả đều là một âm mưu.

Trong khi Lâm Thừa Trạch còn đang thất hồn lạc phách, mấy bức ảnh kia bị phú nhị đại dán trên tường trường học. Chẳng những khiến bạn bè thất vọng về hắn, mà còn cướp mất cơ hội đi thi đại học của hắn, từ đó về sau không thể không sống nhờ việc bán cơ thể, cuối cùng bị nhiễm AIDS mà chết.

Sau khi hắn chết, người bạn thân nhất của hắn cũng chỉ thổn thức một tiếng, mà phú nhị đại thì mắng một câu đáng đời.

Xem xong cuộc đời của Lâm Thừa Trạch, mặt Chu Doãn Thịnh đen sì, chậm rãi quay sang nhìn nam sinh tuấn mỹ ngồi bên phải mình. Người này chính là phú nhị đại giả nghèo kia, nhân vật công chính của thế giới này – Kỷ Hàm Dục. Còn nhân vật thụ chính là người bạn thân nhất của nguyên chủ – Phương Hữu Nhiên, khác trường với bọn họ, thuộc tính là bạch liên hoa. (*)

(*) “Bạch liên hoa” (hoa sen trắng) ban đầu được dùng để chỉ một người có tính tình lương thiện.

Lục trà biếu (*) và bạch liên hoa, không cần nghĩ cũng biết nhân vật công chính sẽ yêu ai.

(*) “Lục trà biếu” (green tea bitch) chỉ những người đã bán thân mà còn thích giả ngây thơ, yếu đuối, đa cảm, thực ra dã tâm rất lớn, có thể dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Hiện giờ, Kỷ Hàm Dục đã lừa dối là gia đình phá sản, đến nhà Lâm Thừa Trạch ở, còn bắt đầu nảy sinh tình cảm khó hiểu với Phương Hữu Nhiên – cũng ở nhờ nhà Lâm Thừa Trạch, đang lên kế hoạch theo đuổi. Mà dưới sự dẫn dắt của Kỷ Hàm Dục, Lâm Thừa Trạch để ý đến cậu của y – Tào Mặc Khôn, cũng đang lên kế hoạch quyến rũ.

Đương nhiên, tình yêu của Kỷ Hàm Dục cuối cùng cũng tu thành chính quả, còn Lâm Thừa Trạch thì bị Tào Mặc Khôn coi như không khí. Lâm Thừa Trạch nhiều lần nói bóng nói gió nhưng Tào Mặc Khôn đều không để ý, hẳn đành phải chuyển mục tiêu quyến rũ người khác, vì thế nên đã chôn mìn tai họa cho sau này.

Hiểu rõ tình cảnh của bản thân, Chu Doãn Thịnh vuốt mặt, tiếp tục xem những tiết nuôi còn lại trước khi chết của Lâm Thừa Trạch. Tiết nuôi đầu tiên là rơi vào cạm bẫy của Kỷ Hàm Dục, vì thế nên thân bại danh liệt; tiết nuôi thứ hai là không thể thi đại học, học đại học; tiết nuôi thứ ba là phải lưu lạc chốn trần, không thể tay làm hàm nhai.

May mà hiện giờ Lâm Thừa Trạch mới bắt đầu tấn công mục tiêu thứ nhất – Tào Mặc Khôn. Hơn nữa đối phương là người trưởng thành chín chắn, không so đo với hắn, chỉ âm thầm cảnh cáo cháu trai đừng để bị lừa. Cho nên vẫn còn kịp để tránh né sự kiện ảnh nóng. Còn hai nguyện vọng sau đối với Chu Doãn Thịnh, người có chỉ số thông minh cao đến 180 mà nói, quả thực chỉ là một bữa ăn sáng.

Nghĩ như vậy, thế giới này cũng không hỏng bét cho lắm.

Chu Doãn Thịnh cầm lấy sách tiếng Anh, nheo mắt cười. Làm một tiểu nhân ăn dưa trả dưa, chỉ tránh né nguy hiểm đương nhiên không phải phong cách của hắn, hắn còn muốn cho Kỷ Hàm Dục ăn mấy cái tát thật mạnh, để cho y biết thế giới này không hề quay xung quanh y.

“Thừa Trạch, đi thôi.” – Chuông tan học vừa vang lên, Kỷ Hàm Dục lập tức cầm cặp sách lên rồi đá ghế Chu Doãn Thịnh. Y muốn nhanh chóng nhìn thấy Phương Hữu Nhiên.

“Ừ, chờ tôi một chút.” – Chu Doãn Thịnh chậm rãi thu dọn sách vở.

Gương mặt Kỷ Hàm Dục toát ra vẻ không kiên nhẫn, nhanh chóng trao đổi một ánh mắt tràn ngập ác ý với mấy người bạn thân đứng ở cửa lớp học.

“Được rồi, mình đi thôi.” – Chu Doãn Thịnh giả vờ như không phát hiện ra gì cả, đeo cặp sách lên vai rồi đi trước.

Về đến nhà, Phương Hữu Nhiên đang mặc một chiếc tạp dề in hình gấu Pooh nấu cơm trong bếp, khuôn mặt thanh tú bị hơi bếp hun đỏ bừng, trông vô cùng trong sáng đáng yêu.

Ánh mắt Kỷ Hàm Dục hơi sáng lên, lập tức ném cặp sách xuống xô pha, đi vào giúp đỡ. Hai người dí sát đầu lại với nhau, nhỏ giọng nói chuyện, dáng vẻ rất thân mật.

Lâm Thừa Trạch ghét phòng bếp bẩn, chưa từng đặt chân vào bếp bao giờ, thế nên không hề hay biết điều mờ ám giữa hai người. Chu Doãn Thịnh của hiện giờ lại càng không muốn góp vui, xách ba lô lên trực tiếp đi vào phòng.

Phương Hữu Nhiên là trẻ mồ côi, là hình mẫu thụ dụ dàng đảm đang điển hình. Có cậu ta ở nhà, mọi góc ngách đều không có lấy một hạt bụi. So sánh với Lâm Thừa Trạch cầu thả, hám tiền hám hư vinh, Kỷ Hàm Dục hiển nhiên sẽ yêu Phương Hữu Nhiên.

Hai người hiện giờ đã có nụ hôn đầu tiên, tuy rằng là Kỷ Hàm Dục ép buộc. Kỷ Hàm Dục nói gia đình mình sắp phá sản thật ra cũng không sai, bởi vì cha y đắc tội với Tào Mặc Khôn, bị tập đoàn nhà họ Tào để ý.

Trên thương trường, Tào Mặc Khôn vốn có danh hiệu “cá mập trắng”, bất cứ cá cua tôm tép nào đụng phải miệng hắn đều chỉ có phần chết mất xác. Tuy rằng mẹ Kỷ Hàm Dục xuất thân từ nhà họ Tào, nhưng lại là con riêng của nhà họ Tào, không hề có tình cảm gì với Tào Mặc Khôn. Hắn đương nhiên sẽ không kiêng dè đối phương liệu có vì vậy mà hôn nhân tan vỡ hay không.

Nhưng Kỷ Hàm Dục thông minh, từ nhỏ đã biết lấy lòng hắn, hắn vẫn có một chút tình cảm đối với Kỷ Hàm Dục, thỉnh thoảng sẽ gọi y đi ăn, đặc biệt là sau khi nhà họ Kỷ sắp phá sản. Lâm Thừa Trạch nhìn trúng Tào Mặc Khôn chính là ở trên bàn ăn.

Thật ra việc nhà họ Kỷ phá sản không hề có ảnh hưởng gì lớn đối với Kỷ Hàm Dục. Y có trí thông minh, lại có cậu bồi dưỡng, đã thành lập công ty từ năm lớp mười, lợi nhuận rất tốt. Cha Kỷ nuôi một đám tình nhân bên ngoài, con riêng có thể ghép thành một đội bóng đá, y chỉ ước cha Kỷ phá sản để tình nhân và con riêng gà bay chó sủa.

Hiện giờ y đang vui vẻ nhìn cha Kỷ sút đầu mẻ trán, thậm chí còn lòng dạ mà yêu đương, không nghèo túng như trong tưởng tượng của Lâm Thừa Trạch một chút nào.

Chu Doãn Thịnh tùy tiện ném cặp sách lên giường, đi vào phòng tắm xem xét cơ thể này.

Chả trách sau này Lâm Thừa Trạch có thể làm lá bài đỏ của câu lạc bộ, sống ngập trong vàng son, gương mặt này thật sự có thể coi là quốc sắc thiên hương. Làn da trắng nõn như ngọc, hàng lông mày thon dài gọn gàng, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng đỏ tươi, lại thêm một đôi mắt đào hoa trong veo ngập nước. Hiện giờ sự lỗ mãng trong mắt biến mất hết sạch, chỉ còn lại linh hoạt sống động, chỉ cần vừa nhìn vào là có thể câu hết ba hồn bảy vía của người khác.

Chỉ trách hắn quá tự đại về ngoại hình của mình, tưởng rằng dù làm sai việc gì người khác cũng có thể tha thứ, cho nên mới hành động phóng túng, đúng là quá non nớt, quá ngây thơ.

Chu Doãn Thịnh là người thiên vị ngoại hình, hiển nhiên vô cùng vừa lòng đối với nhan sắc của nguyên thân. Hắn nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi vào phòng bật máy tính chơi trò chơi. Ở Đại Chu mấy chục năm, hắn cũng sắp quên cảm giác sờ vào bàn phím là như thế nào rồi.

Chơi gần một tiếng, ngoài cửa vang lên tiếng gọi của Phương Hữu Nhiên – “Thừa Trạch, xuống ăn cơm.”

Chu Doãn Thịnh đáp một tiếng, khi tắt máy tiện thể tra xét tiền gửi ngân hàng của Lâm Thừa Trạch, sắc mặt lập tức tái mét. Trong tài khoản chỉ còn lại 200 tệ, chả trách hắn vội vã muốn bỏ Kỷ Hàm Dục tìm kim chủ mới như vậy.

Xem ra, ước nguyện tay làm hàm nhai này phải đặt lên vị trí hàng đầu để giải quyết. Mặc dù hắn chỉ cần hơi nhúc nhích ngón tay là có thể hack vào kho bạc ngân hàng, nhưng đây không phải là tay làm hàm nhai, mà là phạm pháp. Lâm Thừa Trạch đã đi sai một lần, không thể đi sai lần thứ hai.

Hơn nữa là một kẻ nguy trang đủ tư cách, hẳn càng nghiêng về việc sử dụng kỹ năng sẵn có của người bị nguy trang để mưu sinh. Làm như vậy không chỉ phù hợp với thẩm mỹ của hắn, mà còn có thể gia tăng khả năng sinh tồn của hắn. Tất cả những nhân vật phản diện hắn từng sắm vai, hẳn nhất định đều nghiêm túc nghiên cứu mọi kỹ năng của người đó, thậm chí còn dày công tôi luyện hơn nguyên chủ. Đương nhiên trong tình huống bị người khác đẩy vào đường cùng nhưng lại không có tài cán gì cả như Thẩm Ý Bản, hắn đành phải tự do phát huy.

Lâm Thừa Trạch có kỹ năng gì? Hình như nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có ngoại hình là có giá trị?

Chu Doãn Thịnh nheo mắt lại, cảm thấy ở thế giới nhìn mặt này, chỉ cần như vậy thôi là đã đủ rồi.

Hắn vừa suy tính kế hoạch nhân sinh trong tương lai vừa đi vào phòng ăn, lập tức nhìn thấy Kỷ Hàm Dục đang bưng thức ăn giúp Phương Hữu Nhiên, luôn miệng nhắc nhở cậu ta cẩn thận kéo bỏng tay.

“Bắt đầu đi.” – Chu Doãn Thịnh ngồi xuống, dùng đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, khí thế của người đứng trên địa vị cao toát ra trong khoảnh khắc rồi nhanh chóng ẩn đi.

Kỷ Hàm Dục và Phương Hữu Nhiên đều không phát hiện, chỉ mãi gấp đồ ăn cho nhau.

“Khi nào thì cậu về nhà? Hiện giờ chắc mẹ cậu đang buồn lắm nhỉ? Cậu không về thăm mẹ một chút à?” – Hắn vờ như lơ đãng hỏi.

“Bà ấy không cần tôi thăm, đã chạy theo người khác từ lâu rồi.” – Kỷ Hàm Dục cười lạnh. Phương Hữu Nhiên đau lòng mà nhìn y.

Chu Doãn Thịnh gấp một miếng đậu, hỏi tiếp – “Vậy cậu định làm thế nào?”

Tiếp tục theo đuổi bảo bối của tao chứ còn thế nào, tiện thể đùa giỡn mày một chút. Kỷ Hàm Dục âm thầm cười lạnh, ngoài mặt lại bày ra vẻ khó xử, thở dài nói – “Tôi định vừa đi học vừa đi làm. Lần trước Vương Kiệt rủ tôi cùng mở một nhà máy với cậu ta, nhưng tôi không có tiền vốn.”

“Cậu cần bao nhiêu? Tôi có thể cho cậu mượn, tôi đi làm công có tiết kiệm được một ít tiền.” – Phương Hữu Nhiên lập tức nói.

Kỷ Hàm Dục cười, không phải là kiểu ngoài cười nhưng trong không cười, mà là phát ra từ nội tâm – “Sao tôi có thể lấy tiền của cậu được? Tận ba trăm nghìn đấy, bán cậu cũng không được từng ấy tiền. Cậu có tiền chi bằng tự mua thêm mấy chiếc áo len cho mình, giữa mùa đông mà còn mặc mỗi hai chiếc áo len một cái áo khoác, cậu không thấy lạnh à?”

Phương Hữu Nhiên bản tính tiết kiệm, lòng dạ lương thiện, có thể vươn tay giúp đỡ y khi y nghèo túng mà không hề keo kiệt, điều này càng khiến y rung động. Ngược lại, Lâm Thừa Trạch chỉ lo vùi đầu ăn cơm, giả vờ như không nghe thấy gì cả, ai hơn ai kém nhìn một cái là biết.

32. Quyển 4 - Chương 2

Cơm nước xong, Phương Hữu Nhiên vào bếp rửa bát, Kỷ Hàm Dục nằm trên sofa xem TV.

Chu Doãn Thịnh ngồi xuống bên cạnh y, thấp giọng dò hỏi – “Cậu thiếu tiền sao không xin cậu của cậu? Nhà họ Tào giàu lắm cơ mà?”

Kỷ Hàm Dục hiển nhiên rất phản cảm với tính cách cứ há miệng ngậm miệng đều là tiền của hắn, vẻ mặt bắt đầu không kiên nhẫn – “Cũng đâu phải tôi giàu, là cậu tôi giàu thôi. Hơn nữa cậu không biết à? Mặc dù mẹ tôi họ Tào, nhưng chỉ là con riêng, lúc đón về nhà suýt chút nữa thì làm bà ngoại tôi tức chết, cậu tôi giúp gia đình tôi mới là lạ.”

“Đâu, trông chú ấy có vẻ rất yêu thương cậu mà, chẳng phải cứ luôn mời cậu đi ăn đấy ư?” – Chu Doãn Thịnh bấm riết không tha mà truy hỏi.

“Ông ta đâu phải là mời tôi đi ăn, ông ta chỉ muốn thưởng thức dáng vẻ nghèo túng của tôi với mẹ tôi mà thôi. Chính ông ta là người làm cho nhà họ Kỷ phá sản, nào có bận tâm đến sự sống chết của hai mẹ con chúng tôi. Nếu không phải là sợ đắc tội với ông ta, cậu nghĩ là tôi sẽ đi chắc? Được rồi đừng hỏi nữa, phiền chết đi được!” – Kỷ Hàm Dục ném mắt dao về phía hắn.

Chu Doãn Thịnh tắt tiếng, trở về phòng khoá trái cửa phòng.

Mặc dù Kỷ Hàm Dục hiện giờ vẫn là bạn trai trên danh nghĩa của Lâm Thừa Trạch, nhưng bởi vì Lâm Thừa Trạch rành việc đầu cơ trục lợi, thế nên vẫn chưa để y toại nguyện. Khi mới chuyển đến đây, Kỷ Hàm Dục đúng là có ý đồ muốn lên giường với hắn, nhưng khi đến nhà họ Lâm lại mê mẩn Phương Hữu Nhiên, sau đó chủ động chạy đến sô pha ngủ.

Đối với Chu Doãn Thịnh, đây cũng là trong cái rủi có cái may. Loại thiếu niên chưa đủ lông đủ cánh, mắc bệnh trẻ trâu giai đoạn cuối như Kỷ Hàm Dục này thật sự không phải gu của hắn.

Tiền sinh hoạt chỉ còn lại hai trăm tệ, hiện giờ Lâm Thừa Trạch và Kỷ Hàm Dục thật ra đều dựa vào một mình Phương Hữu Nhiên làm công nuôi sống. Làm một nhân vật phản diện, Chu Doãn Thịnh khó tránh khỏi thói xa hoa thích hưởng thụ, tiêu tiền mà không thể tiêu một cách sung sướng quả thực là điều khó có thể chịu đựng đối với hắn.

“Được rồi, phải nhanh chóng tìm một công việc có thể kiếm tiền vừa nhiều vừa nhanh đã.” – Chu Doãn Thịnh vừa lẩm bẩm vừa bật máy tính lên, ngón tay bay múa trên bàn phím, chọn lọc những tin tức hữu dụng.

Lâm Thừa Trạch vừa không có bằng cấp vừa không có kinh nghiệm, đừng nghĩ đến việc tìm được một công việc cao cấp. May mà trị số nhan sắc của hắn rất cao, vẫn có thể bán mặt hay gì đó. Chu Doãn Thịnh vừa suy nghĩ vừa xâm nhập vào mạng lưới của những công ty giải trí lớn, sau đó hí hửng lại, ngón tay tạm dừng di chuyển.

Màn hình nhấp nháy liên tục nhanh chóng cố định lại, bên trên là thông tin tuyển chọn ngôi sao mà website công ty AYA tuyên bố. Công ty AYA là công ty tiêu thụ hàng xa xỉ lớn nhất trên thế giới, tập hợp rất nhiều công ty con là những hãng nổi tiếng trong lĩnh vực ví, đồng hồ, lễ phục đắt may, nước hoa, xe hơi, vân vân.

Hàng xa xỉ của AYA là tượng trưng cho thân phận và địa vị, mỗi sản phẩm mới nó đưa ra thị trường đều sẽ tạo nên chấn động trong ngành thời trang khắp thế giới.

Lần này, AYA đưa ra một mẫu nước hoa tấn công thị trường nước hoa Trung Quốc, cho nên cần tuyển một người mẫu Trung Quốc quay chụp một đoạn quảng cáo, hơn nữa yêu cầu đối với người mẫu rất độc đáo:

- 1, Phải là người đẹp, hơn nữa phải là người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nam nữ đều được.
- 2, Phải trẻ tuổi, tốt nhất là từ 15 đến 18 tuổi.
- 3, Chiều cao ít nhất trên 175cm, làn da nhất định phải đẹp, chắc chắn phải đạt đến độ da trắng nõn nà.
- 4, Khí chất phải độc đáo, phải vừa ngây thơ non nớt, cũng phải vừa quyến rũ thành thực.

Bốn điều kiện này vừa đưa ra, thực sự là có thể loại bỏ tám mươi chín mươi phần trăm người trong giới giải trí.

Chu Doãn Thịnh tra xét lại từng điều một, khoé môi chậm rãi cong lên. Lâm Thừa Trạch rất đẹp, nhan sắc có thể nói là hoa lệ, điều thứ nhất phù hợp; Lâm Thừa Trạch năm nay mười bảy tuổi, điều thứ hai phù hợp; Lâm Thừa Trạch cao 176cm, còn về làn da, Chu Doãn Thịnh có thói quen cứ mỗi lần đến một thế giới mới là điều chỉnh số liệu cơ thể của nguyên chủ thành tốt nhất, cho nên hiện giờ, dù là ngoại hình, thể chất hay là làn da của Lâm Thừa Trạch đều hoàn mỹ không chút tỳ vết, điều thứ ba cũng phù hợp.

Còn điều thứ tư, đối với người khác thì là vô lý, chứ đối với một lão yêu tinh luân hồi hàng mấy vạn năm như Chu Doãn Thịnh mà nói, đây quả thực là một bữa ăn sáng. Thành thực, quyến rũ, ngây thơ, non nớt, dịu dàng, thô bạo, tà mị, chính trực... chỉ có bạn không nghĩ ra, chứ không có chuyện hắn không diễn được.

Nếu như toàn bộ điều kiện đều đã phù hợp, vậy thì hành động thôi. Chu Doãn Thịnh vuốt cằm, suy xét xem nên làm thế nào để trà trộn vào cuộc thi tuyển.

Hắn hack vào website của một công ty giải trí, lợi dụng kỹ thuật hack cao siêu chế tạo một thân phận nghệ nhân cho mình, trực thuộc trên danh nghĩa của một người đại diện nào đó. Bởi vì tháng sáu năm sau còn phải tham gia thi đại học, hắn đặt thời hạn hợp đồng vào tháng tư, sau đó hack vào website của AYA, đặt tên mình vào danh sách thi tuyển bổ sung.

Làm xong hết thấy, hắn cầm lấy di động liên lạc người đại diện mới.

“A lô, tôi là Vu Mỹ Liên, xin hỏi ai đây ạ?” – Một người phụ nữ khí chất tháo vát vừa ngâm điệu thuốc lá vừa biếng nhác hỏi.

“Chào chị Vu, em là Lâm Thừa Trạch, vốn là nghệ sĩ của Vương Minh, hiện giờ chuyển sang danh nghĩa của chị, xin lỗi vì lâu như vậy rồi mới liên lạc với chị.” – Giọng nói của Lâm Thừa Trạch trong trẻo uyển chuyển, khiến người khác vừa nghe đã cảm thấy thư thái.

Đầu mày hơi chau của Vu Mỹ Liên hơi thả lỏng một chút, nhớ lại xem trong tay mình có những nghệ sĩ nào, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không nhớ ra có người nào tên là Lâm Thừa Trạch. Mấy tháng trước Vương Minh bị tai nạn xe cộ, Vu Mỹ Liên và vài người đại diện khác lập tức tranh giành nghệ sĩ có tiềm lực nhất dưới trướng anh ta, mà cái tên Lâm Thừa Trạch này không để lại một chút ấn tượng nào trong đầu, chắc hẳn là không thể nâng được.

Nghĩ đến đây, hứng thú của Vu Mỹ Liên giảm hẳn. Chỉ giọng hay thì có ích gì, phải có mặt đẹp nữa mới được, giới giải trí chính là một thế giới hoàn toàn xem mặt.

Cô đang chuẩn bị qua loa mấy câu rồi trực tiếp gác điện thoại, không ngờ người đầu bên kia lại cho cô một tin tức vang như bom nổ.

“Chị Vu, em được AYA lựa chọn đi tham gia cuộc thi tuyển ngày mai, chị có thể đến đây đón em không?”

“Từ từ, cậu chắc chắn là AYA?” – Thuốc lá trong miệng Vu Mỹ Liên rơi xuống, suýt chút nữa đốt ra một lỗ trên váy, cô vừa giơ chân phủi vừa vội vàng hỏi lại.

AYA là hàng xa xỉ trong xa xỉ, người đại diện phát ngôn mỗi sản phẩm của nó không ai không phải là siêu sao quốc tế có sức ảnh hưởng lớn. Khó lắm mới có một lần chọn người mới như này, không công ty giải trí nào là không nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, chen vỡ đầu cũng muốn chen vào danh sách dự thi.

Vì một nghệ sĩ trong tay mình mà Vu Mỹ Liên đã dùng mọi chiêu trò mình biết, cuối cùng vẫn bị loại, mà đối thủ của một mất một còn của cô lại may mắn nhận được một vị trí tham dự.

Vu Mỹ Liên còn đang ức chế, trên trời đột nhiên rơi xuống một cái bánh có nhân.

Cô nắm chặt điện thoại, đề giọng hỏi – “Sao cậu lại nhận được vị trí tham dự? Ai giới thiệu cho cậu?”

“Không ai giới thiệu cho em cả, em đang đi trên đường thì gặp một người ngoại quốc tên là Bonnie, anh ta đưa cho em một tấm danh thiếp, bảo em hãy tham gia cuộc thi tuyển của AYA. Lúc trước em còn chưa tin, vừa rồi trông thấy AYA công bố danh sách dự tuyển bổ sung nên mới gọi điện thoại cho chị.”

Giọng điệu Chu Doãn Thịnh rất thấp thỏm, nhưng vẻ mặt thì vừa biếng nhác vừa bình tĩnh, hờ hững cuộn cuộn mơn lọn tóc trên thái dương.

“Cậu đợi một chút, để tôi xem đã.” – Vu Mỹ Liên cố nén nhịp tim đập nhanh, bật trang web của AYA lên, quả nhiên trông thấy tên Lâm Thừa Trạch. Trái tim cô giật lên trong chớp mắt, sau đó mở website của công ty, tìm đọc tư liệu của nghệ sĩ.

Khuôn mặt hoa lệ đến tột đỉnh của Lâm Thừa Trạch lập tức hiện ra, khiến cô nhìn đến ngây ngốc.

Má ơi, một báu vật như này mà sao mình lại không chú ý đến chứ? Mất bị c*t che mắt rồi à? May quá, may mà bọn họ lựa chọn phân chia ngẫu nhiên những nghệ sĩ còn thừa lại, phân vừa đúng đến danh nghĩa của cô, đúng là vận may đến có chặn cũng không chặn được! Nếu như Lâm Thừa Trạch không nổi tiếng thì quả thực là có lỗi với khuôn mặt mà ông trời ban cho cậu ta!

Vu Mỹ Liên hít thở sâu mấy hơi mới khiến cho giọng nói của mình có vẻ bình tĩnh – “Ừ, tôi thấy rồi, cậu có trong danh sách. Nhà cậu ở đâu? Tắm rửa sáng mai tôi đến đón cậu.”

Chu Doãn Thịnh nói địa chỉ, dập máy rồi cuộn mình vào trong chăn, bình thản mà ngủ.

Ngày hôm sau, Chu Doãn Thịnh vừa ăn sáng vừa thông báo cho Kỷ Hàm Dục – “Mấy ngày sắp tới tôi sẽ không đi học, cậu xin nghỉ giúp tôi nhé.”

Kỷ Hàm Dục không hỏi lý do, chỉ gật đầu.

Chu Doãn Thịnh nhìn hẩn một cái, giọng nói dịu dàng – “Cậu đừng lo lắng, mặc dù nhà họ Kỷ phá sản, nhưng tôi nhất định sẽ nghĩ cách. Trời không tuyệt đường người đâu.”

Kỷ Hàm Dục còn chẳng buồn nhìn hẩn, ở một tiếng lấy lệ, trong lòng lại chế giễu Lâm Thừa Trạch biết diễn. Rõ ràng ghét mình muốn chết mà còn chưa chịu trở mặt với mình, chẳng phải là nhìn trúng mấy thằng bạn phú nhị đại kia của mình, muốn mượn mình để bắc cầu hay sao? Chỉ cần mày dám bước lên cây cầu này, tao sẽ cho mày rơi tan xương nát thịt!

Tối qua Phương Hữu Nhiên lại bị Kỷ Hàm Dục cưỡng hôn, lúc này không yên lòng cho lắm, càng không dám nói chuyện với Lâm Thừa Trạch, thế nên cũng không hỏi nhiều.

Ăn xong bữa sáng, hai người cùng nhau ra khỏi nhà, còn Chu Doãn Thịnh trở về phòng thay một chiếc áo sơ mi trắng và quần bò màu xanh nhạt. Đang định cho điện thoại vào túi thì tiếng chuông vang lên, là điện thoại của Vu Mỹ Liên.

“Tôi đến rồi, cậu xuống lầu đi, xe Audi đen, biển số xe là xxxxx.”

Chu Doãn Thịnh dạ một tiếng, chậm rãi vào thang máy xuống lầu.

Lên xe, Vu Mỹ Liên soi hẩn từ trên xuống dưới một lượt, khoe mắt đuôi mày đều toát ra sự đắc ý vì nhất được của quý.

“Đưa tay đây cho chị sờ một phát, nếu như làn da không đạt tiêu chuẩn thì không đi cho rồi.” – Cô chẳng kiêng dè gì mà sờ mó, không thể không tán thán vì cảm giác nhẵn nhụi trên đầu ngón tay.

“Bonnie cũng đã sờ rồi, lúc đấy em còn tưởng anh ta là biến thái.” – Gò má Chu Doãn Thịnh hơi đỏ lên, dung mạo vốn hoa lệ càng trở nên câu lòng người.

Vu Mỹ Liên cười ha ha, vừa lái xe vừa dò hỏi – “Cậu học lớp mấy rồi?”

“Cấp ba, tháng sáu này sẽ thi đại học.”

“Vậy sau này cậu định làm nghề gì? Cha mẹ cậu đều đã qua đời, dù sao cũng phải có một công việc nuôi sống bản thân mà nhỉ? Chị xem hợp đồng của cậu, cuối tháng tư là đến hạn. Ông trời đã ban cho cậu khuôn mặt này, nếu cậu không dựa vào nó để nuôi sống bản thân thì quá là lãng phí. Chỉ cần cậu chịu ký tiếp hợp đồng với chị, chị cam đoan sẽ lăng xê cậu thành siêu sao quốc tế. Cậu xem cậu bây giờ không có bằng cấp, cũng không có kinh nghiệm làm việc, tuổi thì nhỏ, đi xin việc cũng không có công ty nào nhận đâu, huống hồ còn chả kiếm được bao nhiêu...” – Vu Mỹ Liên tận tâm tận lực thuyết phục, sợ của báu đã đến tay rồi còn dễ vuột mất.

“Cứ quay xong quảng cáo này đã rồi nói sau. Ba mẹ em vẫn hy vọng em có thể thi đỗ đại học có danh có tiếng, em muốn thực hiện nguyện vọng của họ.” – Chu Doãn Thịnh hợp thời bày ra vẻ mặt thương cảm.

Vu Mỹ Liên tắt tiếng, một lát sau mới trêu chọc – “Cái gì mà quay xong quảng cáo này rồi nói sau? Cậu tưởng cậu nhất định có thể trúng tuyển chắc?”

Chu Doãn Thịnh liếc xéo cô một cái, môi hơi cong lên.

Ánh mắt và vẻ mặt tự tin này thật sự quá mức hấp dẫn, làm cho Vu Mỹ Liên gần như không chịu nổi. Cô bối rối nhìn về phía trước, nhưng trong lòng thì đã vui như mở cờ.

33. Quyển 4 - Chương 3

Hai người đến chi nhánh của AYA ở Trung Quốc, nhân viên tiếp đãi kiểm tra danh sách rồi đưa họ đến phòng tiếp khách ở tầng 19.

“Vu Mỹ Liên, sao cô lại ở đây? Chẳng phải Annie đã rút tuyển rồi à?” – Một người đàn ông đứng trong hành lang kinh ngạc hỏi.

“Annie rút tuyển, Thừa Trạch lại được chọn. Đến đây, Thừa Trạch, chào anh Ngô Đào đi, anh ấy là một trong số những người đại diện giỏi nhất của công ty chúng ta đấy.” – Vu Mỹ Liên vẫy vẫy tay.

Ngô Đào còn đang suy nghĩ xem Thừa Trạch là ai thì thấy đằng sau Vu Mỹ Liên có một thiếu niên thân cao dáng ngọc bước ra. Đôi mắt cong cong toát ra thần thái động lòng người, bờ môi đỏ tươi mang theo nụ cười mê hoặc. Sự xuất hiện của hắn làm lu mờ tất cả mọi người đang chờ trong hành lang, mọi người âm thầm quan sát hắn, trong lòng đồng thời đều hiện lên một suy nghĩ — Không thể nghi ngờ, cuộc thi tuyển chọn của AYA được tạo ra là để dành riêng cho hắn.

“Tên đầy đủ của cậu ta là gì? Cô tìm thấy ở đâu?” – Ngô Đào cô gắng ra vẻ bình tĩnh, nhanh chóng nhìn lướt qua nghệ sĩ mà mình mang đến, vốn còn cảm thấy tiềm năng của người nọ rất lớn, hiện giờ lại thấy nhìn đâu cũng thấy không hợp mắt, điển hình của câu “so đồ với đồ, chỉ muốn vứt; so người với người, muốn tự tử”! (*)

(*) Mỗi một đồ vật đều có ưu khuyết điểm riêng, không nên so sánh với nhau. Người với người cũng không thể so sánh, vì nếu so sánh sẽ có rất nhiều người tức chết vì mình thua kém người khác. Câu này cũng thể hiện sự ghen tị của người nói khi mình không bằng người khác.

“Được chuyển từ danh nghĩa của Vương Minh sang.” – Vu Mỹ Liên tìm chỗ cho thiếu niên ngồi, còn mình thì quay đầu đắc ý cười với Ngô Đào.

“Không thể nào, làm sao tôi có thể bỏ sót được chứ!” – Sắc mặt Ngô Đào trở nên khó coi. Bởi vì hắn là người có nhiều kinh nghiệm nhất, cho nên lúc chọn người đã giành trước tất cả những người có tiềm lực nhất, còn lại mới đến phiên Vu Mỹ Liên và những người khác.

“Tôi nghĩ cậu ấy sẽ là đòn sát thủ, thế nên đã giấu tư liệu đi. Danh sách lựa chọn còn thừa công ty đều có lập hồ sơ, vì vậy cậu ấy được phân chia ngẫu nhiên đến danh nghĩa của tôi. Vả lại cậu ấy cũng rất may mắn, đi ngoài đường thôi mà cũng có thể được người trong ban lãnh đạo công ty AYA phát hiện rồi giới thiệu đến đây tham gia thi tuyển.” – Vu Mỹ Liên nhếch môi cười khê, vui vẻ thưởng thức sắc mặt đỏ xanh đổi trắng của Ngô Đào.

Hai người đại diện đầu đã lẫn nhau, còn Chu Doãn Thịnh thì đeo tai nghe, im lặng nghe nhạc.

Nghệ sĩ mà Ngô Đào mang đến là thành viên của một nhóm nhạc thần tượng nào đó, tên là Bảo Nhi. Bởi vì ngoại hình vô cùng tinh xảo, cho nên được rất nhiều người yêu thích. Khi vừa mới đến, cô ta đã nhìn trái nhìn phải, cảm thấy tất cả mọi người ở đây không có ai ưu tú hơn mình, vẻ mặt không khỏi toát ra thần thái kiêu căng. Hiện giờ thấy Lâm Thừa Trạch, cô ta đã mất hết tự tin, nhanh chóng chuyển sang chỗ khác cách mấy ghế, sợ ngồi cạnh hắn bị hắn làm cho lu mờ.

Trong phòng tiếp khách, từng người từng người dự tuyển bước vào, lại từng người từng người bị đuổi ra ngoài.

Nhà thiết kế chính của AYA, cũng là người điều chế mẫu nước hoa lần này – Orlando – hiện giờ nét mặt đang tràn đầy chán ghét mà phát tay – “Làn da không đủ bóng loáng nhẵn nhụi, out!”

“Ngoại hình như này mà cậu cũng dám đến? Tự tin là tốt, nhưng tự tin quá mức thì là xấu, out!”

“Cô bao nhiêu tuổi rồi? 15? Tôi thấy cô chả khác gì 35 cả, bụng mắt trĩu xuống tận mũi rồi kia kìa, out!”

“Đúng là tôi đã nói muốn vừa thành thực quyến rũ vừa ngây thơ non nớt, nhưng thế này là thế nào, cô ta rốt cuộc là nghệ sĩ hay là ca ve vậy? Dung tục, quá mức dung tục! Out, out, out...”

Orlando liên tục nói mấy chục chữ out, day trán, cảm thấy mình sắp điên rồi.

Nhân viên chuẩn bị cho công việc tuyển chọn cũng sắp bị anh ta làm cho phát điên. Vừa thành thực quyền rũ vừa ngây thơ non nớt là cái quái gì? Nếu dựa vào trình độ tiếng phổ thông đã tốt nghiệp tiểu học của tôi mà nói thì ý nghĩa của hai từ này phải là hoàn toàn tương phản chứ? Mà dù là khí chất mâu thuẫn trống đánh xuôi, kèn thổi ngược như thế, chẳng phải trước đó vẫn có người làm được hay sao? Trông rất hấp dẫn mà có đúng không? Chẳng lẽ thẩm mỹ của anh đã vượt qua giới hạn của nhân loại?

Orlando không nghe thấy nhân viên công tác phun tào, vẫn tiếp tục chỉ nhìn người ta một cái rồi lại mắng mỏ đuổi ra ngoài. Rốt cuộc đến lượt nghệ sĩ mà Ngô Đào đưa đến – Bảo Nhi, anh ta hơi híp mắt lại, vẩy tay nói – “Lại đây cho tôi xem một chút.”

Bảo Nhi mừng thầm, nhả nhận bước từng bước nhỏ đến.

Orlando sờ sờ mu bàn tay cô ta, vẽ mặt hơi dịu lại, sau đó nắm cầm cô ta quan sát khuôn mặt cô ta từng ly từng tí một, mấy phút sau mới gật đầu, nói – “Tạm đạt yêu cầu, đi thử diễn đi.”

Bảo Nhi nhìn phòng tiếp khách trống rỗng, chỉ đặt một chậu hoa hồng ở giữa, hỏi – “Thử diễn như thế nào? Có chủ đề không ạ?”

Orlando kiên nhẫn một cách hiếm thấy, khoanh tay đáp – “Không có chủ đề, cô chỉ cần đi qua đó ngửi chậu hoa kia một lúc là được.”

Ngửi hoa? Đúng rồi, đây là quảng cáo nước hoa, đương nhiên phải thể hiện được mùi hương độc đáo của nó, cho nên lúc ngửi phải tỏ vẻ say mê, đồng thời còn phải phô bày được mặt đẹp nhất của mình, tạo thành chủ đề người cũng như hoa.

Bảo Nhi tự thấy mình đã tìm được linh cảm, nhảy nhót đến gần chậu hoa như một cô gái nhỏ hồn nhiên, như thể đang vui đùa thỏa thích trong một vườn hoa. Đột nhiên, cô bị một khóm hoa hồng vô cùng đẹp dễ hấp dẫn, gương mặt toát ra vẻ tán thán. Cô chậm rãi đến gần, bước chân nhẹ nhàng thông thả, dường như sợ làm con bướm đậu trên đoá hoa bay mất. Rốt cuộc cũng đi đến trước khóm hoa, cô khom lưng, cúi đầu, nhắm chặt đôi mắt, vẽ mặt vô cùng mê say, sườn mặt tinh xảo hoà vào giữa những đoá hồng đỏ rực như lửa.

Nhân viên công tác đồng loạt nở nụ cười vừa lòng, sau đó trộm nhìn về phía Orlando.

“Out! Lãng phí thời gian của tôi!” – Orlando hỏn hển khó thở mà lên tiếng.

Bảo Nhi hoảng sợ, chớp chớp đôi mắt hạnh nhìn anh ta.

“Tôi bảo out cô không nghe thấy hả? Ra ngoài!” – Orlando không biết thương hương tiếc ngọc một chút nào, cuộn danh sách lại vỗ bôm bốp lên bàn, ánh mắt như sắp phun ra lửa.

Bảo Nhi vừa giận vừa xấu hổ muốn chết, bùm mặt chạy ra ngoài.

Đạo diễn phụ trách quay chụp quảng cáo không chịu nổi nữa, khuyên – “Orlando, cô bé vừa rồi kia thật ra cũng rất được, hoàn toàn thể hiện được cảm giác mà cậu muốn. Tôi đã xem tư liệu của cô ấy, điều kiện ngoại hình của cô ấy là tốt nhất, nếu như ngay cả cô ấy cậu cũng đuổi đi, vậy thì e rằng quảng cáo này của cậu cũng chẳng quay được đâu.”

“Không quay được thì đổi chủ đề, tôi thà quảng cáo này không có người mẫu chứ cũng không muốn nó trở thành một thứ hổ lốn. Tên của mẫu nước hoa này là “Mị Hoặc”, ở thời cổ đại của Trung Quốc các anh, mị hoặc và mỹ lệ có cùng ý nghĩa, là đẹp, đẹp đến xa hoa, đẹp đến cùng cực, đẹp đến mục nát. Chỉ có đoá hoa nở rộ đến mức gần tàn lụi mới có thể toả ra mùi hương đậm đà cuốn hút nhất. Điều tôi muốn tìm chính là một người đẹp như vậy, đẹp đến cùng cực, đẹp đến mục nát, nhưng vẫn tràn ngập sức sống như một đoá hoa. Chỉ có một người đẹp như vậy mới xứng đôi với nước hoa của tôi, understand?”

Đạo diễn và nhân viên công tác liên tục gật đầu, bị trình độ tiếng Trung của Orlando chặn họng, không hện mà cùng nghĩ thầm: Anh chắc chắn anh đang hình dung người mà không phải là yêu tinh đấy chứ? Sao anh không tìm một công ty thiết kế làm một cái quảng cáo 3D cho anh đi, có phải là nhanh hơn không.

Orlando vuốt vuốt ngực, hô to – “Tiếp theo.”

Chu Doãn Thịnh bị Vu Mỹ Liên đẩy mấy cái mới hoàn hồn, tháo tai nghe ra chậm rãi đi vào.

“Xin chào, tôi là Lâm Thừa Trạch, nghệ sĩ công ty Hoa Vũ. Năm nay tôi mười bảy tuổi, cao 176 cm, nặng 53 kg...”

Chưa đợi hắn giới thiệu hết, Orlando đã vội vàng vẫy tay với hắn – “Mau lại đây. Ôi Chúa ơi, rốt cuộc cũng chờ được cậu!”

Chu Doãn Thịnh đi đến, đôi mắt đào hoa loé lên ánh sáng linh động.

Orlando vốn định bóp lấy cằm hắn, nhưng khi đầu ngón tay vừa chạm vào làn da trắng nõn mịn màng vô cùng của hắn thì lập tức dừng lại. Sau đó dè dặt cẩn thận sờ sờ, nhéo nhéo, đôi mắt sáng quắc như đèn pha quan sát hắn từ trên xuống dưới mấy lần.

“Ngoại hình rất tốt, sang bên kia diễn thử đi.” – Hắn chỉ chỉ chậu hoa hồng.

Đạo diễn và nhân viên công tác không thể không thừa nhận, ngoại hình của thiếu niên này hơn xa Bảo Nhi, thậm chí vượt xa cả Trương Di Gia – người được xưng là mỹ nhân đệ nhất Trung Quốc trước đó. Đợi mấy năm nữa, đường nét nảy nở, không biết cậu ta sẽ yêu nghiệt đến thế nào nữa.

“Cần người khóm hoa kia đúng không ạ?” – Chu Doãn Thịnh ngay từ đầu đã thông qua trí não hack vào hệ thống giám sát của AYA, trông thấy toàn bộ quá trình thử diễn của Bảo Nhi. Cũng nghe thấy lời trình bày vừa nãy của Orlando đối với mẫu nước hoa kia.

Mị hoặc, đây là một từ mang tính khiêu gợi... Chu Doãn Thịnh vừa suy tư vừa bước đến gần chậu hoa.

Dáng đi của hắn vô cùng tao nhã, mang theo mấy phần thanh thần phớt đời. Dường như toàn bộ vườn hoa đều không thể lọt vào mắt hắn. Hắn dừng lại trước khóm hoa hồng, đôi mắt híp lại, đầu ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng đùa nghịch đoá hoa, như thể hắn yêu thích đoá hoa đó không nỡ buông tay, nhưng sự lạnh lùng và thờ ơ trong mắt hắn lại nói cho người ta biết thực ra không phải là như vậy.

Hắn cụt hứng, đang chuẩn bị bỏ đi thì lại bị gai nhọn trên hoa đâm rách đầu ngón tay, một giọt máu đỏ sẫm từ từ chảy ra. Hắn nhìn chăm chăm giọt máu, dường như cảm thấy rất thú vị, đôi mắt tối tăm rốt cuộc toát ra ý cười, lại giấu đi ngay trong phút chốc, năm ngón tay khép lại, nghiền nát đoá hoa hồng đang nở rộ.

Dầu hoa đỏ hơn cả máu chảy dọc xuống theo theo kẽ ngón tay, ý cười trong mắt càng rõ ràng hơn. Hắn giơ tay lên, đặt trên mũi hít ngửi, vẻ mặt say mê đến gần như điên cuồng. Bên má không thể tránh khỏi bị dính mấy giọt dầu hoa, hắn mở mắt, sau đó thè chiếc lưỡi hồng phấn ra liếm, đôi mắt đào hoa phủ kín một lớp hơi nước ẩm muội...

Khuôn mặt của thiếu niên vẫn còn mang vài nét ngây thơ, nhưng từng hành động cử chỉ đều toát ra hơi thở căm dỡ. Đây là một nét đẹp bùng cháy, đẹp đến xa hoa, không cần đến gần cũng có thể ngửi được mùi hương ngọt ngào đến mức nức nua.

Orlando khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, những nhân viên công tác còn lại đã sớm mê mẩn, gò má đỏ lên, vẻ mặt hoảng hốt.

“Để xem nào, ừm, Lâm Thừa Trạch, nghệ sĩ công ty Hoa Vũ. Được rồi, chính là cậu ấy, ba ngày nữa đến đây quay quảng cáo, nhớ chăm sóc da đấy.” – Orlando trực tiếp quyết định, sau đó xoay người vuốt vuốt trái tim cuồng loạn.

Chu Doãn Thịnh mỉm cười gật đầu rồi đi đến thùng rác vứt hoa, sau đó lấy khăn tay ra chậm rãi lau sạch dầu hoa. Một ánh mắt nóng bỏng chiếu lên người hắn, hắn nhúu mày nhìn lại về phía cửa.

Chỗ đó không có ai cả.

Tào Mặc Khôn đang đi thang máy lên tầng cao nhất. AYA là sản nghiệp của gia tộc họ Tào, hôm nay đúng ngày hắn đến xem một chút.

“Người vừa rồi trông rất quen.” – Vẻ mặt hắn biếng nhác, giọng điệu bình thản, nhưng vật thể khổng lồ phồng lên dưới đũng quần đã bán đứng tâm tình kích động của hắn.

“Cậu ta là bạn cùng lớp của Kỷ thiếu gia, tên là Lâm Thừa Trạch, chúng ta còn từng dùng bữa với cậu ta vài lần.” – Trợ lý nhắc nhở.

Tào Mặc Khôn nghĩ lại một lát, giọng điệu khá là kinh ngạc – “Chính là thằng bé muốn quyến rũ tôi? Cậu chắc chứ?” – Hẳn thực sự không thể nào liên kết thiếu niên dung tục kia với yêu tinh hấp dẫn đến cực điểm vừa rồi.

“Chắc chắn.” – Trợ lý suy nghĩ cẩn thận, vẻ mặt lần này lại hơi chần chừ.

Tào Mặc Khôn cười một cách hứng thú – “Nếu như cậu ta lại đến quyến rũ tôi, tôi nhất định sẽ biết thời biết thế.”

Trợ lý ai điều cho liêm sỉ của boss – “Ông chủ, cậu ta là bạn trai của Kỷ thiếu gia, nếu để Kỷ thiếu gia biết dù ít hay nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm cậu cháu giữa hai người.”

“Người như vậy làm sao Kỷ Hàm Dục có thể giữ được, sớm muộn gì cũng sẽ bay đi. Hơn nữa tôi chỉ chơi đùa mà thôi, cũng không bắt bọn chúng chia tay, chơi chán thì cho cậu ta một khoản tiền là được, Kỷ Hàm Dục sẽ không biết.” – Tào Mặc Khôn không cho là đúng, khoát khoát tay.

34. Quyển 4 - Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cửa phòng tiếp khách mở ra, Vu Mỹ Liên vội vã chạy đến, Ngô Đào và Bảo Nhi cũng chưa đi, đang chờ ở cách đó không xa.

“Thế nào?”

“OK rồi, ba ngày sau đến đây quay quảng cáo. Chị Vu bàn bạc một giá tốt cho em nhé, em hiện giờ đang cần dùng gấp.” – Chu Doãn Thịnh vừa nói vừa nhét khăn tay dính đầy dầu hoa vào cặp.

“Cậu cứ yên tâm, dù cậu là người mới, nhưng AYA lắm tiền nhiều cửa, chắc chắn thù lao sẽ không ít đâu.” – Vu Mỹ Liên nói một cách chắc chắn.

Chu Doãn Thịnh vỗ bả vai cô – “Vậy thì nhờ cả vào chị Vu. Em còn phải đi học, đi trước nhé.” – Khi đi ngang qua Ngô Đào vẻ mặt phức tạp và Bảo Nhi đôi mắt đỏ bừng, hần hơi hơi gật đầu, nở một nụ cười rục rỏ.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, Vu Mỹ Liên đúng hẹn gọi điện thoại đến, nói với hần giá tiền quảng cáo AYA đưa ra cho hần là năm trăm nghìn. Đối với một người mới mà nói, đây đã là giá trên trời, cho nên cô tự quyết định đồng ý.

Một người mới bình thường, quay một quảng cáo nhiều nhất cũng chỉ thu được mấy trăm nghìn, ít hơn thậm chí còn chỉ được mấy chục nghìn. Chỉ có một siêu sao thực sự mới có thể kiếm được mấy triệu chục triệu một quảng cáo. Chu Doãn Thịnh biết giá thị trường nên hần vô cùng cảm ơn Vu Mỹ Liên.

Hôm nay hần dậy rất sớm, vừa mặc áo sơ mi vừa mở cửa phòng đi đến phòng ăn.

Làn da của thiếu niên trắng nõn mịn màng như sữa, dưới ánh đèn màu cam trông càng nhẵn nhụi; tóc không chải, chỉ dùng ngón tay vuốt một chút, vừa hỗn loạn vừa gợi cảm; đôi mắt đào hoa bởi vì vừa mới tỉnh mà còn ngưng tụ một lớp hơi nước, ánh mắt mơ ngủ vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

Thân hình của hần có vẻ rất gầy yếu, nhưng thực ra không phải. Dưới lớp áo sơ mi chưa được cài kỹ nửa kín nửa hở là phần eo mềm dẻo mạnh mẽ và mấy múi cơ bụng chính tề, lên trên nữa là xương quai xanh tinh xảo duyên dáng.

Hắn ngáp một cái, đôi mắt đào hoa rớm ra hai giọt nước mắt, nhưng lại không trượt xuống sườn mặt mà vẫn treo trên hàng mi cong dài. Hắn đi đến bàn ăn ngồi xuống chỗ mình, tay phải chống hàm, tay trái cầm thìa, khi có khi không mà khuấy cháo, làn sương trắng bốc lên, làm mờ gương mặt hắn, nhưng lại khiến cho nét phong tình biêng nhác kia càng động lòng người.

Một tiếng loảng xoảng rất lớn quấy rầy sự tĩnh lặng của hắn. Hắn nhíu mày nhìn về phía đối diện thì thấy Kỷ Hàm Dục đỏ bừng mặt nhảy dựng lên, né tránh cháo đang chảy loang ra mép bàn.

“Cậu đừng nhúc nhích, để tôi. Lớn như vậy rồi mà còn làm rơi bát, cậu vừa mới nghĩ đi đâu thế?” – Phương Hữu Nhiên cầm một chiếc khăn chạy từ phòng bếp ra.

“Tôi, tôi chỉ đang nghĩ đến chuyện trong nhà tôi.” – Kỷ Hàm Dục ấp úng, đồng thời nhanh chóng liếc nhìn Lâm Thừa Trạch đang chuyên tâm ăn cháo một cái. Cho dù có ghét Lâm Thừa Trạch đến đâu đi chăng nữa, y cũng không thể không thừa nhận ngoại hình của đối phương có thể coi là hoàn mỹ. Chỉ mới mấy ngày không gặp mà hình như đường nét gương mặt cậu ta càng sắc nét hơn, hành động cử chỉ hoàn toàn không còn tùy tiện phóng đãng như ngày trước nữa. Ngược lại trông có vẻ tao nhã biêng nhác, giống một con mèo Ba Tư híp mắt nằm dưới ánh mặt trời nghỉ ngơi, khiến y nhìn mà ngứa ngáy khó nhịn, chỉ muốn đưa ra vuốt ve trên chọc một chút.

Phương Hữu Nhiên nghe vậy, trong lòng rất khó chịu, yên lặng nhặt mảnh thủy tinh vỡ, lau sạch cháo, múc lại một bát khác cho y, giọng nói dịu dàng – “Đừng nghĩ đến chuyện trong nhà nữa, cậu mới cấp ba, việc học vẫn quan trọng hơn.”

Kỷ Hàm Dục gật đầu, thấy Lâm Thừa Trạch ngồi đối diện còn không ai ửi lấy một câu, một chút si mê vừa rồi biến mất không còn một mảnh nào, chuyển thành khinh miệt và phần nộ.

Chu Doãn Thịnh rũ mắt, không hề để tâm đến không khí mờ ám giữa công chính thụ chính, vừa ăn cháo vừa chậm rãi nói – “Giúp tôi xin nghỉ mấy ngày, tôi có việc.”

“Sao cậu lại có việc nữa? Làm cái gì thế? Cậu đừng quên tháng sáu năm sau là thi đại học rồi đấy.” – Kỷ Hàm Dục phá lệ truy hỏi.

“Đã bảo có việc thì là có việc, cậu đừng hỏi nhiều như vậy.” – Lâm Thừa Trạch vút thìa xuống, chùi miệng. Thấy di động vang lên, hắn bắt máy rồi mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Kỷ Hàm Dục đi đến cạnh cửa sổ nhìn xuống dưới, thấy hắn lên một chiếc Audi Q7, không khỏi cười lạnh một tiếng: Tiện nhân chính là tiện nhân, ngoại hình càng đẹp thì càng dè tiện. Y quay đầu nhìn chằm chằm Phương Hữu Nhiên đang thu dọn bàn ăn, tâm lý hơi chút vận vẹo của y lại nhanh chóng cân bằng trở lại.

Chu Doãn Thịnh và Vu Mỹ Liên đi đến chi nhánh công ty AYA, nhân viên công tác đã dựng xong studio, đèn và máy quay cũng đều đã vào vị trí, chỉ còn chờ quay chụp.

“Ngài Orlando, không phải là anh đã quên đưa kịch bản cho chúng tôi đấy chứ?” – Vu Mỹ Liên giữ chặt người nước ngoài tóc vàng đang nhào đến.

“Ôi, yêu tinh bé bỏng của tôi rốt cuộc cũng đến rồi, đi thay đồ đi, mau lên.” – Orlando tự động xem nhẹ Vu Mỹ Liên, trong mắt trong lòng chỉ còn thiếu niên đang mỉm cười lẳng lẽ đứng dưới ánh đèn.

Yêu tinh bé bỏng cái beep! Chu Doãn Thịnh thâm mắng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười rục rịch, cúi đầu với anh ta rồi đi theo nhà tạo mẫu.

Vu Mỹ Liên dùng sức kéo Orlando đã say ngây ngất, khách khách khí hỏi lại lần nữa – “Ngài Orlando, anh quên kịch bản, không có kịch bản chúng ta quay như thế nào?”

“À, quên nói cho hai người, quảng cáo này không có kịch bản, đợi yêu tinh bé bỏng ra rồi trực tiếp quay là được.” – Ngón tay anh ta cong thành lan hoa chỉ (1), vuốt vuốt tóc rồi trên thái dương, thấy ngoài cửa có một bóng người cao lớn đi đến, vội vàng vui vẻ nghênh đón.

Vu Mỹ Liên quay đầu nhìn, dây thần kinh vốn căng hết cỡ lập tức gần như đứt đoạn. Clgt, người kia là Tào Mặc Khôn, là Tào Mặc Khôn được xưng là kẻ ăn tươi nuốt sống, là Tào Mặc Khôn – cá mập trắng trong

biến thương nghiệp, là Tào Mặc Khôn chỉ cần nhúc nhích ngón tay là có thể nghiền chết một thế gia hạng nhất đó! Anh ta đến đây làm gì?

Đúng rồi, vị này là người thích cái đẹp, hơn nữa ăn thông nam nữ, chỉ cần nhìn hợp mắt, anh ta sẽ giành lấy bằng bất cứ thủ đoạn nào. Nếu như anh ta để ý đến Lâm Thừa Trạch thì phải làm sao bây giờ?

Vu Mỹ Liên xoay người, vẻ mặt trở nên khó coi. Làm người đại diện, ít nhiều gì cũng đều đã từng trải qua hoạt động dẫn mối, cũng không phải họ muốn thế, mà là hoàn cảnh xô đẩy. Bây giờ bất kỳ ai muốn nổi tiếng, đều nhất định phải trả rất nhiều giá lớn mà người thường khó có thể tưởng tượng được. Nhưng Lâm Thừa Trạch vẫn còn trong độ tuổi vị thành niên, hơn nữa cha mẹ đều đã mất, thực sự cô không đành lòng cho lắm.

Hiện giờ Vu Mỹ Liên hoàn toàn không suy xét đến việc Tào Mặc Khôn sẽ chướng mắt với Lâm Thừa Trạch. Đùa chắc, chỉ cần với diện mạo kia của Lâm Thừa Trạch, tất cả những người chướng mắt với hắn đều là người mù.

Kỷ Hàm Dục yên lặng nằm cũng trúng đạn: ...

Chu Doãn Thịnh không biết Vu Mỹ Liên đã chìm trong sự rối rắm trước nay chưa từng có, hắn đang khó nhọc kéo khoá quần bò.

“Có phải quá chật rồi hay không? Tôi còn không đi được.” – Hắn hít sâu, hóp hóp bụng.

“Không chật không chật, vừa khít.” – Ánh mắt của nhà tạo mẫu đảo qua đảo lại giữa cơ bụng, đường V cut, bờ mông cong mẩy, cặp chân thon dài của thiếu niên, muốn nhổ ra cũng không được, vừa dứt lời lập tức nuốt một ngụm nước miếng.

Khoé miệng Chu Doãn Thịnh co giật, hỏi – “Áo đâu?”

“Không có áo, nửa người trên cứ để trần như thế.”

“Vây giầy đâu?” – Chu Doãn Thịnh đứng đưa bàn chân trần của mình.

“Cũng không có giầy.” – Nhà tạo mẫu gian nan rời ánh mắt của mình đi, đẩy hắn ra ngoài – “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, nên ra ngoài thôi. Tính tình Orlando rất xấu, đợi lâu là sẽ mắng chửi cho xem.”

“Oh my God! Cục cưng, em giống như một miếng pho mát được nướng nóng hừng hực sắp hoà tan thơm ngào ngạt. Tôi muốn ném thử hương vị của em đến chết mất!” – Orlando vẻ mặt thêm muốn mà kêu gào.

Tất cả nhân viên công tác đều dùng ánh mắt sáng quắc mà nhìn hắn, trong đó trộn lẫn một ánh mắt sắc nhọn gai người.

Chu Doãn Thịnh nhìn theo ánh mắt đó, mắt hơi giật giật. Bên cạnh đạo diễn có đứng một người đàn ông vô cùng cao lớn, trông ít nhất cũng phải một mét chín. Bộ vest vừa người sang trọng bao lấy một cơ thể cường tráng, mái tóc được chải hết ra sau đầu, để lộ khuôn mặt tuấn mỹ như được đeo gọt. Đôi mắt hẹp dài hơi híp lại, bờ môi mỏng gợi cảm hơi cong lên, vẻ mặt nghiền ngẫm toát ra nét tà ác.

Tào Mặc Khôn?

Tìm được thân phận của người đàn ông nọ trong trí nhớ của nguyên chủ, Chu Doãn Thịnh hồ hững thu ánh mắt về, nhìn về phía Orlando – “Xin hỏi tôi cần diễn thế nào? Chị Vu nói các anh vẫn chưa đưa kịch bản cho cô ấy.”

“À, không có kịch bản, chúng tôi chỉ quay em, bất kỳ góc độ bất kỳ động tác bất kỳ biểu cảm nào của em. Sau đó cắt nối biên tập tất cả những hình ảnh đẹp nhất khiêu gợi nhất thành một quảng cáo hấp dẫn nhất. Bảo bối, em chỉ cần tự phát huy là được rồi, vào đi.” – Orlando đẩy hắn vào studio phủ kín các loại hoa.

Chu Doãn Thịnh nhìn lớp hoa thật dày bị mình dẫm dưới chân, không biết phải nói gì. Nghệ sĩ quả nhiên là một nghề nghiệp bán sắc đẹp.

Tào Mặc Khôn vốn tưởng rằng thiếu niên sẽ ưỡn mặt xúm lại lấy lòng như mọi khi, không ngờ cậu ta lại chỉ vội vàng nhìn thoáng qua hắn rồi rời mắt, như thể không hề biết mình.

Lạt mềm buộc chặt? Tào Mặc Khôn nghĩ, lấy một điều xì gà từ trong túi ra châm, hút mạnh một hơi.

Chu Doãn Thịnh đi vài vòng xung quanh thăm hoa, vẫy tay với Orlando – “Có thể cho tôi một chai rượu vang không? Tôi muốn mượn rượu để tìm cảm giác.”

“Người đẹp, rượu vang, hoa hồng, nước hoa... Tổ hợp này quá tuyệt!” – Orlando vẫy tay, vẻ mặt say mê, trợ lý của anh ta nhanh chóng lấy một chai rượu vang đến.

Chu Doãn Thịnh ngửa đầu uống một ngụm lớn, cảm thấy không đủ nên lại uống thêm mấy ngụm. Chất lỏng đỏ tươi chảy dọc theo chiếc cằm tinh xảo của hắn xuống cần cổ thon dài, sau đó là xương quai xanh khiêu gợi, đọng trên lồng ngực trắng nõn... Hắn buông chai rượu xuống, gò má ửng đỏ, đôi mắt đào hoa mông lung gợn sóng lấp lánh, đáng vẻ ngà say hấp dẫn đến cực điểm.

Trong studio vang lên tiếng nuốt nước miếng liên tiếp.

Orlando nhận lấy chai rượu, khoát tay nói – “Tìm được cảm giác chưa? Tìm được rồi thì lập tức quay thôi.” Lúc quay lưng lại, anh ta lập tức gí miệng vào miệng chai, hôn môi gián tiếp.

Tào Mặc Khôn trông thấy cảnh này thì hừ lạnh một tiếng, sắc mặt khá khó coi.

Trợ lý của hắn ho khan một tiếng, nhắc nhở – “Ông chủ, ngài tìm một chỗ ngồi xuống xem thì hơn, nhân lúc mọi người đều đang chú ý Lâm Thừa Trạch.” – Nếu không đợi mọi người hoàn hồn, ngài sẽ xấu mặt!

Một câu cuối cùng anh ta không dám nói, chỉ dùng ánh mắt nhìn chằm chằm đưng quần căng phồng của boss.

Tào Mặc Khôn tuyệt không cảm thấy xấu hổ, bình tĩnh tự nhiên đi đến bên cạnh đạo diễn, lấy một chiếc ghế mềm ngồi xuống. Ánh mắt sắc bén dán chặt lên người thiếu niên.

Chu Doãn Thịnh đã hơi say, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía máy quay phim cười cười, sau đó vùi người vào thăm hoa, biếng nhác ngáp một cái. Hành vi của hắn sau khi uống rượu rất tốt, say một cái là bắt đầu buồn ngủ.

Dường như cảm thấy hơi lạnh, hắn quơ hết hoa đắp lên ngực mình. Vốn định nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng nhớ ra hiện giờ còn đang quay quảng cáo, hắn lại miễn cưỡng mở mắt ra, nghiêng người nhìn về phía máy quay phim. Bờ môi vẽ lên một nụ cười mơ hồ, đuôi mắt tẩm nước làm người nhìn mê say.

“Được, hai cảnh cười này rất tốt, nhất định không thể cắt!” – Orlando hưng phấn đến nổi mặt cũng đỏ bừng.

Chú thích:

(1) Lan hoa chỉ:

35. Quyển 4 - Chương 5

Chu Doãn Thịnh không để ý đến tiếng gào của Orlando, thấy không trung bay xuống những giọt nước mang theo hương thơm đậm đà, hắn vươn tay ra đón lấy, sau đó rử mi ngửi lòng bàn tay, có vẻ như rất thích thú. Hắn nở một nụ cười biếng nhác, lập tức bắt lấy một đoá hoa bóp nát, mở miệng, vươn lưỡi ra liếm láp đầu hoa đỏ tươi chảy ra từ kẽ tay.

Sau khi uống say hắn rất dễ bị khát.

Thiếu niên mỹ lệ như tinh linh đắm say giữa làn sương thơm nức, trên người dính đầy dầu hoa và những cánh hoa lác đác đỏ tươi. Cảnh tượng này vừa hoa mỹ vừa gợi lên một mùi hương ngọt đến cảm dỗ, cảm dỗ người ta chìm đắm, cảm dỗ người ta mê mẩn, cảm dỗ người ta đoạ lạc.

Cả người người quay phim ướt đầm mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng, gần như sắp không ngăn được kích thích thị giác mà thiếu niên mang lại cho mình, nhưng không thể không kiên nhẫn quay tiếp.

Đạo diễn quên hô cut, nhân viên công tác quên đi lại, tất cả đều ngây ngốc nhìn chằm chằm thiếu niên, chỉ có mỗi Orlando còn đang than thở – “Cảnh này không thể cắt, cảnh này cũng không được, a, cảnh liếm đầu

hoa vừa rồi lát nữa quay một đoạn cận cảnh, còn phải quay cận cảnh mặt, cận cảnh mắt, cả chân nữa, chân nhất định cũng phải cận cảnh, ngón chân trơn nhẵn màu hồng phấn rất đáng yêu!”

“Orlando, câm miệng!” – Tào Mặc Khôn dụi tắt xì gà, không thể chịu nổi nữa mà lên tiếng, giọng nói nghe khàn vô cùng.

Orlando lập tức khoa chân múa tay, làm động tác kéo khoá miệng.

Chu Doãn Thịnh lẩn qua lẩn lại mấy vòng trên thảm hoa, mãi đến khi đầu sắp choáng váng mới nghe thấy đạo diễn kêu cắt – “Nghỉ ngơi một lát, đợi lát nữa quay mấy cảnh đặc tả.”

Hắn thở phào, lắc lắc tóc đi về phía Vu Mỹ Liên – hiện đang đổ bưng mặt, ánh mắt toả sáng.

“Lâm Thừa Trạch.” – Đằng sau vang lên một tiếng nói trầm thấp khàn khàn.

“Chú Tào.” – Chu Doãn Thịnh cung kính cúi đầu với người đang đi tới.

Tào Mặc Khôn hiển nhiên không ngờ được hắn lại phun ra xưng hô này, nụ cười trên gương mặt động lại trong chớp mắt, nhưng không hề nói gì thêm, mà là dùng ngón tay lau giọt dầu hoa dính trên khoé miệng thiếu niên đi, sau đó lững thững rời khỏi.

Trợ lý của hắn nhìn về phía Vu Mỹ Liên, dấn dò – “Sau khi quay xong, mời hai vị cùng đi ăn một bữa với chúng tôi. Tôi đi trước, hẹn lát nữa gặp.”

Vu Mỹ Liên mặt mày trắng bệch, gật đầu. Hiện giờ đứng trên địa bàn của người ta, còn cầm thù lao người ta trả, bữa ăn như này không muốn đi cũng phải đi.

“Tiểu Trạch, một lát nữa cậu nhớ chú ý một chút, đừng uống quá nhiều.”

“Em biết rồi, chị Vu, em có chừng mực.” – Chu Doãn Thịnh không để ý cho lắm. Ngay từ đầu hắn đã biết nếu muốn đặt chân vào giới giải trí, nhất định sẽ gặp phải chuyện như thế này, nhưng hắn có đầy đủ khả năng tự bảo vệ mình, cho nên không hề lo lắng.

“Nếu như thật sự không thể phản kháng, cậu cũng có thể thử hưởng thụ. Chắc cậu cũng từng nghe nhắc đến Tào Mặc Khôn rồi đúng không? Cá mập trắng ăn tươi nuốt sống. Nhưng nếu cậu nghe theo anh ta, cậu sẽ được hưởng rất nhiều, chắc chắn anh ta sẽ giúp cậu nổi tiếng chỉ trong thời gian ngắn nhất. Trương Di Gia chỉ đi theo anh ta chưa đầy một tháng mà giờ đã nổi như cồn rồi. Không phải chị Vu xúi giục cậu nhảy vào hố lửa, thật sự là hoàn cảnh đưa đẩy. Nghe theo anh ta cậu chỉ chịu khổ mấy tháng, không theo anh ta cậu sẽ phải chịu khổ cả đời.” – Sắc mặt Vu Mỹ Liên vô cùng rối rắm.

Chu Doãn Thịnh liên tục gật đầu, nghe hết, lại không để trong lòng.

Bổ sung thêm vài hình ảnh cận cảnh, buổi ghi hình nóng bỏng rốt cuộc cũng chấm dứt. Người quay phim nhanh chóng lấy giấy ăn ra lau mồ hôi, ánh mắt né tránh không dám nhìn vào người thiếu niên. Hắn dám chắc, chỉ cần đoạn phim quảng cáo này được truyền phát, tất cả mọi người sẽ đều chìm đắm trong bữa tiệc sắc đẹp hoành tráng này.

Cả đoạn phim không có bất kỳ cảnh nào liên quan đến nước hoa, vậy mà lại có thể gợi lên mùi hương khiến người khác không thể nào chống cự. Không thể không thừa nhận, thẩm mỹ của Orlando đúng là đã vượt qua giới hạn của nhân loại.

Chu Doãn Thịnh đi tắm rồi thay áo sơ mi trắng và áo nhung mình mặc đến, đi đến thang máy với Vu Mỹ Liên. Vừa đi đến cửa lập tức trông thấy trợ lý mặt than của Tào Mặc Khôn đang đứng đợi ở đó.

Trợ lý mang hai người đến một câu lạc bộ cao cấp, Tào Mặc Khôn và vài người đàn ông đủ dáng đủ kiểu đã ngồi quanh bàn ăn, còn có vài minh tinh nổi tiếng đang ngồi tiếp rượu.

“Bảo bối đến rồi à.” – Tào Mặc Khôn đưa tay kéo thiếu niên ngồi xuống cạnh mình.

Đôi mắt đào hoa biết nói của Chu Doãn Thịnh tròng lên, dường như đang hỏi – “Tôi thành bảo bối của ông từ khi nào?”

Tào Mặc Khôn yêu đôi mắt biết nói này của hắn muốn chết, dùng ngón tay vuốt vuốt bờ mi cong vút của hắn, chỉ vào mấy người đàn ông nọ giới thiệu từng người từng người một. Những người này có người là bạn

lãnh đạo của AYA, có người là đối tác của tập đoàn nhà họ Tào, còn có mấy người là nhà sản xuất có tên tuổi trong nước.

Vu Mỹ Liên run rẩy kéo Chu Doãn Thịnh chào hỏi với mọi người, đã hoàn toàn quên mất rồi rầm trước đó. Đậu má chả trách tốc độ nổi tiếng của Trương Di Gia lại nhanh như tên lửa như vậy, thì ra là nhờ phúc mấy thần tài này. Những người đang ngồi ở đây, bất kỳ người nào cũng đều là cự phách trên thương trường, ngày thường có muốn chấp nổi quan hệ cũng chẳng tìm được biện pháp nào.

Chu Doãn Thịnh biết cuộc sống hiện giờ của mình còn chưa đi lên quỹ đạo, không thể trở mặt với Tào Mặc Khôn, đành phải yên lặng nhẫn nhịn, chào hỏi mọi người rồi uống một ly thể hiện sự tôn trọng.

Tào Mặc Khôn rất vừa lòng với sự biết điều của hắn, kéo hắn vào lòng hôn lên trán, sau đó múc một bát canh bỏ đặt trước mặt hắn, giọng điệu dịu dàng – “Em gầy quá, phải bồi bổ nhiều nhiều vào. Ăn đi, thích gì thì cứ gấp, đừng câu nệ. Tôi có chút chuyện phải bàn với họ, em không cần để ý đến tôi.”

Trước kia, mỗi lần ngồi trong bữa ăn Lâm Thừa Trạch đều ân cần chu đáo, chỉ liếc một cái là có thể gấp trúng đồ ăn mà Tào Mặc Khôn thích rồi đưa vào bát hắn. Cho nên Tào Mặc Khôn mới nói câu cuối cùng kia.

Nhưng Chu Doãn Thịnh lúc này nào có để tâm hắn sống hay chết, chẳng nói chẳng rằng mà bắt đầu ăn một cách nghiêm túc, nghĩ thầm, đợi ăn no xong đã rồi sẽ nghĩ biện pháp đối phó với con cá mập trắng tự cho mình là đúng này sau.

Gọi là bữa ăn, chứ thực ra Tào Mặc Khôn chưa chạm vào một hạt cơm nào. Bàn việc xong là trực tiếp mời mấy người nọ đi, còn yêu cầu họ để danh thiếp lại cho Vu Mỹ Liên, thể hiện rõ ràng tâm tư muốn lãng xê Lâm Thừa Trạch.

Mạng lưới quan hệ là vốn liếng lớn nhất của người đại diện. Có mạng lưới quan hệ này, Ngô Đào là cái thá gì, còn không xứng xách dép cho mình! Vu Mỹ Liên hưng phấn đến nổi mặt đỏ bừng, cẩn thận cất danh thiếp đi. Thấy ông chủ lớn mất kiên nhẫn phẩy phẩy tay, vội vàng thức thời mà rời khỏi, bán đồng đội nhanh gọn cực kỳ.

“Ăn ngon không? Còn muốn gì nữa không, tôi gấp cho em.” – Tào Mặc Khôn ôm bả vai thiếu niên, ngữ điệu thân mật.

“Không ăn nữa, no rồi.” – Chu Doãn Thịnh buông đũa, đang định lau miệng thì Tào Mặc Khôn đã cầm lấy giấy ăn cẩn thận lau miệng cho hắn.

“Ăn no rồi thì đi thôi.” – Tào Mặc Khôn ra vẻ đương nhiên mà dặt tay thiếu niên.

“Chú Tào, rốt cuộc chú có ý gì?” – Chu Doãn Thịnh ngồi yên không chịu đứng dậy, muốn tránh khỏi sự kìm kẹp của đối phương, lại phát hiện ra mình không đủ sức. Không thể nào! Cơ thể mình đã được cải tạo, dù là sức lực hay tốc độ đều vượt xa người thường, sức mạnh đạt đến max level, sao lại có thể xảy ra tình huống như này?

Bởi vì quá bất ngờ, Chu Doãn Thịnh không còn bình tĩnh như trước nữa.

Tào Mặc Khôn nhếch môi cười – “Không nhận ra thân hình bé nhỏ này của em lại khỏe như vậy.” – Nói xong, hắn càng ôm chặt lấy thiếu niên, tiện thể ngồi xuống theo, cười nói – “Chẳng phải tôi làm theo ý muốn của em đấy ư? Em muốn quyến rũ tôi, tôi để em quyến rũ. Em muốn nổi tiếng, tôi cho em nổi tiếng, em còn không hài lòng điều gì?”

“Trước kia tôi quyến rũ ông là vì thiếu tiền. Nhưng hiện giờ tôi đã đóng quảng cáo, tôi có tiền rồi.” – Không thể phản kháng, Chu Doãn Thịnh không thể không tỏ ra yếu thế, chớp đôi mắt đào hoa ngập nước, tội nghiệp mà nhìn hắn.

Ánh mắt Tào Mặc Khôn tối sầm lại, dứt khoát ôm hắn ngồi lên đùi mình, cắn cắn vành tai hắn, thì thầm – “Tôi biết em tiếp cận tôi là vì tiền, chứ chẳng lẽ là vì yêu tôi chắc? Em phải nghĩ cho rõ, chỉ là năm mươi vạn mà thôi, mua mấy cái túi xách mấy bộ quần áo là hết, em lại đi đâu kiếm tiền? Thà rằng đi theo tôi, em muốn cái gì tôi đều có thể cho em.” – Còn chưa dứt lời đã không nhịn được mà cắn lên vành tai thiếu

niên, dùng răng day cắn từng chút từng chút một, dùng đầu lưỡi thăm dò từng ly từng tí một, sau đó đâm thẳng vào trong tai.

Chu Doãn Thịnh bị khiêu khích nhũn cả người, dồn dập hít thở không khí. Muốn làm mình lấy lại một chút lý trí, nhưng hơi thở đầy nam tính của đối phương lại khiến hắn càng mê muội hơn. Vòng tay này rất quen thuộc, mặc dù linh hồn không thể nhận ra, nhưng bản năng lưu giữ trong cơ thể hoàn toàn không thể kháng cự.

Nhưng trong lúc hoảng hốt, hắn lại xem nhẹ cảm giác quen thuộc này.

Tào Mặc Khôn vốn chỉ muốn trêu đùa hắn một chút rồi dừng tay, nào ngờ càng làm lại càng không ngừng được. Làn da của thiếu niên thật sự là quá trắng quá trơn quá mềm, trông như được ngưng đọng từ sữa, khiến hắn chỉ muốn kiểm tra toàn thân người nọ, xem xem có thể mút ra một ngụm sữa ngọt ngào hay không.

“Bảo bối, xem em này, cả người đều đỏ rồi.” – Hắn kéo vạt áo thiếu niên ra, thò bàn tay vào, cười nói – “Đừng chơi trò lạt mềm buộc chặt với tôi nữa. Em muốn bao nhiêu thì cứ trực tiếp ra giá đi.”

“Tôi không cần tiền, cũng sẽ không theo ông, tôi có bạn trai rồi!” – Chu Doãn Thịnh thở hổn hển từ chối.

“Bạn trai? Kỷ Hàm Dục? Đừng đùa bảo bối à, chẳng lẽ em đến với nó không phải là vì tiền? Hiện giờ nhà nó đã phá sản rồi, không cho em được bất cứ thứ gì đâu. Đừng nói với tôi em yêu nó hơn cả tiền.” – Tào Mặc Khôn cúi đầu cười rộ, cho rằng tình yêu là thứ hoang đường nhất trên đời.

“Tôi yêu tiền, trên đời này có ai không yêu tiền? Lúc trước tôi tiếp cận ông là bởi vì tôi cần tiền dùng gấp. Nếu như có thể, tôi tuyệt đối sẽ không phản bội Hàm Dục. Ông nói không sai, đúng là tôi yêu anh ấy hơn cả tiền.” – Chu Doãn Thịnh bị nắm phía dưới, suýt chút nữa khóc lên, nước mắt treo trên bờ mi lay động mà chưa chảy xuống, trông đáng yêu vô cùng.

Tào Mặc Khôn hôn đi giọt nước mắt trong suốt, dè mông hắn lên vật thể to lớn của mình, thở hồng hộc nói – “Được rồi, em yêu nó. Tôi cũng không bắt em rời khỏi nó. Theo tôi ba tháng, ba tháng sau tôi thả em tự do. Còn sẽ cho em một khoản tiền lớn, cam đoan không để Kỷ Hàm Dục biết. Như thế em đã vừa lòng chưa?”

“Không, vấn đề là bây giờ tôi căn bản không muốn tiền của ông! Ông Tào xin ông hãy buông tay ra, cưỡng gian trẻ vị thành niên là tội lớn, tôi nhất định sẽ kiện ông!” – Chu Doãn Thịnh bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Tào Mặc Khôn gần như không giữ được hắn, không thể không thả tay ra. Tuy rằng hắn có biện pháp tránh né pháp luật, nhưng chuyện bắt ép người khác lên giường thật sự là rất vô vị, hắn luôn khinh thường chuyện này.

“Em đi đi, tôi cho em thời gian vài ngày để cân nhắc.” – Hắn dùng ngón tay cào mái tóc hỗn loạn, cuối cùng lấy một điều xì gà ra châm, trong đôi mắt sâu thẳm tràn đầy trào phúng – “Muốn dụ dỗ người khác cũng phải nắm chắc mức độ. Chờ lần sau em đến xin tôi, sẽ không còn giá cả như bây giờ nữa.” – Nói đến cùng, hắn vẫn không tin thứ gọi là tình yêu mà thiếu niên nói.

Dụ dụ cái củ cải! Chu Doãn Thịnh hung hăng trừng hắn một cái, mặc áo nhung vào rồi nhanh chóng bỏ đi.

“Lúc tức giận còn xinh đẹp hơn.” – Tào Mặc Khôn phun ra một hơi thuốc, vật cứng nơi dừng quần bị đôi mắt điểm lệ ngàn ngút lửa giận của thiếu niên kích thích, giật mạnh một cái.

36. Quyển 4 - Chương 6

Bởi vì trạng thái quay chụp rất tốt nên chỉ mất một ngày đã quay xong toàn bộ quảng cáo. Orlando tự mình phụ trách cắt nối biên tập, lúc ra khỏi phòng công tác, sắc mặt anh ta đã đỏ bừng, ánh mắt không có tiêu cự, như thể đã uống mấy chai rượu mạnh.

“Ông chủ, đây là video mẫu, anh xem thử một chút. Tôi có dự cảm mẫu nước hoa này nhất định có thể thịnh hành khắp Trung Quốc, không, là khắp thế giới. Tôi không định làm thêm quảng cáo quảng cáo khác để đưa ra thị trường châu Âu nữa, chỉ dùng cái này thôi.”

“Anh cứ để đấy trước đi, lát nữa tôi sẽ xem.” – Tào Mặc Khôn lật xem tài liệu, còn chẳng ngẩng đầu lấy một giây.

Orlando vốn muốn thưởng thức vẻ mặt kinh ngạc tán thán của hắn một chút, thấy hắn thờ ơ như vậy, đành phải thất vọng mà đi.

Đám người vừa đi, Tào Mặc Khôn lập tức đứng dậy khóa trái cửa phòng làm việc, cởi áo khoác, kéo cravat ra, rót một ly rượu vang cho mình, sau đó mới cho đĩa phim vào máy tính.

Giọng ca hấp dẫn chậm rãi vang lên:

...

Tào Mặc Khôn không hề hay biết ánh mắt mình trở nên chăm chú mà nóng rực.

Lúc ở studio, hắn chỉ ngồi bên cạnh xem đã cảm thấy đẹp đến cực hạn rồi. Nhưng đoạn phim quảng cáo này cất nổi tất cả những cảnh đã quay, mỗi một góc độ đều mang lại sự rung động mạnh mẽ cho thị giác.

Đôi mắt mờ sương, gò má ửng hồng, bờ môi bởi vì uống say mà hơi khô khốc. Hắn khó chịu nhíu mày, vươn lưỡi ra liếm một chút, khiến cho đôi môi khô khốc kia trở nên diễm lệ ướt át. Nhưng điều này hoàn toàn không thể làm giảm cái khát trong miệng, vì thế hắn bắt lấy một đoá hoa rồi bóp nát, liếm mút dầu hoa đỏ tươi kia. Cuối cùng thoả mãn thở dài, hơi thở như mang theo mùi hương ngọt ngào, sau đó tùy ý lau bàn tay dính nước lên lồng ngực trắng nõn.

Hắn chính là tồn tại đẹp nhất trong tầm nhìn, những bông hoa rực rỡ trở nên mờ nhạt trước sự hiện diện của hắn.

Trong tiếng hát beautiful, beautiful, beautiful boy tràn ngập tình yêu nồng cháy, hắn chậm rãi khép mắt lại, một giọt nước mắt treo trên bờ mi dày cong vút, bình yên say ngủ.

Hình ảnh dần dần mơ hồ, dòng chữ ánh vàng mang phong cách Gothic hiện lên trên màn hình—— Mị hoặc, cám dỗ của ma quỷ.

Toàn bộ đoạn phim không có bất cứ một hình ảnh nào liên quan đến nước hoa, lại khiến cho người xem ngửi thấy mùi hương xa hoa đến mức nát trong hương hoa lan toả vô hạn. Đây là một quảng cáo có thể khiến người ta mê mẩn.

Tào Mặc Khôn đã đặt chén rượu xuống từ khi nào, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình. Thời gian quảng cáo sáu mươi giây – đã đạt đến mức tối đa, nhưng hắn vẫn cảm thấy quá mức ngắn ngủi. Ngán đến nỗi chỉ cần chớp mắt một cái, thiếu niên tràn ngập ma lực đã lập tức biến mất.

Hắn vội vàng nhấn nút phát lại. Tưởng tượng cảnh bờ môi đỏ sẫm của thiếu niên bị mình liếm mút. Tưởng tượng cảnh thiếu niên nằm dưới thân mình khóc lóc cầu xin mình buông tha, hàng mi dính đầy nước mắt trong suốt.

Shit! Lúc hoàn hồn lại, hắn nhìn chăm chăm đống quần ướt của mình, sắc mặt khó lường. Bước nhanh vào phòng nghỉ tắm nước lạnh, hắn vừa mặc áo tắm vừa gọi điện thoại cho Vu Mỹ Liên.

Chu Doãn Thịnh vẫn chờ AYA gửi tiền vào tài khoản cho mình. Hắn chưa bao giờ là người thiếu tiền, cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai như hiện giờ thật sự là không thể nào chịu đựng được.

Đợi gần bảy tám ngày, trong khoảng thời gian này còn vay Phương Hữu Nhiên mấy trăm tệ, bị Kỷ Hàm Dục châm chọc khiêu khích một trận, hắn nóng nảy gọi điện thoại cho Vu Mỹ Liên dò hỏi.

“Chuyện này chị cũng không rõ lắm, cậu gọi điện hỏi Tào tiên sinh đi.” – Vu Mỹ Liên phủi sạch việc này.

Chu Doãn Thịnh hết cách, đành phải gọi điện cho Tào Mặc Khôn.

Tốc độ bắt máy của Tào Mặc Khôn rất nhanh, gần như bên này mới chỉ tút một tiếng, bên kia đã truyền đến giọng nói mạnh mẽ khiêu gợi của người đàn ông nọ – “Bảo bối, nghĩ kỹ chưa?”

Chu Doãn Thịnh nhíu mày, đi thẳng vào vấn đề – “Đến bao giờ thù lao của tôi mới được gửi cho tôi?”

“Bảo bối, em không xem hợp đồng à? Hợp đồng quy định đợi quảng cáo được chiếu mới có thể trả tiền.”

“Vậy khi nào thì chiếu?”

“Hiện giờ video mẫu còn đang trong quá trình xét duyệt, nghe nói hơi vượt giới hạn, có thể sẽ bị cấm chiếu.”

“Ý của ông là nếu như cấm chiếu, tôi sẽ không được trả thù lao? Đây là điều khoản cường hào gì thế?” – Chu Doãn Thịnh tức đến nghiến răng. Nếu như không phải trước đây chưa từng tham gia vào giới giải trí, muốn chơi một chút, hẳn sẽ không phải rơi vào hoàn cảnh như này. Sớm biết thế thà rằng đi bán phần mềm còn hơn, ai quan tâm có OOC hay không.

“Trên hợp đồng quy định như vậy.” – Nghe tiếng thở dốc cổ kiềm chế lửa giận của thiếu niên, Tào Mặc Khôn cảm thấy cả người mình nóng lên. Hắn kéo kéo cravat rồi cởi hai chiếc cúc áo trên cùng, sau đó liếm môi an ủi – “Nhưng mà bảo bối đừng nóng vội, bọn tôi định đưa quảng cáo này ra thị trường Âu Mỹ. Đợi bên Âu Mỹ xét duyệt rồi sẽ trả thù lao cho em.”

“Vậy cần bao lâu mới đưa ra thị trường Âu Mỹ?” – Chu Doãn Thịnh kiên nhẫn truy hỏi. Dù sao đây cũng là tiền mồ hôi nước mắt của hắn, làm sao có thể nói không cần là không cần được.

“Trước mắt tôi cũng chưa biết, phải để xem đã. Bảo bối, trong tài khoản của em chắc chẳng còn bao nhiêu tiền nữa nhỉ? Nghe nói em ngày nào cũng ăn ở canteen trường, chỉ có một bát canh trứng và một món chay là xong. Bảo bối, em đúng là không biết tự yêu quý bản thân, đến đây với chú nào, chú cho cưng ăn tiệc lớn, ăn xong còn có kẹo que ngọt.”

Người nọ cố ý đè thấp giọng nói, khiến cho giọng nói trở nên vô cùng ám muội, làm vành tai Chu Doãn Thịnh cũng đỏ lên.

“Cút đi!” – Hắn hung hăng dập điện thoại, hàm răng nghiến ken két.

“Hung hãn thật đấy.” – Tào Mặc Khôn nhìn chằm chằm thiếu niên với đôi mắt mông lung trên màn hình di động, nở một nụ cười chắc ăn.

Lúc trở về chỗ mình, hai má thiếu niên đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh, bởi vì mắt hừng mà môi còn hơi bĩu ra, trông vô cùng đáng yêu. Kỷ Hàm Dục không nhịn được mà nhìn hắn thêm mấy cái, nhưng lại cố nén không nói chuyện với hắn.

Bởi vì Kỷ Hàm Dục giả vờ phá sản, thái độ của Lâm Thừa Trạch đối với y đã thay đổi từ lâu. Tuy rằng chưa đến tình trạng trở mặt, nhưng rõ ràng lấy lệ hơn rất nhiều. Nếu như đổi thành người khác, trong tình huống biết rõ diễn biến câu chuyện như này, chắc chắn sẽ ra sức lấy lòng, trấn an Kỷ Hàm Dục để xoay chuyển cục diện, nhưng Chu Doãn Thịnh không như vậy.

Hắn chưa bao giờ thích lấy lòng người khác, hắn chỉ thích vả mặt người khác thôi.

Hai người mỗi người một tâm sự riêng mà về đến nhà. Phương Hữu Nhiên đã làm cơm chiều xong xuôi, cũng chả biết một người ngày ngày đều đi làm thêm cả ngày như cậu ta sao lại có nhiều thời gian vào bếp như vậy.

“Mau ăn đi cho nóng. Hôm nay đồ ăn hơi ít, hai người ăn tạm, đợi mấy ngày nữa có lương tôi sẽ mua gà về cải thiện bữa ăn.” – Cậu ta cười tủm tỉm xới cơm cho hai người, tính cách kiên cường lạc quan khiến Kỷ Hàm Dục cảm động không ngớt, chỉ muốn nói ngay cho cậu rằng không cần đi làm thêm nữa, y có thể nuôi sống cậu.

Nhưng mục đích trên đũa Lâm Thừa Trạch còn chưa thực hiện được, y lại nhẫn nhịn không nói.

Ba người lặng yên ăn cơm xong, Phương Hữu Nhiên lấy một quyển sổ tiết kiệm trong túi sách ra đưa cho Kỷ Hàm Dục – “Hàm Dục, đây là tiền tôi đi làm thêm tiết kiệm được, cậu cầm dùng trước đi. Chẳng phải cậu nói nhà máy kia của cậu nếu không đổ tiền vào thì sẽ bị người khác giành mất hay sao?”

Kỷ Hàm Dục sững sốt hai giây mới nhận lấy sổ tiết kiệm. Nhìn số tiền ít ỏi kia – con số mà mình trước kia chẳng bao giờ thèm để ý, vành mắt y yên lặng ửng lên. Có thể không xa lánh không bỏ rơi mình khi mình nghèo túng bất lực nhất, đây chính là tình cảm mà hắn ao ước nhất từ trước đến nay, mà hiện giờ rốt cuộc y đã có được.

Chu Doãn Thịnh đến gần liếc nhìn một cái, thản nhiên lên tiếng – “Hai mươi nghìn tệ thì làm được gì? Cậu cứ cất đi thì hơn.”

Hai người, một người ra sức giúp đỡ, một người thờ ơ lạnh nhạt, thái độ hoàn toàn tương phản khiến cho Kỷ Hàm Dục càng thấy ác cảm với Lâm Thừa Trạch, ngược lại càng yêu Phương Hữu Nhiên. Nhưng y sẽ không để lộ ác ý của mình đối với Lâm Thừa Trạch trước mặt Phương Hữu Nhiên, vì thế phụ họa – “Đúng vậy đây Hữu Nhiên, một chút tiền này căn bản là không cần dùng đến, cậu giữ lại đi. Tôi sẽ nghĩ cách khác.”

Phương Hữu Nhiên kiên quyết không chịu, hai người đẩy qua đẩy lại. Cuối cùng Kỷ Hàm Dục phải khiêu khích gãi gãi lòng bàn tay cậu ta mới khiến cho cậu ta đỏ bừng mặt thoả hiệp, lập tức cúi đầu không dám nhìn bạn thân của mình.

Chu Doãn Thịnh còn tưởng rằng không việc gì liên quan đến mình, đang chuẩn bị trở về phòng thì nghe thấy Phương Hữu Nhiên ấp úng nói – “Tiểu Trạch, hay là cậu thế chấp căn nhà này đi? Như vậy chắc chắn có thể giúp Hàm Dục.”

Mày nói lại lần nữa? Chu Doãn Thịnh gần như muốn ngoáy tai mình. Căn nhà này là của Lâm Thừa Trạch, Phương Hữu Nhiên chỉ là cái thằng ở nhờ, có tư cách gì mà nói như vậy? Thánh mẫu thánh mẫu, con mẹ nó có mà thánh là mẹ người khác!

Phương Hữu Nhiên bị ánh mắt độc ác hung hãn của hắn trừng cho không nâng đầu dậy nổi. Kỷ Hàm Dục lập tức che trước mặt người thương, phụ họa – “Đúng vậy, Tiểu Trạch, cậu thế chấp nhà cho ngân hàng vay tiền cho tôi đi. Khi nào nhà máy của tôi đi vào hoạt động tôi sẽ trả lại tiền ngay cho cậu.”

Biết rõ Lâm Thừa Trạch sẽ không đồng ý, y càng muốn làm khó hắn. Ác ý đùa giỡn Lâm Thừa Trạch đã trở thành lạc thú trong cuộc sống của y.

“Xin lỗi, căn nhà này không thể thế chấp.” – Ánh mắt Chu Doãn Thịnh đảo quanh hai người này, gần từng câu từng chữ nói – “Chắc các cậu cũng biết, đây là di vật duy nhất mà cha mẹ tôi để lại cho tôi. Dù có chết tôi cũng sẽ không động đến nó. Nếu như cậu thiếu tiền, tôi sẽ nghĩ cách, hiện giờ đừng sốt ruột vội. Tôi mệt, tôi muốn về phòng nghỉ ngơi.”

Gật đầu với hai người, hắn sập mạnh cửa phòng lại. Kỷ Hàm Dục cho rằng cái gọi là “nghĩ cách” của hắn chỉ là lời chối đẩy. Ngay khi hắn quay lưng lại, y nở một nụ cười châm chọc.

Nói đến cùng, mối quan hệ giữa Lâm Thừa Trạch và Kỷ Hàm Dục chính là mối quan hệ giữa đại gia và trai bao, một người muốn tiền, một người muốn tình dục, hoàn toàn là đáp ứng nhu cầu lẫn nhau. Kỷ Hàm Dục có tư cách gì mà trả thù Lâm Thừa Trạch? Có tư cách gì mà huỷ hoại cuộc sống của Lâm Thừa Trạch?

Nếu như y đã không biết giữ chừng mực, vậy thì Chu Doãn Thịnh muốn khiến y cảm nhận được một cách sâu sắc cái gì gọi là “tình yêu vô tư vĩ đại”, chỉ sợ đến lúc đó y không chịu nổi.

Hứng thú nhếch môi cười, hắn cầm lấy di động gọi điện thoại.

“Bảo bối, nghĩ thông suốt rồi chứ?” – Tào Mặc Khôn tiếp điện thoại ngay trong một giây đầu tiên.

“Nghĩ thông rồi, ông muốn...”

Hắn còn chưa nói xong đã bị người đàn ông kia nghiêm giọng cắt ngang – “Bảo bối, ra ngoài đi, chúng ta nói chuyện trực tiếp với nhau. Chuyện như này làm sao nói rõ trong điện thoại được?”

“Được rồi, gặp nhau ở đâu?” – Giọng điệu của Chu Doãn Thịnh nghe có vẻ sa sút, nhưng vẻ mặt lại toát ra một chút tà ác, ngón tay hờ hững quần quần một lọn tóc ở thái dương.

“Ồ câu lạc bộ tư nhân của tôi, tôi sai tài xế đến đón em.”

“Được.”

Chu Doãn Thịnh đang chuẩn bị dập máy thì người bên kia kịch liệt yêu cầu – “Bảo bối không cho tôi một cái goodbye kiss à?”

Kiss cái đầu ông! Thái dương Chu Doãn Thịnh giật giật, nhưng vẫn chột một tiếng thật vang vào micro, đầu kia truyền đến tiếng cười trầm thấp sung sướng của người đàn ông nọ.

Cuộc điện thoại rốt cuộc chấm dứt, Chu Doãn Thịnh tùy tiện chọn một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc áo len mỏng, khoác áo nhưng bên ngoài, sau đó cầm lấy di động và chìa khoá rồi đi ra khỏi nhà.

Trong phòng khách không có ai, Phương Hữu Nhiên về phòng ngủ, Kỷ Hàm Dục vào theo, cũng không biết đang làm gì bên trong.

37. Quyển 4 - Chương 7

Khi Chu Doãn Thịnh đến, Tào Mặc Khôn đang ngồi trên sofa uống rượu vang. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn mờ nhạt, ánh đèn sáng sáng tối tối khiến cho đường nét trên gương mặt tuấn mỹ của hắn càng rõ ràng thâm thúy.

“Lại đây uống một ly.” – Hắn vẫy tay với thiếu niên, giọng nói trầm thấp.

Rượu vang Bourgogne 1997, Chu Doãn Thịnh hơi khịt khịt mũi, đi đến nâng ly rượu lên nhấp một ngụm. Dáng vẻ uống rượu của hắn rất tao nhã, giống như một quý tộc thực sự, khiến Tào Mặc Ngôn cảm thấy khá bất ngờ.

“Tôi chỉ cần em theo tôi ba tháng thôi, em ra giá đi.” – Uống cạn phần rượu còn lại, hắn châm chọc cười cười. Trên đời này không có thứ gì không mua được bằng tiền, mỹ nhân cũng thế mà thôi.

Chu Doãn Thịnh suýt nữa thì cầm lấy ly rượu rót lên đầu hắn, cuối cùng vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Hắn rũ mắt ra vẻ ngẫm nghĩ một lát, nhỏ giọng nói – “Tôi muốn ba trăm nghìn.”

“Em chắc chứ?” – Tào Mặc Khôn không nhịn được hỏi lại một câu. Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cậu ta sẽ đưa ra giá trên trời, kết quả đối phương chỉ cần ba trăm nghìn, ngay cả một chiếc đồng hồ tử tế cũng chẳng mua được.

“Không thể ít hơn, tôi nhất định muốn ba trăm nghìn.” – Chu Doãn Thịnh hiểu lầm ý hắn, cường điệu lần nữa.

Tào Mặc Khôn nhìn chằm chằm hắn một lúc, sau đó bóp trán cười rộ lên – “Được rồi, ba trăm nghìn thì ba trăm nghìn, nhưng mà tôi muốn kiểm hàng trước.”

“Kiểm tra thế nào?”

Chu Doãn Thịnh còn đang mơ hồ thì bị người đàn ông nọ khiêng lên vai, ném lên chiếc giường lớn phòng kế bên. Đang lúc đầu óc choáng váng, một cơ thể cường tráng đè lên, ngậm cắn liếm mút bờ môi hắn. Cảm giác chênh choáng quen thuộc khiến hắn đánh mất lý trí trong một chốc lát.

Mấy phút trôi qua, người đàn ông nọ rốt cuộc kéo giãn khoảng cách, nhưng vẫn khi có khi không mà liếm láp bờ môi đỏ sẫm ướt át của thiếu niên, cười khê nói – “Bảo bối, em còn ngọt hơn cả trong tưởng tượng của tôi.”

“Ông kiểm tra xong rồi chứ?” – Chu Doãn Thịnh thở hổn hển hỏi.

“Làm sao xong được? Kiểm hàng đương nhiên phải kiểm tra từ trong ra ngoài mới được.” – Bàn tay hắn ám chỉ xoa nắn móng thiếu niên.

“Từ từ, ông hãy nhìn vào mắt tôi trước đã.” – Chu Doãn Thịnh vội vàng ôm lấy hai má hắn, để hắn nhìn vào con ngươi sâu không thấy đáy của mình, hạ thấp giọng nói, ngữ điệu đặc biệt chậm rãi – “Nói cho tôi ông nhìn thấy gì?”

Tào Mặc Khôn không thể tự chủ mà nhìn chằm chằm vào mắt hắn, vẻ mặt càng ngày càng mê mang.

“Nói cho tôi ông nhìn thấy gì?” – Chu Doãn Thịnh thấy hắn mãi vẫn chưa nói lời nào, bèn hỏi lại lần nữa.

“Tôi thấy một biển sao.” – Ngay cả giọng nói của Tào Mặc Khôn cũng bắt đầu trở nên mê mang.

“Tốt lắm, ông tránh ra, sau đó tự mình quay tay đi.” – Chu Doãn Thịnh vừa lòng cười, đẩy người đàn ông cao lớn đang đè trên người mình ra như một nữ vương. Đây là kỹ năng hắn học được trong luân hồi — thối miên. Kiếp đó hắn là một chuyên gia tâm lý, dựa vào kỹ năng thối miên vô cùng kỳ diệu mà dụ dỗ nữ chính, kết quả chẳng những bị nữ chính “hiếp” rất thảm, còn bị nam chính đuổi giết một vạn lần. Chuyện cũ nghĩ lại mà thấy sợ, tóm lại một câu, kỹ năng này là kỹ năng thần diệu thiết yếu cho việc giết người phóng hỏa, dựa vào nó hắn có thể hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ không thể nào hoàn thành.

Thế nhưng Tào Mặc Khôn chỉ mê mang một lát, ngay khi thiếu niên tránh khỏi vòng tay hắn chuẩn bị xuống giường, hắn lập tức tỉnh táo lại, cười lạnh nói – “Bảo bối, em vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa?”

Chu Doãn Thịnh còn chưa mặc xong áo len, lúc này đã hoàn toàn ngậy người, một lúc sau phản ứng lại mới thử nói – “Ông, tôi, tôi nói là ông tự mình dùng tay đi, tự dùng tay cũng rất thích, thích hơn cả làm với tôi. Ông thử là biết.”

Tào Mặc Khôn tức đến bật cười, đưa tay kéo lại thiếu niên về giường, nhanh chóng giật cả áo len lẫn sơ mi ra, đè lên người thiếu niên. Trong giây phút đi vào cơ thể thiếu niên, hắn không khống chế được mà rên khe một tiếng. Cảm giác này quá tốt đẹp, tuyệt vời khó có thể nói thành lời. Không chỉ cơ thể, mà ngay cả linh hồn hắn cũng phải run rẩy kêu rên.

Một tiếng sau, trên giường mặt hai người đều mang vẻ thỏa mãn, một người cuộn trong chăn thở, một người ngồi tựa vào đầu giường hút thuốc.

Chu Doãn Thịnh trộm quan sát người đàn ông nọ, vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện thối miên thất bại vừa rồi. Điều kiện tiên quyết để một người có thể thoát khỏi sự thối miên của người khác là sức mạnh tinh thần của người đó phải mạnh bằng, thậm chí mạnh hơn người thối miên. Chu Doãn Thịnh là người duy nhất hoàn thành gần nghìn nhiệm vụ trong tay Chủ Thần. Tuy rằng năng lượng linh hồn còn chưa đạt đến thượng đẳng, nhưng có thể thấy được sức mạnh tinh thần và tiềm lực của hắn đáng sợ đến mức nào.

Mà thế giới này chỉ là thế giới cấp E, không hề tồn tại những yếu tố huyền ảo như dị năng, tu chân, ma pháp... Nói cách khác trên thế giới này đáng lẽ không thể nào tồn tại người nào có sức mạnh tinh thần cao hơn Chu Doãn Thịnh, nhưng Tào Mặc Khôn lại làm được, rốt cuộc hắn có lai lịch gì? Chẳng lẽ hơn một nửa năng lượng bị rút đi trong không gian ngân hà có liên quan đến hắn?

Chu Doãn Thịnh nhíu mày, lấy gối che đầu, ngăn chặn nụ cười sắp tràn ra khỏi miệng. Hắn nghĩ, có lẽ hắn đã tìm được nguyên nhân. Giữa người với người khó tránh khỏi việc có chỗ tương đồng, nhưng lần nào cũng tương tự như nhau thì tuyệt đối không phải là trùng hợp. Hơn nữa bản năng của mình đã nhận ra đối phương trước cả lý trí, nhưng vì sợ phải thất vọng mà không dám nghĩ sâu. Mới đầu, hắn nảy sinh tình cảm với người đàn ông này chỉ là vì giải sầu, bớt cô đơn. Nhưng người nọ lại theo hắn suốt ba kiếp liền, sự chờ mong của hắn dành cho tình yêu này hiển nhiên càng lớn.

Kiểm chế niềm vui tràn ngập trong lòng, hắn hơi nhấc gối đầu lên, quan sát người nọ qua khe hở.

Tào Mặc Khôn thật ra vẫn đang chú ý phản ứng của hắn, thấy hắn dùng gối đầu che mặt, tưởng rằng mùi thuốc lá làm hắn khó chịu nên vội vàng dập thuốc. Lại thấy hắn vụng trộm quan sát mình, không nhịn được nở một nụ cười cứng chiều. Nhưng ngay sau đó sắc mặt lại lạnh xuống.

Hắn đột nhiên nhớ ra, thiếu niên này chỉ là một món đồ chơi hắn bỏ ra ba trăm nghìn mua về. Một món đồ chơi không có trái tim, đoạ lạc tùy tiện ham tiền, vì tiền mà cái gì cũng bán được, hắn vì sao phải đi để ý cảm nhận của đối phương? Hắn vừa nhắc nhở mình như vậy, lại vừa không khống chế được mà bị thiếu niên hấp dẫn, cảm xúc dao động liên tục, rối rắm vô cùng.

Để trái tim sắp chìm vào cảm dỗ bình tĩnh lại, hấn ra vẻ lạnh lùng nói – “Biểu hiện trên giường của em rất tốt, tôi rất vừa lòng. Nếu như đã đồng ý giao dịch, vậy thì chúng ta cần đặt ra mấy quy củ.”

Niềm vui tràn đầy trong lòng Chu Doãn Thịnh bị câu này của hấn dập tắt. Hấn vứt gối đầu ra, không dám tin hỏi – “Ông muốn đặt quy củ cho tôi?”

“Người đi theo tôi đều phải tuân theo quy củ.” – Tào Mặc Khôn nghiêm khắc nói, nhưng trái tim lại đang run lên. Hấn đột nhiên cảm thấy chột dạ quá, làm thế nào bây giờ?

“Người đi theo ông? Trước kia ông từng có bao nhiêu người?” – Chu Doãn Thịnh truy hỏi.

Tào Mặc Khôn càng chột dạ hơn, ngoài mạnh trong yếu mà nói – “Em để ý nhiều như thế làm gì? Quan hệ giữa chúng ta là gì?”

Tôi là người yêu của anh! Câu nói này suýt chút nữa thốt ra khỏi miệng, nhưng Chu Doãn Thịnh nhin xuống. Hấn phát hiện ra tình huống của Tào Mặc Khôn khác mình, mỗi lần anh ta luân hồi, dữ liệu đều sẽ bị format. Nói cách khác anh ta không có ký ức của bất cứ kiếp nào trước đó. Nhưng dù sao thì chỉ cần anh ta vẫn còn làm bạn bên cạnh mình là được rồi.

Nghĩ đến đây, Chu Doãn Thịnh hết giận, lãnh đạm lên tiếng – “Được rồi, nói quy củ của ông đi.”

Tào Mặc Khôn dùng ngón tay vuốt nhẹ vết hôn trên cổ thiếu niên, nghiêm giọng nói – “Điều thứ nhất, trong vòng ba tháng không được để Kỷ Hàm Dục chạm vào em; điều thứ hai, gọi là phải đến, không được từ chối mà không có lý do.”

Chu Doãn Thịnh đã chuẩn bị sẵn sàng để lắng nghe, thấy hấn mãi mà không nói tiếp, hỏi – “Thế thôi à?”

“Chẳng lẽ em nghĩ rằng tôi sẽ cho em một quyền gia quy bắt em học thuộc?” – Tào Mặc Khôn cười nhạo.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, nhặt quần áo vứt dưới chân giường lên mặc vào người.

Tào Mặc Khôn nhíu mày hỏi – “Em làm gì thế?”

“Tôi muốn về nhà, nếu còn chưa về Hàm Dục sẽ gọi điện hỏi. Tôi cũng có một quy củ hy vọng ông có thể tuân thủ, đấy chính là không được để Hàm Dục biết giao dịch giữa hai chúng ta.” – Lúc cúi người kéo quần lên, Chu Doãn Thịnh nhanh chóng nheo mắt cười lạnh. Tưởng là format tôi sẽ không tính sổ với anh chắc? Về sau cho anh ăn đủ!

Quả nhiên Tào Mặc Khôn rất khó chịu, chỉ muốn kéo thiếu niên lại hung hăng làm thêm một lần nữa. Nhưng hấn nhin xuống, nóng nảy vò đầu, trào phúng nói – “Em làm thế để làm gì? Nhà họ Kỷ đã phá sản rồi, vì sao không thẳng thắn chia tay với Hàm Dục đi? Em cứ dây dưa với nó như vậy thì có thể nhận được cái gì?”

“Bởi vì tôi yêu anh ấy, cho nên tôi tuyệt đối sẽ không chia tay với anh ấy.” – Chu Doãn Thịnh vừa nói vừa nhặt áo khoác lên mặc vào.

“Em yêu nó? Cách em yêu nó chính là trèo lên giường của tôi?” – Con người Tào Mặc Khôn phút chốc phũ đầy tơ máu, giọng nói toát ra sự giận dữ ác độc.

“Đúng, bởi vì tôi yêu anh ấy, cho nên mới lên giường với ông.” – Chu Doãn Thịnh đi giày rồi tự mình đi ra ngoài, dường như nhớ ra điều gì, lại quay đầu lại hỏi – “Ông có nhớ Chu Doãn Thịnh không?”

Tào Mặc Khôn còn đang tức giận vì lời đáp không hiểu ra sao của hấn, vừa nghe thấy cái tên này thì lập tức ngẩn người, suy tư một lát rồi lắc đầu.

“Vậy Vệ Tây Ngạn thì sao?”

“Thẩm Ý Bân?”

“Đỗ Húc Lăng?”

“Ninh Tư Niên?”

“Chu Triệu Đình?” (thái tử)

Hỏi mấy câu liên tiếp, phản ứng của Tào Mặc Khôn đều là không hiểu ra sao mà lắc đầu, Chu Doãn Thịnh đành phải đề nén nổi thất vọng tràn đầy trong lòng, vội vàng rời khỏi.

Chờ hẩn đi rồi, Tào Mặc Khôn nghiền ngẫm lại cái tên Chu Doãn Thịnh, vẻ mặt hơi ngây ngẫn, lập tức cảm thấy não mình co giật đau đớn, đành châm một liều thuốc lá hút một hơi thật mạnh.

Bắt đầu từ hôm đó, cứ cách một tuần Tào Mặc Khôn lại đón thiếu niên đến câu lạc bộ thư giãn. Cảm giác khi ở bên thiếu niên quá mức tốt đẹp, có rất nhiều lần, hẩn thậm chí không muốn rời khỏi cơ thể người nọ, chỉ muốn xé nát người nọ rồi ăn tươi nuốt sống. Dần dần, chỉ gặp nhau một lần trong tuần đã không thể khiến hẩn thoả mãn, vì thế sửa thành ba ngày một lần, sau đó là hai ngày một lần, sau đó nữa là mỗi ngày một lần. Cho đến cuối cùng chỉ hận sao không thể mang thiếu niên theo bên cạnh mình từng giây từng phút một.

Hôm nay, hẩn chuẩn bị đón thiếu niên ra ngoài dùng bữa, nhưng gọi liên tục mười mấy cuộc liên mà vẫn không ai bắt máy. Hẩn đứng ngồi không yên đợi nửa tiếng, đến khi hẩn chuẩn bị sai trợ lý đi tìm, thiếu niên lại chủ động gọi điện lại.

“Em đang làm gì? Vì sao mãi không nghe máy?” – Tào Mặc Khôn giận dữ thở hổn hển hỏi.

“Sắp nghỉ hè rồi, tôi thi cuối kỳ, vừa mới thi xong. Di động tắt tiếng, không nghe thấy.”

Giọng nói trong trẻo của thiếu niên lập tức dập tắt lửa giận và sự nôn nóng của Tào Mặc Khôn. Hẩn kéo kéo cravat, chậm rãi hỏi – “Thi thể nào?”

“Cũng tạm được.” – Chu Doãn Thịnh nhàn nhã thu dọn sách vở, sườn mặt tinh xảo không tỳ vết được bao phủ dưới ánh nắng ấm áp, đẹp đến hư ảo.

Không chỉ Kỷ Hàm Dục bị hấp dẫn, ngay cả Vương Kiệt, bạn của Kỷ Hàm Dục cũng nhìn đến ngây người, trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Bên đầu kia, Tào Mặc Khôn nghiêm giọng nói – “Bổ sung thêm một quy củ nữa, sau này bất cứ lúc nào cũng phải bắt máy, có tình huống đặc biệt cần ngắt liên lạc thì phải thông báo với tôi trước.”

“Vậy ông gán luôn một cái máy theo dõi lên người tôi đi.” – Chu Doãn Thịnh trợn trắng mắt, thầm nghĩ sao vẫn không đổi được cái thói thích khống chế này thế nhỉ? Cả hút thuốc nữa, giám sát mấy kiếp liền mà vẫn không bỏ được. Về sau còn trực tiếp nghiện thuốc phiện, chẳng lẽ đây là dữ liệu gốc được thiết lập trong cơ sở dữ liệu của anh ta, ngay cả format cũng không thể nào sửa đổi?

Nghĩ đến đây, hẩn nhẹ nhàng cười.

Tào Mặc Khôn nghe tiếng cười của hẩn, trái tim gần như sắp tan thành nước, giọng điệu mềm nhẹ – “Ý kiến này rất hay, ngày mai tôi sẽ đi mua cho em một chiếc đồng hồ có chức năng theo dõi. Như vậy sẽ không sợ để thất lạc em nữa. Khi nào nghĩ tôi đưa em đi chơi, em muốn đi đâu?”

“Đợi có kết quả đã rồi nói sau.” – Chu Doãn Thịnh nhắc cặp sách lên, vẫy tay với Kỷ Hàm Dục rồi đi ra khỏi phòng học trước.

“Được, tôi đến đón em, chúng ta cùng đi ăn tối.” – Tào Mặc Khôn lập tức cầm lấy chìa khoá xe đi xuống lầu.

Chu Doãn Thịnh nói câu đồng ý rồi dập máy, đuổi Kỷ Hàm Dục đang theo sát đằng sau đi. Vương Kiệt, bạn của Kỷ Hàm Dục dán mắt vào thiếu niên đứng dưới ánh chiều tà, trêu chọc nói – “A Dục, mày đang hẹn hò với bạn thân của cậu ta mà đúng không? Chi bằng mày cho bọn tao mượn cậu ta chơi đi?”

“Bọn mày muốn chơi thì cứ chơi đi, chỉ cần cho cậu ta đủ tiền, bảo cậu ta làm gì cũng được.” – Kỷ Hàm Dục khinh miệt cười nói.

“Cậu ta gần đây chẳng mấy khi để ý đến người khác, chán lắm. Hay là mày giúp bọn tao hẹn cậu ta ra ngoài đi?”

“Được, nếu như cậu ta mắc câu, bọn mày đừng quên giữ lại một chút chứng cứ. Không thì nếu tao tự nhiên đá cậu tao, Hữu Nhiên lại nghĩ tao vô tình lãng nhăng mất. Dạo này vì cậu ta mà Hữu Nhiên áy náy đến

ăn không ngon ngủ không yên, gầy hằn một vòng, tao nhìn thôi đã thấy đau lòng. Tóm lại lỗi không phải tại tao, cũng không phải tại Hữu Nhiên, mà là chính Lâm Thừa Trạch trơ trên, bọn mày hiểu chưa?”

“Hiểu hiểu hiểu, thằng oắt mày đúng là xấu tính!” – Vương Kiệt vội vàng gạt đầu không ngừng.

38. Quyển 4 - Chương 8

Địa điểm gặp mặt với thiếu niên đã chuyển từ câu lạc bộ thành nhà riêng từ lâu. Tào Mặc Khôn châm một điếu thuốc lá, nhìn chăm chăm thiếu niên đang yên lặng mặc quần áo. Hắn muốn lên tiếng giữ người nọ lại, nhưng lại cảm thấy một món đồ chơi dùng tiền mua được không đáng để mình đổ quá nhiều tình cảm vào. Tâm tư vòng vo rối rắm khiến sắc mặt hắn u ám khó coi vô cùng.

Chu Doãn Thịnh đi rất dứt khoát, trước sau như một. Tào Mặc Khôn khó chịu đập tắt thuốc lá, gọi điện thoại cho cháu trai.

Cậu mình hiện giờ là chỗ dựa lớn nhất của mình, nếu như không nhờ sự giúp đỡ của cậu, nhà máy chắc chắn không thể xây dựng được. Cho nên thái độ của Kỷ Hàm Dục đối với cậu mình rất thận trọng, cho dù là hai giờ sáng, y vẫn thức dậy đi ăn khuya với cậu mình.

Hai người chọn một nhà hàng đồ nướng tương đối sạch sẽ, gọi vài món thịt nướng và một tá bia.

“Mày dạo này vẫn còn ở trong nhà đứa bạn kia của mày à?” – Tào Mặc Khôn không uống bia cũng không ăn gì, chỉ liên tục hút thuốc.

“Đúng vậy.” – Kỷ Hàm Dục cầm một xâu thịt nướng lên ăn ngấu nghiến.

“Rốt cuộc mày với đứa bạn kia của mày có quan hệ gì? Người yêu?” – Tào Mặc Khôn dùng ánh mắt sắc bén nhìn y.

“Người yêu? Cậu ta mà cũng xứng?” – Kỷ Hàm Dục cười lạnh nói – “Cậu ta chỉ thích tiền của cháu mà thôi. Trước kia còn sống chết mà quần lấy cháu, nói yêu cháu. Vừa thấy nhà cháu phá sản là lập tức trở mặt, còn đi quyến rũ bạn bè của cháu nữa.”

“Sao? Cậu ta ngủ với bạn bè của mày rồi?” – Tào Mặc Khôn ngoài mặt vẫn tươi cười, nhưng trong mắt đã ẩn chứa tàn bạo.

“Cái này thì chưa.” – Kỷ Hàm Dục lắc đầu.

“Thế sao mày bảo cậu ta quyến rũ người khác?”

“Thì cậu ta thích chơi với bọn họ. Trước kia tìm mọi cách lấy lòng cháu, hiện giờ chỉ toàn đi lấy lòng người khác.”

Tào Mặc Khôn mở một chai bia dốc thẳng vào miệng mình, hỏi tiếp – “Mày đã ngủ với cậu ta lần nào chưa?”

“Chưa.” – Kỷ Hàm Dục đỏ mặt, lập tức phủ nhận – “Mặc dù cháu ở nhà cậu ta, nhưng cháu và cậu ta chưa từng làm gì cả, cháu đều ngủ số pha.”

Sự lạnh lẽo trong mắt Tào Mặc Khôn hơi giảm bớt, đang chuẩn bị nói mấy câu khách sáo thì nghe thấy cháu trai nói một lời – “Cậu, cháu thích bạn của cậu ta, tên là Phương Hữu Nhiên. Phương Hữu Nhiên là trẻ mồ côi, cũng ở nhờ ở nhà Lâm Thừa Trạch. Cậu ấy tốt lắm.”

Để giành được sự chấp nhận của cậu, hắn đưa ra rất nhiều ví dụ thực tế – “Mặc dù ngoại hình của Phương Hữu Nhiên không đẹp bằng Lâm Thừa Trạch, nhưng tính cách rất kiên cường lạc quan, tài nấu ăn cũng rất giỏi. Lâm Thừa Trạch ở nhà chẳng làm gì cả, tất cả đều đổ cho một mình Hữu Nhiên xử lý, nấu ăn, giặt quần áo, quét tước vệ sinh, cậu ấy làm hết. Cậu ấy còn hôm nào cũng đi làm thêm, nhưng thành tích học tập chưa bao giờ giảm sút cả. Nếu như cháu có xuất thân giống cậu ấy, chắc cháu còn không bằng được một

nửa cậu ấy. Cậu, cậu có biết không, cháu lừa cậu ấy rằng cháu muốn dừng lại cơ nghiệp nhà họ Kỷ, cần ba trăm nghìn gây dựng sự nghiệp, cậu ấy lập tức đưa hết tiền của cậu ấy cho cháu. Cậu nghĩ xem một học sinh cấp ba như cậu ấy, dù cho hôm nào cũng đi làm thêm cả ngày thì cũng có tiết kiệm được bao nhiêu tiền đâu cơ chứ? Thật là ngốc nghếch! Lâm Thừa Trạch thì không ngốc như cậu ấy, toàn giả vờ không nghe thấy, hoặc là nói sẽ nghĩ cách giúp cháu cho có lệ, thật ra một lúc sau là quên ngay. Cậu nghĩ xem sao một người đáng yêu với một người đối trá như vậy lại trở thành bạn thân được nhỉ? Làm cháu bây giờ muốn chia tay với Lâm Thừa Trạch còn phải tìm một lý do tử tế.”

Kỷ Hàm Dục khó chịu vò vò đầu.

Tào Mặc Khôn hơi sững sốt, truy vấn – “Mày bảo với Lâm Thừa Trạch là cần ba trăm nghìn xây dựng sự nghiệp? Chuyện từ khi nào?”

“Khoảng đầu tháng trước gì đó. Thực ra cháu không thiếu tiền, cậu đừng lo.” – Kỷ Hàm Dục cười, xua tay.

Tào Mặc Khôn dùng ánh mắt tối tăm nhìn hẩn một cái, để chai bia xuống rồi bỏ đi. Lái xe về nhà bằng tốc độ nhanh nhất, hẩn đứng trước cửa sổ sát đất hút một điếu thuốc, sau đó gọi điện cho thiếu niên.

“Ừm?” – Chu Doãn Thịnh lẩm bẩm một tiếng.

“Đang ngủ?” – Tào Mặc Khôn vô thức dịu giọng.

“Không ngủ thì làm gì? Bây giờ đã mấy giờ rồi? Ngày mai tôi còn phải đi thi, nếu không thi tốt tất cả là tại ông!”

“Được, đều tại tôi.” – Đôi mắt Tào Mặc Khôn toát ra ý cười, sau đó lại nhanh chóng biến mất. Định truy hỏi có phải cậu ấy theo mình là để giúp đỡ Kỷ Hàm Dục không, nhưng trong phút chốc lại nhớ đến lời cậu ấy từng nói hôm đó — Bởi vì tôi yêu anh ấy, cho nên mới lên giường với ông.

Đáp án đã rất rõ ràng, căn bản không cần phải hỏi. Vốn tưởng rằng thiếu niên chỉ là một món đồ chơi dùng tiền mua được, đoạ lạc không có trái tim, không ngờ thì ra không phải cậu ấy không có trái tim, mà là đã dâng cả trái tim mình cho người khác. Vì người đó, cậu ấy có thể làm được bất cứ điều gì, thậm chí bao gồm cả bán mình.

Điều này tuyệt không khiến Tào Mặc Khôn dễ chịu được bao nhiêu, mà ngược lại hẩn gần như nổi giận. Nhưng hẩn biết đây không phải lỗi của thiếu niên, hẩn không thể trách móc đối phương nặng nề dù chỉ là chút ít, cho nên hẩn cố nhịn, nhẹ giọng trấn an vài câu rồi hẹn thời gian gặp mặt ngày mai. Sau khi dập điện thoại, hẩn cười lạnh nói – “Bảo bối, sao em lại để ý đến thứ đồ như vậy?” – Hoàn toàn quên “thứ đồ” kia chính là cháu trai mình.

Chậm rãi hút một điếu xì gà, hẩn suy nghĩ xem nên làm thế nào để thiếu niên thấy rõ bộ mặt thật của Kỷ Hàm Dục. Trên thế giới này thiếu gì đàn ông tốt, thay vì yêu Kỷ Hàm Dục, vì sao không đổi một người tốt hơn? Một tình yêu chân thành tha thiết, hiến dâng tất cả như vậy, hẩn cũng rất muốn có.

Chu Doãn Thịnh vừa thi xong đã bị Tào Mặc Khôn đón về nhà.

“Thay đi.” – Người nọ đưa cho hẩn một bộ quần áo ở nhà mới tinh.

Chu Doãn Thịnh khó hiểu nhìn hẩn, không có động tác gì.

“Về sau tủ quần áo này chính là của em, tôi mua cho em mấy bộ quần áo, em xem một chút xem có thích không?”

Cánh cửa tủ quần áo được kéo ra, bên trong đặt ngay ngắn rất nhiều quần áo, ngay cả nhãn mác còn chưa cắt, có thể thấy được đây đều là đồ mới. Chu Doãn Thịnh không có hứng thú với thời trang, hẩn chỉ thích sản phẩm điện tử, nhưng Lâm Thừa Trạch thích, cho nên hẩn khó tránh khỏi bị ảnh hưởng đôi chút. Hẩn vô thức đi đến, mở lớp bọc bên ngoài ra xem.

Tào Mặc Khôn thấy hẩn không kháng cự, vừa lòng nở nụ cười, vừa dùng ngón tay vuốt ve gáy hẩn, vừa thì thầm – “Về sau em ở lại đây với tôi, cứ về nhà vào ban đêm sẽ không an toàn.”

“Không được! Hàm Dục sẽ nghi ngờ.” – Chu Doãn Thịnh lập tức bỏ quần áo xuống định đi.

Tào Mặc Khôn không hề tức giận vì hành động của hắn, mà chỉ vội vàng kéo hắn vào trong lòng, liên tục hôn phớt lên gương mặt hắn mà trấn an – “Bảo bối đừng đi, vừa rồi tôi chỉ nói vậy mà thôi. Đương nhiên mấy thứ này tôi sẽ đều giữ lại cho em. Tin tôi đi, sớm muộn gì em cũng sẽ cần đến chúng.”

Chu Doãn Thịnh nghi ngờ nhìn hắn một cái, không giãy giụa nữa. Đêm hôm đó Tào Mặc Khôn đặc biệt dịu dàng, ăn bữa tối với nhau xong còn ngồi làm một đề thi với hắn, hỏi han tình hình thi đại học và đăng ký nguyện vọng của hắn, cho rất nhiều ý kiến đúng trọng tâm. Nhưng khi lên giường thì đặc biệt hung hãn, vừa ra sức chinh phạt trong cơ thể hắn, vừa thở hổn hển truy hỏi – “Bảo bối, nếu như tôi không xuất hiện, có phải em định sẽ bán mình cho bất cứ ai hay không? Bất cứ kẻ nào có thể cho em ba trăm nghìn? Hm?”

Hắn nắm chặt cầm thiếu niên, ép đối phương nhìn thẳng vào mình, chậm chậm đâm vào chỗ sâu nhất.

Chu Doãn Thịnh bị hắn làm cho phát khóc, nghẹn ngào nói – “Nếu có thể sống đường hoàng trong sạch thì ai muốn bán mình đâu chứ? Ông đừng quên, nếu như không phải ông chặn tiền quảng cáo của tôi, tôi căn bản sẽ không rơi vào hoàn cảnh này. Ông phá hủy cơ hội làm người tốt của tôi!” – Dứt lời, hắn cố gắng mở to mắt, dùng ánh mắt lên án mà trừng người kia.

Dáng vẻ hung ác cùng đôi mắt ướt át mông lung kia lôi cuốn Tào Mặc Khôn muốn ngừng mà không được. Hắn cười khê, buông cầm thiếu niên ra, đổi thành siết lấy vòng eo mềm dẻo của hắn. Mồ hôi trên trán hắn liên tục chảy xuống, trong giọng nói toát ra niềm vui khôn xiết – “Bảo bối, chặn tiền quảng cáo của em là quyết định chính xác nhất mà tôi từng làm trong đời.”

Chu Doãn Thịnh không có sức đáp lại, chỉ có thể hung hăng cắn một cái lên vai hắn, đổi lại là sự di chuyển điên cuồng của hắn.

Khi tình cảm giữa hai người đi vào giai đoạn tốt đẹp, tình cảm giữa Kỷ Hàm Dục và Phương Hữu Nhiên cũng càng ngày càng sâu đậm. Một tối nọ, thừa dịp Chu Doãn Thịnh ra ngoài, y dụ dỗ Phương Hữu Nhiên quan hệ với mình, cũng bởi vậy mà càng nóng lòng muốn thoát khỏi Lâm Thừa Trạch.

Sau khi nghỉ đông, hắn làm theo lời hẹn từ trước đó, đưa Lâm Thừa Trạch đến tham gia một buổi tụ họp. Người tổ chức buổi tụ họp là Vương Kiệt, người tham dự đều là những phú nhị đại chơi bởi thả phanh, địa điểm là một câu lạc bộ kín.

Nói là tụ họp, chứ thực ra toàn bộ chủ đề của cuộc tụ họp này chính là tình dục tập thể, rượu mạnh, người đẹp, thuốc phiện, bao cao su. Trước kia Kỷ Hàm Dục từng tham gia vài lần, hiện giờ muốn thủ thân như ngọc vì Phương Hữu Nhiên, cho nên chỉ ngồi mấy phút đã chuẩn bị rời khỏi.

“Cậu có đi không?” – Tuy rằng hỏi như vậy, nhưng y biết Lâm Thừa Trạch chắc chắn sẽ không đi. Ở đây toàn những con ông cháu cha có tiếng tăm lẫy lừng trong thành phố này, chỉ cần du theo được một người là có thể không cần sầu lo nữa đời còn lại, làm sao cậu ta nỡ bỏ qua.

Quả nhiên Chu Doãn Thịnh khoát tay – “Cậu đi trước đi, tôi ở lại chơi một chút.” – Những người ở đây đều là người đã từng đùa bỡn Lâm Thừa Trạch, là đối tượng hắn nhất định phải báo thù.

Kỷ Hàm Dục gạt đầu, trong mắt chợt loé lên ý cười khinh miệt độc địa. Sau khi y đi, Vương Kiệt lập tức ngồi xuống, ôm lấy vai Chu Doãn Thịnh khuyên nhủ – “Tiểu trạch, cậu uống một ly đi, tôi giới thiệu các anh ở đây cho cậu.”

Không ít người – hoặc âm thầm, hoặc trắng trợn – nhìn về phía này. Mặc dù ở đây có rất nhiều người đẹp, nhưng không thể nghi ngờ thiếu niên này là nổi bật nhất. Một báu vật như vậy mà Kỷ Hàm Dục cũng bằng lòng ném cho mọi người chơi, đúng là dứt khoát.

Chu Doãn Thịnh cũng không ngượng ngùng, đi đến tự mình mở mấy chai rượu, rót cho từng người một. Không ai phát hiện ra hắn dùng tốc độ mắt thường khó có thể nhận ra thả thuốc vào chai rượu. Dưới ánh đèn mờ mờ, âm nhạc sôi động vang lên, một người mẫu đi đến giữa phòng, uốn éo nhảy múa xung quanh cây cột, có người đứng lên vỗ tay huyt sáo, có người đi đến dùng thân dưới cọ xát cặp đùi trắng nõn và bờ

mông cong mẩy kia, làm đủ mọi động tác hạ lưu, còn có người nằm bò ra bàn hút thuốc phiện, cảnh tượng vô cùng dâm loạn.

Thật ra chẳng cần thuốc, bọn họ cũng có thể tự mình chơi high. Nhưng có thuốc trợ hứng, tốc độ đánh mất lý trí của bọn họ sẽ càng nhanh hơn. Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, ngoại trừ Chu Doãn Thịnh, trong phòng đã không còn một ai bình thường.

Hưng phấn, điên cuồng, xé rách quần áo giao cấu tập thể; trên sofa, trên bàn, dưới sàn, khắp nơi đều rải rác những cơ thể trần trụi quần quít lấy nhau. Chu Doãn Thịnh tìm từng gương mặt quen thuộc một, chụp lại những hình ảnh dâm uế nhất, có vài người không chụp được mặt, hắn còn giúp điều chỉnh tư thế.

Hắn cất máy ảnh vào cặp, đang chuẩn bị ra ngoài thì cảm thấy uống quá nhiều rượu cần giải quyết một chút, vì thế đi vào WC. Rửa tay rửa mặt xong, hắn chậm rãi lau tay, vừa chạm vào nắm cửa thì di động vang lên, hiển thị cuộc gọi là “Người yêu bất diệt”.

39. Quyển 4 - Chương 9

“Em ở đâu?” – Câu hỏi dồn dập của người đàn ông vọng vang lên, mơ hồ còn có tiếng đập cửa nặng nề truyền đến.

Về mặt Chu Doãn Thịnh rất bình thản, nhưng giọng điệu thì vô cùng lo sợ bất lực, đáp – “Tôi ở câu lạc bộ Hàn Sơn, phòng 108. Ông mau đến...”

Còn chưa dứt lời, người bên kia đã đập máy. Chu Doãn Thịnh cất di động, khoanh chân ngồi trên nắp bồn cầu chờ đợi. Không quá một phút sau, cửa phòng bị hai tên vệ sĩ mặc đồ đen đập hỏng, Tào Mặc Khôn thở hổn hển đi vào, trông thấy cảnh tượng dâm loạn trong phòng, khuôn mặt điển trai của hắn tức thì trở nên vằn vẹo.

Hắn cố kiềm nén phần nộ và bối rối, tìm kiếm từng người từng người một. Lại thấy cửa WC được mở ra, thiếu niên sắc mặt tái nhợt, đôi mắt rưng rưng, nhìn chằm chằm vào mình không chớp mắt.

Hắn bước đến, cởi áo khoác bọc kín thiếu niên lại rồi nhanh chóng rời khỏi trong tiếng xin lỗi không ngừng của quản lý.

“Em có sao không?” – Sau khi lên xe, hắn bỏ áo khoác ra, quan sát thiếu niên từ trên xuống dưới. Nếu không phải đằng trước còn có lái xe và vệ sĩ, hắn nhất định sẽ cởi hết quần áo thiếu niên, kiểm tra cả bên trong một lần.

“Tôi không sao, rượu và đồ ăn bọn họ đưa cho tôi tôi đều không dám động vào. Tôi thấy có người túm năm túm ba hút thuốc phiện, tôi rất sợ, thế nên mới trốn vào trong toilet.” – Chu Doãn Thịnh co rụt người lại, ngoan ngoãn ngã vào lồng ngực rộng rãi ấm áp của người đàn ông kia, tựa như đang sợ hãi.

“Sao em lại ngu ngốc như vậy? Kỷ Hàm Dục cũng đã đi rồi, vì sao em không đi? Bọn chúng là người như thế nào em có biết không, đã từng tìm hiểu chưa? Không hiểu mà em còn dám ngây ngốc mà đi theo như vậy? Nói cho em biết, trong mắt họ em chỉ là một món ăn, sớm muộn gì cũng bị ăn tươi nuốt sống!” – Tào Mặc Khôn dùng sức siết chặt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi quở trách.

“Mấy người kia đều là bạn bè của Kỷ Hàm Dục, bởi vì tự tôn mà anh ấy xa cách với họ, tôi cảm thấy làm thế không tốt cho lắm. Thêm người bạn là thêm một con đường, biết đâu sẽ có ai đó trong số họ có thể đưa tay ra kéo anh ấy? Hiện giờ anh ấy đang gây dựng sự nghiệp, rất cần các mối quan hệ.” – Chu Doãn Thịnh tội nghiệp lên tiếng.

Tào Mặc Khôn tức giận đến suýt hộc máu, nhưng cũng không dám nổi giận với hắn, cười lạnh nói – “Anh là cậu nó, nó cần chấp nói quan hệ không đến tìm anh thì thôi chứ cần khi gì em phải lo cho nó?”

“Nhà họ Kỷ chính là do ông kéo sụp, mẹ anh ấy từng suýt làm mẹ ông tức chết, ông sẽ giúp anh ấy chắc?”

“Nó nói với em như vậy? Nói anh sẽ không giúp nó, cho nên cần em đi bán thân?” – Tào Mặc Khôn nheo mắt, nổi điên tiết sôi trào trong ngực.

Chu Doãn Thịnh không nói lời nào, xem như cam chịu.

Tào Mặc Khôn cười lạnh, lửa giận hừng hực không có chỗ phát. Định lấy thuốc lá ra châm, nhưng nhìn thoáng qua mái tóc đen tuyền của thiếu niên, hấn lại nhịn xuống. Thay vào đó lấy di động ra gọi điện, còn bật cả loa lên.

“Mày đang làm gì?”

“Cháu không làm gì cả.” – Giọng nói của Kỷ Hàm Dục nghe rất khàn, còn kèm theo tiếng thở dốc nặng nhọc.

“Mày đang làm tình với người ta?” – Tào Mặc Khôn truy hỏi, tiện thể liếc mắt nhìn thiếu niên cả người bắt đầu cứng ngắc một cái.

“Không ạ.” – Kỷ Hàm Dục lập tức phủ nhận, lấy lòng cười cười với người yêu đang véo mình không ngừng. Y vốn không định tiếp điện thoại, nhưng trông thấy là cậu mình nên mới nhổ cái đó ra xuống giường.

“Không cần lừa tao, tao nghe ra được. Nếu như mày với Phương Hữu Nhiên yêu nhau thật lòng, tao sẽ không cản trở hai đứa.” – Tào Mặc Khôn thả mối.

Kỷ Hàm Dục lặng yên một giây, sau đó lập tức gật đầu, nói – “Dạ. Cậu, cháu và Hữu Nhiên đang yêu nhau. Sự ủng hộ của cậu rất quan trọng đối với bọn cháu, cháu cảm ơn cậu.”

“Vậy Lâm Thừa Trạch thì sao?” – Tào Mặc Khôn tiếp tục dẫn dắt.

Bởi vì Phương Hữu Nhiên ở bên cạnh nghe, Kỷ Hàm Dục không thể nói thoải mái được, chỉ khinh miệt nói – “Cậu ta là cái quái gì, từ đầu đến cuối không có gì liên quan đến cậu ta hết.”

“Được, tao biết rồi, hai đứa tiếp tục đi.” – Tào Mặc Khôn ngắt điện thoại, bóp chặt cằm thiếu niên, bắt người nọ ngẩng đầu, dẫn từng câu từng chữ – “Xem đi, đây chính là người em yêu. Từ đầu đến cuối đều chẳng coi em ra gì, còn lên giường với thằng bạn thân nhất của em!”

Giờ phút này Chu Doãn Thịnh đã ép nước mắt chảy ra ào ạt, vẻ mặt đau khổ tuyệt vọng vô cùng, tạo dựng hình ảnh thiếu niên đáng thương tổn thương vì tình một cách thuần thực. Tào Mặc Khôn thấy đáng vẻ này của hấn, trái tim luôn lạnh lùng run mạnh một cái, cảm giác đau đớn lan tràn từ lồng ngực ra khắp toàn thân.

“Khóc cái gì? Có mỗi chuyện con con như vậy mà khóc như chết cha chết mẹ, chẳng có tiền đồ gì cả.” – Hấn ngoài miệng rắn dạy, nhưng trong tay lại cầm giấy ăn nhẹ nhàng lau nước mắt cho thiếu niên. Hấn vốn định mấy ngày nữa sẽ sắp đặt một cuộc gặp tình cờ, để thiếu niên chính mắt nhìn xem Kỷ Hàm Dục và Phương Hữu Nhiên yêu đương vụng trộm như thế nào. Nhưng không ngờ Kỷ Hàm Dục lại dẫn cậu ấy đi tham gia trò làm tình tập thể.

Không thể không nói, điều này đã xúc phạm đến giới hạn của Tào Mặc Khôn một cách nghiêm trọng. Chẳng qua là một thằng kéo chân sau do một đứa con riêng sinh ra mà thôi. Nếu hấn vui thì có thể nâng đỡ một chút, nhưng nếu mất hứng hấn cũng có thể đá bọn họ xuống vực sâu.

Chu Doãn Thịnh hất tờ giấy ăn hấn đưa đến ra, dùng tay áo tùy tiện quẹt quẹt, lên án – “Tôi vốn chết cha chết mẹ, ông đang xát muối lên vết thương của tôi à?”

“Được rồi, anh nói nhầm, bảo bồi đừng khóc. Kỷ Hàm Dục là cái thá gì, em còn có anh mà. Nín đi.” – Tào Mặc Khôn chưa từng an ủi ai bao giờ, cảm thấy nói ít sai ít, dứt khoát ôm hấn vào lòng, tỉ mỉ hôn từng chút lên trán và đỉnh đầu hấn.

Chu Doãn Thịnh nghiêng răng nói – “Ông thì là gì của tôi? Ông đừng quên, giao dịch giữa chúng ta sắp đến hạn rồi.”

Hô hấp của Tào Mặc Khôn như nghẹn lại, lúc này mới nhớ đến giao dịch trước kia. Chết tiệt, đúng là sai một ly đi một dặm, nếu sớm biết sẽ kẹt trong lòng bàn tay thiếu niên không thể bỏ ra ngoài, hấn chắc chắn sẽ không bắt cậu ấy ký kết một giao dịch khuất nhục như vậy.

Chu Doãn Thịnh không cho hấn cơ hội giải thích, tiếp tục nói – “Ông đưa ba trăm nghìn kia cho tôi đi. Tôi muốn ngay bây giờ, còn phải là tiền mặt.”

“Sao, chẳng lẽ em còn định cho nó? Sao em lại ngu ngốc thế? Nó nói không có tiền thì là không có tiền à, em không biết động não một chút sao? Phá sản không có nghĩa là nghèo khó, mà là một thủ đoạn giữ gìn tài sản còn sót lại. Lạc đà gãy vãn lớn hơn ngựa, dù nhà họ Kỷ có nghèo túng nữa cũng sẽ không nghèo đến độ ngay cả ba trăm nghìn cũng không có. Nó hoàn toàn là đang đùa giỡn em.” – Tào Mặc Khôn lập tức quên rồi rầm trong lòng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra chân tướng.

Chu Doãn Thịnh lặng thinh hồi lâu, cuối cùng lắc đầu nói – “Tôi không tiện đến mức như ông nghĩ. Mặc kệ có phải anh ta đùa giỡn tôi hay không, nhưng đã đến tình trạng này, tôi dù thế nào cũng phải kết thúc với anh ta.” – Dứt lời, hấn âm thầm liếc nhìn trí não một cái. Hấn có lắp đặt vài chiếc camera lỗ kim ở nhà để tiện không chế tiến độ tình cảm của nhân vật công thụ chính.

Đáng lẽ hấn phải xuất hiện bất gian ngay từ lần đầu hai người quan hệ với nhau, nhưng rất không khéo, lúc ấy hấn cũng đang lăn giường với Tào Mặc Khôn, không thể không tiếc nuối từ bỏ. Hiện giờ hai người lại hú hí với nhau, hấn đương nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội nữa. Hấn đã nói sẽ để cho Kỷ Hàm Dục cảm nhận được cái gì mới là tình yêu chân chính vô tư vĩ đại, đương nhiên hấn sẽ làm được.

Tào Mặc Khôn thấy hấn quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ, thế mới vừa lòng, sai vệ sĩ lập tức đến ngân hàng rút ba trăm nghìn tiền mặt. Chu Doãn Thịnh xách vali tiền nặng nề đi đến trước cửa nhà mình.

Tiếng mở cửa không lớn, vẫn chưa khiến hai con người đang triền miên vong tình phát hiện. Chu Doãn Thịnh đi đến cửa phòng Phương Hữu Nhiên, sắc mặt âm u nhìn chằm chằm hai cơ thể đang lên xuống kịch liệt.

Kỷ Hàm Dục quay lưng về phía hấn điên cuồng ra vào, Phương Hữu Nhiên không chịu nổi, khóc lóc cầu xin – “Anh nhẹ thôi, chậm một chút, em đau.” – Sau đó vừa giương mắt lên, tất cả âm thanh đều kẹt trong cổ họng không thể phát ra được nữa.

“Tiểu Trạch!” – Một lúc lâu sau, cậu ta mới không dám tin kêu lên, phản xạ đẩy Kỷ Hàm Dục trên người mình ra.

“Cậu về rồi?” – Kỷ Hàm Dục không có chút sợ hãi nào, kéo chăn đắp lên cơ thể trần trụi của người yêu, còn mình thì tùy tiện mặc một chiếc quần lót vào.

“Tao về rồi, về xem xem mày làm thằng bạn thân nhất của tao như thế nào.” – Chu Doãn Thịnh ngồi xuống sô pha cạnh giường, trên mặt không có chút biểu cảm nào, nói.

“Đừng nói như thế bọn tao rất xấu xa, còn mày thì thật thần thánh thế. Chẳng phải mày cũng vừa tham gia làm tình tập thể về à? Thế nào? Mấy tên phú nhị đại kia có thỏa mãn mày hay không? Tiền của bọn họ có đủ để nhét đầy cái lỗ đói khát của mày không?” – Kỷ Hàm Dục cười lạnh, ngôn từ đầy tính sát thương.

Chu Doãn Thịnh còn chưa tức giận, Tào Mặc Khôn ngồi hút thuốc trong phòng khách đã nổi điên. Không ngờ thằng cháu này giống mẹ nó y như đúc, rất có thiên phú tìm chết.

Chu Doãn Thịnh phải nhẫn nhịn lắm mới không để mình vụng gậy cổ Kỷ Hàm Dục ngay tại chỗ. Hấn mở vali tiền ra, ném từng tẹp từng tẹp tiền vào mặt hấn, gằn từng câu từng chữ – “Chẳng phải mày cần gấp ba trăm nghìn à? Tao cho mày, cho mày không thiếu một xu! Vì mày, giữa tiết trời lạnh buốt tao chỉ mặc một chiếc quần bò quay quảng cáo; vì mày, tao bán mình cho một lão già làm súng vật; vì mày, tao đi lấy lòng mấy tên hồ bằng cầu hữu kia của mày, chỉ hy vọng bọn họ có thể đưa tay giúp đỡ mày khi mày cần. Tao bán cơ thể, tự tôn, thậm chí cả linh hồn, vậy mà mày báo đáp tao như vậy? Lên giường với thằng bạn thân nhất của tao? Mang tao đi tham gia làm tình tập thể, ném tao cho một đám súc sinh nghiện thuốc đùa bỡn? Rốt cuộc tao có lỗi lầm gì với mày mà mày phải trả thù tao như vậy?”

Từng tẹp từng tẹp tiền nện lên mặt Kỷ Hàm Dục, khiến y ngây ra như phỗng, khiếp sợ khó nói thành lời.

Vì sao lại yêu Phương Hữu Nhiên? Đương nhiên là vì cậu ấy không dùng ánh mắt khinh thường hay đồng tình nhìn mình khi mình nghèo túng nhất, không cố ý xa lánh mình, không bỏ rơi mình mà ngược lại bỏ ra mọi sức lực để giúp đỡ. Tình yêu của cậu ấy chân thành, tha thiết, nhiệt tình, hiển dâng là vậy.

Nhưng từng đồng tiền rơi xuống trước mắt lại nói cho y, ở thời điểm mà y không biết, có một người đã hy sinh hết thảy vì y, từ cơ thể đến tự tôn, thậm chí cả linh hồn. Mà y lại định dùng một cuộc làm tình tập thể để huỷ hoại người đó.

Nhìn gương mặt khuất nhục đau thương nhưng vẫn đẹp đến kinh người của thiếu niên, Kỷ Hàm Dục như bị ai đó hung hăng tát mấy chục bạt tai, hai má bỗng rất đau đớn.

“Cậu...” – Khi y mở miệng lần nữa, giọng nói của y khàn đến dị thường – “Chẳng phải cậu bảo với người ta rằng cậu chỉ yêu tiền của tôi thôi hay sao?”

“Vì sao tao phải nói cho người khác tao yêu mày đến bất chấp tất cả? Đây là chuyện riêng của tao. Tao cứ tưởng chỉ cần tao cố gắng, mày nhất định có thể nhìn thấy ưu điểm và sự hy sinh của tao. Sau đó hai chúng ta tay trong tay sánh vai cùng vượt qua cửa ải khó khăn, vậy mà không ngờ Phương Hữu Nhiên chỉ cần vài bữa ăn, vài câu an ủi, mấy vạn đồng tiền là có thể cướp lấy trái tim mày.” – Dường như thiếu niên cảm thấy rất mệt mỏi, chậm rãi dựa vào sô pha, khoát tay nói – “Thôi, bây giờ nói mấy thứ này còn có ích lợi gì? Chỉ vì một câu nói đùa của tao mà mày đã có ý định đáng sợ như vậy để huỷ hoại tao, Kỷ Hàm Dục, trái tim của mày đúng là thối nát. Cầm lấy đồng tiền này rồi rút đi, rút càng xa càng tốt, giờ tao chỉ cần nhìn thấy mày thôi đã buồn nôn.”

Kỷ Hàm Dục còn mặt mũi nào mà cầm lấy số tiền này? Chỉ cần vừa nghĩ đây là tiền mà thiếu niên hy sinh danh dự của mình đổi lấy, trái tim y lập tức đau như bị dao cứa. Dù lòng dạ có sâu đến thế nào đi chăng nữa, y cũng chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, trong lòng vẫn còn nơi mềm mại. Tất cả mà Chu Doãn Thịnh hy sinh cho y đều được bày rõ ràng trước mắt, y không thể không cảm động.

Thì ra Lâm Thừa Trạch hôm nào cũng đến đêm khuya mới về không phải là vì chơi bời; thì ra lúc trước cậu ấy bảo nghĩ cách không phải là lấy lệ; thì ra cậu ấy lấy lòng bạn bè mình không phải để tìm kiếm người bao dưỡng, tất cả những gì cậu ấy làm đều là vì mình. Vì sao mình trước kia lại không hiểu được? Vì sao chỉ vì một câu mà đã hiểu lầm cậu ấy sâu sắc đến vậy, còn nảy ra ý đồ đáng sợ như thế? Nếu như có thể ngồi xuống nói chuyện với nhau, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi đến bước đường này.

Hiện giờ nhìn thiếu niên vành mắt đỏ ửng, suy sụp ngồi dựa vào sô pha, Kỷ Hàm Dục không còn một chút cảm giác chán ghét nào, chỉ còn áy náy và hối hận vô bờ. Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, y nhất định sẽ quý trọng cậu ấy, quý trọng tình cảm này.

Phương Hữu Nhiên rút cuộc chui từ trong chăn ra, trào nước mắt nói – “Tiểu Trạch, tôi xin lỗi!”

“Nếu thực sự cảm thấy có lỗi với tao, vậy thì cầm đồng tiền bẩn thỉu này rút đi ngay lập tức, đừng bao giờ xuất hiện nữa!” – Chu Doãn Thịnh dùng ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn cậu ta.

Thực ra Phương Hữu Nhiên không hề vô tội, tuy rằng Lâm Thừa Trạch có sai, nhưng cậu ta cướp bạn trai của người khác cũng là sự thật. Hơn nữa Lâm Thừa Trạch thu nhận giúp đỡ cậu ta vài năm liền, ơn nghĩa này không thể nào chối bỏ. Khi Lâm Thừa Trạch rơi vào sự kiện ảnh nóng, chỉ cần cậu ta kéo tay hắn một chút, che chở một hai câu, Lâm Thừa Trạch cũng sẽ không lưu lạc đến tình cảnh kia. Nói đến cùng, Lâm Thừa Trạch cũng là nạn nhân, cậu ta không đồng tình giúp đỡ thì thôi, lại còn thất vọng ghét bỏ đối phương một cách triệt để, đây rốt cuộc là logic gì? Chẳng lẽ tình bạn thực sự chính là như vậy?

Kỷ Hàm Dục không muốn đi, không muốn cắt đứt với Lâm Thừa Trạch, đang định lên tiếng giữ lại thì thấy cậu mình thông thả chậm rãi bước vào, đáy mắt tràn đầy giận dữ.

“Bảo bối, nói xong chưa? Xong rồi thì về nhà với anh.” – Hần kiên quyết kéo thiếu niên lên.

“Cậu, sao cậu lại ở đây? Cậu và Tiểu Trạch có quan hệ gì?” – Kỷ Hàm Dục nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt vốn khó coi tức thì trở nên xanh mét.

“Tao chính là lão già trong miệng em ấy kia. Bảo bối, nếu như em không nói, anh đúng là không biết hình tượng của anh trong lòng em anh lại là như vậy.” – Hần cắn cắn vành tai trơn mềm tinh xảo của thiếu niên, thấy người nọ rút vai run nhè nhẹ, hắn nở một nụ cười yêu chiều, để lại một câu – “Chuyển ra ngoài ngay lập tức” – rồi ôm người yêu nhanh chóng rời khỏi.

Qua tận mấy phút sau, Kỷ Hàm Dục mới hoàn hồn lại từ nỗi khiếp sợ. Nhìn tiền giấy đỏ tươi trải đầy dưới đất, y chặt vật không chịu nổi mà che mặt, nước mắt tuôn ra ào ạt. Hình như y đã đánh mất thứ quý giá

nhất trong cuộc đời mình.

Phương Hữu Nhiên trông thấy vẻ mặt ăn năn hối hận của y, không khỏi cảm thấy lo sợ bất an. Cậu ta vốn cho rằng mình đã bỏ ra quá nhiều cho Kỷ Hàm Dục, mà sự hy sinh hết thảy này của cậu ta cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Kỷ Hàm Dục rung động. Nhưng giờ đây so sánh với Lâm Thừa Trạch, cậu ta lập tức trở thành một trò cười không thể chối cãi.

Nếu như Kỷ Hàm Dục muốn chia tay, cậu ta nên đi đâu cho được?

40. Quyển 4 - Chương 10

Chu Doãn Thịnh vừa lên xe là lập tức che mặt, âm thầm cười to. Ba trăm nghìn nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, cảm từng tệp đập người khác, cảm giác kia quả nhiên là thích không gì bằng. Nhất là vẻ mặt đau khổ hối tiếc của Kỷ Hàm Dục, khiến hắn khoái trá vô cùng.

Lâm Thừa Trạch làm điểm, Chu Doãn Thịnh giúp hắn tránh né nguy hiểm, đồng thời còn giúp hắn lập một đền thờ trình tiết, chẳng những khiến Kỷ Hàm Dục không thể yên tâm thoải mái ở bên Phương Hữu Nhiên, mà còn suốt đời không thể quên được hắn. Khi trái tim y dần dần bị cuộc đời nhuộm đen, mỗi lần nhớ lại chuyện quá khứ này, y sẽ chỉ càng cảm thấy tình yêu và sự hy sinh của Lâm Thừa Trạch đối với y vô tư và đáng quý đến nhường nào.

Từ nay về sau, Lâm Thừa Trạch chính là ánh trăng sáng trước giường, nốt ruồi son trong tim y, cứ nghĩ đến là đau không thể ất. Cái gì gọi là xoay chuyển, đây mới chính là xoay chuyển hoàn toàn triệt để.

Tào Mặc Khôn thấy hắn bụm mặt, bả vai run run, còn tưởng rằng hắn đang khóc, bất đắc dĩ ôm hắn vào lòng, chậm rãi nói – “Bảo bối đừng khóc, một người như vậy không đáng để em khóc.”

Chu Doãn Thịnh nằm sấp không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

Tào Mặc Khôn tiếp tục nói – “Bảo bối, em không phải sùng vật, đương nhiên, anh cũng không phải là lão già gì hết. Anh năm nay còn chưa đến ba mươi tuổi.”

Chu Doãn Thịnh ngẩng đầu nhìn hắn, trên mi treo vài giọt nước mắt. Đây là vừa rồi phải vất vả lắm mới rớt ra được.

Tào Mặc Khôn bị hắn nhìn đến nỗi căng thẳng, định lấy thuốc lá ra hút một điếu, lại nhớ ra người nọ ghét mùi thuốc lá nên đành phải nhịn, tiếp tục nói – “Bảo bối, giao dịch kia huỷ bỏ đi nhé? Chúng ta bắt đầu lại một tình yêu khoẻ mạnh, bình đẳng, vui vẻ, em thấy có được không?”

Chu Doãn Thịnh bình tĩnh nhìn hắn cả buổi, sau đó vui mặt vào lòng hắn áp úng nói – “Tôi thấy không được tốt cho lắm. Ai cũng biết cảm giác mới mẻ đối với một người của Tào Mặc Khôn nhiều nhất chỉ có ba tháng, ngay cả Kỷ Hàm Dục tôi còn không giữ được, lại càng không dám trèo cao lên anh. Tôi bây giờ chỉ muốn học hành tử tế, thi đỗ đại học, tìm một công việc yên ổn mà thôi.”

Tào Mặc Khôn biết cậu bị Kỷ Hàm Dục làm tổn thương, giờ đây không thể tin tưởng bất cứ ai, cảm thấy hơi bất đắc dĩ. Hắn vò đầu, thở dài nói – “Chúng ta bắt đầu từ quan hệ bạn bè có được không? Em cũng có thể xem xem anh có thể kiên trì được bao lâu. Chúng ta không có một khởi đầu tốt, nhưng có thể có một tương lai tốt đẹp.”

Chu Doãn Thịnh lặng yên một lát, rồi cuộc gật gật đầu, lập tức nhanh chóng bổ sung một câu – “Vậy anh phải trả tiền quảng cáo cho tôi đã.” – Hiện giờ hắn lại nghèo rồi, thực sự là chả còn đồng nào.

Tào Mặc Khôn thở phào, lại thấy hơi buồn cười, vừa đồng ý vừa hôn lên má tóc mềm mại của hắn.

Kỷ Hàm Dục ngồi canh trước cửa nhà họ Tào hơn một tháng, ngay cả ba mươi Tết cũng không về nhà, vất vả lắm mới đợi được Tào Mặc Khôn đưa Chu Doãn Thịnh về nhà nghỉ phép.

“Bảo bối, em về phòng trước đi, anh nói chuyện với nó.” – Tào Mặc Khôn không thích ánh mắt nóng bỏng mà Kỷ Hàm Dục nhìn người yêu mình, nghiêm giọng dặn dò.

Chu Doãn Thịnh gật đầu, hờ hững liếc nhìn Kỷ Hàm Dục một cái rồi lững thững rời khỏi.

Kỷ Hàm Dục muốn đuổi theo, lại bị ánh mắt lạnh lẽo của cậu mình làm cho đông cứng lại.

“Ngồi đi, mày với thằng bạn trai kia của mày dạo này vẫn khoẻ chứ?”

“Cháu không ở bên cậu ta nữa.”

“Tại sao? Chẳng phải trước kia đã nói rất thích cậu ta cơ mà?” – Tào Mặc Khôn ra vẻ kinh ngạc.

Xảy ra chuyện như vậy, mình làm sao có thể yên tâm thoải mái ở bên Phương Hữu Nhiên? Chỉ cần trông thấy cậu ta là sẽ nhớ đến những đồng tiền đỏ tươi rơi khắp nơi, nhớ đến vành mắt đỏ bừng, ánh mắt bi ai tuyệt vọng của Lâm Thừa Trạch. Cảnh tượng lúc ấy cứ mãi tra tấn Kỷ Hàm Dục, khiến y cả đêm không thể nào đi vào giấc ngủ.

Suy sụp xoa mặt, y lấy một tờ chi phiếu trong cặp ra đưa cho hắn – “Cậu, đây là một triệu, cậu bỏ qua cho tiểu Trạch đi.”

Tào Mặc Khôn cười, thở dài nói – “Hàm Dục, mày ngây thơ quá, mày cho rằng bảo bối đã cho đi còn có thể đòi lại chắc? Hơn nữa Tào Mặc Khôn tao cũng không thiếu một triệu này. Nói thật cho mày biết, dùng ba trăm nghìn bán đứt tình cảm giữa mày và em ấy là khoản đầu tư thành công nhất mà tao từng làm trong cuộc đời này. Lần nào nhớ lại tao cũng muốn bật một chai Champagne ăn mừng.”

Niềm hạnh phúc và sung sướng đọng đầy trên gương mặt hắn đâm một dao vào trái tim Kỷ Hàm Dục, nhưng y lại không đủ sức chống cự. Lặng yên ngồi tại chỗ rất lâu mới cầm lại chi phiếu, đi từng bước ra khỏi cổng lớn nhà họ Tào.

Học kỳ mới bắt đầu, trên mạng lại bùng lên một vụ bê bối, gây ra rung động rất lớn. Một đám phú nhị đại tổ chức quan hệ tập thể bị người khác chụp được đăng lên các diễn đàn, cảnh tượng vô cùng dâm loạn, bao cao su, bình rượu, thuốc phiện vút đầy dưới đất.

Thời gian này là thời điểm mấu chốt trong kỳ tuyển cử nhiệm kỳ mới, cơ quan tư pháp dành sự chú ý rất lớn cho chuyện này, nhanh chóng tham gia điều tra. Chu Doãn Thịnh ngay từ đầu đã hack và hệ thống giám sát của câu lạc bộ, xoá hình mình và Tào Mặc Khôn đi, cho nên chuyện này không mấy may ảnh hưởng gì đến hắn.

Vương Kiệt bị bắt đi ngay trên lớp học, tội danh là hút thuốc phiện và chứa chấp người hút thuốc phiện. Các học sinh nghi luận vô cùng sôi nổi về chuyện này.

Kỷ Hàm Dục cũng đã xem mấy bức ảnh kia, nghĩ đến việc nếu không phải cậu mình đến đúng lúc thì Lâm Thừa Trạch cũng sẽ bị người khác đè dưới người ức hiếp, cả người y đều toát mồ hôi lạnh. Hiện tại dù có nghĩ thế nào y cũng không hiểu tại sao mình trước kia có thể sử dụng phương pháp ác độc như vậy hòng huỷ hoại Lâm Thừa Trạch.

Hết như bị điên đánh mất lý trí vậy!

Trông thấy Lâm Thừa Trạch ném ánh mắt trào phúng về phía mình, trong lòng y tràn ngập xấu hổ. Vất vả lắm mới chịu được đến tan học, y định tìm Lâm Thừa Trạch xin lỗi, nhưng lại phát hiện ra cậu ấy đã biến mất, mấy buổi tiếp theo cũng không thấy cậu ấy xuất hiện. Lúc tan học, y tìm người khác hỏi mới biết cậu ấy xin đi nước ngoài du học, thủ tục đã làm xong xuôi, mấy ngày nữa là xuất phát.

Vậy là cậu ấy định cả đời không gặp lại ư? Ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, rốt cuộc Kỷ Hàm Dục cũng được nếm trải cái gì gọi là tuyệt vọng.

Năm năm sau, Trung Quốc, trong một khách sạn năm sao.

Kỷ Hàm Dục – giờ đã thành ngôi sao mới trong ngành kinh doanh – mang theo thư ký đi vào sảnh chính, người đại diện cho cơ quan tổ chức bữa tiệc lập tức đi đến chào hỏi. Hai mươi hai tuổi, ngoại hình y đã cao lớn vô cùng, dáng người 188 cm dù mặc gì cũng giống như người mẫu bước ra từ bìa tạp chí, nét ngây ngô trên khuôn mặt cũng dần biến mất, thay vào đó là điển trai quyến rũ.

Y nâng một ly Champagne đứng trong sảnh chính, chỉ cần một ánh mắt u buồn thôi là có thể khiến người khác mê say.

“Cravat của tôi không bị thất lịch chứ?” – Y nhỏ giọng hỏi thư ký của mình, sau đó liên tục nhìn về phía cửa.

“Không, ông chủ đẹp trai tuyệt vời, đẹp chói mù mắt tôi luôn!” – Trình độ nịnh nọt của thư ký cao siêu vô cùng, nhưng cũng không thể chọc cho Kỷ Hàm Dục cười.

Y ngẩng người nhìn về một phía nào đó, vẻ mặt chậm rãi trở nên tăm tối.

“Tôi sang bên kia một chút.” – Y đặt ly rượu xuống, đi qua kéo một người phục vụ vào trong góc.

“Sao cậu lại ở đây? Cậu muốn làm gì?” – Y nghiêng răng nghiêng lợi ép hỏi.

“Tôi, tôi nghe nói Tiểu Trạch sẽ đến, tôi muốn gặp cậu ấy một lần, xin lỗi cậu ấy. Trước kia là tôi có lỗi với cậu ấy.” – Đôi mắt Phương Hữu Nhiên đỏ rực, trông cực kỳ đáng thương.

Nhưng Kỷ Hàm Dục không mấy may bị biểu cảm đau thương của cậu ta làm rung động, hung ác nói – “Cậu ấy không cần lời xin lỗi của cậu, cậu sẽ chỉ khiến cậu ấy nhớ lại quá khứ đau khổ kia mà thôi. Đừng quấy rầy cậu ấy có được không? Cũng đừng quấy rầy tôi nữa, coi như tôi cầu xin cậu!”

“Tôi khiến cậu ấy nhớ lại những hồi ức không tốt, vậy còn anh? Hình tượng của anh trong cảm nhận của cậu ấy thì như thế nào? Anh mới là kẻ khởi xướng tất cả mọi tai nạn!” – Phương Hữu Nhiên không cam lòng mà phản bác.

Kỷ Hàm Dục không nói gì, chậm rãi thả áo cậu ta ra, mặt mày xám như tro tàn mà đi ra ngoài.

“Ông chủ, anh không sao chứ?” – Thư ký lo lắng đỡ cánh tay y, đang chuẩn bị khuyên y đi vào phòng nghỉ ngơi một lát thì lại nghe thấy đằng sau vang lên tiếng huyền oán, mơ hồ có người nói – “Chủ tịch Tào đến, còn có cả Lâm Thừa Trạch.”

Thư ký không có hứng thú với chủ tịch Tào, nhưng lại là fan cuồng của Lâm Thừa Trạch, lập tức ném ông chủ ra sau ót, kiễng chân nghển cổ hóng, kêu to – “Là Lâm Thừa Trạch, model nam hàng đầu quốc tế Lâm Thừa Trạch, nam thần của tôi đây!”

Bên tổ chức đón tiếp, đám người vây quanh, khuôn mặt tuấn mỹ hết như yêu nghiệt của thanh niên dần dần xuất hiện trong tầm mắt y. Cậu ấy mặc complet cùng kiểu, đeo nhẫn đôi và đồng hồ cùng kiểu với người đàn ông cao lớn bên cạnh. Khi nhìn nhau thì dịu dàng thắm thiết, khiến người ngoài không thể nào chen chân.

Nữ thư ký ôm mặt bày ra vẻ mê muội, PR nam thần của mình với boss – “Ông chủ, anh đã xem đoạn phim quảng cáo của Lâm Thừa Trạch khi mới ra mắt bao giờ chưa? Chính là nước hoa Mị Hoặc kinh điển nhất kia ấy! Trời ạ, nhan sắc của nam thần quả thật là đột phá mọi giới hạn! Quảng cáo vừa được tuyên truyền, nước hoa Mị Hoặc lập tức cháy hàng, tôi tranh đến vỡ đầu cũng không cướp được!”

Nhớ chứ, sao có thể không nhớ? Cậu ấy đi đóng quảng cáo kia tất cả vốn là đều vì tôi. Về mặt Kỷ Hàm Dục vô cùng kinh ngạc. Tuy rằng quảng cáo không thể tuyên truyền trong nước, nhưng rung động trên thị trường Âu Mỹ vẫn được truyền về nước. Trong máy Kỷ Hàm Dục cũng lưu một bản, mỗi đêm khó ngủ y đều sẽ xem đi xem lại, như thể thiếu niên chưa bao giờ rời khỏi mình.

Điều bộ ghét ăn ớt xanh, điều bộ sau khi uống sữa mép bị dính một vòng râu trắng, điều bộ khi về nhà là đá giày ném cặp sách, điều bộ cắn bút khi suy nghĩ... Tất cả về Lâm Thừa Trạch, trong hai tháng ở chung cuối cùng, y cứ tưởng rằng mình không để ý, nhưng thực ra đã bị thiếu niên hấp dẫn tự khi nào. Y đã khắc từng biểu cảm cử chỉ nhỏ nhất của thiếu niên vào trái tim mình.

Những ký ức mà trước kia tưởng rằng không thêm để ý, thậm chí là khinh thường, hiện giờ lại trở thành nỗi tiếc nuối rõ ràng, không thể gạt bỏ, cũng vĩnh viễn không thể quên. Đánh mất rồi, y mới giật mình nhận ra, khi đó thiếu niên kia rốt cuộc thắng thắn mà đáng yêu biết bao. Nếu như có thể trân trọng tình yêu này, hiện giờ cuộc sống của họ sẽ hạnh phúc đến thế nào?

Khi Kỷ Hàm Dục rơi vào hồi ức nỗi tiếc vô bờ, lời nói của thư ký lại hung hăng đâm một dao vào tim y.

“Nam thần chẳng những đẹp không gì sánh kịp, ngay cả nhân phẩm cũng không có chỗ chê. Trước kia chủ tịch Tào bị tai nạn xe cộ, có thể sẽ bị liệt, anh ấy lại chủ động come out, nói sẽ chăm sóc cho chủ tịch Tào cả đời, thực sự là rất si tình. Chủ tịch Tào tham gia một chương trình trò chuyện, người dẫn chương trình hỏi ông ấy làm thế nào để đứng dậy lại được. Chủ tịch Tào nói có lần ông ấy xem di động của nam thần, phát hiện tên mình được đặt là “Người yêu bất diệt”, ông ấy nhận được sự cổ vũ lớn lao, thế nên mới phấn chấn lên. Xem xong chương trình kia tôi cũng cảm động phát khóc, trong tình huống gian nan như vậy mà nam thần còn có thể kề vai sát cánh, không xa lánh không bỏ mặc người yêu, chủ tịch Tào đúng là quá may mắn. Ông chủ, anh nói có phải không?”

Thư ký ôm lấy ngực nhìn về phía ông chủ nhà mình, lại thấy vành mắt y đỏ bừng, dường như còn có nước mắt đọng trong con ngươi.

“Tôi đi WC một chút.” – Kỷ Hàm Dục vội vàng rời khỏi sảnh chính, tìm một căn phòng không có người, thất thanh khóc to như một con thú bị đẩy đến đường cùng. Cuối cùng y cũng biết, mình đã mất đi tình yêu chân thành tha thiết mà nồng cháy đến thế nào. Hạnh phúc kia vốn dễ như trở bàn tay, nhưng lại bị y vứt bỏ không chút lưu luyến. Từ nay về sau, sẽ không còn ai yêu y bằng mọi giá như thiếu niên trước kia nữa.

Y hối hận vô cùng, nhưng không thể quên được nữa.

41. Quyển 4 - Chương 11: Phiên Ngoại

Năm sinh nhật mười hai tuổi của Kỷ Hàm Dục, cha y mang một đứa bé trai và một đứa bé gái về nhà, nắm tay họ đi đến bên cạnh y, nói với y đây là em trai em gái con, con phải chăm sóc bọn chúng thật tốt.

Trong lúc Kỷ Hàm Dục còn đang ngây ra, mẹ y đột nhiên ném văng chiếc bánh sinh nhật siêu lớn, bắt đầu tức giận mắng mỏ như một mẹ đàn bà chanh chua.

Bà ta nói Kỷ Minh Hiên ông là cái thá gì, một lão già bụng bia gần năm mươi như ông, dựa vào đâu bắt một cô bé hai mươi mấy tuổi sinh con cho ông. Ông tưởng người ta yêu ông chắc? Không có sự giúp đỡ của nhà họ Tào, con mẹ nó ông chả là cái đeo gì hết! Mang theo hai đứa con hoang này cút đi cho tôi!

Sắc mặt cha y tím tái chả khác gì gan lợn, Kỷ Hàm Dục nhìn mà cảm thấy buồn cười vô cùng, vì thế bật cười.

Cha y bị chọc giận, chỉ vào y mà trào phúng – “Oắt con mày cười cái gì? Thế mày nghĩ mày là cái thá gì? Mẹ mày mắng chúng là con hoang, chính ả không phải là con hoang nhà họ Tào chắc. Không có gia tài bạc triệu nhà họ Kỷ, người khác cần đeo gì mà suốt ngày vây quanh mày? Ăn của tao dùng của tao mà còn chống đối tao. Không tự biết mình!”

Lúc đó y chỉ cười nhạt với những lời này, nhưng trong lòng lại để lại một vết khắc thật sâu. Cũng bởi vì vậy, khi nghe thấy Lâm Thừa Trạch nói chỉ yêu gia sản của mình, y mới phẫn nộ như vậy, sau đó nổi lên một ý đồ hoang đường.

Y nói với Lâm Thừa Trạch rằng nhà họ Kỷ phá sản, mình không có chỗ nào để đi, giả bộ như vô cùng suy sút, chứ thật ra trong lòng đang khoái trá cười to. Đúng là nhà họ Kỷ đã phá sản, tất cả đám con riêng mơ ước phần gia sản kia có lẽ đang trốn trong chăn khóc, nhưng đối với y mà nói thì không hề có ảnh hưởng gì.

Khi mẹ y được gả vào nhà họ Kỷ, ông ngoại tặng cho mẹ một khoản tiền, đủ để mẹ con họ chi tiêu cả đời. Y xin mẹ hai trăm vạn, xây dựng nhà máy dưới sự trợ giúp của cậu mình, lợi nhuận khá tốt.

Y giả vờ như cả người không có đồng nào gõ cửa nhà Lâm Thừa Trạch, hy vọng cậu ta có thể cho mình ở lại. Lâm Thừa Trạch đồng ý, nhưng lại bắt đầu xa lánh y, ngược lại vốn và sẵn đón bạn bè của y. Kỷ Hàm Dục đứng nhìn, thầm cười lạnh trong lòng. Y nghĩ Lâm Thừa Trạch đã rơi vào cạm bẫy của y.

Y vốn chỉ định ở mấy ngày. Nhưng chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, y bị sự quan tâm vô tư của Phương Hữu Nhiên làm cảm động, thế nên lại ở lại. Y vừa tiếp cận Phương Hữu Nhiên, dẫn cậu ấy vào lòng mình, lại vừa giới thiệu Lâm Thừa Trạch cho bạn bè mình, chờ mong cậu ta rơi vào cạm bẫy phù hoa mà thói nát kia.

Lâm Thừa Trạch rất không ưa bạn bè y, Kỷ Hàm Dục có thể nhận ra, nhưng lần nào cũng gọi là đến. Lúc đó, Kỷ Hàm Dục nghĩ – quả nhiên là vì tiền, Lâm Thừa Trạch có thể chịu được bất cứ điều gì. Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại nói cho y, cậu ấy có thể nhẫn nại như vậy, tất cả đều là vì mình.

Kỷ Hàm Dục tưởng rằng tình yêu mà Phương Hữu Nhiên dành cho y mới là thuần túy nhất, nhưng không ngờ tình yêu của Lâm Thừa Trạch còn thuần túy, bất chấp hơn cả cậu ta. Cậu ấy như một ngọn lửa rực cháy, vì người mình yêu mà nguyện đốt mình thành tro bụi. Khi cậu ấy yêu một ai đó, cậu ấy thậm chí nguyện hiến dâng cả linh hồn mình.

Đây đã từng là thứ mà Kỷ Hàm Dục khát vọng nhận được nhất, nhưng trong lúc vô tình đã bị y vứt bỏ không thèm để ý.

Y lên giường với Phương Hữu Nhiên, trông thấy Lâm Thừa Trạch đột nhiên xuất hiện trước cửa, sắc mặt xanh mét, y lại không áy náy một chút nào. Vì sao y lại không áy náy? Mỗi khi đêm về mơ lại chuyện cũ, Kỷ Hàm Dục vô số lần đứng trước mặt mình, chất vấn đi chất vấn lại chính mình, tức giận mắng mình, thậm chí muốn đánh tỉnh mình.

Những đồng tiền đỏ tươi rơi khắp nơi, chói mắt như vậy, trào phúng như vậy. Kỷ Hàm Dục đứng lặng trong căn phòng trống rỗng hồi lâu, sau đó quỳ xuống, nhặt lại từng tờ từng tờ một, vuốt phẳng từng góc từng cạnh. Cầm những đồng tiền này giống như cầm một chiếc bàn là, lòng bàn tay nóng đến đau đớn, nhưng y lại không thể vứt xuống.

Y nhất định phải trả lại tất cả, trả gấp trăm gấp nghìn lần, sau đó đổi lấy Lâm Thừa Trạch về.

Kỷ Hàm Dục không dám suy nghĩ cậu ấy đã phải hy sinh bao nhiêu gian khổ và nước mắt sau lưng mình. Càng không dám nghĩ khi mình để cậu ấy lại cuộc quan hệ tập thể mặc cho người khác dẫm đạp, cậu ấy rốt cuộc có tâm trạng thế nào.

Phương Hữu Nhiên giúp y sắp xếp lại tiền, đột nhiên ôm lấy y oà khóc thất thanh, nói xin lỗi không ngừng. Những giọt nước mắt đáng lẽ vốn khiến y yêu thương, giờ đây chỉ khiến y cảm thấy ghê tởm. So với sự bất chấp của Lâm Thừa Trạch, một chút hy sinh này của Phương Hữu Nhiên có là gì? Vì sao mình lại cảm động vì cậu ta? Chỉ là vì cậu ta biết thể hiện tình yêu hơn Lâm Thừa Trạch ư?

Lâm Thừa Trạch kiêu ngạo như vậy, luôn nói người yêu trước thì thua trước. Khi đó Kỷ Hàm Dục không hiểu vì sao cậu ấy cứ lặp đi lặp lại những lời này, hiện giờ mới biết, cậu ấy đang nhắc cho mình rằng cậu ấy đã thua từ lâu. Nhưng sự kiêu ngạo của cậu ấy không cho phép cậu ấy thừa nhận, cho nên cậu ấy mới nói với người khác cậu ấy chỉ yêu tiền của mình.

Tính cách đúng là không tự nhiên, lại đáng yêu như vậy. Kỷ Hàm Dục cười, rồi lại chảy nước mắt. Y đẩy Phương Hữu Nhiên ra, gào thét đuổi cậu ta cút đi, cút khỏi thế giới của mình và Lâm Thừa Trạch vĩnh viễn.

“Chỉ cần nhìn mày là tao thấy ghê tởm, nhưng tao còn ghê tởm hơn cả mày!” – Y trừng đôi mắt đỏ lừ nói như vậy.

Lâm Thừa Trạch biến mất, mặc cho Kỷ Hàm Dục tìm thế nào cũng không tìm được, không thể không ngồi trước cửa nhà họ Tào chờ đợi. Trước kia y vô cùng bội phục và cảm kích Tào Mặc Khôn, nhưng giờ đây trong lòng y chỉ tràn đầy oán hận.

Vì sao biết rõ đó là bạn trai tôi mà ông vẫn muốn tranh giành?

Tào Mặc Khôn cười châm chọc, nói dùng ba trăm nghìn bán đứt tình cảm giữa mày và em ấy là khoản đầu tư thành công nhất mà tao từng làm trong cuộc đời này.

Kỷ Hàm Dục không có cách nào với hắn. Khi ra khỏi nhà họ Tào, y quay đầu nhìn lại, nói với mình nhất định phải trở nên hùng mạnh, hùng mạnh hơn cả Tào Mặc Khôn, như vậy mới có thể giành lại người yêu đã làm vuột mất.

Lâm Thừa Trạch rốt cuộc cũng biến mất, biến mất một cách triệt để. Từ đó về sau Kỷ Hàm Dục mắc chứng mất ngủ, phải dựa vào thuốc men càng ngày càng quá liều để chống đỡ qua ba tháng khổ sở nhất.

Ba tháng sau, vào một ngày nọ, một người bạn bật một video trên di động lên cho y xem, thái độ rất thần bí. Y thờ ơ liếc nhìn một cái, sau đó ngây ngẩn cả người, giật lấy di động, tham lam nhìn chăm chú thiếu niên ma mị đoạ lạc trên màn hình. Lâm Thừa Trạch, đó là Lâm Thừa Trạch mà y ngày đêm mong nhớ, Lâm Thừa Trạch – người đã khiến y nuối tiếc vô cùng, yêu mà không có được.

“Đoạn quảng cáo này truyền tung cả Internet rồi! Dù, sao trước kia không biết ngoại hình của Lâm Thừa Trạch lại yêu nghiệt như vậy chứ! Mày giới thiệu cậu ta cho Vương Kiệt mà không giới thiệu cho tao, thằng oắt mày chán quá đi mất! Mà tao bảo này, cậu ta cũng từng là bạn trai mày mà đúng không? Báu vật như vậy sao mày cũng nỡ cho người khác? Mày cũng dứt khoát ghê...”

Kỷ Hàm Dục không đợi cậu ta nói xong đã hung hăng đấm cậu ta một cú, trong mắt tràn đầy hận thù vô tận.

Sao mày lại nỡ? Sao mày lại nỡ? Y cũng từng chất vấn mình vô số lần, sao mày lại nỡ! Mày đúng là đáng chết!

Nghe nói mua một lọ nước hoa Mị Hoặc có thể nhận được một poster của Lâm Thừa Trạch, Kỷ Hàm Dục thậm chí còn nghỉ học mà chạy như điên đến khu trung tâm thương mại. Xung quanh quầy hàng chen đầy người, ai ai cũng điên cuồng gào to cho tôi một lọ. Y bị người khác đẩy ra ngoài, vất vả lắm mới chen được lên trước, người bán hàng lại nói cho y hiện giờ đã cháy hàng.

Y không thể nào hình dung cảm giác kinh hoàng cực lớn lúc ấy, giống như dù y có cố gắng như thế nào, y cũng dường như có thể chạm vào một sợi tóc của Lâm Thừa Trạch.

Y đi ra khỏi trung tâm mua sắm như một du hồn, đứng dưới bậc thang ngắm người. Ngẩng đầu nhìn lên, màn hình đèn led đang trình chiếu bộ sưu tập của nhà thiết kế hàng đầu thế giới Orlando. Anh ta nói Lâm Thừa Trạch là thần Sắc đẹp của anh ta, là Narcissus(1) ngắm nhìn cái bóng mình ven hồ, là Ganymede (2) hầu rượu cho các vị thần, diện mạo của cậu ấy có thể khiến chúa tể của các vị thần cũng phải mê mẩn, nếu như bạn không yêu cậu ấy, quả thực đó chính là một tội lỗi.

Câu cuối cùng khiến Kỷ Hàm Dục đau thấu tim. Không phải y không yêu, mà là phát hiện quá muộn.

Trên màn hình xuất hiện ảnh chụp của Lâm Thừa Trạch, có rất nhiều người dừng lại ngẩng đầu ngắm nhìn, thậm chí ngay cả ô tô ven đường cũng giảm tốc độ. Trong mắt họ có say mê và khao khát không thể nào che giấu.

Kỷ Hàm Dục không dám nhìn nữa, hốt hoảng rời khỏi. Thông qua quan hệ bạn bè, y rốt cuộc mua được mấy lọ nước hoa, dán poster Lâm Thừa Trạch khắp phòng, giống như thể cậu ấy chưa từng rời đi. Bắt đầu từ hôm đó, y dần dần có thể đi vào giấc ngủ, nhưng lại bắt đầu mơ nhiều hơn.

Y liều mạng làm việc, chỉ hy vọng có thể đuổi theo bước chân Tào Mặc Khôn. Y thành ngôi sao mới trong ngành kinh doanh, đủ kiểu mỹ nhân vây quanh người, nhưng cũng không ai có thể hấp dẫn một chút sự chú ý của y. Nếu như bạn từng sở hữu một báu vật quý giá nhất trần đời, vậy thì sau khi bạn đánh mất nó, bạn sẽ phát hiện không còn bất kỳ người hay vật nào có thể lọt được vào mắt bạn.

Lâm Thừa Trạch là tốt nhất, không ai có thể thay thế được.

Bàn xong một hợp đồng kinh doanh lớn, Kỷ Hàm Dục mới về nhà, ngồi trên sofa, ngây ngốc ngắm nhìn ảnh chụp Lâm Thừa Trạch treo đầy trên tường. Ngay sau đó, bản tin trên TV nói Tào Mặc Khôn bị tai nạn xe cộ, chỉ dưới bị tổn thương nghiêm trọng, có thể sẽ bị liệt. Kỷ Hàm Dục sững sờ mấy phút đồng hồ, sau đó đẩy lồng dăng lên một cảm giác sung sướng khó có thể đè nén.

Tào Mặc Khôn sụp đổ, có phải có nghĩa là mình lại có cơ hội không? Tâm tình lúc này của Lâm Thừa Trạch như thế nào? Bằng hoàng bất lực? Không được, mình nhất định phải nhanh chóng chạy đến bên cạnh cậu ấy.

Kỷ Hàm Dục lập tức đứng dậy thu dọn hành lý, vét sạch tủ quần áo mới tìm được một bộ vest đẹp nhất để thay. Y xách vali đi đến sân bay, mua vé máy bay đến Pháp trong thời gian gần nhất.

Cách thời gian đăng ký chỉ còn hai mươi phút, màn hình quảng cáo trong khu vực phòng chờ xuất hiện gương mặt khiến người khác phải điên đảo của Lâm Thừa Trạch. Trông cậu ấy rất tiêu tụy, nhưng ánh mắt lại sáng đến kinh người.

Cậu ấy come out trước mặt truyền thông, nói với vẻ mặt kiên định – “Tào Mặc Khôn là người yêu của tôi. Tôi yêu anh ấy, cho nên sẽ mãi mãi không bỏ rơi anh ấy, hy vọng có thể được mọi người chúc phúc.”

Giờ phút này, Tào Mặc Khôn trở thành đối tượng mà cả thế giới nguyên rủa. Kỷ Hàm Dục nghe thấy mấy cô gái ngồi cạnh mình thương tâm oà khóc, một người đàn ông phần nộ đá biển quảng cáo, nói đây không phải là sự thực, là trò đùa ngày cá tháng tư. Trên thế giới này, có rất nhiều người yêu Lâm Thừa Trạch điên cuồng, nhưng cậu ấy lại chỉ yêu một mình người kia.

Kỷ Hàm Dục cười, cười rồi lại chảy nước mắt. Y nghĩ, mình dựa vào đâu mà cho rằng sau này Lâm Thừa Trạch sẽ cần mình? Dựa vào đâu mà cho rằng Tào Mặc Khôn gặp rủi ro, cậu ấy sẽ đón nhận mình?

Cậu ấy là Lâm Thừa Trạch cơ mà, là Lâm Thừa Trạch mà một khi yêu ai thì đến chết cũng sẽ không rời! Người được cậu ấy yêu sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Trả vé máy bay, Kỷ Hàm Dục thần thờ trở về nhà, ngã xuống giường thiếp đi. Y mơ một giấc mơ, trong mơ y đang ngồi trong phòng ăn nhà họ Lâm, giúp Lâm Thừa Trạch nhặt từng sợi từng sợi ớt xanh ra. Thấy cậu ấy nóng nảy, y vội vàng rót một cốc sữa ấm áp đút cho cậu ấy uống. Sau đó hôn lên bờ môi đỏ mọng dính vệt sữa của cậu ấy. Cánh tay Lâm Thừa Trạch quấn lên cổ y, trong đôi mắt đào hoa ngập tràn hơi nước mờ mịt mà lấp lánh, đẹp đến vậy, lưu luyến đến vậy...

Kỷ Hàm Dục tỉnh lại với nụ cười ngọt ngào, nhìn căn phòng vắng lặng trống trải xung quanh, y lại trở về với hiện thực tuyệt vọng. Y mất hai tháng để ghét Lâm Thừa Trạch, lại phải dùng toàn bộ phần còn lại của sinh mệnh để yêu cậu ấy.

Y luôn nghĩ có lẽ mình nên đi ra khỏi tình yêu này, nhưng càng ngày y càng lún sâu. Lâm Thừa Trạch đã quên y lại từ lâu, vậy mà y vẫn còn bị nhốt trong ký ức ố vàng, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

Tình yêu của Lâm Thừa Trạch giống như một ngọn lửa rực cháy, đã đốt linh hồn y thành tro tàn từ lâu, chỉ còn lại một thể xác trống rỗng.

Chú thích:

(1) Narcissus: là con trai của thần sông Cephissus và nữ thần Lyriope. Chàng được biết đến với vẻ đẹp hoàn hảo và được thần Apollo yêu mến vì có cơ thể đẹp đến phi thường. Huyền thoại về Narcissus xuất hiện cả ở Hy Lạp và La Mã với hai phiên bản chứa nhiều chi tiết khác biệt, hấp dẫn.

Trong phiên bản Hy Lạp, Aminias là một chàng trai trẻ đem lòng yêu Narcissus tới mức bỏ rơi vị hôn thê của mình. Thế nhưng, chàng lại bị Narcissus từ chối tình yêu. Narcissus ban cho Aminias một thanh kiếm để chàng tự vẫn. Quá đau khổ, Aminias tự vẫn tại cửa nhà Narcissus và cầu Chúa Trời hãy cho kẻ bội bạc một bài học để trừng trị những nỗi thống khổ hắn đã gây ra.

Một lần đi dạo bên hồ, Narcissus cảm thấy khát nên cúi xuống để uống nước. Bất ngờ, chàng nhìn thấy bóng mình dưới nước. Quá ngạc nhiên và say đắm hình ảnh của chính mình, chàng đau khổ tự lao mình xuống sông tự tử do tình yêu chính mình không bao giờ được đáp lại. Khi ở thế giới bên kia, Narcissus vẫn không thôi ngắm mình dưới làn nước của sông mê Styx.

(2) Ganymede: Theo thần thoại, Ganymede là hiệp sĩ thành Troy. Nhà thơ Homer nói về Ganymede: Chàng nổi tiếng có sắc đẹp ngang hàng các vị thần Olympian, trong nhân gian không ai bì kịp.

Một hôm, từ trên đỉnh Olympus, Zeus nhìn xuống Ganymede trên đỉnh Ida, Phrygia. Ganymede đang chơi đùa với bạn bè dưới sự quan sát chặt chẽ của các vị giám hộ. Ngay lập tức, vị Hoàng đế của Thiên đường đã ngất ngây với sắc đẹp của chàng. Ngài hoá thành một con đại bàng dũng mãnh, lập tức bay xuống trần gian. Trên đường đi ngài vừa giạt những tia sét, vừa nổi lên một cơn bão lớn hoá ngày thành đêm. Trong cơn bão, chú đại bàng đã đáp xuống và nhẹ nhàng bắt lấy Ganymede bằng móng vuốt của mình.

Trong chớp mắt, cả hai đã đến đỉnh Olympus. Chú đại bàng rùng mình, hoá lại thành một vị thần. Ngài đưa Ganymede đến bên giường, chỉ định chàng làm người hầu rượu của mình. Và như thế, người hầu rượu cũ – Hebe, con gái của Hera và Zeus đã bị đuổi đi, viện cớ cô đã một lần sẩy chân vấp ngã. Tất cả các vị thần đều vui mừng trước sự có mặt của Ganymede, sắc đẹp của chàng khiến họ tràn ngập hạnh phúc. Ganymede cũng lấy làm hài lòng với công việc dâng rượu của mình. Mỗi khi dâng rượu, chàng đều đặt môi mình vào thành ly trước, xoay nửa vòng, rồi mới dâng đến tay Zeus.

Zeus cảm động vì tình yêu của Ganymede, đã cho chàng hoá thành chòm sao Bảo Bình – người mang nước.

42. Quyển 5 - Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lần này, Chu Doãn Thịnh và Tào Mặc Khôn gần như rơi vào giấc ngủ cùng một lúc, khi tỉnh dậy đã ở trong không gian ngân hà. Năng lượng cuồng bạo sau khi vận mệnh chệch đường ray hình thành một lỗ xoáy cực lớn, một dòng chảy vào tiềm thức của Chu Doãn Thịnh, một dòng lại không biết tung tích.

Chu Doãn Thịnh cố gắng mở rộng cảm ứng, nhưng vẫn không thể nào điều tra ra tung tích của năng lượng.

Chẳng lẽ anh ta cũng có một không gian giống như không gian ngân hà của mình, độc lập khỏi thế giới của Chủ Thần? Đây là giải thích duy nhất mà Chu Doãn Thịnh có thể nghĩ ra.

Để xác định xem có phải người yêu lần nào cũng đi vào luân hồi theo mình hay không, lần này Chu Doãn Thịnh không ngủ đông nữa, mà là lập tức đi vào thế giới tiếp theo.

Hiện giờ hắn đang nằm trên một chiếc giường khung (1) cổ kính, bên cạnh giường có một cô gái nhỏ nằm sấp, lư hương trên kệ đồ cổ (2) bốc lên khói xanh, mang theo một mùi hương ngọt lừ.

Chu Doãn Thịnh tránh qua cô gái nhỏ kia xuống giường mặc quần áo, vừa dập tắt lư hương vừa tìm đọc tư liệu trên trí não.

Thế giới này rất kỳ lạ, có đàn ông, có phụ nữ, còn có cả ca nhi. Ca nhi chính là đàn ông có thể sinh con, ngoại hình trông không khác gì đàn ông, nhưng một nơi nào đó trên người sẽ có một nốt ruồi chu sa. Màu nốt ruồi chu sa càng tươi thì càng có nghĩa khả năng sinh sản của ca nhi càng cao.

Quốc gia này tên là Chử Vân, không biết vì sao mà khả năng sinh sản của phụ nữ càng ngày càng thấp, mấy chục năm thậm chí cả đời không có thai, hoặc nếu hoài thai thì đều là thai nam, không có thai nữ. Thấy số dân trong nước đã ít đến mức sắp tuyệt hậu, triều thần đều nóng nảy, quy kết chuyện này do hoàng đế lập nam hậu khiến thần linh tức giận, kiên quyết yêu cầu hoàng đế xử lý nam hậu.

Hoàng đế yêu nam hậu sâu sắc, đương nhiên không chịu đồng ý, vì thế xây một đàn tế trời cầu khẩn thần linh. Thần linh cảm động với lòng thành của ông, giáng một cột sáng xuống bụng nam hậu, sau đó nam hậu sinh ra ca nhi đầu tiên của nước Chử Vân.

Phần lớn phụ nữ chỉ có thể mang thai nam, còn ca nhi thì có thể mang cả thai nam, thai nữ và ca nhi, mà con cái sinh ra bình thường đều xinh đẹp thông minh, cơ thể khoẻ mạnh. Cho nên ở nước Chử Vân, ca nhi rất được chào đón. Vì bảo đảm tăng trưởng dân số, hoàng đế nước Chử Vân ban hành luật pháp, quy định mọi ca nhi đủ hai mươi tuổi đều phải kết hôn. Người không có hôn ước, nha môn trong vùng có quyền chỉ định một vị hôn phu cho người này.

Thân xác mà Chu Doãn Thịnh nhập vào này chính là một ca nhi, tên là Chu Tử Ngọc, giữa ấn đường (*) có một nốt ruồi chu sa màu hồng nhạt, thể hiện khả năng sinh sản của hần rất thấp, chỉ hơn phụ nữ một chút. Bởi vì Chu Doãn Thịnh có thói quen vừa đến là điều chỉnh số liệu cơ thể thành trạng thái tốt nhất, thể nên hiện giờ nốt ruồi chu sa này đã biến thành màu đỏ tươi như máu.

(*) Ấn đường là phần giữa trán, là giao điểm giữa hai lông mày.

Chu Doãn Thịnh quan sát Chu Tử Ngọc trong gương, cười tự giễu. Hần tự xưng mình tài giỏi tuyệt đối, cái gì cũng biết, chỉ trừ sinh con, giờ thì hay rồi, rốt cuộc thành vạn năng, ngay cả con cũng sinh được.

Mặc dù vậy, hần cũng không nghĩ đến việc điều chỉnh lại số liệu cơ thể mình. Một là bởi vì sức khoẻ và tài năng là chỗ dựa cơ bản nhất của hần, hai là mặc dù Chu Tử Ngọc này là ca nhi, nhưng hiện giờ trong nhà họ Chu chỉ có nha đầu riêng Thuý Nhi và bà vú Lư biết bí mật này.

Cả đời cha Chu Tử Ngọc chỉ có một đứa con duy nhất là hần, lo lắng khả năng sinh sản của hần thấp, không được nhà chồng thích, lại còn không giữ được gia nghiệp lớn như vậy, cho nên đã che nốt ruồi chu sa của hần đi, coi là con trai mà nuôi lớn. Ba năm trước, chồng chồng nhà họ Chu ra ngoài thăm người thân, trên đường gặp sơn tặc, bị giết hại, gia nghiệp từ đó do Chu Tử Ngọc kế thừa.

Huyện Thanh Mân mà nhà họ Chu sở tại cách kinh thành không xa, giao thông thuận lợi đất đai màu mỡ, là một thành trấn giàu có. Mà địa bàn nhà họ Chu sở hữu vạn khoảnh ruộng tốt, có thể coi là phú hào một phương.

Chu Tử Ngọc từ nhỏ được nuôi dạy như con trai, năng lực và thủ đoạn đều đứng hàng đầu, cho nên người ngoài chưa bao giờ từng nghi ngờ thân phận của hần. Nếu như nhân vật thụ chính của thế giới này không xuyên đến, cả đời này hần sẽ sống rất thoải mái. Nhưng cố tình nhân vật thụ chính đã xuyên đến, Chu Tử Ngọc lập tức bị hạ xuống làm nam phụ độc ác, cuối cùng bị diệt trừ.

Đúng vậy, đây là một thế giới đam mỹ xuyên không làm ruộng, nhân vật thụ chính nhập vào một ca nhi tên là Chương Thư Lâm, cổ tay có một nốt ruồi chu sa đỏ tươi khiến cậu ta rất được hoan nghênh. Nhưng nhà cậu ta nghèo khó, lại có một đám người thân cực phẩm, cho nên đến mười bảy tuổi vẫn chưa tìm được vị hôn phu. Để bảo vệ cha mẹ bánh bao (*) và mấy đứa em nhỏ tuổi thông minh, nhân vật thụ chính nỗ lực phấn đấu, làm ruộng đãi vàng, rốt cuộc thành địa chủ phú hào một phương.

(*) chỉ người lúc nào cũng im hơi lặng tiếng chịu uất ức, bị bắt nạt cũng không bao giờ biết chống trả.

Mà nhà họ Chu chính là một chương ngại vật trên con đường phát tài của cậu ta, bị trung khuyến công của cậu ta đá bay đến chân trời, hoá thành một vệt sao tàn.

Khi Chu Doãn Thịnh tỉnh lại, Chu Tử Ngọc đã đắc tội với Chương Thư Lâm. Chẳng những cướp đoạt con đường kiếm tiền sống tạm nuôi gia đình của cậu ta, mà còn uy hiếp muốn phá huỷ con đường khoa cử thăng chức của em trai cậu ta. Mà hiện giờ Chương Thư Lâm đã nhất trung khuyến công – hiện giờ là thế tử phủ hầu, tương lai sẽ trở thành đại thần cố mệnh quyền thế ngập trời – bị thương mất trí nhớ về nhà chữa trị, ắt hẳn đã bồi dưỡng được tình cảm.

Đợi khi trung khuyến công khôi phục trí nhớ, hần sẽ cưỡi ngựa lớn, dẫn kiệu tám người nâng đến cưới nhân vật thụ chính. Em trai của nhân vật thụ chính cũng sẽ đỗ trạng nguyên, một bước lên mây.

Sau đó đến lượt nhà họ Chu gặp nạn, bị em trai thù dai của nhân vật thụ chính và trung khuyến công đá xuống bùn lầy. Thân phận ca nhi của Chu Tử Ngọc bị nhân vật công chính nhìn thấu, sai quan phủ tùy ý gả hần cho một con bạc. Chẳng những gia tài bạc triệu bị tiêu bằng sạch, còn bị nhục mạ ngược đãi, sống không bằng heo chó.

Tóm lại, hiện giờ Chu Tử Ngọc đắc ý vênh váo bao nhiêu, trong tương lai sẽ thê thảm nghèo túng bấy nhiêu. Cho nên, nhiệm vụ duy nhất lần này của Chu Doãn Thịnh chính là giữ gìn gia sản nhà họ Chu.

Đại thần cố mệnh, tay nắm vạn binh, quyền khuynh triều dã, cái này thì hơi khó đối phó thật. Chu Doãn Thịnh vừa suy nghĩ vừa bồi phần lên nốt ruồi chu sa.

“Ôi chao, thiếu gia tỉnh sao không gọi ta?” – Tiểu nha đầu ngủ thiếp trên ghế nhỏ dần dần tỉnh lại, vội vàng đi đến trước gương nhìn vào gương đồng, tức thì sững sờ – “Thiếu, thiếu gia, sao nốt ruồi chu sa của ngài

lại đổi màu?”

Màu đỏ thắm thuần khiết như máu, là màu mà tiểu nha đầu chưa từng nhìn thấy trên người ca nhi khác. Nếu như nốt ruồi chu sa của thiếu gia vừa sinh ra đã có màu này, cần gì phải sầu không tìm được vị hôn phu tốt, tội gì lão gia phải giấu diếm thân phận của cậu ấy mà nuôi lớn.

“Ta cũng không biết sao lại như vậy. Hôm nay vừa tỉnh dậy nó đã biến thành như thế. Người giúp ta pha phần đậm một chút, loại hiện tại này rất loãng, không che được.” – Chu Doãn Thịnh đưa chiếc hộp cho cô nàng.

Tiểu nha đầu hoàn hồn từ nỗi khiếp sợ, đổ thêm một chút phấn màu da vào hộp rồi khuấy lên, chần chừ lên tiếng – “Thiếu gia, có lẽ bởi vì sức khoẻ của ngài được điều dưỡng cẩn thận, cho nên màu sắc của nốt ruồi chu sa mới thay đổi. Thiếu gia, ngài chẳng những có ngoại hình xinh đẹp, ngay cả màu nốt ruồi chu sa cũng thuần khiết như vậy, cho dù gả cho quan to quyền quý cũng không phải không thể. Đến lúc đó để xem còn ai dám mơ ước gia nghiệp nhà họ Chu.”

“Thuý Nhi, người nghĩ đơn giản quá.” – Chu Doãn Thịnh cười nhẹ khoát tay – “Ai dám chắc quan to quyền quý sẽ nhất định không thèm để ý đến gia nghiệp nhà người? Quan to quyền quý nhất định có nhân phẩm cao thượng? Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính bản thân mình, gia nghiệp nhà họ Chu phải được nắm trong chính tay ta ta mới yên tâm.”

“Nhưng mà thiếu gia không thể cô đơn cả đời được, thế thì khổ lắm!”

“Ta sẽ không sống cô đơn, có người đang chờ ta.” – Chu Doãn Thịnh nói một cách chắc chắn. Tuy rằng không biết người kia biến thành ai, nhưng hắn luôn có dự cảm mơ hồ rằng họ nhất định sẽ lại gặp nhau, yêu nhau, ở bên nhau, giống như mỗi kiếp đã qua.

Thuý Nhi nghe hắn nói vậy thì cười rộ, cẩn thận trát phấn lên nốt ruồi chu sa, cho đến khi không thể nhìn thấy một dấu vết nào.

Chu Doãn Thịnh ăn điểm tâm xong rồi đi đến thư phòng xem sổ sách. Bộ não của hắn có thể sánh bằng một chiếc máy tính hiện đại nhất, chỉ cần lướt sơ qua một lượt, khoản tiền thu chi lập tức tự động đơn giản hoá thành bảng biểu lưu trữ trong đầu.

Chỉ khoảng một khắc sau, hắn đã nắm giữ được tất cả mọi tình huống nhà họ Chu. Đang chuẩn bị sai Thuý Nhi mài mực vẽ một bảng biểu tổng sản nghiệp thì nghe thấy cửa phòng vang lên tiếng gõ, đại quản gia nhà họ Chu – Chu lão Tứ ở bên ngoài xin gặp.

Chu Tử Ngọc này vốn bị chồng chồng nhà họ Chu chiều hư, tính cách vô cùng ngang ngạnh, vì tư vì lợi, cũng bởi thế mà đã làm không ít những chuyện như cướp đoạt của dân chúng, mà Chu lão Tứ chính là nanh vuốt đắc lực nhất của hắn.

Lần này Chu lão Tứ nghe lệnh đến nhà họ Chương cướp đoạt công thức làm món trứng muối bí truyền của Chương Thư Lâm. Chương Thư Lâm chính là dựa vào bán trứng muối kiếm được khoản tiền đầu tiên. Vốn còn định tích góp thêm một chút tiền đưa em trai lên trấn đi học, tiện thể sửa nhà cửa, đầu ngõ nhà họ Chu lại cưỡng ép đòi công thức bí truyền của cậu ta, còn không cho cậu ta bán nữa, hòng chặn đứng con đường tiền tài này.

Chương Thư Lâm đương nhiên không muốn, nhưng Trương Gia Thụy, em trai cậu ta đang chuẩn bị tham gia thi viện, nếu như không thoả hiệp với nhà họ Chu thì sẽ không tìm được người bảo lãnh đề cử, vô duyên vô cớ đánh mất tư cách.

Vì tiền đồ của em trai, Chương Thư Lâm đành phải nén giận.

Hiện giờ, Chu lão Tứ đang dâng công thức bí truyền “tội ác” này lên trước mặt Chu Tử Ngọc, vốn tưởng rằng sẽ nhận được mấy câu khen ngợi, nào ngờ lại nghe thấy đông gia (*) hỏi – “Đây là cái gì?”

(*) Cách gọi địa chủ, phú hào ngày xưa.

“Đây là công thức làm trứng muối bí truyền, chẳng phải thiếu gia sai ta đi lấy hay sao?”

“Ta có sai người làm vậy à?”

“Thiếu gia bận rộn công việc, có lẽ đã quên.”

“Chẳng qua chỉ là một chút lời nhỏ nhặt mà thôi, ta cũng chẳng mất, người trả lại đi.” – Chu Doãn Thịnh khoát tay.

Chu lão Tứ cũng không truy hỏi, dạ vâng một tiếng rồi lui xuống, nhưng cũng không trả công thức lại, ngược lại lão lấy danh nghĩa đông gia để con gái mình ướp trứng muối bán, đúng là được lời một khoản.

Nhận được ký ức của Chu Tử Ngọc, làm sao Chu Doãn Thịnh có thể không hiểu tính cách tham lam của lão Tứ. Lúc xưa lão đi đã biết lão nhất định sẽ làm như vậy. Vậy mới đúng ý của hắn.

Hiện giờ hắn chỉ là một tiểu địa chủ, không thể đắc tội với quyền quý, nhất định phải kiếm hảo cảm. Nhưng không thể trực tiếp chạy đến mà kiếm, cách này rất low, hiệu quả cũng không tốt, có khi còn phản tác dụng. Mà cứ để nhân vật công thụ chính thù hằn hằn trước đi, dù sao hắn cũng không nóng vội.

Thông qua tư liệu mà 007 gửi đến, hắn biết mấy tháng nữa sẽ có hạn hán kéo dài. Nhân vật thụ chính phát hiện ra sự thay đổi của thời tiết, nhắc nhở dân chúng dự trữ lương thực trước nên đã cứu được rất nhiều người. Mặc dù Chu Tử Ngọc tin, hơn nữa cũng dự trữ rất nhiều lương thực, nhưng trong lúc cấp bách lại bán ra với giá cao, kiếm được khoản tiền lớn từ quốc nạn. Bởi vì hành vi của hắn quá thất đức, khi nạn dân và thổ phỉ cướp bóc nhà hắn, quân đội dưới trướng trung khuyến công không hề chịu cứu viện, khiến hắn suýt nữa mất mạng dưới đao.

Đây là một bước ngoặt trong quá trình suy tàn của nhà họ Chu.

Bình tĩnh sống hơn một tháng, thấy nạn hạn hán sắp bùng phát, rốt cuộc Chu Doãn Thịnh cũng thay một chiếc áo ngoài màu xanh nhạt đi ra ruộng xem xét tình hình thu hoạch.

“Đông gia.”

“Đông gia đã đến.”

“Đông gia chuẩn bị đi đâu, có cần tiểu nhân dẫn đường không ạ?”

Các tá điền đang làm việc thì nhìn thấy hắn, đều đồng loạt khom lưng khúm núm.

“Các người cứ làm việc đi, ta tùy tiện đi xem một chút.” – Hắn đi mấy bước, thấy trong mẫu ruộng nhà họ Chương có đứng một người đàn ông thân hình cao lớn, diện mạo khôi ngô, cơ bắp cuộn cuộn, không khỏi nhìn thêm mấy lần. Người này ắt hẳn chính là thế tử Thần Uy hầu, dùng binh như thần, quyền khuynh triều dã – Tần Sách.

Đối phương cũng cau mày nhìn về phía hắn, ánh mắt sắc bén vô cùng

(1) Giường khung: Nguyên văn là “Bạt Bộ sàng” (), hay còn gọi là “Bát Bộ sàng”, đây là loại giường có hình dáng to lớn, lưu hành phổ biến vào thời Minh và thời Thanh.

Giường Bạt bộ đặc sắc ở chỗ khung giường to làm cho chiếc giường trông như một “căn nhà gỗ nhỏ”, mái dài hai, ba thước, giường có hình tứ giác, có lan can, có cửa sổ mở sang hai bên, trước giường có khúc quanh, tuy nhỏ nhưng người vẫn đứng vào được, hai bên trang trí bàn, ghế nhỏ... Giường rất to, trước giường có khoảng trống, trông toàn thể chiếc giường giống một căn phòng nhỏ.

(2) Kệ đồ cổ: Nguyên văn là “bác cổ giá” (), là giá gỗ gần giống như kệ sách trang trí trong phòng, thường được dùng để trưng bày đồ cổ. Mỗi ngăn được chia theo nhiều hình dạng kích thước khác nhau, thông hai mặt trước sau để có thể trưng bày đồ được trưng bày từ nhiều phía.

43. Quyển 5 - Chương 2

Mặc dù mất trí nhớ, lưu lạc thành nông dân quê mùa, nhưng khí thế của thế tử Thần Uy hầu lại không giảm chút nào. Giờ phút này hàng mày kiếm đang nhúu chặt lại, bờ môi mỏng hơi mím, híp đôi mắt phượng nhìn sang, khí thế vô hình đè nặng trong không khí khiến người ta có cảm giác tim đập thình thịch.

Nhưng Chu Doãn Thịnh không phải người thường, hắn hơi hất cằm, chỉ ngón tay vào Tần Sách nói – “Ta từng đắc tội người à?”

Làn da của thanh niên rất trắng, đứng dưới ánh mặt trời trông giống như một pho tượng ngọc trắng muốt, không có một chút tỳ vết nào; đã thế môi còn rất đỏ, đỏ đến nỗi khiến người khác vừa nhìn là không thể rời mắt. Gương mặt vốn tuấn mỹ bất phàm còn kết hợp với đôi mắt đào hoa sáng rực gợn sóng lấp lánh, trông vô cùng xinh đẹp, cũng ngạo mạn cực kỳ.

Nếu như hắn là ca nhi, e rằng người đến nhà cầu hôn sẽ đập nát cửa nhà họ Chu.

Tần Sách nhìn hắn, trong đầu đột nhiên hiện hai dòng thơ — “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thể vô song”. Tiếc rằng vị công tử này có cái mã đẹp, nhưng nhân phẩm thật sự là không ai ưa nổi.

Nghĩ đến đây, Tần Sách lạnh lùng quay mặt đi, tiếp tục khom người cuốc đất.

Chu Doãn Thịnh không hề có ý định bám lấy hắn không buông, thấy hắn không đáp thì cũng mặc kệ, nhặt một cục đất lên bóp nát, xem xét tình hình khô hạn. Đúng lúc này, đằng sau vang lên một giọng nói dịu dàng – “Tiểu Hắc, mau lên đây ăn cơm!”

Bởi vì Tần Sách mất trí nhớ, hơn nữa làn da ngăm đen, vậy nên Chương Thư Lâm tự quyết đặt tên hắn là Tiểu Hắc. Lại thấy hắn cường tráng khỏe mạnh, võ nghệ cao cường, liền lấy hắn ra đối phó với một đám họ hàng cực phẩm.

Vì có một chút tình cảm thâm kín với Tần Sách nên cậu ta chăm sóc cho Tần Sách rất chu đáo.

Tần Sách nghe thấy tiếng gọi, lập tức vứt cuốc xuống rồi đi lên bờ ruộng, nét lạnh lùng trên khuôn mặt hơi tan ra, toát lên vẻ dịu dàng. Chu Doãn Thịnh dường như cảm nhận được gì đó, chăm chú nhìn sang. Hắn nghĩ, không biết Tần Sách này có phải là anh chồng mình hay không.

Lai lịch của người kia rất thần bí, mà lần nào cũng mất trí nhớ. Có khi là nhân vật chính, có khi là nam phụ, có khi là vật hy sinh, thật sự không đoán chắc được lần này hắn sẽ lại biến thành gì. Đã vậy chỉ có những lúc tiếp xúc thân mật Chu Doãn Thịnh mới cảm ứng được.

Hiện giờ muốn xác định thân phận của Tần Sách thật sự là hơi khó. Chẳng lẽ lại chạy đến cường hôn? Lỡ như không phải, kết cục của Chu Tử Ngọc trong tương lai có lẽ còn thảm hại hơn, vậy thì hắn đến thế giới này có tác dụng gì?

Chu Doãn Thịnh nghĩ xuất thần, bị mất đao của Tần Sách đâm một cái mới hoàn hồn, thản nhiên chuyển mắt sang nhìn nhân vật thụ chính, trong lòng phủ định: Lạnh lùng với mình như vậy, chắc chắn không phải là chồng mình.

Ngoại hình của nhân vật thụ chính chỉ có thể xem như thanh tú, nhưng khí chất ôn nhuận như ngọc thì rất cuốn hút, hơn nữa nốt ruồi chu sa đỏ rực trên cổ tay khiến giá trị của cậu ta tăng vọt. Cực chẳng đã gia cảnh nhà cậu ta thật sự rất bần hàn, lại có một đám họ hàng cực phẩm cản trở, cho nên mãi đến mười bảy tuổi vẫn không tìm được chồng.

Lúc này nhân vật thụ chính nhìn thấy hắn, nụ cười trên mặt lập tức bị cảm ghét thay thế, trừng mắt nhìn về phía này.

Chu Doãn Thịnh phải bùn đất trong lòng bàn tay đi, nhướn mày nói – “Ta từng đắc tội với người à?”

“Ta là Chương Thư Lâm.” – Nhân vật thụ chính đáp một cách uyển chuyển.

“Chương Thư Lâm? Ta quen người?” – Chu Doãn Thịnh hơi há hốc miệng, gương mặt diễm lệ khiến cho bất kỳ biểu cảm gì của hắn đều toát lên vẻ cao ngạo.

Cướp công thức bí truyền của mình, chưa bao lâu đã quên phắt mình. Đối với mình đó là chuyện lớn liên quan đến sống còn, nhưng trong mắt hắn e rằng không đáng để nhắc đến đúng không? Đúng là ác bá!

Chương Thư Lâm hận đến chỉ muốn bóp chết đối phương, lại bị Tần Sách giữ cổ tay âm thầm nhắc nhở, không thể không phỉ ra một hơi, bình tĩnh đáp – “Đông gia là quý nhân bận rộn, sao có thể quên biết một nhân vật nho nhỏ như ta được? Chẳng qua là ta trông thấy đông gia đến nên đặc biệt đến chào hỏi mà thôi. Đông gia đã ăn chưa? Chi bằng chúng ta cùng ăn?” – Vừa nói vừa mở nắp giỏ trúc ra, trưng ra mấy món ăn như bánh nướng, đồ chua, trứng luộc.

Chu Doãn Thịnh liếc nhìn một cái, có vẻ như rất khinh bỉ, sau đó chẳng nói chẳng rằng xoay người bỏ đi, làm Chương Thư Lâm tức đến phát điên. Tần Sách nắm cổ tay cậu ta, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nốt ruồi chu sa của cậu ta, lặng lẽ an ủi, thế mới khiến cậu ta bình tĩnh lại.

Hai người cầm bánh nướng, dùng ánh mắt trào phúng nhìn chằm chằm thanh niên khó nhọc đi trên đường đất mấp mô, mấy lần suýt nữa ngã xuống ruộng.

“Ta vốn định nói cho hần sắp tới sẽ có hạn hán, để hần dự trữ lương thực. Hiện giờ xem ra là không cần.” – Chương Thư Lâm hừ nói.

“Nhà họ Chu là phú hộ, chắc chắn hàng năm đều dự trữ rất nhiều lương thực, sau đó bán lương thực cũ trong kho đi. Người không cần bận tâm cho nhà đó.” – Tần Sách vuốt ve mái tóc bông bông của cậu ta.

“Hãy, đúng là cái thói đời, có thiên tai, người phải chịu khổ bao giờ cũng là người nghèo.” – Chương Thư Lâm uể oải thở dài. Nhưng nghĩ đến việc mình là gay, được đến một nơi đàn ông có thể kết hôn sinh con một cách quang minh chính đại thế này, cũng coi như là có mất có được, lập tức bình thường lại.

Tần Sách không nói lời nào, cầm lấy một quả trứng cuối cùng, bóc vỏ rồi đưa đến miệng cậu ta. Cậu ta cắn một miếng nhỏ, sau đó nhét hết phần còn lại vào miệng người kia.

Trong lúc nhân vật công thụ chính tình ý nồng nàn, Chu Doãn Thịnh đã ngồi xe ngựa trở về nhà họ Chu, thay quần áo thường rồi đến phòng ăn dùng bữa.

“Thiếu gia, đây chính là món kho mà nhà họ Chương bán. Mỗi món ta đều mua một suất, ngài mau nếm thử đi.” – Lư thị đặt một đồng bát đĩa xuống bàn.

“Đây là thịt lợn kho.”

“Đây là đậu hũ kho.”

“Còn đây là đậu hũ kho sấy khô.”

Chu Doãn Thịnh gấp món nào, Lư thị lập tức giới thiệu món đó, làm Thuý Nhi nuốt nước miếng ừng ực, khen ngợi – “Cũng không biết sao nhà họ Chương lại có nhiều ý tưởng như vậy, toàn bán mấy món như này, món nào cũng hiếm cũng lạ. Đừng nói món trứng muối lần trước, riêng mấy món kho này thôi đã đúng là ngon hết chỗ chê, ăn xong vẫn thèm. Nếu như không phải nhà họ Chương mở cửa hàng đồ kho, ta cũng không biết thứ hôi rình kia lại có thể ăn, mà còn ngon đến thế. Đúng rồi thiếu gia, nghe nói nhà bọn họ còn mở một tiệm nhỏ trên trấn, bán lẩu gì đó, khi nào ngài đưa Thuý Nhi đi ăn thử được không?”

“Thực sự ngon như vậy?” – Chu Doãn Thịnh bỏ đũa xuống, cười nhạt nói – “Ta cảm thấy chẳng có gì đặc sắc hết. Thìa là quá ít, quế lại quá nhiều. Nếu như cho thêm hai con tắc kè, ba quả la hán, năm chỉ rau mùi vào nước kho, hương vị còn có thể ngon hơn nữa.”

Thuý Nhi nghe vậy mất hết cả hứng ăn, tái mặt nói – “Thiếu gia, ngài không nói nhầm đấy chứ? Tắc kè là thần lằn, là thuốc bổ thận, có thể dùng để nấu ăn à? Cho vào nồi không sợ bị bốc mùi ư?”

“Tiểu nha đầu thiếu kiến thức.” – Chu Doãn Thịnh vứt khăn tay xuống bàn, liếc xéo Thuý Nhi một cái, cười nói – “Phần lớn nguyên liệu trong món kho này của nhà họ Chương đều là dược liệu. Đừng tưởng mùi vị của dược liệu kỳ lạ mà lắm, nếu như chế biến đúng cách, nó cũng có thể tạo nên món ngon vô ngần. Món kho nhà họ Chương được người ta tâng bốc như vậy, ta còn tưởng rằng ngon lành thế nào, hoá ra cũng chỉ là lạ miệng mà thôi. Thuý Nhi, lấy giấy bút ra đây, ta cải tiến một chút.”

Thuý Nhi nửa tin nửa ngờ lấy giấy bút đến, hỏi – “Thiếu gia, trong món kho này cho những gia vị gì, ngài đều nhận ra ư?”

“Ta chưa nói cho người à, từ nhỏ vị giác của ta đã nhạy vô cùng. Đừng nói nhận ra gia vị trong món kho, ngay cả một tách trà, ta cũng có thể nhận ra nước pha trà được lấy từ giếng nào sông nào.” – Chu Doãn Thịnh cười lớn, phong lưu tuấn dật vô cùng.

Thuý Nhi không hề nghi ngờ gì nữa, lập tức trải giấy mài mực, khá là mong đợi.

Chu Doãn Thịnh viết lại một công thức khác, còn tỉ mỉ phê bình chú giải bên cạnh. Phút thứ mấy thì cho loại gia vị nào, số lượng bao nhiêu, hầm đến đâu thì vớt ra để nguội, thái cắt bày biện thế nào vân vân cũng được quy định kỹ càng.

Viết công thức xong, hần gọi Chu lão Tứ đến, dặn gã giảm năm phần địa tô xuống thành ba phần cho tá điền.

Mỗi năm phần thuế, Chu lão Tứ đều âm thầm cắt xén hai phần. Hiện giờ đồng gia giảm xuống còn ba phần, vậy chẳng phải lão sẽ phải ăn không khí? Nếu như là người ngoài, chắc chắn sẽ tạm thời kiềm chế một chút. Nhưng gan của lão đã bị Chu Tử Ngọc nuôi thành gan hùm mật gấu từ lâu, chẳng những không giảm thuế mà ngược lại còn tăng thêm một phần, đổi thành thu sáu phần, như vậy là có thể kiếm nhiều hơn cả ngày xưa một phần. Điều này khiến dân chúng oán thán vang trời.

Tất cả hành động của lão Chu Doãn Thịnh đều biết, nhưng không vạch trần. Chu lão Tứ là quân cờ chịu tội thay cho hần, lão càng hoành hành ngang ngược thì càng đúng ý Chu Doãn Thịnh.

Đầu bếp nhận được công thức, bắt đầu tận tình làm việc. Tổn ba ngày ba đêm để làm mấy bàn món kho, mấy người tự mình ăn thử một miếng, lập tức trợn tròn mắt, chỉ muốn nuốt luôn cả lưỡi.

“Tuy rằng món kho do nhà họ Chương chế tạo ra, nhưng được đồng gia sửa như vậy, hương vị mới có thể xưng là tuyệt trần đời. Ta thấy dù có mang lên ngự yến cũng thừa đủ!” – Đầu bếp gơ ngón cái với Thuý Nhi.

Thuý Nhi còn đang diên cuồng gặm cổ vịt, hoàn toàn không có thì giờ để ý đến ông, ăn xong mới thoải mái thở dài, lấy một tờ công thức ra dặn dò – “Đây là công thức gia vị lẩu mà thiếu gia đã sửa. Người nhanh chóng chế biến đi, buổi tối mọi người cùng ăn lẩu.”

“Được được, Thuý Nhi cô nương chỉ cần đúng giờ Thân đến lấy là được.” – đầu bếp vội vàng cầm lấy công thức xem xét.

Bưng bữa trưa thơm ngào ngạt đến phòng ăn, Thuý Nhi vừa bày thức ăn vừa hiếu kỳ hỏi – “Thiếu gia, hương vị của mấy món làm theo công thức được ngài sửa chữa thật sự là ngon không gì bằng. Món kho nhà họ Chương đã kiếm được nhiều tiền như vậy, hay là chúng ta cũng mở một tiệm bán đồ kho đi? Với cả lẩu nữa, chắc chắn cũng không ngon bằng ngài sửa, mở luôn cả một quán lẩu được không?”

“Tiểu nha đầu đừng tham lam quá mức.” – Chu Doãn Thịnh rót một chén rượu nhấp nháp, thờ ơ nói – “Chặn đường kiếm tiền của người ta chả khác gì giết cha mẹ họ. Món kho và lẩu là do nhà họ Chương chế tạo ra, chúng ta cần gì phải tranh giành với họ. Ta chỉ muốn ăn ngon mà thôi, chứ cũng không phải là vì muốn kiếm tiền. Thiên hạ rộng lớn như vậy, người làm sao có thể kiếm hết tiền được? Sống tự tại mới là lẽ phải.”

Thuý Nhi thấy cũng đúng, lập tức không nghĩ nữa.

Chu Doãn Thịnh vừa uống rượu vừa ăn món kho, dần dần cũng hơi say, híp mắt nhớ lại bàn tay vàng của nhân vật thụ chính. Ở hiện đại, nhân vật thụ chính là đầu bếp, rất hiểu biết về nấu ăn. Nhưng Chử Vân là một quốc gia có kỹ thuật nấu nướng vô cùng lạc hậu. Các dạng đồ ăn rất đơn điệu, đừng nói những món ngon truyền thống như món kho, lẩu, bánh bao, sủi cảo, mà ngay cả những gia vị như xì dầu, nước tương, nước sốt cũng chưa phát minh ra.

Sau khi hiểu rõ tình hình, nhân vật thụ chính vui mừng quá đỗi, từ đó bắt đầu chế biến rượu ngon món lạ, đi lên con đường làm giàu. Mà bàn tay vàng này cũng giúp cậu ta nắm giữ được dạ dày và trái tim trung khuỷu công, để cậu ta trở thành người thắng cuối cùng.

Chu Doãn Thịnh vốn cho rằng tài nấu ăn của nhân vật thụ chính cao siêu thế nào, vừa mua món kho về nếm thử, lập tức hiểu ra cái gọi là “tài nấu ăn” rất có thể chỉ là trình độ “bày quán bán hàng ăn khuya ven đường” mà thôi. Chương Thư Lâm xuất thân tâm thường, có lẽ cả hai kiếp đều chưa từng được hưởng mỹ vị hạng sang thực sự.

Hoá ra mình đánh giá quá cao đồ ăn mà Chương Thư Lâm làm ra! Chu Doãn Thịnh uống cạn rượu trong chén, bắt đầu ngẫm nghĩ vấn đề mấu chốt: Xem ra Tần Sách đã có hảo cảm với Chương Thư Lâm. Nếu như là tên kia, anh ta tuyệt đối sẽ không thích người nào khác ngoài mình. Cho nên Tần Sách chắc chắn không phải là anh ta, vậy thì là ai mới được? Anh ta không biến thành một người qua đường Giáp đây chứ? Thiên hạ rộng lớn như vậy, phải đi đâu tìm bây giờ?

44. Quyển 5 - Chương 3

May mà lần luân hồi nào, số liệu cơ bản của người yêu cũng đều không có sai lệch gì quá lớn. Chỉ cần tìm kiếm người nào có bốn đặc điểm như cao một mét chín; dáng người cao to; đẹp trai men lì; có vài sở thích xấu như hút thuốc, nghiện, thích khổng chế, nhìn trộm... là được. Theo như tình hình hiện giờ, người có khả năng nhất là Tần Sách. Nhưng Tần Sách đã có tình cảm với nhân vật thụ chính. Khuôn mặt lạnh như băng kia chỉ khi nào nhìn thấy nhân vật thụ chính mới có thể hoà tan. Cho nên Chu Doãn Thịnh không muốn tin tưởng đối phương sẽ là anh chồng nhà mình.

Vì thế hắn âm thầm cho người đi dò tìm đàn ông có đặc điểm như vậy, khiến Lư thị và Thuý Nhi tưởng rằng hắn thêm lấy chồng, đều đau lòng vì hắn.

Còn chưa tìm được người, nạn hạn hán đã bùng nổ trước. Chu Doãn Thịnh đành phải tạm thời gác kế hoạch tìm người lại, chuyên tâm đối phó với một loạt biến cố tiếp theo.

Ngày hôm nay, hắn nhận lời mời của lý trưởng đến đồng ruộng xem xét.

Lý trưởng chỉ vào một khoảng ruộng chết héo, vô cùng đau đớn nói – “Thiếu gia! Ngài xem, lương thực năm nay e rằng không thể bảo đảm. Hiện giờ mọi người đến một bát cháo loãng cũng không được ăn, đều sắp chết đói rồi. Liệu ngài có thể giảm bớt địa tô, để lại một đường sống cho mọi người được không ạ?”

Chu Doãn Thịnh không nói lời nào, nhíu mày dạo một vòng quanh đồng ruộng. Rất nhiều người biết đông gia đến, đứng ở cách đó không xa ngóng nhìn. Nếu như lý trưởng cười, mọi người sẽ cảm thấy cuộc sống ngập tràn hy vọng, nếu như lý trưởng nhíu mày sâu nảo, có khi năm nay vừa không có lương thực vừa phải nộp thuế, chỉ còn nước về nhà bán con.

Dạo xong tất cả ruộng lúa, lại nhìn sắc trời, Chu Doãn Thịnh chậm rãi lên tiếng – “Có lẽ gần hai tháng nữa trời đều sẽ không có mưa, đúng là không thể bảo đảm sản lượng lương thực. Vậy thì địa tô năm nay miễn giảm hoàn toàn đi.”

Lý trưởng vui mừng quá đổi, còn chưa kịp nói cảm ơn thì nghe thấy Chu lão Tứ đi theo hộ tống nôn nóng khuyên can – “Nhưng mà thiếu gia! Nhà chúng ta không có thừa lương thực, còn phải nuôi sống bao nhiêu người làm như vậy. Nếu như bọn họ không nộp thuế, nhà chúng ta cũng không chống nổi đâu. Chi bằng giảm một phần thôi, ngài thấy thế nào?”

Chu Doãn Thịnh nghe vậy, vẻ mặt rất khó xử. Lý trưởng lập tức rơi vào tuyệt vọng, nắm chặt nắm đấm, hận sao không thể đập Chu lão Tứ một trận như tử.

Tần Sách có thính giác vượt trội, đang đứng cách đó không xa lắng nghe mấy người nói chuyện. Vốn còn cảm thấy kinh ngạc vì Chu Tử Ngọc lại dễ thuyết phục như vậy. Hiện giờ nhìn dáng vẻ của Chu lão Tứ, lập tức suy đoán có thể hai người đang diễn kịch, người diễn mặt trắng người diễn mặt đỏ (*), mục đích là để từ chối lời thỉnh cầu giảm thuế của lý trưởng. Đúng là một đôi lòng lang dạ thú, cấu kết làm chuyện xấu.

(*) Trong kinh kịch, màu vẽ trên mặt thể hiện tính cách nhân vật. Trong đó, mặt trắng biểu hiện cho tính tính gian trá, mặt đỏ biểu hiện cho tính tình lương thiện, hào sảng.

Nghĩ đến đây, hắn cười lạnh một tiếng định bỏ đi, lại nghe thấy thanh niên chậm rãi gằn từng câu từng chữ – “Ta nói miễn hết, người nói giảm một phần, người cho rằng nhà họ Chu này do ai làm chủ? Không chống nổi thì bớt ăn, còn không chống đỡ nổi nữa thì cắt giảm người làm. Nhà họ Chu này không nuôi nổi nô tài sĩ diện hơn cả Chu Tử Ngọc ta!”

“Thiếu... Thiếu gia! Ta chỉ đề nghị một chút mà thôi, cũng không phải quyết định thay ngài, xin ngài đừng so đo với tiểu nhân!” – Chu lão Tứ bị ánh mắt tăm tối của hắn nhìn chằm chằm đến nỗi da đầu run lên, mồ hôi như tắm, vội vàng chấp tay xin tội.

Chu Doãn Thịnh cười nhạt, rũ mắt nhìn lão một cái, sau đó mới quay sang lý trưởng đánh nhịp – “Địa tô năm nay miễn hoàn toàn, đây là lời ta nói, người đi báo cho dân làng đi.”

Lý trưởng chuyển từ tuyệt vọng đến mừng như điên, suýt chút nữa rớt nước mắt. Lập tức quỳ xuống dập đầu với đông gia, sau đó chạy đi, vừa chạy vừa kêu – “Đông gia nói địa tô năm nay cho miễn, mọi người không cần tích góp lương thực nữa, mau lấy ra cho con cái ăn lót dạ đi.”

“Đa tạ đông gia, đa tạ đông gia!”

“Đông gia đúng là người tốt, tốt nhất trên đời!”

Nơi Chu Tử Ngọc đi qua, không ngừng có dân chúng quỳ xuống dập đầu. Mà hắn chỉ lơ đãng khoát tay, cuối cùng liếc nhìn Chu lão Tứ hừ lạnh một tiếng, đoạ đối phương suýt chút nữa nhũn ra như bùn.

Ban đầu nhìn Chu Tử Ngọc này chỉ cảm thấy mặt mũi cậu ta đáng ghét, mà nay nhìn lại, thì ra cậu ta không phải là người đại gian đại ác, mà ngược lại lòng dạ lương thiện. Chiếc cằm luôn hơi héch lên; bờ môi đỏ mọng cong cong, khi không cười cũng hơi tằm tằm; đôi mắt đào hoa hơi một chút là lại liếc xéo người khác, khi tức giận lại càng lấp lánh, trông đặc biệt đáng yêu.

Bờ môi mỏng của Tần Sách vô thức nhếch lên, đi về phía người kia. Còn chưa đến gần đã thấy sắc mặt người nọ thay đổi, nhúu mày nhìn chăm chú một đám trẻ con.

Một đám trẻ con đang dùng đá đuổi đánh một đứa trẻ ăn xin, hùng hùng hổ hổ mắng rất khó nghe. Bởi vì được Chương Thư Lâm cảnh cáo trước, người trong thôn đều có lương thực, sống thoải mái hơn các thôn khác rất nhiều. Người lớn không nỡ ăn lương thực, đa số đều dút cho con. Cho nên trẻ con trong thôn không xanh xao vàng vọt, đi đường cũng không vụng về giống trẻ con thôn khác, mà ngược lại nhảy nhót hoạt bát vô cùng.

Nhưng bởi vì người lớn luôn lải nhải lương thực không đủ ăn, sắp đói chết linh tinh, cho nên chúng đặc biệt căm thù ăn mày xin cơm. Lớn một chút thì chúng không dám bắt nạt, chứ vừa trông thấy đứa trẻ ăn xin này là lập tức ào lên như ong vỡ tổ.

Từ sau khi Chương Thư Lâm đến, cuộc sống của nhà họ Chương càng ngày càng tốt, bữa nào cả nhà cũng được ăn cơm trắng. Hai cô em gái nhà cậu ta ăn diện hơn những cô gái nhà khác rất nhiều, bình thường hay bị trẻ con cùng tuổi chèn ép. Lúc này thấy đứa trẻ ăn mày bị ức hiếp, lập tức có cảm giác đồng bệnh tương liên, gọi Chương Gia Thụy đến đuổi lũ trẻ con đi, còn cho đứa trẻ ăn mày kia một chiếc bánh gạo.

Đứa trẻ ăn mày luôn miệng nói cảm ơn, khắp khiêng rời đi.

Chu Doãn Thịnh yên lặng xem từ đầu đến cuối, vẫy tay gọi thôn trưởng đến – “Bảo người trong thôn nhanh chóng trốn lên núi đi, hoạn diệt thân sắp đến rồi.”

Thôn trưởng sợ ngây người, đang định lên tiếng dò hỏi thì nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói trầm thấp khàn khàn – “Vì sao Chu công tử lại nói như vậy?” – Chính là Tần Sách đang lững thững đi đến.

“Người xem đứa trẻ kia, vân da toàn thân đều trông rất khoẻ mạnh. Có thể thấy rằng bình thường được ăn uống rất tốt, chứ cũng không phải ăn mày, ăn bữa hôm lo bữa mai. Vừa rồi nó bị lũ trẻ vây đánh, cách tránh né của nó rất có trật tự, chắc hẳn là có võ, hơn nữa trong cạp quần nó còn giấu một con dao.”

Trôn trưởng nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện trong cạp quần đứa trẻ ăn mày kia hơi gồ lên, hình dạng như vậy chắc hẳn là một con dao.

“Một thằng bé cải trang thành ăn mày, mang theo vũ khí đến thôn các người, để làm gì? Vừa rồi khi cô bé kia cho nó bánh gạo, ánh mắt nó xẹt lên tham lam và độc địa, e rằng người đến không có ý tốt. Ta nghe nói tình hình thiên tai của huyện Phù Lăng phương Bắc nghiêm trọng hơn nơi này của chúng ta gấp trăm lần, rất nhiều người bán con cái vào rừng làm trộm cướp, chuyên cướp sạch thôn làng lân cận. Đứa trẻ kia e rằng chính là do giặc cỏ phái đến thăm dò địa hình. Người hãy mau chóng tập hợp các thôn dân lên núi trốn đi, kéo lại chết lúc nào không hay.”

Nhờ trí não, Chu Doãn Thịnh đã biết trước chuyện giặc cỏ đột kích này, nhưng không biết thời gian cụ thể. Vừa rồi trông thấy đứa trẻ kia, hắn mới giật mình nhớ ra có lẽ là trong khoảng thời gian này. May mà hắn đã cho đào một hầm dự trữ lương thực cực lớn dưới giếng cạn bỏ hoang trong nhà họ Chu, trừ phi giặc cỏ đào ba mét, nếu không tuyệt đối sẽ không phát hiện ra.

Thôn trưởng sợ hãi, vừa lau mồ hôi vừa định đi nói cho dân làng, lại bị đông gia gọi lại – “Khoan đã! Khi lên núi đừng mang theo quá nhiều lương thực. Dù thế nào cũng phải để lại ở nhà một ít.”

“Vì sao? Không mang lương thực đi chẳng lẽ cho không giặc cỏ?” – Tần Sách vẫn yên lặng từ đầu đến cuối không nói một lời đột nhiên hỏi.

Chu Doãn Thịnh trừng đôi mắt mất đào hoa, trách mắng – “Người bị ngu à? Mang hết lương thực đi, để giặc cỏ về tay không, bọn chúng há có thể dễ yên? Đến lúc đó dù có san bằng toàn bộ ngọn núi cũng phải bắt các người ra trút giận! Rốt cuộc lương thực quan trọng hay mạng sống quan trọng, tự người suy nghĩ đi!” – Dứt lời lại hung hăng trừng thêm phát nữa, phất tay áo bỏ đi.

Lúc tức giận đôi mắt càng đẹp, Tần Sách không tự chủ được mà nghĩ thầm. Ngay sau đó vẫy tay gọi ba anh em Chương Gia Thụy, mang bọn họ về nhà thu dọn đồ đạc. Tuy rằng hắn mất trí nhớ, nhưng bản năng sinh tồn vẫn còn. Những lời Chu Tử Ngọc nói trong lòng hắn đều hiểu thấu đáo, nhưng không hiểu sao cứ muốn chọc cậu ta, thường thức đáng vẻ tròn tròn mắt cao ngạo của cậu ta, dù cho bị mắng là ngu ngốc, không biết tại sao trong lòng vẫn thấy lằng lằng.

Thấy đông gia đã giải tán tất cả người làm, để họ tự mình đi trốn, sau đó mang hộ vệ, nha đầu bên người và bà vú vào núi. Người trong thôn mới hoảng hốt, chuẩn bị dẫn gia đình chuyển đi.

Dưới sự khuyên can cật lực của thôn trưởng và Tiểu Hắc, mọi người dẫu sao cũng để lại một chút lương thực ở nhà. Nhưng đi đến nửa đường bắt đầu có người đổi ý, ai cũng kêu la muốn quay lại lấy.

Thôn trưởng đau đầu, đành phải để họ tự mình quyết định, sau đó mang nhóm người yên phận còn lại lên núi trốn. Tần Sách mang sáu người nhà họ Chương tách khỏi dân làng. Những người này không có kiến thức, vừa nhát gan vừa lảm chuyện, trốn cùng bọn họ chỉ sợ sẽ gặp nạn.

Tần Sách quanh năm chinh chiến chốn biên quan, khả năng sinh tồn nơi hoang dã rất mạnh, nhanh chóng tìm thấy một hang động vô cùng kín đáo. Hắn vừa vén dây leo che ở cửa hang lên, một thanh đao thép lập tức bổ xuống. Hắn nghiêng người tránh né, bắt lấy cổ tay người đến vận mạnh, chỉ nghe một tiếng crack giòn vang, cổ tay gãy xương, đao thép rơi xuống đất.

“Đừng ra tay, chúng ta quen nhau!” – Giọng nói quen thuộc lập tức dập tắt sự tàn bạo của Tần Sách.

“Là đông gia.” – Phụ thân và mẫu phụ của Chương Thư Lâm thấy rõ người đến, lập tức bước lên trước cúi chào, còn kéo mấy đứa con đến ẩn đầu chấp tay.

“Miễn, mọi người đều chạy nạn, để ý mấy thứ này làm gì.” – Chu Doãn Thịnh dẫn mấy người vào hang động, trừng mắt nhìn chằm chằm Tần Sách – “Vị tráng sĩ này, người bẻ gãy xương tay hộ vệ của ta rồi, nếu như bị tàn tật thì phải xử lý sao?”

“Không gãy, chỉ trật khớp thôi, ta gắn lại cho hắn là được.” – Tần Sách kéo lấy cổ tay hộ vệ kia lưu loát bẻ một cái. Hộ vệ kêu một tiếng thảm thiết, ngay sau đó ngạc nhiên nhận ra cổ tay mình đã linh hoạt tự nhiên trở lại.

Chu Doãn Thịnh hừ lạnh, thế mới bỏ qua.

Chương Thư Lâm thấy phụ thân và mẫu phụ nhát gan khiếp nhược, miệng lưỡi vụng về, đành phải chủ động đi lên bắt chuyện, giới thiệu từng người trong gia đình cho đông gia. Không biết khi nào giặc cỏ đến rồi khi nào giặc cỏ đi, mọi người còn phải sống trong hang động với nhau mấy ngày. Dù thế nào quan hệ cũng phải hoà hợp một chút mới tốt, nếu không nhà họ Chu người đông thế mạnh, đuổi họ ra ngoài cho sói ăn thì hỏng bét.

Khi giới thiệu đến Tần Sách, cậu ta không phát hiện ra trong con người người nọ toát ra vẻ xấu hổ. Trước kia không để ý, nhưng đến khi đứng trước mặt Chu Tử Ngọc phần điều ngọc mài, Tần Sách cảm thấy cái tên Tiểu Hắc này thật sự là chẳng ra đâu vào đâu.

Nhưng trước nay cảm xúc của hắn luôn hướng nội, chỉ nhanh chóng nhìn Chu Doãn Thịnh một cái rồi chuyển mắt.

Chương Thư Lâm là người nói nhiều, cứ mở miệng ra là thao thao bất tuyệt. Chu Doãn Thịnh đáp câu được câu chẳng, thấy Chương Gia Thụy thỉnh thoảng lại quăng một ánh mắt cảm hận về phía mình, lập tức nhặt một nhánh cây nhỏ lên chỉ vào y, nói – “Từ này đã muốn hỏi, có phải là ta từng đắc tội gì với nhà các ngươi hay không? Sao ai cũng nhìn ta như muốn ăn thịt ta thế?”

“Nào có việc này...” – Chương Thư Lâm đang định phủ nhận thì Chương Gia Thụy cười lạnh nói – “Cướp miếng ăn nhà ta, vậy mà chưa gì đã quên hết!”

“Ta cướp miếng ăn gì của nhà ngươi?” – Chu Doãn Thịnh nheo mắt nhìn y.

“Công thức chế biến trứng muối bí truyền của nhà ta chẳng phải do ngươi cướp?”

“Công thức trứng muối? Chẳng phải đã trả lại rồi à?” – Chu Doãn Thịnh nhú mày, ra vẻ nghi hoặc.

“Đừng diễn kịch, ai chẳng biết Chu Tử Ngọc ngươi là người thế nào. Nhà họ Lý và nhà họ Vương chỉ lấy bốn phần địa tô. Chỉ có nhà họ Chu ngươi thu sáu phần thuế, làm mọi người gần như đói chết. Ngươi còn cướp đoạt của dân chúng, quả đúng là táng tận lương tâm!” – Chương Gia Thụy càng nói càng cảm phẫn.

“Ngươi nói hươu nói vượn gì thế! Chẳng phải thiếu gia nhà ta đã giảm địa tô xuống còn ba phần từ lâu rồi hay sao? Sáu phần đâu ra? Ngươi ngậm máu phun người!” – Thụy Nhi không nghe nổi nữa, cau mày quát mắt đứng ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cao-thu-doi-den-thay-trang>